

Giới thiệu Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)

Lục Tuyết Nhi lớn lên trong nhà họ Lục giàu có và quyền lực, nhưng thân phận thực sự của cô vốn là điều bí ẩn đối với nhiều người. Lúc mới sinh ra, vì thoát khỏi âm mưu chiếm đoạt tài sản của mẹ ruột và người tình, bố cô phải hi sinh bản thân để đưa cô trốn chạy đến nhà họ Lục.

Lớn lên cô tiếp tục mang họ Lục, và sống trong sung sướng, nhưng tuổi thơ bất hạnh trong quá khứ vẫn là điều mà cô không thể nào quên được, cho đến một ngày gặp được anh. Thiên Vũ, một cái tên đầy kiêu ngạo và lạnh lùng như chính con người của hắn. Mời các bạn đón đọc truyện Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2) để xem phép màu của tình yêu có đưa cô trở lại ánh sáng cuộc sống không nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Nốt Nhạc Đầu Tiên

* Lời Tác Giả * Xin chào các bạn, mình là Trần Hồng Thảo (Yuhee), đây là tác phẩm đầu tay của mình và mình cũng có đăng lên Sàn Truyện nhưng vì lí do truyện quá dài dòng nên mình quyết định viết lại nhưng cốt truyện và những tình tiết cũ vẫn như thế, có gì sai sót xin cứ để lại comment ạ. Cảm ơn!---
-----Nốt nhạc đầu tiên

- Khánh Ly, Ba có lỗi với con, xin con tha lỗi cho Ba

Một người đàn ông tay dính toàn là máu bế đứa con nhỏ chỉ mới vài tháng bám chuông inh ỏi trước nhà họ Lục, Hương - người làm nhà họ Lục chạy ra mở cửa thấy liền đưa họ vào nhà.

- Ông bà chủ ơi, ông Trần bị gì nè - Hương la to

Ông bà Lục liền chạy ra ngoài, thấy vết thương trên tay do súng gây nên liền vội vàng kêu Hương cầm máu.

- Ông bị làm sao vậy?

- Tôi...tôi...bị người tình của con đàn bà tiện nhân đó.....đuổi bắt, hấn bấn tôi

- Rồi rồi, ông đừng nói nữa, chúng tôi sẽ cầm máu cho ông, ráng lên

Người đàn ông đó lắc đầu nằm lấy tay của ông Lục.

- Không, tôi phải nói, bây giờ tôi không biết sống hay chết, tôi nhờ ông....nhờ ông nhận nuôi con gái của tôi,nó...nó...còn rất nhỏ.....làm ơn....

Ba Lục vội vã bế đứa bé mẫm mẫm dễ thương, da trắng như tuyết.

- Được, chúng tôi hứa sẽ nuôi nấng con bé nên người, xem nó như con ruột

Người đàn ông mỉm cười hạnh phúc nhìn con của mình.

- Xin hãy...giữ bí mật.....đừng để ai biết được.....dù là nó.....

- Chúng tôi hứa với ông

~~~~~oOo~~~~~

♥ Là lá là lá là lá ♥

♥ Lá lá là lá lá ♥

♥ Là lá là lá là lá ♥

♥ Lá lá là lá lá ♥

CỐC...CỐC...CỐC...

- Thừa tiều thụ, ông bà chủ mời cô xuống ăn sáng ạ. - Cô người làm lên tiếng

CẠCH!

Nó mở cửa ra, cười tươi như hoa nở, trả lời :

- Chào buổi sáng, chị Hương. Chị em mình xuống chung nha?

- Ủ. - Chị Hương nhẹ nhàng đáp lại

Thế là chị em nó tung tăng đi xuống lầu. Nó không có chị em nên rất mến Hương, coi như là chị ruột của mình, Hương cũng rất mến nó vì nó dễ thương và đối xử tốt với người làm trong nhà cũng như những người khác.

Tại phòng ăn, Ba Mẹ nó thì đang bàn bạc về vấn đề gì đó, có lẽ là nó chưa biết.

- Năm nay Tuyết Nhi đã 17 tuổi rồi, có thể nói chuyện đó được rồi đó ông! - Mẹ nó nói

- Tôi cũng đang tính chuyện đó, có thể sẽ nói với nó trong hôm nay. - Ba nó vừa đọc báo vừa trả lời

Đúng lúc đó chị em Hương - Nhi xuống tới nơi. nó thì tới bàn ăn, Hương thì đi làm việc thường ngày của mình.

- Chào buổi sáng, Ba Mẹ. - Nó nhí nha nhí nhánh nói

- Ngồi xuống ăn sáng luôn đi con yêu!!! - Mẹ nhẹ nhàng nói

- Vâng Mẹ.

15 phút sau, cả nhà ăn xong, trên phòng khách :

- Tuyết Nhi, Ba Mẹ có chuyện muốn nói với con. - Ba nó nghiêm túc

Nó ngồi ngay ngắn lại hỏi :

- Gì thế Ba???

- Con đã 17 tuổi, có thể kết hôn được rồi - Ba nói

- Con biết ngay mà, vậy mà Ba Mẹ nói sẽ cho con tự chọn lựa, thế mà lại không giữ lời, hừm.. Vậy con sẽ thử gặp một lần – Nó buồn hùi đáp

Mẹ nó dịu dàng xoa đầu, mỉm cười nói :

- Đó là con trai của bạn thân Ba con, tên Hoàng Minh Lâm, nó lớn hơn con một tuổi

Nó gật đầu, đôi mắt buồn buồn nhìn Mẹ nó.

- Nhưng con phải gặp anh ta, nhưng mà...con không kết hôn bây giờ đâu, phải cho con ăn chơi và tìm hiểu đối phương có hợp với con không đã

- Được được, Ba sẽ sắp xếp

- Vậy con lên phòng nhé.

Nó đứng dậy, không quên lấy miếng táo lên lầu gặm nhấm. Phi lên giường bật tivi coi phim, thử mạnh một cái rồi nằm đó lăm nhăm.

- Chẳng biết ai nữa, thật là mình mới có 17 tuổi thôi mà, kết hôn đám cưới gì chứ, thật không thể tin được!!

Nằm coi phim cho quên đi cục tức này, mãi mê coi mà chuông điện thoại reng hai lần mới chịu bắt máy nghe.

- Alô, Tuyết Nhi nghe – Miệng thì nói, mắt thì cứ mãi dán vào cái màn hình tivi mà coi The Mummy

“- Ajinomoto tiểu thư Lục, đang làm gì đó hả?” _ Bạn nó – Phương Thy đầu dây bên kia hỏi

- Coi phim, mà tại tiểu thư Hoàng gọi nên phải nghe máy đây – Nó nói giọng như thể bị bắt ép nghe điện thoại, như mèo con không muốn nhảy vào bồn tắm

“- Haha, được lắm Lục Tuyết Nhi, tớ gọi cậu hai lần mới nghe máy còn dám nói, mà nè, hôm nay có rảnh không?”

- Rảnh rảnh rảnh, rù đi chơi à? – Mắt nó sáng rỡ

Người đầu dây bên kia cười hắc hắc rồi đáp : “- Yes! Có một người Thy cần giới thiệu với Nhi, um...3 giờ tại quán cũ nha”

- Được

Cúp máy, nó lại nằm đó mà coi tiếp bộ phim dở đang, coi hết bộ này qua bộ khác, mà hầu hết phim nó coi toàn là kinh dị, rùng rợn, sồn gai óc và ám ảnh, sau đó đột nhiên nhớ ra chuyện cần làm rồi lại gọi điện cho ai đó. Sau khi ăn trưa xong thì nó đi ngủ, ngủ và ngủ nên quên cả giờ, chỉ còn lại một tiếng và nói thật là nội cái thời gian lựa đồ là mất cả nửa tiếng đồng hồ.

- Máy giờ rồi ta? – Nó mắt nhắm mắt mở xem đồng hồ, bật dậy khi nhìn thấy đã hai giờ rồi, mau chóng mở tủ lựa đồ rồi nhào vào phòng tắm thay đồ rồi ngồi vào ghế trang điểm, đúng như dự đoán, đã gần đến giờ hẹn, còn mười lăm phút.

Mười phút sau, nó bước ra với chiếc áo sơ mi trắng cùng chiếc quần short màu nâu cùng mái tóc xõa dài như thiếu nữ. Bước tới gần bàn trang điểm, nó đánh phấn nhẹ vào hai bên má và tô son đường môi rồi lấy đôi giày và chạy xuống nhà.

- Chị Hương, em đi ra ngoài tí, chị nói với Ba Mẹ giúp em nhé. Tạm biệt chị!

Nó vào xe, chiếc xe lăn bánh chở nó đến điểm hẹn, trong lòng thở nhẹ nhõm vì hôm nay Ba nó được nghỉ hôm nay cho nên mới không bị trễ giờ.

[...]

Đến nơi, nó nhìn thấy cô bạn của mình đang ngồi cạnh một anh chàng nào đó trông rất điển trai, vẻ ngoài cũng hút mắt với người khác giới lắm, chắc là người mà Thy muốn giới thiệu đây mà, bạn trai chăng? Nó bước vào, đi lại gần chiếc bàn có thể nhìn thấy công viên đối diện, vừa thấy nó, Phương Thy liền đứng dậy mỉm cười nói :

- Mém may đến trễ nha, ngồi đi

Nó phì cười, gãi đầu ngượng, Thy tiếp tục.

- Chị phục vụ ơi, cho em ba ly kem vani và ba đĩa bánh sôcôla. – Cô gái tay gọi món song nhìn nó nói : - Giới thiệu tí ha, đây là Lục Tuyết Nhi, bạn của em, còn đây là anh trai Thy, Minh Lâm.

- À anh trai, vậy mà Nhi cứ tưởng là bạn trai không chứ. Chào anh, em là Tuyết Nhi, rất vui được làm quen – Nó cười thân thiện, anh ta cười đáp lại :

- Anh là Minh Lâm, chào em.

Chị phục vụ đem đồ ăn đã gọi ra, chia nhau mỗi người hai phần rồi Phương Thy lại nói tiếp.

- Vậy quen nhau rồi ha, Nhi, Thy có chuyện muốn nói

- Nói đi

Nó ngồi đó tò mò, còn hai anh em Thy ngồi đó cười hi hi ha ha làm nó càng thêm tò mò, nói thì không nói mà cứ nhìn nó cười mãi khiến cái con tò mò đập tắt mà lại “đun nóng” máu lên.

- Giờ nói hay không? Không nói tui về nha? – Nó đang đứng dậy kéo ghế ra thì Minh Lâm cản lại.

- Em bình tĩnh đã, Thy em nói đi

- Em? À được rồi, nghe đầu đó thông thoáng người ta đồn là Nhi sắp kết hôn? – Nhỏ hỏi, nó hỏi ngược lại : - Ừ, sao cậu biết? Mà ai nói cơ?

Hai anh em đứng hình, giờ làm sao, làm sao? Chuyện gia đình người ta mà, làm sao người bên ngoài biết được chứ mà đồn đại? Thiệt là cái miệng hại cái thân.

- Ờ thì cái này nó...tự biên tự diễn thôi, nói đồn đại cho nó vui thôi chứ sao ai biết được chuyện này, đúng không?

- Ý Nhi nói là làm sao Thy biết được chuyện này? – Nó thay đổi sắc mặt, trở nên nghiêm túc và..đáng sợ hơn, nhỏ cười tủm tỉm đáp :

- Thì chồng chưa cưới của Nhi là...

- Hoàng Minh Lâm, anh trai Thy đúng không? – Nhỏ chưa nói hết thì đã bị nó cắt ngang, mà câu trả lời lại rất chính xác luôn làm cả hai người kia bất ngờ, nhỏ chồm người về phía nó hỏi : - Sao Nhi biết?

- Thì vậy nè...

[Trước lúc xuống ăn cơm trưa]

Nó với lấy chiếc dế yêu mà bấm số gọi cho một người thân cận bên Ba nó, có thể nói là quản lý, khi Ba nó vắng mặt thì ông sẽ là người nói thay và đương nhiên đã hỏi qua ý kiến của Chủ tịch, cũng coi như là vệ sĩ của Ba nó.

- Chào chú, con Tuyết Nhi đây ạ - Nó vui vẻ

“- Chào con, có chuyện gì vậy?”

- Chú, chú có biết Hoàng Minh Lâm là ai không chú? Bởi vì Ba Mẹ con tìm đối tượng cho con ý, cho nên con muốn biết

“- À Minh Lâm, thằng nhóc đó là con trai nhà họ Hoàng, anh của Hoàng Phương Thy, hình như bạn thân của con nhỉ?”

Nó hơi bất ngờ khi “chồng sắp cưới” của nó lại là anh trai của bạn thân nó, sao nó lại không biết Phương Thy có anh trai nhỉ?

- Vâng ạ, cảm ơn chú, tạm biệt chú.

[Hiện tại]

- Ô, quả nhiên là Lục Tuyết Nhi, mà chú của cậu cũng thật thà quá, lại khai ra hết, hết vui rồi - Nhỏ chủ ị

- Vậy anh là chồng à không đối tượng mà Ba Mẹ em tìm

- Chính xác, mà anh nghe nói chuyện này đã được tính lâu rồi thì phải – Minh Lâm đan tay vào nhau

Nó gật đầu, chuông điện thoại vang lên, là Mẹ nó gọi.

- Alo Mẹ

“- Con đang ở đâu? Về nhà đi con, mau lên nhé” – Mẹ nó giục

- Vâng. Nhi phải về rồi, tạm biệt nha

Nó cất điện thoại vào túi, nhỏ mặt bí xị vẫy tay.

- Bái bai

- Tạm biệt!.

Leo lên xe đợi về nhà, nó nhất định phải hỏi vì sao lại nở phát buổi đi chơi của nó, chưa ăn kem hay bánh gì hết mà T_T

- Con gái, về rồi, mau lên thay đồ đi rồi chúng ta đi – Mẹ nó xoa đầu nó nói

Nó chủ ị nắm lấy tay Mẹ lay lay hỏi :

- Nhưng mình đi đâu ạ? Con đang đi chơi với bạn con mà, đi đâu mà gấp thế ạ?

- Sinh nhật con trai của bạn Ba, Ba muốn con có thêm bạn

- Nhưng bạn con có nhiều mà Ba

Ba nó phì cười xoa đầu nó.

- Có thêm bạn vẫn tốt hơn mà con, mau lên thay đồ đi, đừng chủ ị nữa con

- Vâng

...

Nó bước xuống với chiếc váy trắng xinh xinh, vẫn là mái tóc xoắn điệu đà, nó đeo sợi dây chuyền hình vương miện rồi đeo bông tai lên, mở tủ lấy đôi giày rồi đi xuống lầu, tới bậc cuối cùng. Ba nó đi ngang qua, dừng lại khi thấy nó.

- Chà, con gái nhà ai mà xinh thế nhỉ? – Ông ghẹo

- Haaa, con Ba đó thừa ông Lục – Nó vuốt tóc

- Thế sao trước giờ Ba không biết nhỉ?

Giọng Mẹ nó từ ngoài vọng vào cắt ngang cuộc nói chuyện của hai cha con.

- Hai cha con đi nè, đừng để trễ giờ

- Rồi rồi, ra ngay, đi thôi con gái.

- Vâng!

Cả gia đình nó đi ra xe và xuất phát đến nhà hàng để dự một buổi tiệc sinh nhật của con trai bạn thân Ba nó, hẳn sẽ có thể quen thêm nhiều bạn bè.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nốt Nhạc Thứ Hai

Nốt nhạc thứ hai

Cả gia đình nó đi ra xe và xuất phát đến nhà hàng để dự một buổi tiệc sinh nhật của con trai bạn thân Ba nó, hẳn sẽ có thể quen thêm nhiều bạn bè.

- Ở đây à? – Nó nhìn chăm chăm vào nhà hàng, trông sang trọng và rộng rãi, cũng đúng, nhà giàu mà, vậy cũng phải

- Đúng rồi, chúng ta vào thôi

Dứt câu của Mẹ nó, Ba nó xuống xe mở cửa cho hai Mẹ con, cả gia đình bước vào trong. Quả nhiên không thể xem thường, nơi đây thật sự rất lấp lánh và sang trọng lắm, đúng chất gia đình giàu có.

Nó đứng bơ vơ một mình giữa nơi đông người và hòa trong tiếng nhạc du dương này, vì sao ư? Ba nó thì bị mấy ông làm ăn chung kéo đi, Mẹ nó thì bị vợ của mấy ông đó đưa đi “nhập hội”, chỉ còn có một mình nó. Nói thật thì cũng có những thế hệ như nó ở đây, nhưng hầu hết đều có bạn bè để nói, nếu không thì cũng đi làm quen, nó đi qua phía bàn ăn ngồi ở đó, cầm ly nước ngọt đưa qua đưa lại như thể bị thất tình. Từ phía xa, một người con trai với vẻ ngoài hút người khác giới xuất hiện, những ánh mắt của mấy tiểu thư dồn hết vào hắn, miệng thì hết mực khen ngợi. Có vẻ như hắn ta đang đi về phía của nó mà nó cũng chẳng hay biết gì, nhưng không phải là đến làm quen, mà là bị mấy phụ huynh “bắt” đi đến đây đưa đến chỗ họ cho mọi người gặp mặt vậy mà.

- Cô là Tuyết Nhi? – Hắn ta lạnh lùng hỏi

Nó quay đầu lại nhìn xem ai gọi nó, là một anh chàng cao to với vẻ ngoài lạnh lùng, công tử nhà giàu chắc luôn. Nó đứng lên, lịch sự đáp :

- Đúng, tôi là Tuyết Nhi, có chuyện gì không?

- Cô đi theo tôi một lát đi

Nó đi theo hắn ta, cũng chẳng biết là đi đâu, lúc sau dừng lại ngay chỗ của “hội phụ huynh”, có cả Mẹ nó.

- Con chào mấy cô – Nó lễ phép

- Con chị đây sao? Trời ơi xinh giống Mẹ nó vậy, dễ thương quá, cô nhìn mà tưởng tụi con là một cặp đấy – Một người trong số đó nhéo má nó rồi “phang” cho cả hai một câu đứng hình, cả hai người nhìn nhau cho đến khi bà ấy nói tiếp, giọng đầy tức giận : - Nhưng tiếc quá, Tuyết Nhi nó sắp đám cưới với người khác rồi, nếu không thì cô cũng muốn con là con dâu nhà cô

Mẹ hắn cắt ngang.

- Tuyết Nhi, sau này có rảnh con đến nhà bác chơi rồi ăn cơm, Thiên Vũ nó ít bạn lắm nên nếu có con là bạn nó thì tốt quá

Nó cười cười, lòng thầm nghĩ “Sao bác ấy thân thiện còn anh ta thì khó gần thế nhỉ?”

- Thiên Vũ, dẫn Tuyết Nhi đi ăn uống gì đi con, mau lên

- Dạ

Hắn ta kéo nó đi ra chỗ quầy thức ăn nước uống, ngồi xuống đó, hắn lấy cái đĩa rồi lấy bánh ngọt, đồ ăn mặn rồi nước uống để trước mặt nó.

- Anh làm gì thế?

- Cô ăn đi, không ăn thiệt cũng ăn thử

Nó với lấy cái nĩa rồi ăn thử, sực nhớ ra một chuyện cần hỏi.

- Anh là ai vậy? Sao lại dẫn tôi đến đó?

Hắn ta mắt hướng thẳng nhìn ra ngoài trời đêm bao la đầy sao, tay đan vào nhau đặt trên bàn, đáp :

- Tôi là nhân vật chính ở buổi tiệc này, Thiên Vũ. Lúc này họ kêu tôi đến tìm cô đưa qua đó cho họ gặp mặt
- À..vậy chắc anh lớn hơn tôi nhỉ? – Nó nhìn hắn, hỏi
- Cô bao nhiêu? 15, 17 hay 20?

Hắn đoán mò, 17 là đúng rồi, lại bảo nó 20 tuổi? Có cần nâng lên vậy không? Nó xì một cái rồi cũng hướng mắt ra bầu trời, đáp :

- Tôi 17 tuổi, còn anh?
- 18 – Hắn đáp lại nó, một câu à phải nói là hai con số trực lóc, thật là đáng ghét. – Mà này, nghe nói cô sắp đám cưới?

Nó nhảy dựng lên khi hắn hỏi câu đó, nghĩ sao à sắp đám cưới? Nó còn nghĩ chỉ có mỗi gia đình hai bên biết thôi chứ, ai mà ngờ lại lan truyền nhanh chóng lại đâu ra thêm phần sắp đám cưới, nó mà biết ai tung tin bậy bạ là chết với nó, đó cũng là đáp án mà nó đã “trao tặng” đến người hỏi.

- Vậy là giống nhau, tôi với cô có thể làm bạn đấy – Hắn nói với giọng đầy “tự tin”

Nó chống tay lên bàn thờ dài.

- Anh tự tin quá rồi, mà anh cũng sắp cưới cô nào à?
- Có thể nói vậy, sao mà cãi lại được với mấy bậc phụ huynh, luôn tự ý làm theo ý mình, tôi cảm thấy mình như không được tôn trọng. Hôn nhân sắp đặt luôn là điều tôi ghét nhất, và chắc chắn nó sẽ không bền lâu

Nó im lặng, có vẻ như hắn ta sống không được vui vẻ gì, luôn bị sống áp đặt nhỉ? Nhưng mà Mẹ nó thường nói, đừng nhìn về bề ngoài mà đánh giá bên trong, có thể những gì nó đoán là sai thì sao? Mà thôi kệ đi, tóm lại chỉ cần biết có người cũng bị như mình và đang ngồi kể mình đây. Nhưng dù sao thì nó vẫn không muốn kết hôn, nó chỉ kết hôn khi nó thật sự muốn và chỉ kết hôn với người mà nó thật lòng yêu thôi, phải làm sao đây? Một phần là sợ Ba Mẹ nó buồn, hai là sợ anh em Lâm – Thy giận, phải có cách gì vụn cả đôi đường chứ nhỉ? Bây giờ nếu có thì chỉ còn cách này, chính là nhờ vả người bạn nam thân thiết nhất của nó giả làm bạn trai nó, nếu như có hỏi thì cứ nói là quen lâu rồi nhưng bí mật quen, có cái vấn đề quan trọng là Phuong Thy có thể sẽ biết và làm lộ tẩy nó, như thế thì chẳng còn cách nào chối bỏ nữa.

- Đây – Hắn khều nó, nó quay qua nhìn hắn thay cho câu trả lời, hắn nói tiếp : - Cô có cách gì thoát khỏi chuyện này không?
- Nếu có thì mắc gì tôi phải bực bội, buồn rầu như vậy? Còn anh, có không? – Nó hỏi ngược lại

Hắn áp úng, lòng thầm nghĩ kiểu này phải vì sự tự do mà gạt cái lạnh lùng qua một bên đi, có thể cô ta giúp được thì sao?

- Tôi không biết, nhưng tôi suy nghĩ ra cách này, tôi cần cô hợp tác
- Anh nói đi, biết đâu bất ngờ chúng ta có thể lấy lại sự tự do

Hắn hít thở sâu rồi nói :

- Vì các bậc phụ huynh nghĩ chúng ta chưa có người yêu nên mới sắp đặt hôn nhân, vậy nếu chúng ta...
- Hiểu hiểu hiểu, ý anh là chúng ta giả vờ quen nhau rồi từ từ..đổi phỏ hả?
- Nó đó, vậy cô nghĩ sao?

Nó đập vai hắn một cái mạnh muốn té ngửa, mặt cười tươi như hoa.

- Tôi đồng ý.

Có hơi dễ dãi nhưng mà vì tự do, phải liều thôi, tự do muôn năm!! Dù sao thì sau khi kết thúc vụ này thì cả hai cũng rẽ lối rồi, chẳng lẽ yêu nhau thật, chắc không có đâu ha.

- Còn chuyện này nữa, nếu đã đóng kịch thì cho giống tí, đổi cách xưng hô, dù sao cô cũng nhỏ tuổi hơn tôi, mà dù gì cũng chỉ đóng kịch trước mặt họ, còn bình thường thì cứ bình thường đi, tôi cũng sẽ chuyển trường đến chỗ cô.

Bữa tiệc kết thúc, cũng đã hơn mười giờ, gia đình nó đang tạm biệt mọi người để ra về, hôm nay chỉ ít ra có người cùng hợp tác chống lại cái hôn nhân sắp đặt này. Về đến nhà, nó cũng đã ngáp dài ngáp ngắn, chúc mọi người ngủ ngon rồi cũng đi ngủ luôn.

[...]

Reng...reng...reng... Tiếng chuông báo thức reng inh ỏi trong phòng, thay vì ngồi dậy tắt và tắt đi học thì nó lại nằm đó đắp chăn kín mít, chuông báo

thức hết reo thì đến cái điện thoại, nó tung chăn ra, đầu tóc bù xù như ma với cái điện thoại bấm nút nghe mà mặt mày bức bối.

“- Dậy chưa, dậy chưa?” _ Đầu dây bên kia là nhỏ

Nó ngáy ngủ, dụi dụi con mắt đáp lại :

- Chưa dậy

“- Không đi học sao mà định nằm nướng hả? Còn mười lăm phút, mau lên mau lên, đợi cậu ở...”

Tít...tít...tít... Nhỏ chưa nói hết câu đã bị nó cúp máy, mau chóng mở tủ lấy bộ đồ rồi chạy vào phòng tắm vệ sinh cá nhân, song ra ngoài chải đầu buộc tóc gọn gàng rồi nhanh chân chạy xuống nhà.

- Chào Ba Mẹ - Nó chào hỏi xong rồi uống nhanh ly sữa trên bàn mà Hương pha, lấy khăn giấy lau miệng sạch sẽ liền cấp tốc chạy ra ngoài xe mà không quên ngoảnh đầu lại thừa cả nhà đi học.

Ngồi trong xe, mắt nó nhìn ra ngoài đường xem khung cảnh tuyệt đẹp hôm nay, nắng mai rọi xuống các bụi cỏ, mây trong veo, trời xanh ngắt. Đến trường, nó bước xuống xe, chào bác tài xế rồi vào trường, gặp ngay anh em Lâm – Thy đang đợi mình, liền phóng lại đó.

- Chưa trễ, chưa trễ, may quá – Nó vuốt ngực

Nhỏ cười nhìn nó.

- Yên tâm, còn mười phút.

- Cái gì? Mười phút á? – Nó vừa mới phát hiện ra mình bị “lừa tình”, vậy là thời gian chính xác bây giờ là sáu giờ bốn lăm?

- Đúng, sáu giờ bốn lăm, nói xạo là muốn hỏi cậu đến trường, lỡ trễ thì sao

“- Các em tập trung chú ý, bây giờ hãy tập hợp lại đây cho cô, trong vòng năm phút, cô muốn tất cả đều có mặt tại đây. Nếu ai không nghe theo thì sẽ bị trừ năm điểm trong bài kiểm tra sắp tới!”

Đó là giọng của bà giám thị dữ dằn nhất trong trường, không ai dám đụng đến bà la sát, từ hình phạt cho đến bài tập về nhà đều rất đáng sợ, may mắn thay là bài tập về nhà rất ít khi gặp bà, bởi vì bà chỉ giao bài tập khi thấy hay cô giáo lớp đó bận việc, nhưng mà khi bà mà giao thì một núi. Và cũng chỉ trong vòng năm phút. Tất cả đều có mặt tại đây để nghe thông báo, chẳng biết là có việc gì nhỉ?

“- Các em đã tập trung hết chưa?”

- Dạ rồi!!! –Tất cả đồng thanh

“- Rất tốt. Các em nghe rõ đây, trường chúng ta sẽ có thêm một bạn nam mới, bạn ấy tên là Thiên Vũ, bạn ấy cũng chính là con trai của gia đình họ Thiên, sẽ học lớp 12A, cô mong các em sẽ đối xử tốt với bạn.”

Hắn lên đó, lập lại tên của mình rồi thôi, chẳng biết tên này bị gì, có cần lạnh ngắt như thế không? Hắn ta ý, không phải gu của nó, người nó thích là người phải hài hước, dễ gần, còn hắn, trái ngược hoàn toàn. Nhưng sao tên này mới hôm qua mà hôm nay đã đến đây rồi? Mau vậy nhỉ, chắc tại gia đình giàu có nên thế, thôi kệ, không liên quan đến mình. Gái ở đây đã đồ trước hắn, kể cả bạn thân nó, còn mấy đứa con trai trong trường thì ghen ghét, hắn là người họ thích cũng thích người khác mất rồi, đau lòng.

- Nhi, có thấy anh ấy đẹp trai lắm không?

- Không! – Nó đáp lại một chữ khiến cho nhỏ “quê một cục”,

Nhỏ ôm tay nó lay lay, đem bộ mặt “những nhẽo” ra nói với nó.

- Sao lại không? Người ta vừa giàu, vừa đẹp là thế, tại sao lại không?

Nó quay qua nhìn nhỏ cười một cái.

- Đối với Thy là vậy, nhưng với Nhi thì khác, mỗi người một gu

Nhỏ chu mỏ, quay lên nhìn người trong mộng của mình, đôi mắt chớp chớp không rời hẳn dù là nửa giây.

“- Được rồi, các em lên lớp hết đi, mau lên!”

Tất cả nháo nhào, xầm xì to nhỏ lên lớp, sân trường từ đông đúc chuyển sang vắng tanh. Lớp ai nấy cũng đều bình thường cả, trừ lớp 12A, lí do ư? Bởi vì đang có một không khí lạnh toát cả mồ hôi, trông hẳn cứ như là sát thủ vậy.

- Cả lớp ai cũng biết Thiên Vũ mà đúng không? – Cô giáo nhẹ nhàng nói

Nhận được hai chữ “Vâng ạ”, cô tiếp tục quay sang hỏi hấn :

- Em muốn ngồi chỗ nào?
- Đâu cũng được ạ.

Bầu không khí im lặng hoàn toàn, thật đáng sợ, cô giáo vui vẻ chỉ tay về chỗ ngồi của anh ta.

- Vậy em ngồi cạnh Minh Lâm nhé, chúng ta sẽ bắt đầu giờ học.

Hấn nghe xong chỉ việc xách cái cặp xuống chỗ mà cô giáo chỉ định, ngồi xuống đó, lấy sách để lên bàn và không rời mắt khỏi sách, anh ta nhìn hấn rồi tiếp tục buổi học của mình. Thời gian trôi qua chậm chậm, chậm chậm, cuối cùng cũng nghe được tiếng chuông thân quen, giờ nghỉ đã tới, vậy là sẽ được ăn no và giải trí một tí, đỡ quá trời. Tại lớp nó, nhỏ đang rù rê nó ra căn-tin nhằm mục đích...ăn ké

- Nhi, ra đó đi, anh Thy nói nếu như Thy rủ được Nhi thì sẽ bao cả hai ăn
- À vậy là vì ăn chứ không thật lòng mời hả? – Nó hỏi ngược lại làm nhỏ lúng túng không biết trả lời ra sao
- Không đâu mà, đi đi đi

Vì tội nghiệp cho vẻ mặt dễ thương này nên nó đồng ý, chứ hôm nay nó muốn lên sân thượng hóng mát, nó rời bàn nắm tay nhỏ cùng nhau ra căn-tin. Tới nơi, nhìn thấy một anh chàng được bóng mát của cây bàng che nắng, cầm lon nước ngọt, ánh mắt nhìn xa xăm, đẹp tựa tranh vẽ khiến bao nàng ngất ngây như con gà tây, nhỏ và nó tiến lại, cả đám đang ngồi nhìn anh ta lập tức chuyển ánh mắt viên đạn nhìn nó, trường này là vậy, trai đẹp thì được hâm mộ, gái xinh thì bị ghen ghét, tóm lại là như vậy, nói chứ ở riết cũng quen.

- Chào anh hai, em đã đưa Nhi tới đây rồi
- Tốt đấy, hai người ngồi đi, ăn gì không?

Nó cười đáp :

- Gì cũng được
- Để coi, ăn mì, hay com chiên? Ở căn-tin mình mới có phần ăn đôi sao? Ủa nó là một hộp mà, thôi kêu nước trước vậy

Từ đằng xa, bóng dáng của một chàng trai tuấn tú, đẹp trai bước đến, mọi ánh mắt của nữ sinh đều dồn vào hấn, một ánh mắt mê say, nó thì vẫn cứ nhìn vào menu mà chẳng biết gì cả, mà hình như cũng chỉ có mình nó là không biết gì thôi chứ hai người cùng bàn cũng đang nhìn hấn.

- Nhi, Nhi Nhi – Nhỏ lắc nó
- Gì vậy?
- Nhìn kia, người trong mộng tớ đến rồi kia

Nó quay đầu xuống dưới nhìn, hấn ta đang tới đây, định làm cái gì đây? Cuối cùng, hấn dừng lại ngay chỗ ngồi của nó, làm bao nàng “chết chìm” và có người đang bức bối.

- Cậu đứng đấy làm gì? – Anh ta, gương mặt không vui và lạnh băng hỏi hấn
- Tội đứng đâu..liên quan cậu à? – Hấn đáp trả một câu lạnh cả sống lưng

Anh ta cũng chẳng vừa gì, trả lời lại bằng một giọng khó chịu, bức bối.

- Cậu đang đứng chỗ của Nhi, bạn gái tôi

Nghe thấy câu anh ta nói, mọi ánh mắt lại tiếp tục dồn vào nó, người đứng giữa thật sự là lúc chìm lúc nổi, bây giờ làm sao, hấn ta đến đây mà chẳng đưa nó kịch bản để “đọc” thì làm sao nó phối hợp được?

- Trùng hợp ghê, cô ấy cũng là...
- Mọi người đừng nói qua nói lại nữa mà, căng thẳng quá rồi đó – Nó nhanh chóng cắt ngang lời hấn nói. – Còn anh, Thiên Vũ, đi theo em, mau mau mau - Nó kéo hấn đi
- Ê ê ê, kì vậy, tớ còn chưa nói chuyện với anh ấy mà, Nhiiii

Nhỏ nói trong sự giận dữ, còn anh ta thì nhìn theo họ, hấn có thể sẽ là đối thủ đáng gờm của mình, dù cho nó và anh ta được hai bên gia đình hứa hôn nhưng nếu đối phương không muốn thì cũng có thể sẽ..lọt vào tay người khác bất cứ lúc nào.

Chương 3: Nốt Nhạc Thứ Ba

Nốt nhạc thứ ba

Nó lòi hẳn lên sân thượng nói chuyện, bởi vì chỗ này là vắng nhất, người ta đi ăn đi uống rồi, chỉ có mình hai người này lên đây chơi với dế, ý lộn nói chuyện thôi.

- Anh! Tại sao anh là đi gây sự với người ta vậy hả? Anh có biết làm vậy tui đứng giữa khó xử lắm không? Còn lại nói tui là bạn gái anh nữa, đúng không? – Nó hung dữ

Hắn thân nhiên gạt đầu, ngồi xuống đất đáp :

- Ủ, không phải tôi nói lúc đầu là em giả bộ làm bạn gái tôi sao?

- Ờ phải rồi ha, nhưng mà.. – Nó ngồi xuống cạnh hắn nói tiếp : - anh làm vậy tui khó xử, anh chẳng thèm nói với tui tiếng nào hết còn gì?

- Cái này vốn dĩ đâu có kịch bản rõ ràng, đâu phải là truyện tình cảm

Hắn trả lời làm nó không biết nói gì hơn ngoài việc nắm chặt tay, nghiến chặt răng, cái tên này làm sao thể nhỉ? Thiết là nói chuyện với hắn ta có ngày nó sẽ điên mất, chắc chắn luôn.

- Mà anh mới nói với tui hôm qua là anh chuyển đến trường này, nhưng sao anh đến đây lẹ vậy? Mới hôm qua mà – Về mặt thám tử

- Có định luật nào đưa ra hôm qua nói hôm nay không được đến?

Hắn vận ngược lại làm nó cứng họng, tức điên lên đánh hắn một cái rồi đi xuống dưới, nó vừa đi vừa lẩm bẩm, là chứ...dùng từ chứ thì nặng quá, là mắng!

- Con người gì mà dễ ghét dễ nổi giận hà, sẽ có ngày mình tức chết vì hắn, aishh.

Giờ tan học, anh ta thu dọn đồ đạc một cách nhanh chóng rồi vọt qua lớp nó, hắn cũng thế nhưng chỉ khác cái là từ từ và bình tĩnh. Bên cạnh đó, nó mặt mày ủ rũ, nhỏ bạn thì hí ha hí hửng, liếc qua thấy nó thế, nhỏ liền phóng thẳngg đến bàn nó.

- Sao thế? Buồn hiu vậy? – Nhỏ hỏi

Nó lắc đầu đáp :

- Không có gì, Thy định không về à?

- Tớ..

Nhỏ chưa kịp nói thì anh ta đi đến chỗ cả hai chen vào.

- Hai người đang nói gì vậy? Nói xấu anh à? – Anh ta lăm vể mặt thám tử

- Phải đó, đang nói thì “Hai người đang nói gì vậy? Nói xấu anh à?” – Nhỏ nhắc lại

- Thế sao? Anh không biết nên..

Nhỏ chóng nạnh hỏi đến cùng.

- Nên sao?

- Thôi thôi đi, làm ơn tha cho tui – Nó cắt đứt cuộc cãi lộn hết sức là ”quan trọng” này, nghe xong câu đó hai anh em họ cũng im lặng, nó ôm cái cặp rồi đi ra khỏi lớp cho nhỏ và anh ta chỉ biết nhìn theo

Ra đến cổng trường đã thấy hắn ta lăm pho tượng cho người khác “ngắm”, hèn chi giờ này sao trường vẫn còn nhiều học sinh quá, đặc biệt là con gái,

giờ đã có câu trả lời rồi. Nó đi ra khỏi cổng, quắc quắc hấn lại.

- Anh đứng đó làm pho tượng à?

Hấn lắc đầu, nó hỏi tiếp :

- Chứ đứng đó chi? Cua gái hả?

Hấn nhún vai, đáp :

- Tôi có em được rồi, cua chi thêm, phiền. Và lại thì khỏi cua cũng có người theo tán tỉnh tôi thôi

Nó cười khẩy một cái, tên này thật sự rất tự tin và ảo tưởng sức mạnh.

- Vậy anh đứng đây đi, tôi về, bái bai.

- Đứng lại!

- Gì nữa?

Hấn thọc tay vào túi quần, đứng đàng hoàng nghiêm túc.

- Tôi chờ về.

- Cái gì?! – Nó hỏi lại, cứ tưởng mình nghe nhầm, ông nội này uống lộn thuốc hay sao nhờ? Chỉ mới quen chưa đầy một ngày mà sao tự nhiên làm như quen mấy năm rồi ý

- Gì gì cái gì, mau lên, không là tự đi bộ về đó

Hấn không cho nó nói câu nào đã nắm tay kéo nó đi, hành động này khiến cho đám học sinh nữ tức trào máu, tại sao HotBoys chỉ mới chuyển tới trường đã bị nó cướp đi? Và đám con trai thì vô đầu bức tóc vì hấn chỉ mới chuyển tới đây đã cướp đi HotGirls của trường này? Tại sao?! Từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, từ trong ra ngoài, tóm cái vấy lại là tất cả đều lọt vào tầm nhìn của anh em nhà họ Hoàng.

- Hai người họ quen nhau...khi nào chứ? – Nhỏ tự hỏi mình

Dù cho chiếc xe đó đã đi mất, không còn bóng dáng của hai người họ nữa thì anh ta vẫn cứ mãi nhìn về chỗ lúc này họ nói chuyện, không một lời, không cử chỉ, ánh mắt không chuyển động, nắm đấm đã hình thành. Nhỏ nhìn anh ta, hỏi bằng giọng lo sợ :

- Anh hai, mình phải làm sao?

- Anh muốn xử hấn, Nhi là vợ chưa cưới của anh, anh sẽ không để hấn cướp mất

- Đừng mà – Nhỏ ngăn cản – Để em tách họ ra, anh làm ơn đừng hại anh ấy, được không?

Cả người anh ta thả lỏng ra, nắm đấm cũng biến mất, nhìn cô em của mình, anh ta xoa đầu nhỏ, mỉm cười đáp :

- Được rồi, chúng ta về

- Vâng

Trên xe hấn, nó đang mặt mày chụ ù, bức bối nhìn ra ngoài cửa kiếng.

- Gì vậy? Mặt mày như đưa đám ấy, ai chọc em giận à? – Hấn hỏi

- Tại anh đấy – Nó đáp

- Tôi làm gì mà em giận?

- Anh lôi tui lên xe, lỡ tui bị gì rồi sao? – Nó hung dữ hỏi

Hấn cười nhếch mép rồi quăng cho nó một câu.

- Vậy giờ em bị gì chưa? Cần tôi đưa đến bệnh viện xét nghiệm rồi đem kiện tôi không?

- Anh...đồ...vô duyên

Hấn dừng xe lại ngay một tiệm kem, đôi mắt nó nhìn chăm chăm vào cửa tiệm.

- Sao anh dừng ở đây?

- Ăn kem, em không ăn à? Thôi không ăn thì không sao, tôi đỡ tốn tiền

- Ngu gì không ăn, ăn chứ

Nó mở cửa xe đi xuống, tung tăng vào tiệm kem mặc sức chọn lựa, lâu lâu mới được người ta bao mà, ngu gì không ăn, dù sao thì cả hai cũng là "đối tác" mà ha, cùng lắm lần sau nó bao hẳn một bữa, huề.

- Em là heo à? Ăn hết không?

Hắn mất hồn khi thấy nguyên một tảng kem nó đem ra bàn, thật không thể tin được, nhiều đó hai người ăn cũng không hết đây nói chi là mình nó? Ngược lại, nó lại đem về mặt tự tin và tràn đầy năng lượng ra đáp lại :

- Đương nhiên là hết, anh nghĩ mấy cô gái mỏng manh dễ vỡ như tôi ăn không nổi sao? Con trai mấy người lúc nào cũng thế, lúc nào cũng vậy

Nói xong, nó lấy hai cái muỗng, đưa cho hắn một cái rồi ngồi ăn ngon lành, hắn nhìn nó ăn mà cũng hết dám đụng vô. Mười phút trôi qua, kem đã hết sạch, bụng đã căng, và cả hai đang trên đường về.

- Tôi không thể tin được là em ăn hết chỗ em đó – Hắn giờ vẫn còn sợ những giây phút đó, đặc biệt lúc nó đem nguyên một tô kem đầy để lên bàn, ngay trước mặt hắn

- Kệ tui đi, anh quan tâm đi cho mệt, ề dừng lại ở đây đi – Nó đập vào vai hắn, hắn nghe theo lời nó dừng xe lại, nó mở cửa xe đi xuống, hắn cũng vậy

- Mai tôi đón em

Hắn quăng cho nó một câu rồi tính vào xe lại nhưng nó mau chóng chạy lại chỗ hắn chóng nạnh, hung dữ nói :

- Không cần, mai tôi tự đi, anh lo cho anh đi

Nói xong, nó quay người đi thì hắn kéo lại, vô tình đã khiến cho..môi chạm môi.

- Anh..anh anh...đồ biến thái, xấu xa, anh dám lợi dụng hôn tôi hả? Đồ đê tiện!!

Nó chạy một mạch vào trong vì xấu hổ, còn hắn thì vẫn đứng đó ngây dại không biết mình đã làm gì, thật ra thì chỉ định kéo lại nói chuyện thôi mà ai dè nó bị vấp nên thành ra vậy, mang tội danh cướp đi nụ hôn đầu đời của con nhà lành rồi. Vô đến nhà, nó ngu người luôn, Mẹ nó thấy vậy liền hỏi :

- Con bị sao thế?

- Con không sao ạ.

Nó lên phòng tắm rửa thay đồ rồi xuống ăn cơm, song chạy lên phòng, bỗng dưng nhớ lại cái khoảnh khắc đó, máu nó tự nhiên sôi lên, mặt hầm hầm sát khí trông rất đáng sợ, lấy con gấu bông bên cạnh, nó úp mặt vào con gấu mà hét lên, giọng hét kinh khủng bị chìm xuống nhờ vào con gấu, nếu không là sập nhà rồi. Nó cắn, cầu, cào, chửi, la hét trong phòng.

- Tên vô duyên, biến thái, bất lịch sự, đê tiện, xấu xa, khủng điên, chết bầm, đáng ghét, dê xòm, lợi dụng, cái tên... - Chửi một hồi nó im lặng để lấy hơi (Hết cái chửi rồi chứ lấy hơi gì)

- Aishh, nụ hôn đầu đời của mình lại bị hắn ta cướp mất, thật là đáng ghét mà! Nhưng mà, hắn cũng dễ thương vô tội nhỉ? Ày Lục Tuyết Nhi, tỉnh lại mau đi, mày đang nghĩ cái gì vậy hả? Không được thích hắn ta, không được thích cái tên dê xòm hay tỏ ra nguy hiểm đó.

Nó vô đầu bút tóc một hồi rồi chìm vào giấc ngủ, lạc vào khu rừng cổ tích cùng..một bầy sói mang tên Thiên Vũ.

...

[Would you be my girlfriend?

Nan neoui Boyfriend

Nan neoui Boyfriend

Neon neoui Girlfriend

Neon neoui Girlfriend...]

Nó đang ngủ ngon thì có ai gọi đến, chuông reng ầm ầm phá tan giấc ngủ ngon của nó, vẫn y chang cái nét mặt đó, nó cầm điện thoại lên nghe.

- Alo, ai vậy?

“- Là anh, Minh Lâm. Em dậy chưa? Anh đang đợi em ở trước cổng đây” – Là anh ta, hẳn là gọi đánh thức đi học đây mà

- Cổng nào cơ? – Nó ngáy ngủ hỏi

“- Còn cổng nào nữa? Cổng nhà em đó”

Nó bật dậy, dụi con mắt cho tỉnh.

- Nhà em á? Em biết rồi, em xuống ngay

Tất máy, nó làm công việc thường ngày của mình, tóc buộc cao cùng cái nơ màu trắng rồi đi xuống nhà.

- Thưa cả nhà con đi học.

Nó chạy ra ngoài, một chiếc xe hơi màu xám sang trọng đang đậu trước cửa nhà nó, là Minh Lâm, ủa vậy còn Thy đâu?

- Anh chờ em có lâu không?

- Chờ em cả đời còn được

Nó cảm thấy hơi mất tự nhiên, thật sự thì nó không thoải mái khi ở cạnh Minh Lâm, nhưng lại rất tự nhiên khi ở cạnh hắn, vậy là sao nhỉ?

- Đi thôi, sắp trễ rồi

Nó lên xe, chiếc xe nổ máy rồi lăn bánh đến trường, trên đường, anh ta hỏi nó đủ điều, nó đáng ra sẽ không để ý nếu anh ta không hỏi câu đó.

- Hôm qua em đi với ai thế? – Anh ta nghiêm túc hỏi

- Ai cơ? – Trong nhất thời nó vẫn chưa nhớ ra

- Thiên Vũ, anh đã thấy tất cả

Nó quay qua nhìn anh ta, thầm nghĩ có phải anh ta nghe thấy hay biết gì rồi?

- Em thích anh ta?

Đây là thời cơ tốt để có thể ra “ám hiệu”, nó nhanh chóng đáp khiến cho anh ta ngỡ ngàng.

- Ủm, có lẽ thế, hẳn...anh ấy vừa tốt bụng, vừa quan tâm em, lại có tính hài hước, em rất ưa kiểu người vậy, thích là bình thường, nhưng nếu tiếp xúc lâu quá có thể...yêu không ta? – Nó giả bộ chuyển tông giọng tự hỏi mình, không nghe thấy tiếng gì khác, vừa hay đến trường, nó liền đánh trống lảng : – Đến trường rồi, anh gửi xe đi, em đợi

Nó mở cửa đi vào trong trường, bây giờ trong đầu Minh Lâm có rất nhiều câu hỏi xoay quanh khiến cho cái đầu sắp nổ tung. Có phải cô ấy yêu hắn ta rồi? Hay cô ấy không thích mình? Bên cạnh đó, trong trường đang có một cuộc chạm mặt, chính là nó và hắn, gặp hắn máu nó lại sắp tuôn trào, khói bốc lên đỉnh đầu, hắn thì đang cảm thấy “Ôi thật là tội lỗi”.

- Anh, cái tên dê xồm nhà anh, anh không biết xin lỗi hả?

- Cái đó chỉ là...

- Chỉ chỉ chỉ cái gì? Ý anh là anh vô tình chứ gì? Vậy anh kéo tôi lại làm chi để thành vậy hả? Sao anh không nói mà để tôi nói quai vậy? Anh bị mất tiếng hả? Anh không nói sẽ khiến tôi trở thành kẻ nói nhiều, lắm lời đó anh biết không hả cái tên Thiên Vũ kia? – Nó tuôn một tràng làm hắn ngây người, nói gì được khi nó dành hết để nói rồi còn đâu, lại dám nói là hắn bị tắt tiếng

- Nói đủ chưa? Em dành hết để nói rồi lấy gì tôi nói nữa hả? – Hắn vùng dậy

- Ủa vậy hả? Ahaha, tui đâu biết, vậy anh nói đi

Hắn lắc đầu thờ dài, bắt đầu giải thích vụ hôm qua, chỉ là tai nạn, kéo lại cũng chỉ muốn nói chuyện ai dè thành ra chuyện đó, cũng đâu có ý mà nhì.

- Vậy ý anh là tui có lỗi chứ gì? Tại tui quay đi nên tui mới bị vậy chứ gì? – Nó bắt đầu “hỏi cung” hắn

- Con người của em làm sao vậy? Nói vậy rồi còn muốn cãi nhau à? Đã nói là tai nạn thôi, cái đó không gọi là hôn nghe chưa?

Nó nhíu mày nhìn hắn, có nên tin tưởng không? Mà hắn đã nói như thế chẳng lẽ nó lại gây sự tiếp à? Vậy thì vô duyên quá, thôi bỏ đi, dù sao cũng là tai nạn, coi như là...bị chó cắn hay lỡ chạm phải một cục đá, vậy đi.

- Vậy thì thôi, bỏ đi, giờ..anh đi học đi, mau mau đi

Hắn vác cái cặp lên trên vai rồi vào lớp, cũng lại như thế, Minh Lâm lại nhìn thấy hết rồi, mặc dù không biết họ nói cái quái gì nhưng có vẻ nó và hắn khá thân, lần nào gặp nhau cũng cười cười nói nói, điều này khiến anh ta ghét hắn, ghét tận xương tủy.

- Tuyệt Nhi, em nói chuyện với ai vậy? – Anh ta hỏi, dù biết nó nói chuyện với người đó nhưng mà anh ta vẫn muốn nó nói thật

- Có ai đâu, anh vào lớp đi, chuông sắp reng rồi, bai.

Nó tạm biệt rồi đi vào lớp, để mình anh ta đứng đó nhìn theo bóng dáng người.

Ngày qua ngày nó và hắn cứ “quần lấy nhau” như keo dán sắt tách sao cũng không rời, thì công nhận một điều là ngày nào anh ta cũng đưa nó đi rước nó về nhà nhưng có vẻ cũng chỉ đến mức đó, chỉ có thể nói chuyện ở lúc đó thôi.

Trong lớp nó, nhỏ quăng tờ giấy qua bàn nó, nội dung cụ thể là trách mắng nó vì mấy ngày nay tại nó mà nhỏ phải bị dưng đầu dậy, tại nó mà phải đi học một mình, tóm cái vấy lại là tại nó. Và bên lớp hai người kia cũng chơi truyền thư như vậy, nhưng không được vui vẻ.

“Giờ giải lao cậu đi theo tôi.” – Anh ta

“Làm gì?”

“Tôi có chuyện muốn nói, về Tuyệt Nhi”

Thấy tên nó, hắn lập tức nhận lời, chẳng biết có chuyện gì nữa.

Tiết học trôi qua nhanh chóng, tất cả không hẹn mà gặp tại căn-tin trường, lần này là một chỗ ngồi vắng người để dễ nói chuyện hơn.

- Anh hai, chuyện gì mà căng thẳng thế? Còn có Thiên Vũ nữa?

- Anh có chuyện muốn nói, về Thiên Vũ và Phương Thy.

- Em và anh ấy? – Nhỏ hồi hộp ngồi nghe, hắn và nó nhìn nhau rồi lắng nghe anh ta nói.

- Đúng thế, tin any chỉ bốn chúng ta biết, lọt ra ngoài là thành tin Hot đó. Chuyện là về chồng chưa cưới của Phương Thy

Nó và hắn có phản hồi nghi ngờ, lẽ nào cô gái đó là Phương Thy sao? Nhỏ thì nhảy dựng lên làm mấy người đi ngang qua nhìn chằm chằm, nó kéo nhỏ xuống, tĩnh tâm nghe tiếp.

- Chồng chưa cưới của nó chính là...Thiên Vũ - Anh ta nhìn nó, ánh mắt đó giống như đang nói với nó Thiên Vũ là của em gái anh ta

- Thật sao anh hai? – Nhỏ vui mừng, hớn hờ

- Là thật, hôm qua Ba nói với anh

Hắn cười khẩy nói :

- Hay thật, lấy một người không yêu mình quả là quá ràng buộc

- Sao anh nói thế? Anh..

- Tôi không yêu cô thì lấy làm gì? Đầu hạnh phúc, giống Tuyệt Nhi vậy – Hắn nhìn nó, còn nó thì nhìn mặt bàn, tay nắm chặt vào nhau

- Đúng! Lấy một người mình không yêu, thật chất rất ràng buộc, rất khó chịu – Nó nói ra câu đó thật khiến cho hai anh em họ bàng hoàng

Anh ta liền hỏi cho rõ ràng.

- Nhưng anh không ràng buộc em, anh cho em làm những gì em thích mà?

- Em không nói anh, em nói cái hôn nhân này là một điều em không bao giờ chấp nhận, nó làm em khó chịu nhưng chỉ vì Ba Mẹ mà em mới im lặng, im lặng không nghĩ là đồng ý, anh hiểu không? Tình yêu phải đến từ hai hướng, chỉ có anh thì không làm được gì cả, bởi vì thật ra em không có chút tình cảm nào hết, đây chỉ là một cái hôn nhân sắp đặt bởi hai gia đình, em không muốn, bằng mọi cách..em sẽ thoát khỏi cái hôn nhân này

Nó nói xong liền đứng lên, hắn nhanh chóng nắm tay nó lại, “tặng” cho anh em họ một câu nữa mới kéo nó đi.

- Người tôi yêu là Nhi, cũng như Tuyệt Nhi, cô ấy yêu tôi, không phải anh.

Chương 4: Nốt Nhạc Thứ Tư

Nốt nhạc thứ tư

Ra đến cổng trường nó giựt mạnh tay mình lại rồi chạy đi, với tốc độ chạy như gió của nó thì hẳn chạy đến đừ người mới kịp, nói ra mắt mặt chứ nó dừng lại ngay tiệm áo cưới chứ không phải hẳn kịp kịp.

- Tuyết Nhi.

Nước mắt nó bỗng dung rơi xuống hai gò má, mặt nó chẳng có tí cảm xúc nào, nhìn chăm chăm vào chiếc váy cưới trong tiệm mà nói :

- Cả đời..con gái chỉ được mặc áo cưới một lần, tại sao...Ba Mẹ lại ép tôi như thế? Cưới một người không có một chút gì gọi là tình cảm thì làm sao cả đời hạnh phúc? Thật nực cười. – Nó cười một nụ cười nhạt nhẽo, ai nhìn vào cũng đau lòng

Hắn nhẹ nhàng nắm lấy tay nó, dịu dàng nói :

- Đi với anh, một nơi chắc chắn sẽ khiến em dễ chịu hơn, đi

Cứ thế, nó mặc cho hắn đưa đi đâu, gương mặt vẫn buồn bã như thế. Sau một khoảng thời gian nhất định, cả hai đã đến được vườn hoa “cỏ tích”, lavender, hồng, mai, cúc, vân vân và mây mây. Tâm trạng của nó cũng khá khá lên tí, tay chạm nhẹ vào những cánh hoa mềm mịn đang đón ánh nắng “ban mai”, hắn khoanh tay trước ngực nhìn nó hỏi :

- Thích chứ? Đã tốt lên chưa?

Nó liếc xéo hắn một cái rồi đáp :

- Tạm ổn

- Cái gì mà tạm ổn? Vậy anh sẽ làm cho nó ổn hơn, đi đi đi – Hắn lại nắm tay kéo nó đi đâu trong khi nó cố gắng “thoát khỏi” tay hắn

- Đi nữa hả? Đi đâu? Cái tên này, đồ lợi dụng, buông ra

Nó bị hắn kéo đi một mạch, dù làm gì hay nói sao hắn vẫn nắm chặt tay nó lôi đến chuồng ngựa, làm quái gì cũng không biết.

- Em biết đưa ngựa không?

- Tui á? Hình như không - Nó không chắc về việc này, hồi đó hình như Ba nó có chỉ nó một lần, mà lâu quá cũng không nhớ nổi

- Còn hình như, chọn một con đi, anh chỉ cho

- Anh anh em em nghe phát ón – Nó rùng mình, nhìn xung quanh rồi chỉ vô con ngựa màu trắng - Tui lấy con này, Bạch “Công Chúa”

Hắn ki nhẹ lên đầu nó.

- Đây là Bạch Mã, Bạch Công Chúa cái gì

- Anh kệ tui đi, tui lấy con này

- Rồi rồi, thế thì đi

Hắn dắt con ngựa ra cho nó rồi đưa cho nó cầm dây, kĩ thuật dắt ngựa của nó rất tốt nha, vậy hẳn là biết cười rồi.

- Dắt ngựa tốt ha, vậy chỉ cần leo lên là cười được chứ gì đâu

- Ủa dắt ngựa liên quan gì cười ngựa? Con nít cũng dắt được mà? – Nó thắc mắc

- Dắt ngựa những ai biết mới dắt được, ai không biết là nó đá một phát lòi ruột đó – Hắn dọa

Mặt nó tái mét nhìn con ngựa không nhúc nhích, hẳn phì cười.

- Giờ thôi, lên đi, anh chỉ cho

Hắn đỡ nó lên ngựa và có một sự cố dễ thương đã xảy ra, khi nó chỉ vừa đặt chân lên “bàn đạp” thì cái đó rớt ra và hai người này đã..mỗi chạm mỗi, vừa đến số ba (3s) thì nó xô hẳn ra rồi đổ mặt quay hướng khác, hẳn thấy thế liền đánh trống lảng.

- Mấy cái này cũ quá rồi, phải thay đồ mới thôi. Lên lại đi. Chân để đây này, tay cầm dây cương, em muốn cho nó đi thì hai chân đánh mạnh vào ngựa, đừng thì kéo dây cương.

- Ừm, biết rồi

Cứ thế, nó và hẳn cùng hai con Bạch Mã và Hắc Mã cùng nhau dạo quanh khắp vườn hoa xinh đẹp và tĩnh lặng này. Tối đến, hẳn đưa nó về nhà mình, chỉ mới có sáu giờ rưỡi thôi, cả hai đang ngồi ngoài sân nhà hẳn nói chuyện vu vơ, ngắm trăng ngắm sao.

- Xin lỗi em, chuyện hôm qua.. – Hẳn nói làm cho nó ngỡ ngàng

Nó cười nhìn lên bầu trời đêm.

- Tui quên hết rồi, nếu đã là sự cố thì tui cũng không trách anh

Hẳn cười một cái rồi tiếp tục nhìn trời đêm, giờ cũng đã trễ rồi, phải về thôi kéo gia đình lo lắng, nó vỗ vai hẳn một cái rồi nói :

- Trễ rồi, tui phải về không là Ba Mẹ tui lo

- Ở lại ăn com đi hãy về, hay là gọi nói cho Ba Mẹ em là về trễ, kìa, họ về rồi

Nó mau chóng lấy điện thoại ra gọi, cánh cửa nhà hẳn tự động mở ra, một chiếc xe hơi sang trọng màu trắng từ từ chạy vào và đỗ ngay một chỗ riêng biệt, bóng dáng của hai ông bà Thiên bước ra từ chiếc xe đó, trông thật uy quyền.

- Con chào Ba Mẹ

- Con chào hai bác – Nó lễ phép

Mẹ hẳn vừa thấy nó liền vui như nở hoa, liền nắm lấy tay nó như con cháu trong nhà,

- Con đến chơi à? Ở lại ăn com cho vui, được không con? Hay là con phải về?

- Mẹ làm gì mà hỏi con dẫu nhiều thế? Cô ấy sẽ ở lại ăn com mà, yên tâm đi Mẹ, ha?! – Hẳn nháy mắt với nó, nó hiểu ý liền cười tươi gật đầu, nhưng với Ba Mẹ hẳn thì hình như điều đó..con dẫu..

- Con nói gì vậy? Con dẫu là sao..? – Ba nó thắc mắc

- Chúng ta vào nhà nói chuyện, đi thôi con

Mẹ hẳn kéo nó vào nhà, tất cả bốn người trong phòng khách nói chuyện, căng thẳng a~

- Vũ, lúc này con nói cái gì? Con dẫu là sao? – Ba hẳn lặp lại câu hỏi

Hẳn thẳng thắn đáp :

- Con muốn hủy hôn

- Tại sao con lại muốn hủy hôn? – Mẹ hẳn

- Con có bạn gái rồi, với lại con không yêu cái cô gái tên Thy gì đó – Hẳn nghiêm túc

- Vậy..bạn gái của con là ai? Người như thế nào? Tình tình ra sao? – Ba hẳn hỏi dồn

Nghe xong ba câu hỏi, hẳn nắm lấy tay nó đáp :

- Là cô ấy, Lục Tuyết Nhi

Ba Mẹ nó ngỡ ngàng, là Tuyết Nhi? Cô gái mà hẳn chỉ mới quen có vài ngày? Là cô gái mà Mẹ hẳn vừa mới gặp đã thích?

- Con chắc chắn chứ?

- Con chắc chắn.

Trong người nó lúc này giống như có một ngọn lửa vậy, nóng bùng lên. Mẹ hẳn nhìn nó mỉm cười nói :

- Tuyết Nhi nó là cô bé lễ phép và ngoan ngoãn, nhưng không phải vì thế mà Ba Mẹ đồng ý, bởi vì nếu con hủy hôn sự này cũng được thôi, nhưng con bé còn bên gia đình nó nữa, con có từng nghĩ..

- Con đã nghĩ hết rồi, không gì là không thể cả, con đã quyết định rồi, Ba Mẹ có nói gì cũng vô ích thôi.

Nó thầm nghĩ rằng chỉ là diễn kịch thôi mà, sao hấn lại nghiêm túc ra mặt thế nhỉ? Ờ, có khi nào tên này yêu giả thành thật không?

- May mắn cho tụi con là nhà mình chỉ mới có bàn bạc với nhà bên kia thôi, chứ nếu hứa thì khó chối lắm, còn việc bên nhà Tuyết Nhi, tụi con làm gì thì làm, phải gọn gàng chứ đừng bừa ra là được. Mau rửa tay rồi đi ăn cơm nào – Ba hấn đứng lên cười rồi đi xuống bếp rửa tay, Mẹ nó cũng nổi gót theo sau nhưng không quên “tặng” cho cả hai một câu.

- Đi nào hai con, con trai và con dâu.

Khi nó nghe câu này, bỗng nhiên trong lòng nó vui lên, chẳng biết sao nữa? Có phải..người đóng giả thành thật là nó?

- Ba Mẹ anh có sao không thế?

- Không đâu, họ lúc nào chẳng thế, nghe họ nói rồi đó, cũng may chỉ mới bàn bạc chứ chưa hứa, có vẻ như anh vẫn còn hên, còn em thì..hơi khó nha

Cả hai xuống ăn cơm, ăn xong xuôi rồi thì Ba hấn khởi xuồng vụ xem phim kinh dị, có vẻ như Ba “chồng” và “con dâu” hơi bị hợp ý, nó cũng thích xem mấy thể loại này nữa.

- Vậy chúng ta xem gì đây?

- The Walking Dead? – Nó

- Đúng đúng đúng, phim đó hay lắm, mau bấm phim đó đi bà – Ba hấn phấn khích

Reng...reng...reng... Thật đúng lúc thay, điện thoại nhà hấn đổ chuông, Ba hấn bực mình đi lại bắt máy, xem thử coi ai lại đi phá giờ xem phim của ông.

- Ai vậy?

“- Ông già, tôi đây, Ba Tuyết Nhi”

- À ông bạn già, có gì sao? – Nghe giọng bạn thân, ông liền thay đổi thái độ

“- Tuyết Nhi nó ở nhà ông phải không?”

- Tuyết Nhi, phải rồi, nó đang ở đây

“Thôi rồi, sao Ba lại biết mình ở đây? Phải rồi ha, điện thoại mình với Ba Mẹ có kết nối định vị” _ Nó nghĩ thầm

“- Ông bảo nó về gấp giúp tôi, tôi và bà nhà phải đi dự tiệc”

- Ông rất biết canh thời cơ, giờ chúng tôi đang coi phim, Ông đợi đó đi, nó sẽ về tới nhà ngay – Gác máy, Ba hấn quay sang nhìn nó – Ba con nói con phải về ngay, họ chuẩn bị đi dự tiệc

Nó mỉm cười gật đầu rồi với lấy cái cặp, cuối đầu lễ phép rồi chào.

- Thưa hai bác con về.

- Lần sau nhớ qua chơi nữa nha con, con hứa rồi đó – Mẹ hấn không nỡ

- Vâng, con hứa.

Hấn xách cặp giúp nó.

- Anh đưa em về, đi

Trên xe, bản nhạc vui vẻ, sôi động làm cả hai thoải mái vô cùng. Nó cất tiếng hỏi.

- Đây, sao anh lúc nắng lúc mưa vậy?

- Có gì đâu, bình thường mà

- Nói thật là lúc mới gặp anh tôi rất ghét anh đó, bởi vì thoát nhìn anh giống như mấy chàng công tử bột khác, nhưng giờ đã có cách nghĩ khác rồi. Anh á, rất có trách nhiệm về chuyện này, nhưng chuyện khác thì tôi không biết

- Có lẽ là vậy

[...]

Về đến nhà nó, cả hai bước ra như khung cảnh mà họ vô tình chạm môi lần đầu tiên.

- Vào nhà đi, ngày mai anh đón em

- Được rồi, bái bai, ngủ ngon ha.

Nó vẫy tay, hấn vào xe rồi dần dần khuất bóng, nó chột mím cười rồi quay lưng, chưa bước một bước đã có tiếng nói làm nó quay lại.

- Em đi đâu mới về thế?

Chẳng biết anh ta từ đâu bước ra nhưng hình như là thấy hết rồi nhỉ?

- Không liên quan đến anh – Nó lạnh lùng quay đi

- Đi với hấn ta thì em cười cười nói nói, còn với anh như một người xa lạ vậy sao?

- Anh không cần nói mấy câu đó, dù anh có nói sao, em vẫn không chấp nhận hôn sự này, chắc chắn là thế

- Em muốn gì cũng được nhưng chuyện này là không thể, Tuyết Nhi, em phải hiểu...

Anh ta chưa kịp nói hết thì nó đã cắt ngang :

- Hiểu gì? Chẳng có gì phải hiểu, nếu anh ép em, em sẽ thật sự xem anh là người xa lạ

Nói xong, nó bỏ vào nhà không nói câu nào cả để anh ta đứng đó ôm cục lửa mà không sao dập tắt được. Bước vào nhà, quăng cái cặp lên ghế sofa, thờ dài một cái rồi Ba Mẹ nó từ trên lầu đi xuống, Mẹ nó ngồi kế bên nó, Ba nó ngồi đối diện nó.

- Con về rồi, sao thế? – Mẹ nó hỏi han

Nó lắc đầu đáp :

- Con hơi mệt tí thôi, không sao

- Tuyết Nhi, sao con nghỉ học? – Ba nó hỏi

Nó im lặng không nói gì, bà vuốt tóc nó.

- Con không muốn nói cũng không sao, nhưng Minh Lâm..nó tìm con đó

- Con gặp anh ấy rồi, mà Ba Mẹ định đi dự tiệc à? – Nó vui vẻ trở lại

- Trước khi đi, Ba có chuyện muốn nói với con – Ba nó nghiêm giọng – Con và Thiên Vũ..quen nhau? Nhắm mục đích gạt bỏ hôn sự này?

Nó lắc đầu, ngược mặt nhìn Ba nó đáp :

- Không, con và anh ấy là thật lòng, bên nhà anh ấy cũng đã đồng ý, con..

- Im ngay! – Ba nó bỗng tức giận quát lên – Hai bên gia đình đã hứa khi tụi con còn nhỏ rồi, con muốn Ba Mẹ làm sao đây?

- Đó là chuyện của người lớn, tại sao tụi con phải cưới một người mà chẳng có tí tình cảm nào chứ? Ba muốn con sống không hạnh phúc sao? Hay Ba muốn ép con làm gì khác để phá bỏ hôn sự này? Ba muốn con làm sao chứ? – Nó rung rung nước mắt

- Ba chỉ cần con kết hôn với Minh Lâm thôi Tuyết Nhi à, nó là một đứa con trai tốt, cũng là anh trai của Thy mà, dần dần sẽ có tình cảm với nhau – Ba nó dịu giọng lại

Nó đứng lên, nói với giọng cương quyết :

- Con sẽ không lấy anh ta đâu, con nhất định, nhất định sẽ chỉ lấy người con yêu, không ai ép được con. Con nhất định sẽ phá bỏ cái đám cưới vô nghĩa này, nếu không con không phải là Lục Tuyết Nhi!

Nó chạy đi, gương mặt ướt đẫm nước mắt, trời bắt đầu đổ mưa xuống như đang khóc thương cho cuộc đời của nó, tại sao nó lại phải lâm vào hoàn cảnh này chứ?

Mưa dần nhỏ lại và tạnh hẳn, người nó ướt từ trên xuống dưới như chuột lột. Đang đi ngon lành thì một đám thanh niên có vẻ như là ăn chơi lêu lổng đi lại chặn đường nó.

- Này cô em, buồn gia đình hả? Không sao, đi với tụi anh, đảm bảo hết liền mà còn..sướng mê mết đó

Nó xem như chó điên nên không thèm nhìn họ một cái mà đi luôn, hậu quả là bị một thằng trong đám nắm tóc nó kéo lại và kết cục của thằng đó là một phát ngay chỗ hiểm.

- Mày, rượu mời không uống uống rượu phạt hả mày?

Thằng đó giơ tay định đánh nó thì một trái banh từ đâu bay thẳng vào đầu, một người con trai to con, hình như mới đi tập bóng về, ôm nguyên bộ đồ bóng rổ kia.

- Đàn ông con trai, một đám mà đi ăn hiếp đứa con gái yếu mềm à? Đáng mặt không? Tao thấy nhục cho tụi bây đấy

- Mày..lên tụi bây

Tất cả nhào lại đồ xô đi đánh “người hùng”, nhưng may thay người ta có võ, thuộc đai đen đẳng hoàng nên cũng chấp hết.

- Đừng để tao gặp lại tụi bây đó

Đám tụi nó bỏ chạy hết, anh ấy đi lại hỏi han nó.

- Em không sao chứ?

Em mỉm cười lắc đầu.

- Không sao, em ổn cả, cảm ơn anh nha. Anh tên gì để em..

- Không không, không cần, anh tên Trương Minh Tuấn

- Em tên Lục Tuyệt Nhi, cảm ơn anh nhiều nha

Nụ cười đó dần tắt theo từng giây từng phút, anh ấy vỗ vai nó nói :

- Về nhà đi, con gái đi ngoài đường ban đêm nguy hiểm lắm, vậy nhé.

Anh ấy lấy trái bóng rồi cất bước đi khỏi, nó thở dài rồi đến nhà chị của mình, nơi an toàn nhất cũng như là nơi nương tựa cuối cùng trong giờ phút này.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nốt Nhạc Thứ Năm

Nốt nhạc thứ năm

Nó nhanh chóng đến nhà của Tú Tuệ - người chị em hiểu nó nhất và cũng là người không bao giờ quay lưng với nó.

- Tuyệt Nhi? Sao người em ướt thế? Mau vào nhà đi, đợi chị một tí

Tú Tuệ đi lấy cho nó một bộ đồ để thay, pha cho một ly sữa nóng cho nó uống, ghen tỵ quá. Nó mau chóng làm theo lời chị mình nói, chỉ sau vài phút là cả hai đều có mặt trên phòng khách để nói chuyện.

- Sao em lại đến đây giờ này? Người còn ướt nhẹp nữa? Đừng nói với chị là em đi ngoài mưa nãy giờ nha? Có chuyện gì thế? – Tú Tuệ hỏi nó một dãy

Nó cười gượng, tay cầm ly trà, đôi mắt nhìn xuống màu nước trắng đó đáp :

- Không có gì ạ, chỉ là..em nhớ chị thôi

- Xạo! Chị không tin, nói mau, có gì nữa sao?

Nó thờ dài, sao mà giấu nổi bà chị này đây? Phải khai thôi.

- Làm sao để không bị ép vào cuộc hôn nhân ngu ngốc đó hà chị?

- Hà? Ờ thì..đừng nói với chị là Ba Mẹ em..

Nó gật đầu, lần này đến lượt Tú Tuệ thờ dài thườn thượt, vốn dĩ cô là người ghét chuyện đó nhất trên đời, không ngờ bây giờ em của mình lại là nạn nhân.

- Không sao đâu, chị sẽ giúp em, nhưng mà em đã có gì chưa?

- Em và Thiên Vũ đã hoàn thành gần một nửa. Thiên Vũ cũng là người bị ép cưới cho Phương Thy, còn em thì bị ép gả cho anh của cô ấy cho nên tụi em đã hợp tác với nhau là sẽ thành một cặp, từ đó sẽ thay đổi ý kiến của mọi người, nhưng mà..có lẽ hơi khó, mới có nhà Thiên Vũ đồng ý thôi

- Chà, hơi mệt đây, có gì chị sẽ nói giúp tụi em một tay, em cũng biết đó, nếu hai gia đình có danh tiếng mà đã hứa hôn cho nhau thì khó mà xử lý lắm, cho nên em đừng bỏ cuộc

Nó uống một hơi hết ly sữa, đúng lúc đó điện thoại cũng reng lên, là Phương Thy, gọi làm gì cơ chứ? Đáng ra nó không nghe đâu, vì chuyện nó và hần hợp tác làm sao bị bại lộ được nếu không có bàn tay của hai anh em họ “góp sức” chứ.

- Nghe đi em, đưa cho chị.

Tú Tuệ lấy cái ly từ tay nó rồi đi xuống bếp, nó bấm nút nghe, giọng lạnh hơn.

- Alo

“- Nhi à đang ở đâu đó?” _ Nhỏ vui vẻ

- Có chuyện gì? – Nó vẫn lạnh lùng

“- Anh mình đến đón Nhi về nhà, chẳng phải Nhi không có nhà sao?”

- Nhi ở nhà Thiên Vũ, có gì thì nói luôn đi – Nó cố ý nói như thế để có thể xem thử nhỏ quan tâm chuyện này hay là không

“- Nhà..Thiên...Vũ? Nhi ở đó làm gì chứ?” _ Nhỏ bắt đầu lo lắng, giọng cũng lắp bắp

- Thì lúc chúng ta nói chuyện, Nhi với anh ấy đi chung mà, làm sao? – Nó bắt đầu chuyển sang giọng vui vẻ

“- Thy..Thy... Anh ấy là hôn phu của Thy, Nhi ở đó có hơi..”

- À vòng đi nói lại cũng là sợ Nhi cướp anh ấy à? Anh em hai người đã nói gì với Ba Mẹ Nhi?

“- Nói gì cơ? Thy không hiểu”

Nó thờ dài, cương quyết nói :

- Không thừa nhận sao? Cũng chỉ có anh em hai người mới biết được chuyện xảy ra hôm nay, chẳng lẽ Thiên Vũ đi nói với Ba Mẹ Nhi chuyện đó à? Được thôi, không sao cả, dù gì thì ai yêu ai cũng sẽ thành một cặp với người đó thôi và đến lúc đó, hôn nhân này chẳng còn hiệu lực nữa.

Nó cúp máy không cho nhỏ nói thêm lời nào, Tú Tuệ đứng sau lưng nó nãy giờ cũng đi lại ghé ngồi xuống.

- Em không cần phải cố gắng mạnh mẽ làm gì, đi ngủ thôi

- Dạ.

Nó và Tú Tuệ cùng nhau lên phòng ngủ, có lẽ như lời Tú Tuệ nói, sẽ khó giải quyết lắm đây.

Sáng hôm sau, nó thức dậy đã ngửi thấy mùi thơm ở dưới bếp liền mau chóng đánh răng rửa mặt rồi xuống dưới, Tú Tuệ đang chiên trứng và thịt, làm bụng nó kêu cồn cào. Thấy nó xuống, Tú Tuệ đùa nó :

- Tới ngủ ngon không? Có mơ thấy bạn trai không?

Nó ngượng đáp lại :

- Chị kì quá, bạn trai đâu mà mơ, có cũng mừng

Tú Tuệ đem đồ ăn lên bàn, cười cười gọi nó lại ăn sáng, vừa ăn chị em lại nói những thứ linh ta linh tinh. Ăn xong cả rồi thì cùng nhau rửa chén lại tiếp tục nói chuyện cả buổi sáng. Cả hai đang xem tivi vui vẻ thì điện thoại của nó lại reo lên liên tục.

- Mẹ

“- Tuyết Nhi, con ở đâu? Mau về nhà gấp, nhanh lên nhé”

Mẹ nó hồi thúc rồi cúp máy không cho nó nói câu nào, thấy sắc mặt nó không tốt, Tuệ liền hỏi han, quan tâm.

- Là Mẹ gọi bắt về nhà sao?

Nó ủ rũ gật đầu, cô vỗ vai nó rồi an ủi :

- Không sao đâu mà, chị cùng đi với em, mau lên thay đồ thôi. Đi nào!

Cô kéo nó lên trên phòng, cho nó mượn một bộ đồ để về nhà cho đàng hoàng rồi cả hai chị em lên xe và bắt đầu về nhà nó. Tới sân nhà đã thấy một đồng xe, xe ai vậy nhỉ? Bạn Ba? Hay là ai khác? Một đồng câu hỏi dồn vào não nó. Hai chị em bước vào nhà, rất nhiều người, nào là gia đình họ Thiên, họ Hoàng, tính luôn cả nhà nó, thấy nó, Minh Lâm vui mừng nhưng nó thì ôm nguyên bộ mặt lạnh như “tò”, cả hai chị em ngồi xuống, tách biệt với những người ở đây.

- Đầy đủ mọi người rồi, tôi đây có chuyện muốn nói. Đó là về bốn đứa nhỏ. – Ba nó

“Lại là chuyện cưới hỏi” _ Nó nghĩ thầm trong đầu

- Tuyết Nhi, nó muốn hủy hôn với Minh Lâm. – Ba nó nói khiến cho tất cả đứng hình, hủy hôn ư? Sao lại như vậy?

- Cái gì?! Sao lại thế được? – Ba nhỏ hỏi

Bà Lục nhìn nó nói :

- Nhi, con hãy nói đi

- Con và Minh Lâm không có tình cảm gì ngoài bạn bè, anh trai và em gái, kết hôn cũng chẳng có hạnh phúc, cho nên con muốn hủy hôn. – Nó mặt lạnh nói rõ

- Con không muốn hủy hôn. – Anh ta nói tiếp khiến cho bầu không khí trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết, hai ánh mắt chạm vào nhau mà chẳng có tí cảm xúc nào

- Còn Thy và Vũ? – Mẹ nó hỏi

Nhỏ lắc đầu đáp :

- Con không muốn họ hủy hôn, con muốn Nhi là chị dâu của con thôi

- Con không muốn Tuyết Nhi kết hôn với Lâm

Một lần nữa tất cả đứng hình do chính câu nói đó, do chính hắn nói, nói một cách kiên quyết. Nó nhìn hắn, chột mím cười nhẹ, anh ta thấy tình hình không khả quan liền tức giận quát to.

- Tại sao chúng tôi phải nghe ý kiến của anh? Đây là chuyện của tôi và Tuyết Nhi, không cần anh xen vào

Hắn chưa kịp nói gì thì nhỏ đã nhảy vào chặn ngang.

- Thiên Vũ, em không muốn hôn phu của mình lãng nhãng với người khác đâu, đặc biệt là người đã có chồng. Nhi à, làm ơn tha cho chồng Thy đi, dù sao cậu cũng đã có anh Lâm rồi, đừng để người khác dị nghị chứ

Câu nói đó của nhỏ làm cho nó tức điên lên, bây giờ còn lại nói như vậy nữa sao? Tình bạn bao nhiêu năm, giờ tan nát rồi, đổ vỡ rồi, chỉ còn lại kẻ thù hay sao? Nó đứng lên, hai bàn tay đã hình thành nắm đấm nắm chặt vào nhau, nó cố gắng nhẫn nhịn để không mất hòa khí.

- Dị nghị? Thì đã làm sao? Trước giờ tôi chưa từng quan tâm đến mấy thứ đó. Hôn phu hả? Có chồng sao? Ai cơ? Hôn phu của cô là ai? Chồng của tôi là người nào? Nói đi!

Nhỏ cũng không vừa gì mà đứng lên, nhếch môi cười một cái rồi đáp :

- Hôn phu của tôi là Thiên Vũ, chồng cô là anh tôi, Hoàng Minh Lâm, chắc cô không quên nữa chứ nhỉ?

- Xin lỗi nhưng tôi không còn là hôn phu của cô, hôm qua Tuyết Nhi và tôi đã nói hết rồi, Ba Mẹ tôi đã đồng ý cho chúng tôi quen nhau, phải không?

Hắn hỏi nó một cách thân mật và cũng nhận được câu trả lời của nó làm nhỏ tức đến muốn trào máu, Tú Tuệ ngồi nghe từ nãy giờ cũng đã hiểu ra chuyện gì đang xảy ra, có vẻ phức tạp dữ dội đây.

- Nhân đây tôi cũng xin nói – Mẹ hắt lên tiếng – Chuyện này chúng tôi đã có nghĩ kỹ, rất nhiều. Về hôn sự của con tôi và con gái anh chị (Thy), chúng ta chỉ là mới nói sơ lược về vấn đề này cho nên không có hứa hẹn gì cả, với lại Thiên Vũ và Tuyết Nhi tự nó quen nhau cũng chẳng có gì là xấu nên tôi muốn Tuyết Nhi là con dâu của tôi hơn, xin mọi người thông cảm cho hai đứa nó.

- Tại sao tất cả đều đứng về phía cô ấy, còn con? Gạt chuyện con và Thiên Vũ qua một bên đi, Tuyết Nhi và anh con đã có hôn ước, tại sao bác lại nói muốn Tuyết Nhi là con dâu bác chứ? Cô ấy là con dâu nhà họ Hoàng, mãi mãi không thay đổi – Nhỏ nói với giọng kiên quyết, ánh mắt nhỏ hướng vào nó, giống như đang nói là "Thiên Vũ là của tôi" vậy

- Cô đừng nói với cái giọng đó...

- Gì chứ? Tôi làm gì sai? – Nó chưa kịp nói hết đã bị nhỏ chen ngang – Thiên Vũ là hôn phu của tôi, Minh Lâm là hôn phu của cô, sao cô không chịu an phận mà cứ bám dính lấy Thiên Vũ vậy hả? Cô tính làm gái sao? Kiểm tiền hả? Nói đi, cô muốn bao nhiêu, tôi sẽ cho, mong đừng làm phiền cuộc sống của chúng tôi được không?!

Câu nói đó đã khiến cho nhỏ bị tát một cái, một cái tát bao gồm sự tức giận, đau lòng, tại sao lại nói như vậy được chứ? Chẳng lẽ tình bạn bấy lâu chỉ vì một chuyện này mà chấm dứt, trở thành kẻ thù không đội trời chung? Nó tát nhỏ mà trong lòng đau tận cùng cũng phải nuốt những giọt nước mắt đỏ vào tim.

- Lục Tuyết Nhi, sao cô dám tát con tôi? Nó đã làm gì cô? – Mẹ nhỏ tức giận đẩy nó ra mà xót thương cho con mình

- Tại sao à? Bác không nghe con gái bác nói gì sao? Những lời như vậy cũng nói ra được, không phải quá đáng lắm sao? Đến bây giờ con mới thật sự biết cô ấy là loại người thế nào, một loại người có thể thay đổi bất cứ lúc nào, người mà luôn nói cười để thương nhưng lại là một người ác độc. Bác có biết con gái bác đã trút tất cả con giận lên một con chó và đứa bé hay không?

Mọi người muốn biết chuyện gì đang xảy ra không? Cùng tôi quay ngược thời gian cách đây vài ngày trước, cái ngày mà nó và hấn luôn đi có nhau, cười nói vui vẻ, ngập tràn hương phấn. Điều đó như mũi dao đâm vào tim nhỏ, trái tim bắt đầu rỉ máu và tính cách dần thay đổi, sự tức giận, ghét cay ghét đắng nhỏ "dành" hết cho con chó con bị bỏ rơi ngoài đường. Trên đường đi học về, nhỏ đang rất là tức giận, nó vô tình đi ngang qua thấy nhỏ, hôm nay không đi đường chính và lại đi đường nhỏ, lo lắng nên nó mới đi theo thì bỗng chú chó con tội nghiệp từ đâu đi tới đứng trước mặt nhỏ, nhỏ nhớ lại những lúc mà cả hai người kia luôn đi có nhau liền nổi giận dùng chân đạp văng con chó ra chỗ khác rồi tiến lại nắm đầu nó lên, chửi đủ thứ rồi quăng mạnh con chó xuống, cùng lúc đó có một đứa bé gái đi lại và ôm chú chó lên, đôi mắt nhìn nhỏ mà nói những lời mà con nít vẫn chưa phân biệt đâu là đúng hay sai.

- Sao chị lại làm vậy? Sao lại quăng con chó xuống như thế chứ? Chị thật là ác độc, chị không có trái tim, không có tình thương gì cả

- IM NGAY! Đồ nhai con, mày dám nói như vậy với tao hả? Đi chỗ khác chơi!

Những lúc đó, từng cử chỉ, lời nói đều được nó nhìn thấy tất cả, lúc đó nó cũng nghĩ tại sao nhỏ lại cư xử như vậy? Không phải trước giờ rất thương yêu những thứ nhỏ xinh sao? Tại sao hôm nay lại giống như người máu lạnh vậy?

Quay lại thời gian tất cả đang nghe nó nói, rất bàng hoàng và ngỡ ngàng, sao lại có chuyện đó chứ? Chẳng lẽ nó bịa ra để vu oan cho nhỏ à? Nhỏ dùng con mắt căm giận nhìn nó, Mẹ nhỏ tức giận hỏi nó.

- Tại sao cô phải làm như vậy? Cô mới là người ác độc, một đứa chuyên đi phá hạnh phúc người khác, cô có vui khi làm vậy không hả?

- Đó là sự thật, con chẳng cần bịa ra để vu oan cho con bác đâu

Bóp! Nó nhận được một cái tát từ Mẹ nhỏ, anh ta liền lo lắng, xót xa.

- Mẹ, sao lại tát Nhi như thế?

- Bác có thể không tin con cũng được, ghét con cũng được nhưng..đây vĩnh viễn là sự thật không thể thay đổi!

- Im đi!

Cái tát thứ hai đi kèm theo hai chữ là của Ba nó, một cái tát rất đau, in hằn cả năm dấu tay, tay nó giờ đã bật cả máu vì nắm quá chặt, tim cũng đang rỉ máu, tại sao vì người ngoài mà tát con mình chứ? Chẳng lẽ cả Ba cũng không tin?

- Ba vì người khác..mà ra tay đánh con? Ba cũng chẳng tin con sao?

Nước mắt nó lăn xuống, chảy dài hai bên má, Mẹ hấn liền đi lại an ủi nó.

- Tuyết Nhi, con phải hiểu cho Ba, Ba làm tất cả là vì con

- Ba không cần nói những câu đó, Ba không phải vì con, không phải. Chẳng có ai..tin người ngoài mà đánh con mình cả. Ba làm thế là vì công ty của Ba thôi, chẳng phải là Ba và gia đình họ hợp tác làm ăn sao? Nếu như hai tự con kết hôn, sẽ có lợi cho cả hai gia đình thôi, chỉ có lợi cho người lớn thôi!

- Im ngay cho Ba!

Cái tát thứ ba đáng ra là ông đánh nó nhưng vì hấn đỡ cho nó nên thành ra là hấn bị tát, nhỏ vì thế lại càng làm quá lên, quát vô mặt nó.

- Lục Tuyết Nhi, sao cô dám làm vậy? Cô dám...đúng là đồ dê tiện

Nó mặc kệ những lời nói khác mà quay bước bỏ đi luôn không nói thêm lời nào cả, hấn đuổi theo nó, đương nhiên một điều rằng hai anh em họ cũng đi theo.

- Tuyết Nhi, đứng lại! – Hấn kéo tay nó lại

Nó không nói một câu nào, hai má ướt đầm nước mắt, nhỏ vừa chạy đến nơi đã chửi xối xả vào mặt nó mà chẳng cho ai nói câu nào.

- Lục Tuyết Nhi, đồ dê tiện, cô không xứng đáng làm bạn của tôi. Tôi cứ tưởng cô sẽ nghĩ đến tình bạn mà buông tha cho anh ấy, nhưng tôi đã lầm rồi, cô hoàn toàn chỉ nghĩ cho mình thôi. Cô là đồ bất cá hai tay, đồ không biết xấu hổ, đồ mặt dày, Ba Mẹ cô dạy cho cô những điều đó sao?

Bốp... Một cái tát giáng xuống gương mặt nhỏ, thật sự rất đau, đồ hết cả lên, nó nhìn nhỏ, ánh mắt thật sự không còn như xưa nữa.

- Cô đừng quá đáng, nếu không...tôi thật sự không biết mình sẽ làm gì đâu.

- Nhi, anh chỉ muốn nói rằng, bằng mọi giá anh sẽ khiến cho em yêu anh, tự quay trở về vị trí của mình.

Anh ta nói xong liền quay người đi, nhỏ mặc dù rất ảm ức nhưng cũng phải đi theo anh mình. Về phía của ba bên gia đình, Tú Tuệ đang nói chuyện với cả ba bên, có thể...giúp được một tí.

- Đáng ra mọi người không nên hứa hẹn như vậy cho tụi nhỏ chứ, bọn nó chỉ mới 17, 18, còn tuổi ăn tuổi chơi mà

- Chúng ta là Ba Mẹ tụi nó, Ba Mẹ đặt đâu con cái phải ngồi đó..

Mẹ nhỏ chưa nói hết câu đã bị Tú Tuệ cắt ngang ngay, thời đại nào rồi mà con cái do Ba Mẹ sắp đặt như vậy chứ, thảo nào lại có nhiều người bỏ nhà ra đi hoặc là dùng cái chết để thoát khỏi ba cái chuyện này, tất cả không phải là do người lớn cả sao? Tại sao lại không nghĩ cho con cái mình một chút chứ, phải nghĩ xem bọn nhóc có đồng ý hay không hay có suy nghĩ gì, thậm chí họ còn không hỏi qua một câu mà chỉ thông báo khi mọi chuyện đã rồi, như vậy bọn nhóc đâu được công bằng và cũng chẳng có tự do để quyết định. Thậm chí các bậc phụ huynh còn chẳng để tâm con mình yêu ai hay đã thích ai mà cứ tươn tướp đi hứa hôn như vậy, lỡ như đám nhóc đã thích hoặc yêu sâu đậm một ai đó rồi chẳng lẽ bắt cả hai chia tay nhau chỉ vì mấy chuyện chẳng đáng như vậy sao? Thật lỗ bịch. Thời nay xảy ra mấy chuyện này là vì công ty của họ sắp sa ngã, hứa hôn cho một gia đình giàu có để cứu vớt, hoặc là chủ yếu muốn lấy lòng, cũng chỉ có thể như vậy.

- Chúng tôi là thật lòng muốn con mình hạnh phúc, chẳng phải ba cái lí do gì đó của cô đâu, và lại cô cũng chẳng phải là con cháu nhà họ Lục thì xen ngang làm gì chứ? – Mẹ nhỏ nói, như thể chẳng xem cô ra gì

- Xin lỗi bác nhưng con là chị Tuyết Nhi, Ba Mẹ em ấy là Ba Mẹ nuôi của con, có thể xem là như vậy rồi đó ạ. Con xin lỗi vì đã hỏi câu này nhưng khi bác hứa hôn cho chúng nó thì bác nghĩ cho hai em họ bao nhiêu ạ?

Cô hồi trống “tim đen” của tất cả những người ở đây, tất cả đều im lặng không nói một lời nào, cô tiếp tục :

- Có lẽ như mọi người chẳng hiểu chúng nó bao nhiêu cả, các em ấy đang tuổi lớn, phải cho tụi nó tự do chứ ạ, chứ ràng buộc khi chưa ra trường thì chẳng phải tụi nó chẳng dám chơi với ai nữa sao? Với lại theo từ này giờ con ngồi xem tụi nhỏ cãi với nhau con nghĩ rằng tất cả chuyện này đều là vì mấy cái hôn ước, Tuyết Nhi và Phương Thy đã chơi với nhau rất thân mà chỉ vì chuyện này đã mất hết tình bạn rồi, mọi người có thấy cái cách Phương Thy nói chuyện không? Rất quá đáng đấy. Thy thích Thiên Vũ, Thiên Vũ lại thích Tuyết Nhi, cả Minh Lâm cũng thích con bé nhưng con bé lại đem tình cảm đó dành hết cho Thiên Vũ, làm sao với cái tình cảm phức tạp như vậy? Hay là mọi người định để cho chúng nó cứ đụng là cãi nhau đây?

- Chúng tôi tự biết cách giải quyết, không cần cô dạy như thế nào, chuyện hôn ước tôi quyết định con trai tôi sẽ lấy Tuyết Nhi, con gái tôi sẽ lấy Thiên Vũ. Sẽ không ai ngăn được hôn ước này. Về thôi ông.

Mẹ nhỏ thật sự rất cố chấp, nói sao cũng chẳng lọt tai câu nào cả, nội phải đối phó với bà ấy thôi cũng đủ chết rồi, thật là.

Hấn đưa nó đi vòng vòng hóng mát cho thoải mái hơn rồi mới đưa nó về nhà Tú Tuệ, đúng hay Tú Tuệ cũng vừa đến tới nhà, nó đi vào trong mà chẳng để ý thứ gì cả, thật khiến cho người khác lo lắng.

- Nếu Tuyết Nhi có gì thì báo với em, chị chăm sóc Tuyết Nhi giúp.

- Yên tâm đi, tôi biết rồi.

Nó cứ nằm lì trong phòng chẳng ăn chẳng uống gì cả, nước mắt thì cứ mãi rơi mặc dù nó muốn nuốt sâu vào tim lắm. Tú Tuệ đem lên cho nó một ly sữa, để cạnh giường, Tuệ ngồi xuống an ủi nó.

- Em đừng buồn nữa, chị nghĩ họ sẽ suy nghĩ lại mà, mau uống hết ly sữa đi, em chưa ăn uống gì cả.

- Em không muốn uống đâu.

- Em mà không uống thì chị phải nói sao với Thiên Vũ đây? Lúc về nó còn bảo chị cho em ăn uống đàng hoàng, mau uống đi mà
Nó cười một cái rồi lấy ly sữa uống, Tuệ xoa đầu nó rồi đi xuống lầu, điện thoại nó cũng sáng đèn, là tin nhắn từ hân.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Nốt Nhạc Thứ Sáu

Nốt nhạc thứ sáu

Điện thoại nó sáng lên, là tin nhắn từ hân, nó đặt ly sữa xuống bàn rồi cầm điện thoại lên xem.

“- Em không chịu ăn uống gì sao?”

Thấy dòng tin nhắn đó, nó bật cười, nó cũng từng nghĩ rằng tại sao hân chỉ đối xử dịu dàng với nó mà ngoài ra, tất cả đều lạnh nhạt, có phải là vì nó và hân hợp tác? Hay tại vì hân...thấy nó tội nghiệp, thương hại cho nên mới như vậy? Nhưng mà chuyện đó thì liên quan gì nó chứ? Giờ phải lo cho bản thân mình thì hơn, phải bắt đầu sống ích kỷ, nếu như vậy, nó sẽ không bị ai bắt ép nữa, giá chi...có anh ấy ở đây thì hay rồi.

“- Có uống sữa rồi”

“- Được rồi, miễn là em thấy ổn. Vậy..em sẽ ở nhà chị ấy sao?”

“- Không biết nữa, có thể..không ai quan tâm thì đi đâu hay ở đâu cũng chẳng ai để ý đâu, anh không cần lo”

“- Em cứng đầu quá, thôi được rồi, ngủ sớm đi, mai đi chơi”

Trong đầu nó giờ nhiều suy nghĩ lắm, ngày mai chẳng phải đi học hay sao? Chẳng lẽ hân ta trốn học? Hay là bị “xi trét” nên..lú?

“- Mai thứ mấy mà đi chơi?”

“- Chủ nhật rồi cô hai ơi, mau mau đi ngủ để lấy lại trí nhớ đi”

“- Ừm, ngủ ngon”

Nó đang định đặt điện thoại xuống bàn thì lại có tin nhắn được gửi đến, nó xem thử, là Phương Thy, nội dung tin nhắn cụ thể là sáng ngày mai lúc tám giờ hãy đến chỗ cũ gặp mặt. Nó đưa tay lên trán cảm nhận.

- Thật là bực bội, sao nóng nóng thế ta?

Bên phía hân cũng nhận được tin nhắn từ anh ta, một ngày đầy phiền phức và bực bội.

Sáng hôm sau, cả bốn người đều đến như đã hẹn.

- Đầy đủ hết rồi, tôi muốn nói chuyện này. Tuyệt Nhi, hôm qua em nói như vậy với Thy, thật sự là có chứ? Cái chuyện đó, làm sao có thể được?

Nó lạnh lùng đáp một câu :

- Anh không tin là chuyện của anh, mọi chuyện hôm qua tôi đã nói hết rồi, anh tự đi mà hỏi.

Nhỏ chột dạ, mặt cuối gầm xuống bàn, hai bàn tay nắm chặt lại, lạnh như băng.

- Sao cô lại nhìn phía dưới thế? Không phải hôm qua hùng hồ nói tôi bịa chuyện sao? – Nó hỏi

- Tôi...không! Tôi không có làm, tại sao tôi phải chột dạ chứ? Cô chỉ đang bịa ra thôi

- Từ nãy giờ đâu ai nói cô chột dạ..nhì?!

Nhỏ đành phải im lặng, không còn gì để nói nữa cả, phải làm sao mới đổ ngược lại cho cô ta đây? Nếu không thể, tôi sẽ dùng cách khác để chơi với cô... Đó chính là những suy nghĩ trong đầu nhỏ.

- Mọi người còn nói gì nữa không?

- Thiên Vũ, tôi mong cậu hãy buông tay Tuyết Nhi ra

Câu nói của anh ta làm tất cả đứng hình, buông tay sao?

- Anh đang nói về vấn đề gì vậy? Kêu tôi buông tay là tôi buông sao? Mà tôi có buông hay không cũng đâu đến lượt anh quản

Nó và hấn kéo ghế đi khỏi, đang đi với nhau thì nhận được cuộc gọi từ anh em họ, thế là ai đi đường nấy. Chỗ của nó và nhỏ :

- Cô kêu tôi đến đây làm gì? – Nó hỏi

Nhỏ cười rồi nhún vai đáp :

- Có gì đâu, chỉ là nói chuyện thôi, sao? Cậu sợ à?

- Sao tôi phải sợ? Hay là cô có tật giật mình? – Nó vặn ngược lại

- Thy có làm gì đâu mà giật mình? Tốt nhất cậu đừng nói bậy với anh hai mình và “chồng yêu” mình đó nha, bạn thân. – Nhỏ gằn giọng như đang cảnh cáo nó

Nó cười khẩy một cái rồi trả lời :

- Nực cười, cô cười Thiên Vũ rồi à? Xung hô “chồng yêu” nghe thật là chói tai quá, làm ơn dẹp dùm đi, có lẽ cô không thể đối diện sự thật nhưng Thiên Vũ yêu tôi không phải cô – Mặc dù nói ra những lời này chắc chắn sẽ làm tổn thương nhau nhưng nó buộc phải nói

Bốp... Thay vì câu trả lời thì nhỏ tát nó một cái thật mạnh, đả cả một bên má.

- Nói chuyện đằng hoàng cô không nghe mà lại muốn uống rượu phạt à? Thật chẳng biết sống chết là gì mà, Lục Tuyết Nhi cô chỉ là con nhỏ dê tiện...

Bốp... Chưa nói hết câu đã bị nó tát cho một cái, định mở miệng nói tiếp thì một cái tát nữa bên má.

- Cô dám đánh tôi?

- Tôi không muốn đụng tay chân nhưng vì cô ép tôi, đừng quá đáng

- Tốt thôi, cô chỉ có một mình còn tôi thì..

Nhỏ búng tay một cái liền có mấy đứa đi ra bao quanh nó, có lẽ như con giận của nhỏ đã đánh mất đi lí trí, quên cả việc nó được gia đình cho đi học võ phòng thân từ khi còn nhỏ, nhưng mà đã nghỉ học hết mấy năm thì cũng chẳng biết có đánh lại hay không đây.

- Sao? Giờ lại giờ cái trò cũ rích này ra à? Thật là mất mặt nhà họ Hoàng.

Nhỏ giờ tay lên định tát nó thì bị nó lật ngược lại nắm chặt bàn tay đó tát cho một cái làm nhỏ tức điên lên.

- Con nhỏ này..đánh nó!

Tất cả mấy đứa con gái nhào tới đánh nó, mặc dù là có võ thì có nhưng cũng bị đánh vài ba cái.

- Lũ vô dụng! Có một đứa con gái ừng đánh không xong. Cuốn gói về châu ông bà tụi bây đi!!

Trong lúc tức giận mà nhỏ đã nói ra những lời này, thật khiến cho nó thất vọng.

- Hoàng Phương Thy, cô...

- Làm sao!? Tụi nó chỉ là con chó bên cạnh tôi thôi, có liên quan gì đến cô không hả?

- Sao cô lại ác như thế chứ? Chúng tôi làm bao chuyện vì cô.. – Nhỏ trong đám lên tiếng

- Im ngay! Mày có quyền gì lên tiếng ở đây hả?

Một giọt nước mắt của nó rơi xuống, bạn của nó..khi còn nhỏ..mà lại như thế chỉ vì...tình yêu sao?

- Cô có còn là Hoàng Phương Thy không?

- Cái gì? – Nhỏ dừng lại khi thấy những giọt nước mắt của nó, khóc vì nhỏ sao? – Cô đừng giả bộ khóc lóc, tôi không thương hại cô đâu. Tất cả là tại cô, cô cướp đi Thiên Vũ, cô cướp mất anh hai của tôi, cô cướp hết tất cả tình yêu thương của tôi, tại sao vậy? Tôi đã làm gì có lỗi với cô? Tôi còn nghĩ rằng từ nhỏ Ba Mẹ cô cho cô đi học làm gái, để da mặt dày lên một chút, kiếm tiền về cho ông bà làm nên sự nghiệp. À còn cả con chị của cô nữa, suốt

ngày trong nhà để xem phim đen, đúng chứ?

Một cái tát giáng xuống gương mặt xinh đẹp của nhỏ, cái tát này rất đau, tim nó như bị ngàn nhát dao đâm từ từ vào, sao lại có thể nói những lời đó được chứ?

- Tôi...tôi cảm cô không được đụng vào gia đình tôi, cô mà còn dám đụng vào họ cô đừng trách sao tôi tuyệt tình. Tôi còn tưởng cô là một người hiền lành, vậy mà hôm nay cô lại nói ra những lời như vậy, tôi..tôi.....tôi thật thất vọng về cô Hoàng Phương Thy.

Nó chạy đi trong nước mắt, nhỏ đứng đó ngỡ ngàng, nước mắt bỗng dung tuôn rơi.

- Sao mình ra như thế này? Sao lại...AAA

Nhỏ khóc hết lên, ôm mặt mà khóc, về phần nó, hôm qua đã dầm mưa nên bị sốt mà chẳng hay, sốt rất cao, rất nóng, mắt cũng nóng hổi, đi một hồi rồi ngất xỉu trên đường, cũng may đã được một người quen đưa đến bệnh viện. Hấn và anh ta thì đang đánh nhau, vật lộn ở một nơi nào đó, cụ thể là như vậy.

- Anh thật lòng yêu Nhi? – Anh ta hỏi

- Đương nhiên, nếu anh không tin, cứ đi hỏi Tuyết Nhi

- Thằng khốn!

Chưa nói được bốn câu cả hai đã động thủ tay chân, kẻ chảy máu người bầm tím, cứ đánh qua đánh lại như thế, điện thoại hấn reng lên.

- Dừng lại! Anh nên tránh xa tôi ra, Tuyết Nhi? Alô

“- Cho hỏi anh là Thiên Vũ?”

- Là tôi, anh là ai?

“- Anh đến bệnh viện đi, bạn gái đang ở đây, cô Lục Tuyết Nhi”

- Tôi biết rồi. Tuyết Nhi đang trong bệnh viện, tôi không muốn nói chuyện với anh nữa.

Hấn lập tức chạy đi, để anh ta đứng đó mà chẳng biết cái gì đang xảy ra. Trên con đường tấp nập xe cộ, hấn chạy mà chẳng biết bệnh viện nào, thậm chí “chứ” cái tên nào gọi đến thông báo mà chẳng nói nổi cái tên bệnh viện, từ đâu đăng sau hấn xuất hiện anh ta đang đuổi theo.

- Tuyết Nhi đang ở bệnh viện nào? – Anh ta lo lắng

- Tôi mà biết thì anh không có cửa đuổi theo đâu.

Reng.. “- Chúng tôi đang ở bệnh viện xxx”. Đọc xong tin nhắn, hấn lại chạy đi chẳng nói lời nào, anh ta chỉ biết đuổi theo sau mà cũng chẳng biết là hấn đang muốn đi đâu. Chạy mãi chạy mãi, chạy một hồi họ mới dừng chân lại tại một bệnh viện lớn, cả hai chạy vô trong tìm nó, cuối cùng cũng thấy, nó nằm trên giường bệnh, sắc mặt không tốt, tái nhợt, bên cạnh là anh chàng lạ mặt đang ôm trái bóng rổ.

- Tuyết Nhi! – Hấn lao tới cạnh nó, mồ hôi chảy ướt cả áo

- Anh là Thiên Vũ?

Người đã đưa nó vô bệnh viện là người nó vô tình gặp, chính là anh chàng cứu nó khỏi đám côn đồ biến thái, tay cầm trái bóng rổ màu cam đỏ, anh ấy chính là Trương Minh Tuấn, con của một CEO, nói đúng hơn thì..chính là Giám Đốc của tập đoàn Ba nó, nói ra cũng có chút quen biết.

- Tôi là Thiên Vũ, cô ấy làm sao vậy? Sao mặt lại ra như thế?

- A cô ấy bị sốt cao, ngất giữa đường, tôi thì đi tập bóng về nên thấy mới đưa vào đây, điện thoại cô ấy tôi thấy tên anh là được gọi nhiều nhất nên tôi mới gọi, còn về mặt cô ấy thì tôi không biết

Nó ôm đầu tỉnh dậy, hấn liền nắm lấy tay nó hỏi han :

- Em không sao chứ?

- Không sao, anh đừng lo, mà sao..đây là đâu? Ủa anh..sao mặt anh ra vậy?

Hấn lắc đầu, nói rằng lúc nãy chạy nhanh quá thắng lại không kịp nên té đập mặt, nó cũng tin là thật nên cũng chẳng nói gì.

- Anh là cái người bữa trước em gặp đúng không?

Minh Tuấn nhí nhố đưa tay vẩy vẩy rồi kể hết đầu đuôi ngọn ngành cho nó nghe, nó cũng hơi bị ngạc nhiên, hôm qua chỉ là hơi nóng nóng, sáng dậy thì

vẫn khỏe như thường vậy mà lúc đi trên đường về thì lại bị xỉu do sốt cao, cũng may là gặp người tốt, chứ nếu gặp người xấu thì giờ đó đã nằm trong một chỗ khác rồi.

- Cảm ơn anh nhiều

- Nói thật thì cũng thấy chúng ta có duyên đấy, em lại là con gái của Chủ tịch

- Chủ tịch? – Nó thắc mắc – À vậy anh là nhân viên trong công ty hả? – Nó hỏi

Minh Tuấn lắc đầu đáp :

- Ba anh là Giám Đốc

Nó mỉm cười rồi quay qua thấy anh ta, nụ cười dập tắt, gương mặt lạnh lùng lại xuất hiện? Cát tiếng hỏi :

- Sao anh ở đây?

Anh ta lúc này mới đi lại gần nó, chỉ đứng đó đáp :

- Anh nghe thấy em bị ngất xỉu đang trong bệnh viện nên anh...em không sao chứ?

Nó không thể cứ ôm bộ mặt lạnh lùng này khi nhìn thấy họ được, mỉm cười, nó đáp :

- Em ổn, không sao

- Nhưng sao mặt em lại ra thế này?

Hắn lo lắng, gương mặt nó giờ đỏ đỏ lại hơi sưng, nó ấp úng không biết nói sao, không thể nói rằng là do Thy đánh được, bây giờ càng ít xung đột sẽ càng tốt.

- Cái này..em...ừ thì..

Đúng lúc hay thì điện thoại hắn và anh ta reng lên, đúng là hên quá chừng, nếu không cũng chẳng biết nói làm sao cho họ hiểu.

- Nhi, anh có việc bận, em ở lại đây đi, có gì anh đến đón em sau – Hắn nói

- Anh cũng phải đi, tạm biệt em

Hắn và anh ta trước khi ra khỏi cửa còn “tặng nhau” ánh mắt “chết người”. Trong phòng bệnh chỉ còn mỗi mình nó và Minh Tuấn, nó mỉm cười quay đầu qua hỏi :

- Vậy tính ra cũng quen biết nhỉ? Anh là con trai của Giám Đốc công ty Ba em, chắc anh lớn hơn em?

- Anh 23

- Em chỉ mới 17 thôi, anh hơn em đến 6 tuổi

Minh Tuấn cười to, kéo cái ghế ra ngồi xuống, hai anh em nói chuyện rất vui và hợp nhau, thậm chí cả “chuyện tình” phức tạp nó cũng kể nốt, không biết sao nhưng cảm thấy tin tưởng anh ấy.

Hắn về đến nhà, bà thấy mặt hắn bầm tím lại có chỗ chảy máu liền lấy hộp thuốc bôi cho, hỏi han lo lắng. Còn về phần anh ta, anh ta vừa về thì nhỏ cũng vừa về, ông nhà ra thấy mặt đứa này bị sưng, mặt đứa này bị bầm liền la ào ào lên.

- Hai đứa đi đâu về mà mặt mày ra thế này hả? Bước vào nhà mau, ta có chuyện cần nói, mau lên! – Ông quát to

Cả hai bước vào nhà, bà Hoàng cũng bước ra vì tiếng quát của ông bên ngoài, thấy mặt hai đứa con của mình bị như vậy liền lo lắng.

- Con có sao không? Mặt sao thế này? – Bà hỏi nhỏ

Nhỏ bắt đầu “nhõng nhẽo” kể lể với bà.

- Là Tuyết Nhi đánh con đó Mẹ, nó còn nói anh hai không xứng với nó, còn nói sẽ giành Thiên Vũ từ tay con.

- Mày có im ngay cho tao hay không?! – Bà nhỏ nổi giận, dùng dùng kéo tay nhỏ một cách mạnh bạo. – Mày..Hoàng Phương Thy,,mày dám hẹn con bé ra một chỗ vắng vẻ rồi kêu một đám con gái ra đánh nó chứ gì? Đúng không!

Trúng tim đen, nhỏ im lặng, thầm nghĩ tại sao ông lại biết được chuyện này cơ chứ? Chẳng lẽ là nó nói với ông? Chắc chắn là thế rồi.

- Tại sao Ba lại nghe lời của nó mà nghi ngờ con gái mình thế? – Nhỏ

- Mày còn dám nói? Con bé chẳng hề gọi cho tao, là tao kêu người đi theo mày, với cái cách mà bữa trước mày nói chuyện tao đã bắt đầu nghi ngờ mày rồi, Hoàng Phương Thy, mày có phải là con tao hay không hả?!

- Thy, em làm vậy thật sao? Hèn chi lúc này trong bệnh viện anh lại thấy mặt cô ấy sưng đỏ lên, hỏi lại chẳng nói là em làm, em quá đáng lắm rồi – Anh ta mắng

Nhỏ tức giận hét lên.

- Em đã làm gì sai? Con nhỏ đó nên chết quách đi, tại nó mà Thiên Vũ bỏ em, cũng tại nó mà cả Ba và anh hai cũng mắng em, tại sao vậy? Nó có xem anh là chồng chưa cưới không? Sao anh lại đối xử tốt với nó như vậy? Anh đã bị nó bỏ bùa sao?

Ba nhỏ tát nhỏ một cái đau thấu xương, đau lại thêm đau vì lúc này cũng bị nó tát cho mấy bạt tay.

- Con nói gì sai mà Ba ra tay đánh con?

- Còn dám nói mình không sai à? Mày muốn tao tức chết mới vừa lòng hả con kia?! Mày nói Ba Mẹ của con nhỏ cho nó đi học làm gái từ khi còn nhỏ để đem tiền về cho họ gầy dựng sự nghiệp đúng không?

Nhỏ lấp ba lấp bắp, đôi mắt không dám nhìn thẳng Ba mình.

- C-con...

- Thưa ông chủ, mọi người đều đã tới đầy đủ rồi ạ

- Tôi biết rồi. Hai đứa, xuống dưới mau

Tất cả mọi người đều tập hợp đầy đủ tại nhà họ Hoàng, nó cũng có mặt, nhờ Minh Tuấn đưa đến. Nó thấy nhỏ như thấy “kẻ thù ngàn năm”, nhỏ nhìn nó như “kẻ thù ngàn kiếp”, hấn và anh ta nhìn như “kẻ thù không đội trời chung”, ba bên gia đình thì cứ như là “ngọn lửa mạnh”, chỉ cần một ngọn gió nhẹ là phụt lên và có thể cháy cả cái khu này.

- Tôi sẽ vào luôn vấn đề chính. Tuyệt Nhi, con nói Minh Lâm không hợp với con?

- Con sao? Con không.đầu có, con không có nói, ai nói với bác vậy? – Nó bắt ngờ

Ông nhìn sang Phương Thy, nó cũng hiểu được cái gì đang xảy ra.

- Câu đó con không hề nói, nếu bác không tin thì con chịu, chỉ như thế thôi

- Bác biết. Lúc này Phương Thy có hẹn con ra nói chuyện?

Một lần nữa nó lại bị kẹt giữa mấy câu hỏi này, biết trả lời thế nào đây? Nhỏ và nó nhìn nhau, xem thử có tìm được đáp án cho câu hỏi này hay không.

- Cái này...đúng là có, chỉ là đơn thuần nói chuyện, không có gì hết bác

- Cô không phải giấu diếm, con tôi chắc chắn là bị cô đánh đến sưng cả mặt lên – Bà Hoàng bênh vực nhỏ, tỏ vẻ khó chịu, ngay lúc câu nói vừa kết thúc thì Mẹ nó liền lên tiếng bảo vệ nó :

- Bà đang nói cái gì chúng tôi nghe không hiểu. Con gái tôi trước giờ chưa động thủ với ai, nếu có thì nó cũng sẽ không làm như vậy, xin bà đừng vu oan cho con gái tôi.

- Vậy bà nói xem ai là người hẹn đầu tiên hả? Con gái bà? Hay con gái tôi?

Mẹ nó định trả lời thì bị nó cản lại.

- Cả hai đừng cãi nhau nữa, đích thật là không có chuyện gì, chỉ là nói chuyện thôi. Mọi người đừng làm quá chuyện này lên nữa.

- Tuyệt Nhi, lúc đó con có ở cạnh Thiên Vũ không? Tại sao nó lại bị thành như vậy? Cả Minh Lâm cũng vậy? – Ba hấn hỏi

Nó đứng hình, chẳng phải hấn nói là chạy rồi té sao? Mà té gì cả hai cùng té? Lại chỉ bị ngay trên mặt? Nó chỉ vừa nói một chữ “Con” thì anh ta đã chen vào.

- Tụi con nói chuyện không hòa thuận nên xung đột một tí thôi ạ, không có gì cả.

Nó nghe xong liền liếc xéo hấn, ánh mắt hiện lên dòng suy nghĩ của nó mà hấn có thể hiểu được : “Anh dám nói dối em?”

- Mọi người có thấy hay chưa? Tại ai mà cả hai bị như vậy chứ? Tất cả là tại Lục Tuyệt Nhi, thích anh hai lại bám theo Thiên Vũ, cướp chồng người

khác, đúng là mặt dày.

- Phương Thy, em nói đủ rồi đó – Anh ta

Nhỏ tức giận bỏ lên phòng, tất cả mọi người đều thở dài, Ba nhỏ lên tiếng :

- Xin lỗi mọi người, vì chúng tôi quá nuông chiều con bé nên nó mới như vậy, tôi đã quyết định...tôi sẽ đồng ý hủy hôn cho con gái tôi, còn Minh Lâm.

- Không được! Tôi không đồng ý! Con bé nhất định phải lấy người nó yêu, nó phải lấy Thiên Vũ, Minh Lâm cũng vậy, tôi sẽ không hủy hôn! – Bà Hoàng nói xong liền dùng dùng bỏ lên phòng nhỏ, chuyện ngày càng phức tạp rồi đây

- Xin lỗi. Thành thật xin lỗi! Hôm nay tôi mời mọi người dùng bữa, thay cho lời xin lỗi của tôi, cũng là thành ý của tôi.

- Bác đừng nói như vậy – Nó và hấn đồng thanh, mọi người đều nhìn cả hai, nó tiếp tục : - Không phải lỗi của bác. Mọi người đi ăn đi, con có việc rồi cho nên con xin phép.

Nó nói xong rồi đi ra bắt taxi, cùng lúc đó hấn cũng trào lên “đi kè”.

- Cái gì nữa đây thiếu gia? Anh muốn làm gì?

- Đi ăn kem, bác cho tụi con đến quán kem gần đây – Hấn nói với bác tài xế xong quay sang nó : - Sao? Em không thích anh đi chung à?

Nó bình thản gật đầu, hấn chợt nhớ ra việc nó bị sốt liền đưa tay lên trán nó xem thử.

- Còn hơi nóng, sao em không ở bệnh viện cho khỏe hấn?

- Ở đó chán lắm, và lại nhờ tới đây mà được anh bao ăn kem

Hấn phì cười, taxi dừng lại ngay quán kem thân yêu, cả hai đi xuống và bắt đầu công việc chính là...chọn kem!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Lũ Và Chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Nốt Nhạc Thứ Bảy

Nốt nhạc thứ bảy

Cả hai ngồi trong quán kem không ai nói với ai câu nào, mọi thứ xung quanh dường như trở thành một màu trắng xóa, đối với nó, còn gì quan trọng hơn chuyện này cơ chứ? Nhưng liệu rằng .cách làm này của nó sẽ khiến cho tất cả hạnh phúc chứ? Sẽ khiến cho mọi thứ bình yên và đẹp đẽ hơn chứ? Hay là..không ai nhìn mặt ai? Nó thậm chí nghĩ rằng thế giới này thật rắc rối, có những điều thị phi, vô lý, nếu như có một thế giới tồn tại sự bình yên và ngập tràn hạnh phúc, không có ai ép buộc, cũng chẳng có người xấu, luôn có sự tự do và có thể tự sống theo cách của mình mà chẳng ai soi mói, chẳng có người nghèo kẻ giàu, ai cũng như ai thì hay biết mấy. Biết sao đây, đó cũng chỉ là những dòng suy nghĩ ngớ ngẩn chỉ có trong chuyện cổ tích, thế giới như vậy làm sao mà có được chứ? Nó đang ngồi đây, mà cứ tưởng như đang ngồi trên đu quay, cứ quay quay quay mãi, có lúc tốt đẹp, có lúc tức giận, tình hình của nó bây giờ có phải giống như một bộ phim hay không?

- Em có muốn đi đâu nữa không? – Hấn hỏi nó

Vì quá mãi mê đắm chìm trong những dòng suy nghĩ mà nó giống như đang phốt lò hấn, cứ giống như xung quanh chỉ còn mình nó, không một tiếng động, không một giọng nói nào có thể lọt vào tai của nó.

- Tuyệt Nhi. Lục Tuyệt Nhi. Em bán linh hồn cho ai rồi?

Lần này hấn đã thành công giúp nó thoát khỏi những dòng suy nghĩ ngớ ngẩn đó, nó ngu ngơ nhìn hấn, hấn thở dài rồi lặp lại câu hỏi lúc nãy :

- Anh hỏi em có còn muốn đi đâu nữa không?

Nó lắc đầu rồi mỉm cười.

- Không cần, anh đưa em về nhà chị Tuệ được rồi

- Được rồi

...

Hắn đưa nó về nhà rồi cũng lái xe đi về luôn, nó mở cửa vào trong thì thấy Tuệ đang ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt trầm ngâm suy nghĩ gì đó.

- Chị đang nghĩ gì mà tập trung vậy? – Nó ngồi phịch xuống ghế

- Chị không biết em có biết chuyện này hay không nhưng chị phải nói

Về mặt Tú Tuệ rất quan trọng, có chuyện gì sao?

- Chị nói đi

- Chuyện là...hồi còn bé ấy, Phương Thy nó thường hay tiếp xúc với một cậu bé, có vẻ như rất thân, nhưng hình như lúc tụi nó gặp nhau thì không có em, chị cho người điều tra và biết được cậu bé đó là Thiên Vũ, em có biết không?

Nó tròn mắt nhìn, từ còn bé họ chơi rất thân sao? Tại sao nó lại không hay biết gì hết?

- Nhưng mà làm sao họ quen nhau được? Lại còn từ nhỏ?

- Em hoàn toàn không biết gì hết hay sao? Tuyệt Nhi ơi là Tuyệt Nhi, hồi đó nhà họ Thiên gần ngay khúc nhà của gia đình họ Hoàng, chỉ cách khoảng mười mấy bước chân, chỗ đó cũng gần ngay công viên, rồi đến khi con bé ấy học lớp một thì hai gia đình họ chuyển đi. Chị nghĩ chắc Phương Thy cũng quên mất rồi

Nó im lặng không nói gì, chỉ gật đầu rồi lên phòng nằm trong đó, được một lúc thì lấy điện thoại ra bấm số gọi.

- Chào anh, tôi là Lục Tuyệt Nhi

“- Vâng tiểu thư, cô có chuyện gì cần tôi giúp sao?”

- Anh điều tra giúp tôi một người, đặc biệt là tuổi thơ của cô ấy, từng chi tiết, người đó là Hoàng Phương Thy.

“- Vâng, tôi sẽ lập tức điều tra, có tin tôi sẽ báo cho cô”

- Cảm ơn anh.

Cuộc gọi này chắc sẽ giúp nó biết rõ về con người của Phương Thy hơn, không phải là xâm phạm quyền riêng tư, nó chỉ muốn xác thực chuyện này là thế nào mà thôi, nếu đúng như vậy thì nó sẽ coi như là mình chưa từng nghe thấy hay biết về những chuyện này.

Nó để điện thoại lên bàn rồi đi xuống dưới lầu, Tú Tuệ vẫn đang mải mê xem phim, phim hoạt hình ấy.

- Chị chưa ngủ sao? Phim hoạt hình à?

Tú Tuệ phì cười rồi đáp :

- Chẳng qua không có gì để coi, mà chị lại chưa buồn ngủ cho nên bật xem chơi vậy đó mà, giống như hồi còn nhỏ

Nó gật đầu rồi không nói gì, Tuệ thấy nó hơi buồn nên lên tiếng hỏi :

- Tuyệt Nhi, em thấy Minh Lâm và Thiên Vũ như thế nào?

- Mmm Minh Lâm, anh ấy tốt, lại thấu hiểu người khác như đọc được suy nghĩ của họ vậy. Còn Thiên Vũ, anh ấy cũng rất tốt, chỉ là về bề ngoài khó gần cho nên ít bạn bè, nhưng thật ra bên trong anh ấy rất ấm áp.

- Nói thật cho chị biết, em đã yêu ai rồi? – Tú Tuệ hỏi câu đó làm cho nó hơi băn khoăn suy nghĩ, rốt cuộc nó đã yêu ai? Khi bên cạnh Minh Lâm, nó cảm thấy bình thường, như người trong nhà, còn Thiên Vũ thì lại có cảm giác khác lạ, rất bình yên và an toàn, như lúc biết chuyện hồi nhỏ của Vũ và Thy, tìm nó bỗng nhiên đau, đau lắm, cảm giác bức bối bức bối

- Em cũng không biết

[Would you be my girlfriend?

Nan neoui Boyfriend

Nan neoui Boyfriend

Neon neoui Girlfriend

Neon neoui Girlfriend...]

- Chào anh, có chuyện gì vậy?

“- Chuyện là..ừ thì tóm cái váy lại là anh muốn rủ em đi chơi, à không, phải nói là gia đình em muốn tổ chức đi chơi, cho nên ngày mai em về nhà đi” _ Minh Tuấn

- Đi chơi? Gia đình em á? Sáng mai..được rồi, sáng mai em sẽ về

“- Vậy anh cúp máy đây, ngủ ngon”

- Ngủ ngon.

- Ai vậy?

Nó vừa cúp máy là Tú Tuệ liền hỏi, mặt nó buồn buồn đáp :

- Không có gì, chỉ là sáng mai chúng ta thu dọn đồ về nhà em, họ tổ chức đi chơi

- Cũng tốt mà sao em lại buồn hiu vậy? Là Minh Lâm gọi?

Nó lắc đầu, tay nắm chặt điện thoại.

- Không, là Minh Tuấn, anh ấy là ân nhân cứu mạng của em, lần trước em gặp bọn côn đồ là do anh ấy cứu, em bị sốt nên ngứa xiu cũng do anh ấy đưa vào bệnh viện.

Tú Tuệ “Ồ” lên một cái rồi ngẫm nghĩ gì đó hồi lâu mới nói tiếp :

- Vậy chị nhất định sẽ đi cùng em, để xem xem anh ta là người thế nào, cũng cảm ơn vì đã cứu em gái chị chứ nhỉ

Nó mỉm cười rồi cả hai chị em lên phòng ngủ. Sáng sớm hôm sau cả hai dậy thật sớm để chuẩn bị đồ đạc, nói là cả hai chứ chỉ có Tú Tuệ, bởi vì đồ của nó đều ở nhà mà.

- Xong rồi, chúng ta về nhà em sớm một tí để em xếp đồ đạc, đi thôi.

Cả hai cùng nhau đến nhà nó, thật bất ngờ là chỉ mới có sáu giờ ba mươi mà hầu như tất cả đều có mặt sẵn, chỉ thiếu mỗi gia đình nhỏ. Nó đi vào chào những người lớn rồi đi thẳng lên lầu sắp xếp đồ đạc, những thứ cần thiết.

Reng..Chuông điện thoại nó vang lên, là người ấy gọi, nó mặt cười hơn hờ hí hửng bắt lên nghe.

- Tuyệt Nhi đây ạ. – Nó cười tí mắt

“- Tuyệt Nhi, lâu quá mới nghe giọng của em, xem ra vẫn khỏe ha, còn mọi người thì sao?” _ Đầu dây bên kia là một giọng trầm, mạnh mẽ

- Mọi người vẫn khỏe, còn anh? Khi nào anh về? Em nhớ anh rồi, mọi người cũng nhớ anh nữa

“- Công việc bên đây nhiều quá, anh không có thời gian để ngủ nữa là, nhưng mà sắp tới đây anh đã sắp xếp cho mình mấy ngày nghỉ, chắc chắn sẽ về Việt Nam”

- Bận thế sao? Vậy được, anh về đây rồi em sẽ tắm rửa cho anh mập lên, có sức để làm việc – Nó vui vẻ nói

“- Được rồi, chắc chắn vì em anh sẽ về, vậy tạm biệt em”

- Tạm biệt anh!

Nó cúp máy, gương mặt vui vẻ bỗng nhiên buồn hiu, lo lắng, hai bàn tay đan vào nhau.

- Anh ấy bận như vậy, làm sao mình có thể làm phiền được chứ, mong rằng ngày anh ấy về cũng là ngày nơi đây được bình yên. – Nói xong câu đó, nó lấy lại tinh thần, vui vẻ sắp xếp quần áo. – Được rồi, chỉ có mấy ngày anh ấy ở đây thôi, phải khiến anh ấy vui vẻ và thoải mái, không lo lắng gì ở đây cả.

Nhật Bản – tám giờ ba mươi lăm phút, tại một căn biệt thự chỉ có màu đen và trắng sang trọng, một người con trai đang ngồi trên một chiếc ghế màu đỏ, trên tay là một ly rượu vang, gương mặt lạnh lùng, thần thái rất mạnh mẽ.

- Thưa ông chủ, gia đình Lục đang tổ chức đi chơi, còn có gia đình họ Hoàng và Thiên, cô Tú Tuệ và Trương Minh Tuấn.

- Trương Minh Tuấn? Anh ta là ai? – Anh lạnh lùng hỏi, nhấp một ngụm

- Dạ cậu ta là con trai của Giám Đốc công ty nhà họ Lục, nghe nói anh ta cứu tiểu thư Lục vài lần, cũng coi như là ân nhân của cô ấy. – Người bên cạnh

của anh báo cáo rõ ràng

- Anh đặt vé máy bay đi, hai ngày nữa tôi sẽ về Việt Nam, đặt vé về Đà Lạt.

- Dạ cậu chủ!

Nó xách balô xuống dưới nhà thì đã thấy tất cả đều tập hợp đầy đủ, nhỏ thấy nó liền liếc xéo một cái rồi ngoảnh mặt đi, Ba nó lên tiếng :

- Vậy chúng ta xuất phát thôi.

Tất cả bước ra xe Tuấn, Tuệ, nó và hấn đều được xếp ngồi dưới cùng, nhỏ và anh ta ngồi cùng nhau, cứ liên tục nhìn xuống dưới nhìn thấy họ thân mật vui vẻ thật sự là tức chết đi được, rốt cuộc Lục Tuyết Nhi có gì hơn nhỏ mà tại sao ai ai cũng yêu mến nó? Nhỏ xinh đẹp, tài giỏi, nhà giàu có, học tập càng tốt, nó có gì thì nhỏ cũng có cái đó mà, tại sao vậy?

- Anh hai, cứ như vậy thì anh sẽ mất Nhi, còn em sẽ mất Vũ đó – Nhỏ mặt nhăn mày nhỏ nói với Minh Lâm

- Không đâu, anh đã lên kế hoạch mọi thứ, đến lúc đó, Nhi là của anh và Vũ là của em, mãi mãi. – Anh ta nói với giọng chắc chắn, nhỏ cũng ậm ừ gật đầu rồi thôi

Kétttt... Một chiếc xe khác bỗng dừng từ đâu xuất hiện, vì chạy xe ẩu cho nên cả hai xe va chạm, đầu của nó đập vào tấm kiếng xe nên bị thương ngay trán, chảy máu một chút. Bác tài xế và Ba hấn ra giải quyết, còn tất cả đều xúm lại lo lắng cho nó trừ anh em nhỏ và Mẹ nhỏ .

- Em không sao chứ? Chảy máu rồi – Hấn dịu dàng quan tâm

- Không sao đâu, bị thương nhẹ thôi mà, mọi người đừng lo

- Con bị chảy máu rồi, còn hơi tím tím, sưng này – Mẹ nó

Mẹ hấn đã lôi hộp thuốc ra từ khi nào, vừa nói vừa xức thuốc cho nó :

- Để đó bác bôi thuốc cho con, không là nhiễm trùng

Mẹ hấn thì rửa vết thương cho nó, Mẹ nó thì lấy thuốc cho nó, chị nó thì băng vết thương cho nó, Tuấn và hấn thì lo cho nó, trừ anh em nhỏ ngồi đó.

Mọi chuyện đã ổn định lại, xe tiếp tục lăn bánh đến khu du lịch mát mẻ, thơ mộng – Đà Lạt.

Nó ngồi mà cứ ôm đầu mãi, cứ nhăn nhó, hấn ngồi kế bên thấy vậy liền hỏi han :

- Em sao vậy?

- Chỉ là hơi nhức đầu một tí.

Hấn đặt tay lên đầu nó, dịu dàng hỏi, một câu hỏi trúng vào tim đen của nó.

- Không ăn sáng?

Nó cười giả nai rồi đáp :

- Đâu có, ăn rồi mà, no căn bụng luôn này, anh không thấy à? – Nó xoa bụng của mình

Hấn cười gian tà rồi áp mặt mình sát mặt nó, nham hiểm nói :

- Em không sợ anh..cường hôn à?

- Anh...dám?! – Nó mặc dù hơi run sợ nhưng vẫn giữ được chất giọng mạnh mẽ

- Nếu em không nghe lời anh sẽ làm thật đấy! Dù sao thì, sau này em cũng là vợ anh, lúc đó anh làm gì chẳng được, đúng không? – Hấn nhếch miệng cười khiêu khích

Nó cười khẩy một cái rồi nói :

- Anh?! Không có cửa làm chồng Lục Tuyết Nhi đâu, đừng có nghĩ cô gái nào cũng như nhau, mê một anh đến chết. – Nó dập tắt ngọn lửa khiêu ngạo trong câu nói của hấn

- Em. Được thôi, thích thì chiều, để xem ai đổ ai trước

Hấn ngồi nghiêm túc lại, lấy điện thoại ra chơi game, còn nó thì lôi điện thoại cùng tai phone ra xem phim. Bốn con người ngồi cùng đây, cùng ghế, đều cầm điện thoại, nhưng khác sở thích giải trí, giết thời gian. Người thì chơi game, người thì phim kinh dị, người thì tình cảm lãng mạn, người thì đọc

truyện...doraemon.

[...]

Tôi noi, từng người xuống xe mệt mỏi, riêng nó thì tươi tắn cầm máy ảnh chụp tôi chụp lui, ai nhìn nó tâm trạng cũng lên theo, nhỏ và anh ta cũng vậy, nhưng chưa đầy một phút thì nụ cười đập tắt thì hấn đang kè kè bên nó.

- Em là nhiếp ảnh gia à? – Hấn vừa xem hình vừa nói

- Đâu có, sau này em muốn làm nhà thiết kế thời trang.

Hấn đưa lại máy ảnh cho nó, tay chỉ vào hình trên máy ảnh.

- Vậy sao chụp đẹp vậy?

Nó nhú mày nhìn hấn đáp :

- Con người anh kì lạ thật nha, có luật lệ nào bảo nhà thiết kế không được chụp hình đẹp không? Ngộ quá

- Đúng là con gái, dữ như cọp cái – Hấn nhìn nó lắc đầu

Tú Tuệ đứng nhìn hai người họ mỉm cười, thầm nghĩ : “Con bé này lúc nào cũng tươi cười như thế, thật dễ thương.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Nốt Nhạc Thứ Tám

Trước hết tác giả có đôi lời muốn nói : ...

HAPPY NEW YEARS!!! Chúc mọi người một năm mới vui vẻ, hạnh phúc và đầy sức khỏe, luôn may mắn trong công việc của mình. được nhiều lì xì trong năm 2016.

*Sàn Truyện : - Chúc Sàn Truyện một năm mới đầy may mắn, càng ngày càng có nhiều bạn tham gia viết truyện, theo dõi và ủng hộ.

*Các tác giả : - Chúc cho các bạn tác giả gần xa viết truyện càng ngày càng hay, càng nhiều bạn đọc và càng thành công trong việc sáng tác truyện của mình.

*Các độc giả : - Chúc cho các bạn độc giả gần xa đọc được nhiều truyện hay, mới mẻ và hợp ý (Nhớ theo dõi truyện của mình nhe :v)

Thân : Trần Hồng Thảo (Yuhee).

Nốt nhạc thứ tám

- Chị cười gì thế? Nghĩ tới ai rồi? – Nó đứng cạnh Tú Tuệ lúc nào chẳng ai hay biết

- Chị...ừ thì có ai đâu – Tuệ nhất thời giật mình nên lấp ba lấp bắp. – Mà sao em qua đây? Giận nhau à? – Cô hỏi

Nó phì cười đặt tay lên vai Tuệ đáp :

- Chị nói cái gì vậy? Em mà thêm giận anh ấy á? Sai lầm! Mà chị nè, chị chưa có bạn trai mà ha, hay là em giới thiệu cho chị cái anh này này

- Ai cơ? – Tuệ tò mò

Nó chỉ tay qua Minh Tuấn, anh ấy đang “tám” với hấn kia, Tuệ lắc đầu mỉm cười hỏi nó :

- Anh ta là ai?

- Trương Minh Tuấn, anh ấy là ân nhân cứu mạng em đây chị, và lại anh ấy là con trai của Giám Đốc Trương. Anh ấy tốt lắm, lại dịu dàng, hài hước, rất

hợp với chị đây – Nó tăng bốc

- Trương Minh Tuấn..? Sao em biết chị hợp với anh ấy?

Nó đứng hình, hiện giờ đầu óc của nó đang phải hoạt động một cách gấp gáp, chất xám cũng chưa hội tụ đủ.

- Cái đó..không phải là chị hợp với anh, mà là anh hợp với chị

- Hai cái đó khác nhau à? – Tuệ năm lần bảy lượt làm khó nó

- Đương nhiên rồi – Lần này đầu óc của nó linh hoạt hơn, lập tức chặn đường của Tú Tuệ. – Chị xem coi hai câu đó nó có giống nhau đâu, mà chị ngộ quá. Tóm lại chị có muốn làm quen không, em may mắn cho.

Tuệ suy nghĩ chưa đầy năm giây thì nó đã kéo Minh Tuấn qua đứng trước mặt cô, trong vài giây ngắn ngủi đó nó cũng kịp hỏi anh có bạn gái hay chưa rồi.

- Giới thiệu với anh, đây là chị của em, Phan Tú Tuệ. Còn đây là Trương Minh Tuấn, em vừa mới nói với chị đó.

- Chào anh/chào em – Cả hai đồng thanh

- Chị ấy chưa có bạn gái, anh có muốn kìa không? – Nó thì thào vào tai Minh Tuấn, anh nhìn nó cười gian rồi chớp mắt hai cái xem như câu trả lời, nó nhanh chóng nói :

- Hai anh chị cứ đi chơi với nhau tự nhiên ha, em sang chỗ Thiên Vũ đây, bái bai.

Nó phóng qua chỗ của Thiên Vũ không để ai nói gì cả, còn hần thì khều khều hỏi nó :

- Em làm gì họ vậy? A...nói xấu anh đúng không?!

Nó đánh nhẹ vào vai hần đáp :

- Anh đừng loạn nữa, em không nói xấu anh, mà anh đã làm gì mà sợ người ta nói xấu? Khai mau!!

Hần ngáp ngừng, lắp bắp, nhìn mấy bông hoa rồi đánh trống lảng :

- Yaaa hoa đẹp, em mau chụp nó đi, nếu không sẽ hối hận đó.

- Đánh trống lảng... - Nó nhìn mấy bông hoa mà hần chỉ, đây là hoa đại mà, nó nhìn hần mỉm cười đáp :- Hoa anh trông đẹp hơn.

Hần quay đầu nhìn nó, thoáng hai chữ “Thật sao?” và nhận được cái gật đầu kèm theo một nụ cười, nụ cười này là “quà tặng khuyến mãi” đó nha. Thấy hần và nó cứ nói chuyện vui vẻ làm nhỏ phát điên lên được, đáng lẽ ra, người đứng ngay chỗ đó chính là nhỏ mới đúng, tại sao lại là người khác?

- Thiên Vũ, sao anh lại có thể nói chuyện vui vẻ với người con gái khác như vậy chứ? Anh không sợ hôn thê mình ghen à?

Nhỏ ông ẹo trước mặt hần, Minh Tuấn đứng giả bộ ỏi, vuốt ngực nói :

- Tú Tuệ, mau đưa anh vào trong, đứng đây anh sẽ chết vì nhìn thấy mấy cảnh tượng này

- Em cũng vậy, đi thôi. – Tú Tuệ hòa theo

- Mấy người...

Nhỏ tức lắm nhưng bị anh ta cản lại nên đành thôi, trong khi đó nó đang tìm kiếm mấy bậc phụ huynh, họ đi đâu mất rồi, mới nãy vẫn còn đây, vậy mà loay hoay một hồi mà mất đầu hà.

- Mọi người đâu rồi? Sao còn mỗi chúng ta vậy? – Nó thắc mắc

Bây giờ ai cũng nhớ ra sau một hồi vui chơi và...cãi lộn, anh ta nhanh chóng đáp lại câu hỏi của nó :

- Chắc mọi người vào khách sạn hết rồi, chúng ta cũng vào đi, đừng đứng đây cãi nhau nữa.

Nói xong, Minh Lâm quay lưng đi khỏi, lần lượt nhỏ cũng bỏ đi nhưng không quên “tặng” cho nó ánh nhìn sắc bén, Tú Tuệ và Minh Tuấn cũng kéo cả hai người đứng ngay đám hoa đại vào trong nhận phòng.

101 Ba Mẹ nó. 102 Ba Mẹ hần. 103 Ba Mẹ anh em nhỏ. 104 hần, anh ta và Minh Tuấn. 105 nó, nhỏ và Tuệ. Số phòng từ một đến ba đều có một giường, bốn và năm có hai giường, tức nghĩ hần và Minh Tuấn một giường, anh ta một giường, nó và Tuệ một giường, nhỏ một giường.

- Sao tôi phải ở chung với mấy người chứ? Đổi phòng! – Nhỏ ằm ỉ không chịu chung phòng với nó

- Chứ em muốn ở đâu? – Anh ta hỏi nhỏ

Nhỏ cười tươi hơn hờ dẹo qua chỗ hắt đầy Minh Tuấn ra chỗ khác, khoác tay hắt đáp :

- Em muốn chung phòng với Thiên Vũ

Hắt đẩy tay nhỏ ra, nghiêm túc đáp lại :

- Nam nữ không nên chung phòng, nếu không sẽ có hiểu lầm

- Cái gì mà hiểu lầm? – Tông giọng nhỏ thay đổi, nghe có vẻ tức giận lắm nhưng về ngoài thì rất bình thường. – Anh nói vậy mà nghe được sao? Em với anh là vợ chồng, sao lại gây ra hiểu lầm được? À hay là có người không cho anh chung phòng với em? – Nhỏ liếc xéo nó

Nó thờ dài một cái rồi nắm tay Tuệ kéo vào phòng thì đúng lúc thay, các bậc phụ huynh cũng đến. Ba nhỏ hỏi :

- Có chuyện gì sao? Sao mặt mày đờ trông khó coi vậy?

- Dạ không...

- Con muốn chung phòng với Thiên Vũ.

Nó đáng ra là không muốn gây tranh cãi thì nhỏ lại nhảy vào cắt ngang câu nói của nó, câu nói của nhỏ cũng khiến cho tất cả bất ngờ.

- Cái gì mà chung phòng? Con nói gì vậy? – Mẹ nhỏ hỏi lại lần nữa

- Con nói là chuyển phòng, Lục Tuyết Nhi ở với anh hai, còn cô ta (Tú Tuệ) chung với cái người đó (Minh Tuấn), con và Thiên Vũ một phòng, một giường.

Nhỏ không những muốn chuyển phòng cho mình mà sắp xếp luôn cho tất cả, Ba nhỏ tức giận to tiếng :

- Con không gây chuyện sẽ không vui đúng không? Là con gái mà tại sao lại không có lòng tự trọng vậy? Trai gái ở với nhau ra thể thống gì, con lại đi chuyển hết tất cả chỗ cho mọi người, thật quá đáng! Mau về phòng Ba sắp xếp, đi!

Nhỏ tức giận đi về phòng, lần lượt mọi người cũng ai về phòng người đó, chỉ mới đến đây thôi đã có chuyện bực bội, mong sao những ngày kia sẽ vui vẻ, gạt bỏ những chuyện không vui đi.

Nhỏ vừa đến phòng là thấy hết tất cả đồ rồi đi tắm, nó và Tú Tuệ thì sắp xếp đồ đạc cho gọn gàng lại, xong xuôi tất cả, cả hai nằm dài trên giường nhắm mắt lại tận hưởng giây phút bình yên này thì “ba chàng lính ngự lâm” gõ cửa đi vào, lúc đó nhỏ cũng từ phòng tắm bước ra, trên người chỉ quấn mỗi chiếc khăn để lộ đôi chân thon trắng tấp, tóc được búi lên để lộ vai trần trần mịn không tí vết. Thấy hắt, nhỏ liền “lủi” qua ông a ông ọ làm người kế bên khó chịu muốn buồn nôn, Tú Tuệ và nó thân cũng là con gái, nhìn thấy cảnh tượng này còn cảm thấy xấu hổ thay nói chỉ là con trai bọn họ, cô liền lên tiếng :

- Hoàng Phương Thy, cô không biết xấu hổ à? Quấn mỗi chiếc khăn mỏng manh mà lại đi uốn éo trước mặt con trai là sao? Mặt cô dày thật đó.

Nhỏ nghe xong cũng ngưng lại, quay sang mắt đối mắt với Tú Tuệ, nói :

- Tôi xấu hổ hay không thì liên quan gì chị? Chị đâu phải chị hai tôi, lo mà xem chừng cô em của chị kia, đừng để thiên hạ nói giết chồng người ta, lúc đó có đào hồ chôn mình cũng không kịp.

- Tuyết Nhi nó thế nào ra sao tôi là người hiểu nó nhất, không cần cô phải nói. Tôi tự hào về em gái tôi, nó tài giỏi xinh đẹp, lại không mặt dày như cô, ăn mặc để câu dẫn người khác! – Tú Tuệ “phang” lại một câu khiến nhỏ điện tiết lên

- Cô dám nói tôi thế sao?! – Nhỏ gơ tay định tát Tú Tuệ thì Minh Lâm ngăn lại

- Thy! Vào thay đồ đi, mau lên!

Nhỏ ầm ức giết tay mình lại bực bội vào phòng tắm đóng cửa cái rầm lại, ở ngoài phòng không ai nói tiếng nào, rất căng thẳng, Minh Tuấn liền lên tiếng phá vỡ không khí này.

- Ai đi hái hoa bất bươn không?

- Em – Chị em nó đồng thanh, hắt dẫn đầu “bình đoàn” đi ra khỏi phòng để anh ta đứng ở đó đợi nhỏ

Nó lúc nào cũng kè kè theo cái máy ảnh, à sai rồi, phải nói là cái máy ảnh lúc nào cũng kè kè bên nó, hôm nay nó là thợ chụp hình, còn ba người kia biến thành người mẫu cho nó, y như dân chuyên nghiệp.

- Tuyết Nhi, chụp riêng cho anh với Tuệ một tấm đi – Tuấn nói nhỏ với nó, nó cười gian rồi gật đầu

- Chị Tuệ, chụp với anh Tuấn một tấm đi. – Nó giờ máy ảnh lên định bấm nút chụp thì hấn đi ngang qua, nó hạ máy ảnh xuống mắng : - Này Thiên Vũ, anh giỡn với em hả? Mau tránh ra đi, anh thật là.

- Biết rồi biết rồi, anh đi đây, em khó tính quá. – Hấn cầu nhau

Mặc dù là nửa ngày nay đều cãi vã nhưng mà cũng rất vui đó chứ, chụp hình, ăn uống rồi cả ngắm hoa, nó thu thập về mấy tấm ảnh rất dễ thương. Nhưng đó chưa là tất cả, còn vài điều bất ngờ đang chờ nó, buồn vui sẽ xen lẫn nhau, lúc đó không biết nó có thể vui như vậy nữa hay không.

- Anh hai, giờ chúng ta phải làm sao? – Nhỏ hỏi anh ta

- Em cứ bình tĩnh, anh đã có kế hoạch hết rồi, cứ để họ vui vẻ vài ngày đi.

Đôi mắt sắc bén, gương mặt lạnh lùng nghiêm túc, giọng nói đầy ma mị, chắc chắn khiến nhỏ hoàn toàn tin tưởng vào anh mình. Sau vài ngày nữa thôi, nhỏ có thể lấy lại được trái tim của hấn, lúc đó sẽ không ai có thể cướp hấn từ tay nhỏ, họ sẽ sống hạnh phúc bên nhau..mãi mãi!

[...]

May thay những ngày sau đều không gây lộn gì nữa, chơi rất vui vẻ và thân thiết, và thêm một điều nữa, hấn và nó đi đâu cũng có nhau, tình cảm cũng đang phát triển rất tốt, đương nhiên những gì họ làm đều lọt vào tầm mắt của anh em nhỏ, nhưng họ không hề tức giận hay nói móc câu nào, thậm chí còn cười rất vui vẻ, đâu ai biết rằng, đằng sau nụ cười đó là một kế hoạch dành cho nó và hấn.

21h 30' – Tại phòng 104 :

Minh Tuấn đang “sửa soạn sắc đẹp” trong phòng tắm, bên ngoài hấn và anh ta mỗi người một giường, mỗi người một việc. Hấn đang ôm cái điện thoại mà nhắn tin cho nó, không giấu nổi nụ cười của mình, thật sự khác với thường ngày quá, chắc hấn có gì vui lắm mới ra thế này.

- Thiên Vũ, em đi đâu vậy? – Minh Tuấn vừa bước ra từ phòng tắm đã thấy hấn mở cửa định đi đâu đó

- Em ra đây một lát, hai người cứ việc ngủ trước.

Hấn vừa đi khỏi, không lâu sau Minh Lâm cũng mở cửa đi. Bên phòng 105 cũng có người mở cửa đi ra ngoài, chính là nó chứ ai, nhận được tin nhắn của hấn, nó lập tức khoác áo vào và mở cửa đi, chẳng biết tên này lại bày trò gì nữa mà đêm hôm lại gọi ra ngoài, nó nghĩ thầm. Ra đến đây cầu thang thì gặp anh ta, nó đã định bước xuống cầu thang luôn nhưng anh ta chặn lại.

- Em đi đâu mà tối thế?

Nó thọc tay vào túi áo khoác đáp :

- Thiên Vũ gọi em ra có việc, em đi trước.

Nó nói xong liền đi, một lần nữa Minh Lâm kéo tay nó lại, nó bực bội giựt tay ra hỏi :

- Anh muốn gì đây?

- Em là con gái, ra đường tối thế này nguy hiểm lắm, anh đi cùng

- Anh không cần lo, có Thiên Vũ em sẽ không bị gì đâu, dù sao em cũng biết võ, không cần anh đi cùng em.

Lần này nó không bị kéo lại nữa, để lại anh ta đứng đó nhìn theo bóng nó khuất đi, miệng lẩm bầm vài câu rồi quay đi. Về phía nó thì đang bực bội, khó chịu, lăm lăm một mình trên đường. Con bực bội đó nhanh chóng được dập tắt khi nó đến nơi hấn đã hẹn, một hình trái tim xếp bằng cánh hoa hồng và những ánh đèn lung linh lấp lánh, nó đứng nhìn bất giác mỉm cười, nếu như có ai đó nhìn thấy nó hiện giờ chắc chắn sẽ “chết đứng” trước nụ cười tựa thiên thần của nó. Tầm vài thước mắt nó rơi xuống, một dòng chữ “I Love You” xuất hiện trước mắt nó, hấn bước ra như một vị hoàng tử, trên tay cầm chiếc hộp đen sang trọng tiếng tới phía nó.

- Sao đây? Anh định lấy lòng gì em hả? – Nó đùa

Anh phì cười, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nó, nói :

- Vì muốn tặng cho em một sự bất ngờ cho nên phải mất đến bốn ngày để “thi công” đó. – Hấn kẻ lể

- Vậy sao? Rồi anh định làm gì tiếp theo? – Nó hỏi

Hấn cười rồi mở chiếc hộp ra, một sợi dây chuyền khắc chữ “Forever”, nó mỉm cười, một nụ cười hạnh phúc rồi nhìn hấn ý hỏi “Rồi sao nữa?”, hấn cũng hiểu ý, liền quỳ xuống nói ra những câu ngọt ngào mà mấy ngày nay cất công học thuộc.

- Tuyệt Nhi, anh biết trước giờ anh là một người lạnh lùng, chẳng để ý đến những người con gái khác nhưng em là đặc biệt. Từ khi gặp em, anh biết không phải ai cũng như ai, nhưng trên đời này chỉ có một Lục Tuyệt Nhi, chỉ có em mới có thể khiến cho anh vui vẻ, hạnh phúc và biết được yêu là như thế nào. Có thể em sẽ nghĩ anh chỉ là một đối tác để hủy bỏ hôn sự đó nhưng đối với anh, em chính là người anh yêu, yêu hết cuộc đời này, yêu mãi mãi,

yêu từ kiếp này sang kiếp khác, yêu...

- Ý dừng lại!— Nó cắt ngang lời hắn, mỉm cười nói tiếp : - Anh yêu em như vậy em không nhận nổi đâu, như vậy lỡ em yêu anh ít thì chẳng phải không được sao?

- Làm bạn gái anh nha? – Hắn hỏi nốt câu còn lại

Nó suy nghĩ hồi lâu khiến cho hắn tê chân, lo lắng nhìn sắc mặt nó, lỡ như không đồng ý, ôi chắc quê mất, xấu hổ muốn độn thổ luôn.

- Em đồng ý!

Nó đáp lại làm hắn bất ngờ, đứng lên một cách nhanh chóng mặc dù đang tê chân, hỏi nó lại một lần nữa, chắc chắn nó đồng ý rồi mới ôm chặt nó vào lòng, siết chặt vòng tay khiến nó ngộp thở.

- Thả thả..

Hắn sực nhớ ra là mình đang mém “giết” nó, có lẽ vì vui quá cho nên mới làm vậy, nói thật chứ đây là lần đầu tiên trong đời đi cầu hôn một người con gái mà, đương nhiên khi được nhận kết quả mong muốn thì vui không thể tả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Lu Và chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nốt Nhạc Thứ Chín

Nốt nhạc thứ chín

- Em đồng ý!

Nó đáp lại làm hắn bất ngờ, đứng lên một cách nhanh chóng mặc dù đang tê chân, hỏi nó lại một lần nữa, chắc chắn nó đồng ý rồi mới ôm chặt nó vào lòng, siết chặt vòng tay khiến nó ngộp thở.

- Thả thả..

Hắn sực nhớ ra là mình đang mém “giết” nó, có lẽ vì vui quá cho nên mới làm vậy, nói thật chứ đây là lần đầu tiên trong đời đi cầu hôn một người con gái mà, đương nhiên khi được nhận kết quả mong muốn thì vui không thể tả rồi.

Gương mặt hắn không giấu được vẻ vui mừng, nụ cười này trước giờ hắn chưa từng cười với ai, kể cả gia đình hắn, nó là người đầu tiên luôn đấy. Hắn nắm chặt lấy tay nó, dịu dàng nói :

- Nhi, em phải nhớ rằng, luôn luôn tin tưởng anh, nếu có gì đó, em nhất định phải bình tĩnh tìm ra sự thật, được không?!

Nó phì cười đung đưa tay đáp :

- Anh làm như em mất tự tin ở anh lắm vậy, yên tâm đi, em luôn tin anh mà.

Ting. Tiếng tin nhắn cắt ngang khung cảnh lãng mạn của họ, hắn lấy điện thoại ra đọc tin nhắn, nụ cười chợt vụt tắt, là tin nhắn của nhỏ : “Anh đến phòng 203 đi, em có chuyện muốn nói, về hôn nhân của chúng ta!”. Hắn cất điện thoại vào túi, nhìn nó nói :

- Anh có việc rồi, em về trước đi, mai gặp lại.

Nó không vui khi vừa cầu hôn xong lại “bỏ rơi” bạn gái, có ai như hắn ta không chứ? Thật là xấu xa, mà thôi không sao, dù gì đi nữa thì lúc nào gặp chẳng được, cứ để hắn đi lỏng bông đi, chắc chắn sẽ không dám lên phen với cô nào đâu. Nó gật đầu rồi vẫy tay tạm biệt hắn, hắn cũng cười vui vẻ với nó, khi bóng xa dần, nụ cười vụt tắt, gương mặt lại lạnh lùng, sai bước đến địa điểm mà nhỏ hẹn. Trong khi đó, nó lại gặp Minh Lâm, không giống vô tình gặp nhau, mà là theo dõi đúng hơn.

- Sao anh lại ở đây? – Nó hỏi

Anh ta cười khẩy một cái, nhìn thẳng vào mắt nó mà hỏi :

- Em là vợ chưa cưới của anh mà lại đi nhận lời cầu hôn của chồng chưa cưới em gái anh, có được không? Đẹp mắt không?

- Anh không cần xô xiên ai cả, em biết đâu là không được và đâu là được, như anh nói, vợ chưa cưới, chúng ta chưa cưới hay thậm chí chưa đính hôn, chưa là gì của nhau thì anh không có quyền bắt em làm gì hay không làm gì. Cuộc sống của em, em yêu ai là quyền của em, cưới ai là chuyện của em, không cần anh phải nói.

- Em đúng, nhưng dù gì thì cũng là người lớn tác thành cho chúng ta, vậy sao em không vui vẻ chấp nhận anh, chẳng lẽ trái tim của em không có chỗ cho anh sao?

- Anh muốn biết thật sao? – Nó muốn chắc chắn một điều là anh ta sẽ hiểu từng lời nói của nó, lỡ như câu trả lời không như mong muốn của anh ta, cũng là do anh ta muốn nghe.

- Em cứ việc nói, anh sẽ nghe em – Anh ta chắc chắn

Nó cúi mặt xuống dưới, thờ dài một cái rồi ngược lên nhìn thẳng vào mắt anh ta mà đáp lại :

- Em không yêu anh! Trái tim em..chỉ có Thiên Vũ, dù cho anh ấy làm gì đi nữa, sự thật mãi mãi vẫn như vậy, em sẽ không yêu ai ngoài anh ấy đâu. Em chắc chắn là như thế! – Nó khẳng định với anh ta một câu chắc như bấp rồi bước đi không ngoảnh lại, còn anh ta thì người đầy thù hận muốn trả hết, muốn trút hết vào hấn.

- Hấn ta sẽ khiến em thất vọng thôi, nếu em không tin anh, em hãy đến phòng 203. Anh chắc chắn em đã yêu lầm người rồi! – Anh ta hét to trong không khí, nó nghe xong cũng đứng lại bần khoản lo lắng, thầm nhớ về những câu nói của hấn : “Nhi, em phải nhớ rằng, luôn luôn tin tưởng anh.”, nó lấy hai tay vỗ má mình vài cái rồi bước tiếp, nó sẽ tin hấn mà, sẽ tin hấn không làm gì sai trái với nó đâu, chắc chắn là vậy mà.

Ở trong phòng, nó đi tới đi lui làm Tuệ chóng cả mặt, nhìn sắc mặt nó có vẻ đang có chuyện gì quan trọng lắm, cô lo lắng lên tiếng hỏi :

- Em làm sao vậy? Đi tới đi lui chóng cả mặt, có chuyện gì em cứ nói đi, chị giúp được gì thì giúp, chứ em đi vậy chị chóng mặt hoa mắt rồi đây. Nhi à! – Tuệ kéo nó ngồi xuống

- Em...làm sao giờ chị? Em lo quá. – Nó nắm chặt hai bàn tay, chân mày cũng nhíu lại khó coi

- Em lo cái gì?

Nó thờ dài một cái rồi đáp :

- Lúc này Thiên Vũ tặng em sợi dây chuyền này, em đã nhận lời làm bạn gái của anh ấy, nhưng mà... - Nó ấp úng

- Nhưng mà cái gì nữa? Vui muốn chết em lo cái gì? – Tuệ thắc mắc

Nó nhăn nhó mặt mày, nhúc nhích người một chút rồi nói tiếp :

- Em gặp Minh Lâm, anh ấy bảo em đã chọn sai người để yêu rồi, còn nói nếu muốn biết sự thật thì phải đến phòng 203. Em sợ em sẽ thấy điều không nên thấy.. Nếu là chị, chị sẽ thế nào?

Tú Tuệ trầm ngâm một hồi rồi nhìn nó trả lời một cách chắc chắn :

- Chị sẽ không ở yên đây mà lo lắng, chị sẽ đến đó xem thử, nếu đó là những cảnh mình không hề muốn thấy thì chị sẽ mạnh mẽ vượt qua, lập tức chia tay. Nhưng đây là Thiên Vũ, chị tin em ấy, chị sẽ dành chút thời gian để nghe em ấy giải thích và tìm rõ sự thật. Em hiểu không?!

Nó gật đầu, ngồi thẳng lưng, đáp :

- Em hiểu rồi, vậy em sẽ đến đó xem thử, em tin anh ấy sẽ không làm gì có lỗi với em đâu.

- Cố lên nhé!

Nó mở cửa chạy ra khỏi phòng, đến trước cửa thang máy nó bấm nút rồi đợi một lúc cho thang máy lên song bước vào . Đứng trong thang máy, nó bồi hồi lo lắng, bàn tay mãi đan xen vào vào nhau, chân mày mãi nhíu lại. Tíng. Cửa thang máy mở, nó bước ra lo lắng, nghĩ lại những câu nói của Tú Tuệ, nó hít thở sâu rồi bước thẳng về phía trước mà chẳng biết rằng anh ta đang ở đằng sau lưng, tay giờ điện thoại lên gọi cho nhò rồi nhếch môi.

- Em đừng trách anh, là do em chọn sai người.

Nó đứng trước cửa cứ nhún hai chân, tay run cầm cập, có cảm giác hơi bất an khi đứng đằng sau cánh cửa gỗ này, nó lấy điện thoại ra gọi thử cho hấn, chỉ nghe tiếng chuông đổ nhưng không ai bắt máy, gọi thêm lần nữa, vẫn là như vậy. Tay sờ vào nắm khóa, nó chợt nghe tiếng nhò và hấn ở trong đó nói chuyện, nhưng mà sao họ lại chung một phòng? AAA! Tiếng nhò la lên cùng tiếng thủy tinh rơi xuống nền nhà, nó không nghĩ ngợi gì đã mở cửa vào, họ...họ...sao lại như thế?

“Đến rồi, đúng lúc lắm.”

Nhò nghĩ thầm rồi cười bí hiểm, hôn hấn ngay trước mặt nó, liếc mắt nhìn về phía nó, ánh mắt giống như là : “Thiên Vũ chỉ yêu tôi, cô đã thấy chưa hả?!“. Nó như muốn sụp đổ, tim giống như có ai đó đang bóp nghẹt lại. Cảnh tượng này thật là một sự sỉ nhục với nó. Người mới cầu hôn mình, còn nói phải tin

tường bây giờ đang nằm trên giường vui vẻ với cô gái khác. Phương Thy thì chỉ mặc mỗi một chiếc váy mỏng manh ngắn ngủn màu đỏ, hai dây áo cũng đã tụt xuống để lộ vai trần trắng trẻo mịn màng. Nút áo của hần cũng nút mở nút mất, ly rượu đỏ vẫn còn nằm trên sàn nhà, tan nát!

Nó đứng như trời trồng ở đó, tình cảm của nó thật sự đã trao cho nhầm người sao? Không thể nào, mới đây hần còn bảo nó tin hần mà, cho dù có chuyện gì cũng phải tin mà, chẳng lẽ muốn nó đừng tin những gì trước mắt sao? Tin hần trong sạch sao? Làm sao hần có thể làm những chuyện khiến nó tổn thương như vậy chứ? Không lẽ đây là tình yêu của hần dành cho nó hay sao? Thậm chí nó còn gọi cho hần mấy lần mà chỉ có tiếng chuông không có ai trả lời, trong khi đó hần lại ở trong phòng, điện thoại cũng đem theo, vậy mà không nghe? Bắt nó làm sao để tin..?

- Tuyết Nhi, em..

- Anh..anh dám.... – Nó tức giận đến đỏ mặt, nói không nên lời, hần thì cố gắng giải thích cho nó hiểu nhưng bây giờ, cơ hội để nó lắng nghe rất ít.

- Anh còn muốn nói cái gì nữa? Có phải bây giờ anh cảm thấy rất vui hay không? Vui khi lừa được tôi, vui khi thấy tôi khóc, vui khi NHÌN THẤY CÁC NGƯỜI LÀM NHỮNG CHUYỆN XẤU HỔ NHƯ VẬY!! – Nó hét lên. - Hả?! Tại sao anh không nói? Anh nói đi, biện minh cho việc làm của mình đi, tại sao lại im lặng? Hay không còn gì để nói nữa? Anh có biết chuyện này là MỘT SỰ SỈ NHỤC với tôi hay không hả Thiên Vũ?! – Nó nhấn mạnh. – TẠI SAO ANH LẠI IM LẶNG HA? NÓI ĐI CHỨ! NÓI ĐI!!!

Nó điên loạn gào khóc lên, trong khi đó nhỏ lại cười hả hê, có vẻ kế hoạch của nhỏ và anh ta đã hoàn thành rất rất tốt, cơ hội tách họ rất cao, phải biết nắm bắt.

- Thôi đi Lục Tuyết Nhi! Cô đừng làm loạn nữa, không ích gì đâu, cô cũng thấy đó, cô xông vào phòng người ta trong khi chúng tôi đang vui vẻ với nhau, ai mới là không biết xấu hổ hả? – Nhỏ lên mặt nói

Bốp. Nó tát hần một bạt tay lên má của nhỏ, in hần năm bàn tay của nó lên má, đến nỗi khóe miệng của nhỏ cũng có máu. Nó thật sự đã tức điên người, tức không nên lời. Nó nhìn nhỏ như muốn ăn tươi nuốt sống rồi liếc sang nhìn hần.

- Tôi nói cho anh biết, Lục Tuyết Nhi này không phải loại người đã bị phản bội còn cầu xin anh quay về. Anh muốn theo ai thì anh đi đi, tôi không bắt ép. Còn cô, Hoàng Phương Thy, từ nay chúng ta đường ai nấy đi, không liên quan gì nhau nữa.

Nó nói xong liền chạy đi, Minh Tuấn và Minh Lâm cũng đi tới, khuôn mặt đầm nước mắt của nó khiến cho anh ta nhói lòng, tự hỏi có phải mình làm quá tay rồi hay không? Còn Tuấn thì chưa rõ chuyện gì mà nó lại khóc đến thế này.

Nó chạy đến nơi mà lúc nãy hần đã cầu hôn, tìm chốt thất lại, đau lắm, như ngàn mũi dao đâm thẳng vào tim nó, vết thương này làm sao nó có thể quên, làm sao có thể chữa lành? Tại sao hần lại làm như vậy, nó có lỗi gì với hần? Thậm chí nó chưa từng làm hần buồn bao giờ, vậy mà hần lại đối xử như vậy với nó, có công bằng không? CÔNG BẰNG NẾM Ở ĐÂU CHỨ?! Chẳng lẽ bây giờ Ông Trời muốn nó tin tưởng hần không dối gian với nó? Là bị hại sao?

[...]

- Cô lừa tôi đến đây để tạo nên vở kịch này sao? Thật dễ tiện! – Hần tức giận

- Em không lừa anh, chẳng phải anh cũng tự nguyện đến với em sao?

- Im đi! Cô đừng nói gì hết. Cô nghe cho rõ đây, nếu Tuyết Nhi có xảy ra bất cứ chuyện gì, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô.

- Câu đó phải là tôi nói mới đúng – Anh ta bước vào. – Sao? Anh phản bội Tuyết Nhi còn ở đây to tiếng với em tôi? Không có tư cách.

Hần cười khẩy một cái, khinh bỉ nhìn anh em nhỏ.

- Trước khi nói anh nên nhìn lại bản thân mình đi. Hai người dựng lên câu chuyện này, hai người mới không đủ tư cách nói chuyện với tôi. Tôi nói cho hai người biết, tôi sẽ không bỏ qua đâu, dù cho Tuyết Nhi chia tay tôi, mỗi người một nơi, dù tôi lấy em của anh thì đó cũng chỉ là TẠM BỘ thôi! – Hần nhấn mạnh rồi ra khỏi nơi đó đi tìm nó.

Nó bây giờ đang thần thờ ngồi đó như một người mất hồn, tim tan nát, tình vỡ nát. Bây giờ nó phải làm sao đây? Lần đầu tiên nó gặp tình cảnh như thế này. Vô đầu bứt tóc, cố gắng nghĩ ra cách tốt nhất, nhưng bây giờ nó chỉ muốn đi khỏi nơi đây thôi.

“Nếu đó là những cảnh mình không hề muốn thấy thì chị sẽ mạnh mẽ vượt qua, lập tức chia tay. Nhưng đây là Thiên Vũ, chị tin em ấy, chị sẽ dành chút thời gian để nghe em ấy giải thích và tìm rõ sự thật. Em hiểu không?!”

Câu nói của Tuệ cứ lặp lại trong đầu nó, dù nó muốn xóa đi câu nói đó cũng không được. Tay đặt lên trước ngực, nó tự hỏi bản thân mình muốn thế nào mà nước mắt không ngừng rơi. Đúng là trong lúc bản loạn thế này thì có mấy ai đủ dũng cảm để nghe họ nói? Nghe giải thích?

- Mình phải làm sao đây? Tại sao chuyện này lại xảy ra với mình? Tại sao Thiên Vũ lại như vậy chứ? – Nó lẩm bẩm một mình mà gương mặt thất thần, không hề biết hần đã đứng sau đó từ lúc nào. – Bây giờ mình phải bình tĩnh, Thiên Vũ không thể làm những chuyện như vậy, mình tin anh ấy, nhất định..nhất định là không phải, không phải anh ấy lừa dối mình.

Lấy tay quệt đi nước mắt, nó như nhớ ra chuyện gì quan trọng mà nãy giờ nó chưa đề cập tới.

- Tại sao Minh Lâm lại biết họ trong phòng 203? Anh ấy còn đến nói với mình rất chắc chắn, không lẽ họ lừa mình? Nhưng sao Thiên Vũ lại ở đó chứ?

Nó thu người lại mà khóc, hấn đứng đó nhìn thấy mà lòng chạnh lại, đáng ra hấn không nên đến đó mới phải, bị chơi một vỏ đau như vậy, hấn sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này đâu.

- Tuyệt Nhi, anh sai rồi. – Giọng hấn nhẹ nhàng, vòng tay ấm áp ôm lấy thân hình nhỏ bé, yếu mềm của nó

Nó không nhúc nhích, mắt đỏ hoe, giọng run run đáp :

- Chỉ một câu anh sai rồi...bù đắp được cho em sao? Anh có biết lúc đó...em cảm thấy như ai đó đang cầm dao đâm vào tim mình, cảm thấy mình bị phản bội, cảm thấy mình bị lừa dối, cảm thấy mình thất vọng lắm hay không?

Hấn siết chặt vòng tay, đầu tựa vào vai nó thì thào :

- Anh yêu em, chắc chắn anh sẽ không khiến em đau lòng, em phải tin anh, anh không làm như vậy.

- Em nghĩ...chúng ta đừng gặp nhau một thời gian, như vậy...sẽ tốt cho chúng ta, xem xem ai mới là người mình yêu thật lòng. – Nó khóc khản lẩm mẩm thốt lên được câu đó, hấn hiểu những gì nó nói, cũng tốt, nó sẽ bình tĩnh và sẽ bớt đau khổ hơn khi gặp hấn. Dù biết chuyện này hấn vô tội nhưng nó đâu biết, hấn phải tìm bằng chứng chứng minh mình không phải “bắt cá hai tay”, phải cho nhỏ và anh ta một bài học vì dám sỉ nhục hấn, vì dám tổn thương nó!

Nó lang thang trên con đường, những cặp tình nhân âu yếm nắm tay nhau hạnh phúc cười đùa, còn nó một mình bơ vơ cô đơn không ai cạnh bên, trong khi đó Tú Tuệ với Minh Tuấn đang lục lọi tìm nó khắp nơi mà chẳng thấy, chuyện này không thể để lọt vào tai người lớn được, nếu không sẽ gay lắm đây.

- Nhi, Nhi của chị. – Tuệ mừng rỡ ôm lấy nó, nó ôm chặt lấy chị gái của mình, người con trai đứng cạnh cũng đã rung rung nước mắt.

- Chị xin lỗi đã không bên cạnh em, vì Thy mà em mới ra như vậy, đáng ra chị không nên cho em đến đó.

Nó lắc đầu, nấc từng cơn nói :

- Không, không phải lỗi của chị, là do em, em quá ngốc.

Minh Tuấn tức giận quát lên :

- Ngốc cái gì? Lỗi phải cái gì? Chuyện này anh nhất định tìm ra sự thật, anh không tin Thiên Vũ nó dám làm vậy với em, nếu là sự thật anh sẽ xử nó, còn nếu không thì anh em nhà họ Hoàng phải trả giá về chuyện này. Em yên tâm, Thiên Vũ sẽ không nói dối em đâu.

- Chúng ta về thôi, về rồi hãy nói.

Cả ba người cùng bước đi, tiếng bước chân xa dần, xa dần, xa dần.

Nó vừa về đến phòng thì liền tọt lên giường chồm chăn ngủ, Tú Tuệ nhìn mà xót xa. Nói là ngủ nhưng thật ra mắt nó vẫn còn mở rất to, vì nó sợ khi nhắm mắt lại những hình ảnh đó sẽ hiện lên, nó sợ lắm, nó không muốn lại thấy cảnh tượng đó nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Nốt Nhạc Thứ Mười

Nốt nhạc thứ mười

Nó vừa về đến phòng thì liền tọt lên giường chồm chăn ngủ, Tú Tuệ nhìn mà xót xa. Nói là ngủ nhưng thật ra mắt nó vẫn còn mở rất to, vì nó sợ khi nhắm mắt lại những hình ảnh đó sẽ hiện lên, nó sợ lắm, nó không muốn lại thấy cảnh tượng đó nữa đâu.

[...]

Ánh nắng ban mai xuyên qua từng kẽ lá rọi vào cửa sổ chiếu sáng mặt nhỏ, nhỏ đang ngủ ngon thì bực bội tung chăn la làng lên.

- Ai kéo tấm màn qua vậy hả?! Chối chết tôi rồi.

Nhỏ nhìn qua khung cửa sổ thấy nó, nó đã ngồi đó từ lúc 23h đến tận sáng nay, gương mặt vẫn vô hồn nhìn ra ngoài cửa sổ, nhỏ ngồi dậy đi về phía nó khoanh tay trước ngực nói :

- Sao? Không ngủ được à? Hay nhớ anh trai tôi?

- Cô mà còn nói thêm một tiếng nữa thì đừng trách tôi. – Nó lạnh lùng đáp

Nhỏ cười khinh bỉ một cái, mở miệng định nói gì thêm thì nó quay đầu nhìn nhỏ một cái, ánh mắt thật dữ tợn, sắc bén như muốn chém nhỏ ra từng mảnh, Tú Tuệ bị làm ồn cũng bật dậy đã thấy cả hai người ngồi kè đứng rất căng thẳng. Nó đứng dậy đi xuống dưới lầu, ở đây nhìn nhỏ cũng đủ tức đến chết.

- Aiya..không biết em ấy có nhớ mình không nữa? Giờ mình thay đổi nhiều quá, giọng cũng trầm hơn, người cũng to hơn, nhận ra mới lạ.

Chỉ mới sáng sớm thôi mà trước cửa khách sạn đã rất đông người bởi vì có một vị khách lạ mặt rất đẹp trai, bánh bao, đã vậy còn cầm một bó hoa lưu ly rất đẹp a.

Nó vừa mới ra đến cửa đã bắt gặp bóng dáng ai đó quen quen, nhất là đôi mắt trêu mến đó, hình như nó đã có nhìn thấy ánh mắt ấy ở đâu rồi thì phải. Trong kí ức của nó có ai sở hữu đôi mắt như vậy nhỉ? Đứng suy nghĩ một hồi nó đập tay nhớ ra, là anh ấy, trong những người nó quen thì chỉ anh ấy có đôi mắt trêu mến như thế.

- Nam Khánh Du!

Mọi ánh nhìn đổ hết vào nó, nó mỉm cười chạy lại ôm chầm lấy anh, không ngờ mới đây anh ấy lại đến đây rồi, đã vậy còn đến thẳng Đà Lạt.

- Sao em biết anh là Nam Khánh Du?

Nó thả Khánh Du ra, phì cười chỉ vào cặp mắt ấy đáp :

- Đôi mắt của anh.

Khánh Du nở nụ cười hạnh phúc rồi ôm lấy nó, không ngờ bao nhiêu năm rồi mà nó vẫn nhớ, mà làm sao nó không nhớ được chứ? Khánh Du là một người mà nó luôn luôn tin tưởng, tin tưởng hơn tất cả những người khác, nó luôn vui vẻ và an toàn khi bên cạnh Khánh Du, bây giờ chắc cũng chỉ có anh mới an ủi được nó...

- Tuyệt...Nhi. – Tú Tuệ đứng hình khi thấy nó đang đứng ôm ai đó

- Tú Tuệ! – Minh Tuấn là người tiếp theo ngay người khi thấy nó ôm người con trai khác rất thân mật

- Thả con bé ra!! – Cả hai cùng đồng thanh, có thể thấy xung quanh họ đang có lửa vây quanh

Nó và Khánh Du thả nhau ra, nhìn họ bật cười, trông họ đang tạo ra một khung cảnh hài hước hơn bao giờ hết, nhìn cứ như hai đứa con nít đang giận dỗi ấy. Anh đi lại không nói không rằng ôm lấy Tú Tuệ thật chặt như một đứa con trai lâu ngày xa..Mẹ, Minh Tuấn thấy cảnh đó liền ú á một cái rồi đẩy Khánh Du ra đập một cước ngay bụng anh, ôm lấy đầu Khánh Du mà đánh túi bụi, nói là có võ vậy thôi chứ đánh như con nít ấy, cứ ôm đầu Khánh Du mà quay vòng vòng.

Nó và Tú Tuệ chạy lại ngăn ra nhưng sức mạnh của một người con trai mà thấy “bạn gái” mình bị “sàm sỡ” thì hai đứa con gái có hợp sức lại cũng vô ích nhờ.

- Anh dừng lại đi. Trương Minh Tuấn!! Đó là anh em mà, anh dừng lại.

- Anh em? Em làm gì có anh nào. Tuyệt Nhi, hấn ta không tốt đâu. – Tú Tuệ không biết gì hết càng nói càng khiến mọi thứ hỗn loạn

- Đó là Nam Khánh Du, anh trai em. DỪNG LẠI!!

Nó hét lớn, tất cả mọi thứ như bị dừng lại trong không khí, không ngờ lâu lâu cái chiêu hét ầm ầm này cũng có tác dụng nhỉ.

- Mớ? Đây là..Khánh Du hả? – Tú Tuệ như không tin vào tai mình, cái người con trai mặc nguyên bộ đồ màu đen này là Khánh Du á?

- Khánh Du là ai? – Ngược lại, Minh Tuấn thì ngờ ngợ như nai tơ đeo nơ không biết ai với ai

Nó không thèm trả lời câu hỏi nào mà quay sang lo lắng, quan tâm cho “người bị hại” trước.

- Anh không sao chứ?

Khánh Du xua tay lắc đầu ý nói không sao, cả người thì dựa hẳn vào nó, mặt mày thì xanh mét như sắp ói.

- Anh..nhức đầu quá, chóng mặt thật.

- Khánh Du...hay anh vào khách sạn nghỉ một lát đi. – Nó nhẹ nhàng với Khánh Du bao nhiêu thì hung dữ với Minh Tuấn bấy nhiêu. – Sao anh lại làm như vậy? Khánh Du bị anh xoay vòng vòng sắp rụng đầu ra rồi kìa.

- Ai biểu cậu ta không chịu khai danh tính mà đến ôm bạn gái anh, tại cậu ta chứ có phải tại anh đâu mà em hung dữ với anh

- Anh...

Nó định nói lại thì Khánh Du kéo tay nó, cười khi khi nói :

- Dù sao anh ấy không cố ý, không sao đâu, anh ổn. Mà chị này, chị có bạn trai trong lúc em đi vắng à?

- Ừ thì... - Tuệ đỏ mặt xấu hổ, ấp a ấp úng. – Mà sao em về chẳng nói với ai thế? – Cô đổi chủ đề

Khánh Du và nó phì cười, biết ngay bà này sẽ chuyển chủ đề mà, thôi, không gượng ép làm gì, lỡ như Tú Tuệ mà giận thì khó lòng mà dỗ dành lắm.

- Chủ yếu tạo bất ngờ ấy mà, và lại lâu ngày em chưa về Việt Nam, cứ quanh quẩn ở Nhật riết không có cơ hội, sắp xếp công việc xong hết em mới lật đật bay về đây liền. Nghe tin mọi người đi chơi nên em bay thẳng về đây luôn cho tiện. Mà thôi, mình vào trong đi, em muốn chào hai bác.

- Ừ, đi thôi.

Cả bốn người đi vào trong, chỉ vừa đến đại sảnh của khách sạn đã gặp mặt nhau, gương mặt nó đã không còn vui như lúc nãy, thay vào đó là một vẻ mặt lạnh lùng rợn tóc gáy. Bên cạnh đó, những người đứng đối diện chẳng biết người đứng cạnh nó là ai, có quan hệ gì, trông họ có vẻ thân thiết lắm, mà anh chàng đó cũng bánh trai phết chứ, hẳn là con nhà giàu.

- Tuyệt Nhi, đây là... - Mẹ nó

- À đây là Khánh Du, Mẹ nhớ anh ấy không?

- Khánh Du...Nam Khánh Du? Con trai của tôi, lâu quá mới gặp lại con.

Mẹ nó cười tí mắt ôm lấy Khánh Du cùng sự ngỡ ngàng như cá thối lác của mọi người, con trai? Tuyệt Nhi có anh trai khi nào mà họ chẳng biết nhỉ?

- Con chào hai bác, lâu quá không gặp. Hai bác khỏe chứ ạ? – Khánh Du hỏi

- Hai bác vẫn khỏe. À quên, giới thiệu với mọi người, đây là Khánh Du, con trai nuôi của chúng tôi – Mẹ nó cười cười

Tú Tuệ đi lại kéo tay Khánh Du giới thiệu với từng người một.

- Khánh Du, đây là ông bà Thiên và con trai họ - Thiên Vũ, còn đây là ông bà Hoàng, Minh Lâm và Phương Thy là con của họ.

- Chào mọi người.

Nhỏ lùi về phía Ba mình hỏi :

- Người kia là ai vậy ạ?

- Đó là Nam Khánh Du, con cháu gia tộc họ Nam, gia tộc họ sinh sống ở Nhật, rất nổi tiếng và giàu có.

Nhỏ nghe xong liền cười khẩy một cái, nhìn Khánh Du khinh khỉnh nói :

- Nói ra thì cũng thua anh Vũ của con.

- Con không biết thì đừng có mà nói. So về thế lực và quen biết, nể nang thì chưa ai qua gia tộc nhà họ cả. Dù gia đình họ Lục, Hoàng, Thiên có hợp lại thì cũng chỉ là một con kiến nhỏ thôi. Và lại anh chàng Khánh Du này cũng là một người rất giỏi.

- Ba có nói quá không? Trông anh ta eo là như thế, chẳng giống đàn ông mà làm như vậy được sao?

Câu nói của nhỏ lọt vào tai nó, à mà không, tất cả đều nghe được, rất rõ từng câu từng chữ nhỏ nói. Nó nhịu mày khó chịu, sao lúc nào cũng so sánh người này với người kia nhỉ, còn nói Khánh Du là eo là, quá đáng thật.

- Hoàng Phương Thy, cô ấy nói đang hoàng một chút có chết không? Sao lúc nào cũng so sánh người này kẻ nọ cô mới vui à? Cô chưa từng tiếp xúc với anh ấy làm sao biết anh ấy thế nào chứ?

- À vậy cô muốn tôi nói thế nào? Không eo là, vậy bê dê? Oke không?

- Tôi nói cho cô biết, tốt nhất cô nên ăn nói cẩn thận nếu không tôi làm gì cũng chẳng biết đâu, còn nữa, Nam Khánh Du là anh tôi, nếu cô dám xúc phạm, đừng trách tôi. Chuyện hôm qua, vẫn chưa xong đâu!

Nó nói xong liền kéo tay Khánh Du đi khỏi đó, cả Tú Tuệ và Minh Tuấn cũng chạy theo sau, cuối cùng là hấn cũng chạy nhanh theo nốt.

- Em sao vậy? – Khánh Du hỏi

Nó thờ dài rồi lắc đầu, gương cười nhưng gương mặt vẫn có đôi nét không vui.

- Vừa thờ dài, lại bực tức, ai chọc giận em à?

- Không có, chỉ là em bực mình khi người khác nói anh như vậy.

Khánh Du mỉm cười đi về phía nó, hai bàn tay anh đặt lên vai nó, nói :

- Nhìn sơ qua cách cô ta nói chuyện thì hẳn là tiểu thư đánh đá, anh không quan tâm họ nói gì, anh chỉ quan tâm em nghĩ gì

Nó im lặng không nói câu nào, lúc này nó thật sự không muốn nghĩ về những thứ khác, nhưng có lẽ số phận không cho nó trốn tránh, dù chỉ là một giây.

- Anh về đây mục đích chính là gặp em – Khánh Du lấy trong túi ra một sợi lắc tay có chữ Love trên đó, nó cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, thật ra tình cảm của Khánh Du dành cho nó nó thật sự rất biết ơn nhưng mà phải làm sao khi nó chỉ xem Khánh Du là anh trai? Nó không muốn làm Khánh Du buồn nhưng nó cũng không muốn nhận sợi lắc này, đó là vật mà gia đình anh ấy muốn người Khánh Du yêu đeo nó, nó thì làm sao mà nhận được?

- Tuyệt Nhi, em còn nhớ sợi lắc này không? Đây là vật gia truyền để lại của gia đình anh, bà nói anh hãy tặng cho người mà anh yêu, cũng như là con cháu đầu trong nhà. Bây giờ anh muốn tặng nó lại cho em, em đồng ý không?- Khánh Du ngỏ lời với nó một cách rất chân thật

- Em...Khánh Du..em không thể nhận nó, chúng ta chỉ là anh em thôi mà, sao em lại có thể nhận... - Nó đáp ứng – Anh đừng buồn nhé, không phải em không thích nhưng mà anh nên tìm người khác thật sự yêu anh, chắc anh không muốn người đó ở bên anh nhưng trái tim ở người khác sao?

Khánh Du đứng im một lúc rồi gương cười cho nó yên tâm, chắc bây giờ Khánh Du đang rất buồn và hụt hẫng, tình cảm từ nhỏ đến bây giờ của Khánh Du lúc nào cũng chỉ dành cho nó, ngoài ra không còn ai khác cả nhưng biết sao được? Nó lỡ yêu Thiên Vũ mất rồi, làm sao có thể yêu thêm một người khác trong thời gian nó mới bị “khủng hoảng”?

- Dù em không nhận nó vì mục đích là con dâu nhà họ Nam, nhưng cũng hãy vì...tình cảm lúc nhỏ của chúng ta...

- Khánh Du, em không..

- Hãy vì tình cảm anh em chúng ta, được không? – Khánh Du ngược nhìn nó, đôi mắt vẫn dịu dàng nhưng đan xen vào đó một chút buồn chán, đau lòng. Nó nhìn mà cũng xót xa, giờ mà không nhận thì chắc Khánh Du sẽ tổn thương lắm đây, dù sao anh ấy cũng đã nói là vì tình cảm anh em rồi thì chẳng lẽ không nhận? Như thế có phải phụ lại tấm chân tình của Khánh Du không.

Nó mỉm cười rồi chìa tay mình ra, về mặt con nít như đang đòi kẹo.

- Thật sao? – Khánh Du tròn xoe mắt nhìn nó

- Thì anh tặng em mà, sao em không được lấy? Giờ anh có tặng nó cho em gái mình không đây? – Nó bắt đầu chu môi giận dỗi

Khánh Du nắm tay nó, nhẹ nhàng đeo chiếc lắc vào tay nó, làn da trắng mềm mại càng khiến cho chiếc lắc long lanh lấp lánh hơn nhiều.

- Vậy..em xin giữ nó, em sẽ giữ cẩn thận, luôn luôn đeo nó, hứa đó. – Nó giờ ngón út lên

Khánh Du phì cười, làm sao giận nó khi nó luôn luôn đáng yêu thế này chứ? Anh định mở miệng nói gì đó thì hấn, Tú Tuệ và Minh Tuấn đi vào. Nó vừa nhìn thấy hấn đã quay lưng bỏ đi không cho ai nói gì cả trong sự ngạc nhiên của Khánh Du.

- Sao em ấy lại bỏ đi luôn vậy? Rõ là lúc nãy còn vui vẻ lắm mà? Bộ chị chọc giận gì em ấy à?

- Chị sao? Làm gì có chuyện. À biết rồi, tại em đó Thiên Vũ. – Tú Tuệ hướng thẳng vào hấn

Hấn im lặng không nói gì, Khánh Du thì ngo ngác đi lại hỏi :

- Sao lại tại anh ta? Anh đã làm gì Tuyệt Nhi?

- Chuyện là Tuyệt Nhi thấy Thiên Vũ và cái cô đồng đánh lúc nãy người đề người cho nên như vậy. – Minh Tuấn đáp

- Đó không phải tại em, cô ta nói em đến phòng đó để nói về hôn sự của em và cô ta, cô ta nói nếu em uống cùng cô ta thì chuyện hôn nhân này chấm dứt, không ngờ lúc đó cô ta... - Hấn càng tức khi kể lại chuyện đó

Bây giờ Khánh Du đã thật sự biết lý do nó từ chối anh là gì, ra là anh đi sau người ta một bước, cũng không thể trách được, ai kêu anh bên Nhật tận mấy năm liền, nó hiếm khi nhìn thấy được gương mặt của anh cho nên chỉ còn lại tình cảm anh em, không hơn cũng chẳng kém!

Về chuyện ba người này đang nói thật sự khiến cho Khánh Du khó hiểu, cái gì mà hôn nhân chấm dứt? Chẳng lẽ người nó yêu đã kết hôn hay sao?

Chuyện này phải điều tra thật kỹ, dù nó không là con dâu nhà họ Nam thì cũng là em gái của anh, không thể để nó như vậy.

- Hai người nói gì tôi không hiểu.

- Tuyết Nhi bị gia đình ép gả cho Minh Lâm, Thiên Vũ thì bị ép thành đôi với Phuong Thy, mà hai người kia lại là anh em với nhau, cả hai đều thích đối phương mà Nhi và Vũ nó lại không thích. Hiện giờ hai đứa này là người yêu của nhau, mà tối hôm con bé được cầu hôn lại là đêm con bé nhìn thấy Thiên Vũ và Phuong Thy chung phòng và đang đề lên nhau, có lẽ là khá thân mật cho nên con nhỏ nó mới như vậy.

Tìm anh hơi nhói khi nghe những điều Tú Tuệ nói, thật sự nó đã phải chịu khổ rồi, con gái mà, dễ yêu, dễ tổn thương, mà nó lại thuộc loại ngoài cứng trong mềm.

- Vậy nói tới nói lui Tuyết Nhi của em chịu thiệt thòi, bị phản bội sao? – Khánh Du nhướn mày hướng về phía hân, về mặt chẳng mấy vui vẻ gì

- Chuyện này thật sự phức tạp, anh không hiểu đâu. – Hân đáp lại, tông giọng trầm lạnh chẳng kém gì

Nói xong hân bước đi không nói thêm gì nữa, Khánh Du thì đang muốn nhào tới cào chết cái người đang tỏ ra lạnh lùng và chẳng cần ai giúp đỡ, làm tổn thương nó còn dám nói chuyện với anh cái kiểu đó, dù sao anh cũng là anh họ của nó, cũng lớn tuổi hơn, ăn nói như vậy cũng thật là mất lòng nhau, mới gặp cũng chẳng mấy thiện cảm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Lu Và chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Nốt Nhạc Thứ Mười Một

Nốt nhạc thứ mười một

Hân một bước đi khỏi đó, chỉ mới gặp nhau thôi mà đã không có thiện cảm với nhau như vậy, đúng thật là nói hai câu chắc đã cãi nhau mất thôi. Minh Tuấn đứng đó nhìn Tú Tuệ rồi nhìn Khánh Du, nhìn qua nhìn lại đến mòn con mắt mới nói được một câu.

- Quào, không khí căng thẳng nhờ...? Ờ...Khánh Du, đi ăn chung đi, còn tôi sẽ đi gọi hai người họ. Vậy ha, đi ha, bai ha!

Minh Tuấn chạy đi một cách nhanh chóng như đang gặp sự tử đối đến quào lấy mình, mà nói chung cái không khí bây giờ cũng đáng sợ lắm.

Quay lại với nó. Nó đang buồn hiu ngồi một mình trong góc mà ngắt hoa vô tư chẳng biết ai đang đứng đằng sau lưng mình.

- Hey! – Minh Tuấn vỗ vai nó một cái làm nó thót cả tim

- Hết hồn, em còn tưởng.. – Nó thờ dài

- Em tưởng Thiên Vũ..? Anh biết mà, hai đứa làm sao giấu được anh? Nó hiện lên cái mặt hết rồi kia.

Nó lấy hai tay che mặt mình lại như đang xấu hổ, Minh Tuấn thấy thế liền phì cười, tiếp tục :

- Thật ra anh nghĩ Thiên Vũ nó bị hại.

Nó im lặng, về mặt trầm ngâm, chân mày cũng nhíu lại khó coi. Nhìn sắc mặt nó thế này chắc nó cũng đã nghi ngờ.

- Em cũng nghi ngờ do anh em họ bày ra tất cả đúng không? Chỉ là em đang sợ nếu đúng thật là vậy thì sẽ phải đối mặt với Thy thế nào, Thiên Vũ ra sao..? Thứ hai là em sợ nếu mọi chuyện vỡ lở..tình bạn của hai người sẽ càng nứt mẻ, Thy sẽ bị Thiên Vũ ghét hơn.

Những lời này đều trúng vào tim đen của nó, đúng! Đúng là nó sợ, nó sợ mọi thứ càng ngang càng xấu đi, nó chỉ muốn mọi chuyện trở về như lúc đầu. Nếu như nó chịu nghe theo lời Ba Mẹ nó nói thì mọi chuyện đã không như vậy, nếu như nó không kể hết cho hân nghe thì mọi chuyện sẽ ổn hơn rồi, và nếu như...nó chấp nhận Minh Lâm, mọi thứ sẽ hoàn hảo hơn, không như bây giờ.

- Em đang ước cho mọi thứ trở về ngay lúc mới biết mình sẽ kết hôn?

- Sao..sao anh biết? – Nó bất ngờ, Minh Tuấn như một con sâu trong bụng nó vậy, mọi thứ nó đang nghĩ, anh ấy đều biết cả.

- Em thư giãn đi, không có gì phải quá gấp gáp, số phận không phải do ông Trời sắp đặt, mà là do chúng ta chọn lựa. Nói thật với em, ngày hôm đó khi Vũ vừa đi vài phút thì Minh Lâm cũng ra ngoài

- Thì làm sao? Lỡ như anh ấy có việc gì – Nó vẫn ngo ngác

Minh Tuấn bức xúc lỡ tay đập vào vai nó một cái muốn té ngã.

- Vậy mới nói, lúc đầu anh cũng nghĩ vậy, nhưng mà lúc đó thằng bạn anh gọi đến kêu đi uống cà phê nên anh mới nghe anh em họ nói chuyện với nhau.

- Ủa anh em nói chuyện có gì lạ đâu, như anh em mình đang nói nè.

- Thì bởi đó! Anh nghe họ nói là chuẩn bị phòng và rượu, rồi nghe họ nói là phòng 203

Nó dừng lại một chút, phòng 203? Đó là phòng mà nó thấy cảnh tượng đó mà, không phải chứ?

- Không thể nào, anh nói gì vậy?

- Tuyết Nhi, em quá ngây thơ rồi, em tưởng ai cũng giống như em sao? Luôn tốt bụng, dễ dãi như vậy. Anh nói thật em nghe, tình yêu có thể khiến cho họ làm ra những chuyện như vậy, em không nên đặt niềm tin quá vào họ đâu.

Đầu óc của nó bây giờ không thể nghĩ gì nhiều, nó rối loạn bởi những câu nói, câu hỏi và cảnh tượng trong quá khứ và hiện tại. Bây giờ..nó giống như đang ngồi trong một chiếc hộp, xung quanh là những thứ mà nó không muốn nghĩ tới, như người ta thường nói, một câu hỏi, khi chưa tìm ra câu trả lời thì cứ nhất nhất muốn biết, khi đã biết rõ câu trả lời, lại cứ nhất nhất không muốn tin vào nó, lại hối hận vì sao mình lại tìm ra câu trả lời.

- Tuyết Nhi, anh nghĩ mình cần tìm bằng chứng.

- Làm sao?

- Em nghĩ mà coi, nếu mình tìm ra cuộn băng quay hành lang gần gần ngay phòng 203 thì xong rồi

Nó nghĩ ngợi một hồi rồi cũng gật đầu đồng ý, trốn tránh sự thật chẳng giúp gì cho nó cả, phải dũng cảm lên.

- Vậy được, nhờ vào anh.

- Em yên tâm. Bây giờ anh em chúng ta đến nhà hàng thôi, mau lên.

Trên xe mọi người cười nói vui vẻ, riêng nó vì muốn tránh mặt hẳn, anh ta và nhỏ mà cứ cắm cúi vào cái điện thoại như thể mấy đứa đang nghiện game.

- Tuyết Nhi, con đang làm gì vậy? Tuyết Nhi! – Mẹ nó kêu

- Con đang trao đổi về buổi biểu diễn thời trang – Nó nói mà mặt vẫn cúi nhìn điện thoại

- Biểu diễn thời trang? Làm gì?

- Thứ bảy này trường có tổ chức một buổi biểu diễn thời trang rồi có hội chợ, mỗi năm trường đều tổ chức hai lần. Nghe Ba con nói thì Tuyết Nhi nó là người trang điểm và làm tóc cho người mẫu. – Tú Tuệ nói

Sở dĩ cô biết rõ như vậy là do ngôi trường mà nó đang học do chính Ba cô góp tiền xây nên, có thể nói Ba Tú Tuệ là “cổ đông lớn nhất”.

- Giỏi vậy, sau này Tuyết Nhi chắc chắn sẽ có triển vọng về ngành này. – Ba nhỏ khen

Chiếc xe dừng bánh lại, tất cả mọi người xuống xe, nó cũng đã cất điện thoại vào. Ngồi ăn mà nó cứ nghĩ vu vơ, không hề tập trung gì cả, ăn uống cũng chẳng nhiều. Khánh Du ngồi kế nó nhìn mà sao cảm thấy tim nhói đau, bao lâu xa cách bây giờ gặp lại đúng ngay khoảnh khắc chẳng mấy vui này.

- Tuyết Nhi, em ăn đi chứ, sao cứ ngồi đờ ra vậy? – Khánh Du gấp đồ ăn vào chén cho nó

- Ồ..em biết rồi.

- Phục vụ! Cho một phần súp.

Khánh Du gọi. Nhỏ thấy thế liền liếc nhìn một cái song bắt đầu móc mĩa.

- Đồ ăn trên bàn không ngon hay gì mà phải gọi thêm phần súp? Lỡ có gọi thì gọi cho mọi người luôn chứ sao gọi có một phần? Chẳng biết lịch sự.

- Tuyết Nhi đặc biệt thích ăn súp cho nên tôi mới gọi, mười món trên bàn đã có hết ba món cô ấy không ăn được vì dị ứng, cô không phải đang ghen tỵ với người không ăn đủ hết các món trên bàn này chứ? Nếu cô thích ăn súp thì cứ việc gọi, bàn này tôi trả, mọi người cứ tự nhiên. – Khánh Du nói một tràng khiến nhỏ tự động ngậm miệng lại mà chẳng cần nói nặng câu nào, cũng chẳng mất lòng ai.

- Thy, con lo mà ăn đi, vừa nói vừa ăn con không sợ mắc nghẹn sao? – Ba nhỏ

- Ba...aishhh!!

“Anh chàng Khánh Du này có vẻ để ý đến Tuyết Nhi đây mà? Có lẽ mình nên làm thần tình yêu tác thành cho họ vậy. Lục Tuyết Nhi, cô đừng trách tôi, tôi chỉ vì nghĩ cho đại cục.” – Nhỏ nghĩ thầm rồi nhếch miệng cười một cái

“Thực chất Thiên Vũ là của Phương Thy, không phải của mình, một nửa của mình là Minh Lâm, mình không thể tranh giành với Phương Thy nữa. Kết thúc buổi diễn tại trường, mình sẽ đi một thời gian. Khoảng thời gian đó mình sẽ tập quên đi anh ấy, quên đi những kỉ ức có anh ấy bên cạnh, quên hết đi!”

Ăn uống xong xuôi, về lại khách sạn, nó cứ ru rú trong phòng không chơi bởi gì cả, nằm trên giường nghĩ ngợi có nên nói hết ra hay không. Nhưng nó sợ, nếu nói ra là do anh em họ làm thì chẳng phải nó đang giành giật với nhỏ hay sao? Nó đã nói là nhường hẳn cho nhỏ rồi mà, thế sao còn muốn tranh giành? Lẽ nào tìm nó..đã khắc sâu hình bóng của hắn? Mặt khác, Minh Tuấn đã nói hết bí mật đó cho Khánh Du và Tú Tuệ nghe, cả hai người đó tức đến muốn “ăn tươi nuốt sống” anh em họ.

- Thật không ngờ con nhỏ Phương Thy đó lại dám làm chuyện như vậy, bỉ ổi! – Tú Tuệ tức giận

- Xem ra chuyện tình của mấy người này khá là phức tạp, nhưng dù sao em sẽ không để ai đụng đến Tuyết Nhi. – Khánh Du nắm chặt tay mình – Minh Tuấn, em với anh đi tìm cuộn băng đó.

Khánh Du và Minh Tuấn đi hỏi về đoạn băng đó, còn Tú Tuệ thì về phòng đã gặp ngay đó đang ngồi ủ rũ một mình, không một nụ cười, không tí cảm xúc nào cả.

- Tuyết Nhi. – Cô ngồi cạnh nó, vuốt tóc nó. – Em làm sao vậy?

Nó vẫn giữ nét mặt lúc đầu, đôi mắt cứ nhìn đâu đâu, nói :

- Em muốn đi khỏi đây một thời gian.

- Làm gì? Sao em phải đi khỏi đây? – Tú Tuệ bất ngờ trước quyết định của nó

Nó nhìn Tú Tuệ đáp :

- Em muốn quên hết mọi thứ ở đây.

- Em chắc chắn chưa?

- Vâng.

Tú Tuệ thở dài, lòng thầm nghĩ thật tội nghiệp cho em gái mình, số phận trớ trêu cho hai người con gái thân nhất lại yêu cùng một chàng trai, bây giờ nó lại quyết định ra đi để mọi chuyện ổn thỏa hơn.

- Vậy em quyết định sẽ đi đâu?

- Em sẽ sang Mỹ, ông bà em cũng sống ở đó, cũng như một cơ hội tốt để em thăm ông bà, cũng như là theo học trường thiết kế tại đó.

- Cũng tốt, vậy khi nào em đi?

- Sau buổi biểu diễn tại trường em sẽ đi, nhưng mà em không muốn cho Thiên Vũ, Thy và Lâm biết, chị đừng nói cho họ.

- Anh sẽ đi với em!

Đằng sau phía cửa là Khánh Du và Minh Tuấn, từ nãy giờ họ đã nghe tất cả mọi chuyện nó nói, như vậy sẽ tốt hơn cho mọi người, một cơ hội để nó làm lại từ đầu.

- Khánh Du, nhưng anh mới chỉ về nước thôi, anh hãy ở lại đây đi, một mình em đi cũng được mà, không sao đâu.

- Không, anh sẽ đi với em, còn không thì ở lại Việt Nam, không đi đâu hết! – Khánh Du kiên quyết

Nó cũng đành chịu thua ông anh này, cũng vì muốn chăm sóc cho nó mà bỏ luôn thời gian nghỉ ngơi tại Việt Nam, nhưng nếu giờ nó còn từ chối thì chắc chắn Khánh Du sẽ giận nó mất.

- Vậy được rồi, anh đi với em, nhưng phải giữ bí mật về chuyện chúng ta đi, được không?

- Được!

- Hai người cứ yên tâm đi đi, ở đây mọi chuyện anh lo hếtttt cho em, còn Tú Tuệ, anh cũng lo tất. – Minh Tuấn nhanh miệng nói

Cô đẩy tay Minh Tuấn một cái rồi đáp :

- Anh hay quá ha, ai cần anh lo đâu, xì.

Cả đám cười ồ lên một cái thật vui vẻ mà chẳng hề biết bên ngoài có kẻ đang rình rập, nghe ngóng họ nói chuyện.

- Đến giờ phút này mà vẫn còn cười được. Lục Tuyết Nhi, cô có thật sự yêu Thiên Vũ không vậy chứ?

Nhỏ quay lưng đi khỏi chỗ đó. Ngồi trong quán cà phê của khách sạn mà nhỏ đang lên kế hoạch cho chuyện gì đó, một kế hoạch giành lại Thiên Vũ.

- Họ vui vẻ như thế, chẳng lẽ không chút buồn phiền nào về việc Thiên Vũ và mình làm chuyện đó sao? Ngay cả Lục Tuyết Nhi cũng thế, thật không thể tin được mà. Nhưng lúc này họ bàn về chuyện Tuyết Nhi sẽ đi, cô ta đi đâu? Đứng rồi, Mỹ, ở đó có nhà ông bà của cô ta, cô ta cũng từng nói muốn qua đó theo học trường thiết kế thời trang, hẳn là sang đó. Cũng tốt, cô ta đi, Thiên Vũ ở lại, có lợi cho mình quá rồi, chỉ cần mình nói với anh hai, mọi chuyện sẽ lại về chỗ xuất phát. – Nhỏ cười tươi. - Nhưng đi nào cô ta mới đi chứ? Chẳng lẽ sau khi kết thúc buổi diễn của trường? Chắc hẳn Lục Tuyết Nhi sẽ không bỏ dở dang chuyện mình đã hứa đâu, mình hiểu cô ấy quá mà. – Nhỏ nhếch môi rồi uống một ngụm cà phê

Trong khi nhỏ từ từ ngồi đó uống cà phê thì Minh Tuấn cùng Tú Tuệ đã mời tất cả các phụ huynh tập hợp tại phòng VIP có sẵn một cái tivi lớn để nhìn rõ những gì quay được tại hành lang gần phòng 203, cũng may mắn thay những lời anh em họ nói cũng đều được thu rõ âm hết.

“Cuộc sống đôi khi quá ồn ào, nhiều bon chen và những chuyện phức tạp, mình lại không thể tìm ra những nơi yên tĩnh để trốn tránh những thứ đó, trút hết ưu phiền, bức tức trong lòng bấy lâu. Ai cũng có cảm xúc, có một sợi dây định mức chịu đựng, một khi sợi dây đã đứt thì cũng là lúc sức chịu đựng đã hết, phải vùng dậy để người khác biết mình không phải một kẻ ngốc chỉ biết chịu đựng những điều ngốc nghếch. Im lặng không phải là dễ bắt nạt, sai gì làm nấy, không dám lên tiếng, mà là muốn giữ cho bầu không khí được tốt, nhưng họ nào đâu biết bên trong tim đã vỡ, có muốn hàn gắn lại cũng không được như xưa!”

Nó đang đọc lại cuốn sách mà nó thích nhất, những lời này đều đúng với tâm trạng của nó, biết sao được, chuyện tình của nó giống như trong truyện vậy, biết tìm đâu câu trả lời cho nó, cho nhỏ, cho tất cả...

- Mình nghĩ mình nên đi luôn thì hơn, ở lại chừng nào sẽ không ổn chừng đó. Buổi biểu diễn ở trường đành giao lại cho người khác vậy.

Nói rồi nó đóng sách lại, bắt đầu thu dọn đồ đạc xếp hết vào hành lý, cũng may mọi người đều ở phòng VIP hết cho nên việc nó đi cũng rất thuận tiện cho lúc này, không ai ngăn cản, Khánh Du cũng chẳng phải vướng bận công việc vì nó, mọi người đã lo cho nó quá nhiều, đã đến lúc nó phải tự lập rồi.

Trong phòng VIP, không khí đang rất căng thẳng, mặt ai cũng tỏ vẻ hình sự, nhỏ được thông báo cũng đã “hội tụ” với mọi người tại đây, chỉ thiếu mỗi nó thôi.

- Sao đây? Gọi mọi người lên đây để làm gì vậy? Các người định thông báo chúc mừng tôi và Thiên Vũ sao? – Nhỏ lên mặt

- Phải rồi, cô cứ việc lên mặt vậy đi, để xem đi cô xem hết đoạn băng này thì có còn ngông cuồng như vậy nữa hay không. – Tú Tuệ chặn họng nhỏ

- Tụi con có việc cần nói. Trước hết, tối ngày hôm qua con và Tuyết Nhi đã chính thức là một cặp. – Hấn nói

Mọi người đều chưa tin vào những gì mình nghe, hẳn đã cầu hôn nó sao? Trong khi là hôn phu của nhỏ sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Lu Và Chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Nốt Nhạc Thứ Mười Hai

Nốt nhạc thứ mười hai

Mọi người đều chưa tin vào những gì mình nghe, hẳn đã cầu hôn nó sao? Trong khi là hôn phu của nhỏ sao?

- Anh nói cái gì? Anh dám cầu hôn nó? – Nhỏ tức giận

- Thiên Vũ, con...Tuyết Nhi..hai đứa, rốt cuộc chuyện này là thế nào? – Mẹ hẳn vẫn còn ngỡ ngàng

- Con không yêu Phương Thy, người con yêu là Tuyết Nhi, bây giờ, sau này và mãi mãi! – Hấn chắc chắn

Minh Lâm và Khánh Du hiện đang mỗi người một suy nghĩ, nhưng đều lo sợ nó bị tổn thương. Đều quan tâm, lo lắng cho nó.

- Nhưng cùng tối hôm đó, Thiên Vũ và con cũng đã là của nhau rồi, Nhi chỉ là người thứ ba. – Nhỏ la làng lên

- Cái gì?!

Nhỏ lại tiếp tục khiến cho tất cả đứng hình một lần nữa. Là của nhau, là thế nào? Ý của nhỏ là..lên..lên giường sao?

- Thy, con nói con và..Thiên Vũ đã..đã...lên giường? – Mẹ nhỏ

- Đúng thế ạ.

- Nhưng..cô thật mặt dày, người ta đã từ chối mà cô vẫn cứ bám theo. Như lời tôi nói lúc nãy Hoàng Phương Thy, xem cho hết rồi hãy nói tiếp, mà tôi sợ cô sẽ không nói nên lời đâu.

Tú Tuệ nói xong rồi bấm nút cho tivi lên hình, có hai người đang nói chuyện, là nhỏ và anh ta, nhưng họ đang nói gì vậy chứ?

- Cái gì? Cô nghĩ cái đoạn đối thoại không tiếng này giúp gì được cho con nhỏ Tuyết Nhi à?

- Coi cho hết, nghe thật rõ rồi hãy nói tiếp.

Anh ta nãy giờ im lặng theo dõi mọi chuyện, chẳng lẽ kế hoạch này đã thất bại sao? Họ tìm được bằng chứng gì chứ?

“Anh hai, chắc chắn chúng ta sẽ thành công, khi Lục Tuyết Nhi thấy cảnh đó, cô ta chắc chắn sẽ điên tiết và thất vọng lắm.”

“Em cứ hãy chuyên tâm hoàn thành việc của mình, anh đã sắp xếp phòng và rượu cả rồi, phòng 203, em phải diễn cho tốt vào.”

“Đương nhiên rồi, anh yên tâm đi.”

Nhỏ và anh ta xanh mặt, không ngờ lại bị lật tẩy trong tình cảnh nhục nhã thế này.

- Sao đây? Hẳn lúc đó hai người rất chắc chắn sẽ không ai biết chuyện này nhưng lại quên mất có camera? Thật thất vọng quá mà. – Minh Tuấn cười khẩy

- Hoàng Minh Lâm, Hoàng Phương Thy, hai người gọi Thiên Vũ đến phòng 203 nói rằng muốn hủy hôn nhưng rồi cố ý khiến cho em gái tôi hiểu lầm rằng Thiên Vũ lăng nhăng, bắt cả hai tay, nhưng nào ngờ đều là do hai anh em các người tự dàn dựng tất cả.

Bốp. Bốp... Anh ta và nhỏ bị tát một cái vào má dưới sự tức giận của Ba mình.

- Càng ngày càng quá đáng, tội bây không có được là phải hãm hại người ta sao?

- Ba, tại sao Ba cứ mãi bênh vực cho con nhỏ đó? Con gái Ba bị người khác cướp chồng khi còn chưa kết hôn, vậy mà Ba không hề lo cho con, Ba có phải là Ba con không vậy? – Nhỏ khóc lóc

- Mày im ngay cho tao, đồ mất dạy! – Ông Hoàng tức giận đến tăng huyết áp. – Mày..anh em tội bây, cút hết cho tao. Cút hết!!

Nhỏ lau nước mắt rồi chạy đi, anh ta cũng quay lưng cất bước đi, mọi người đều ông vào phòng nghỉ ngơi, lỡ mà có chuyện gì thì không phải tức đến chết hay sao?

Nó cầm vali đứng ngoài cửa phải cố kìm nén, gạt đi nước mắt để không phải tạo ra tiếng động song quay người bước đi, đi trong yên lặng. Nó vừa bước ra khỏi khách sạn đã có một chiếc xe đợi sẵn ở đó, bây giờ nó chỉ cần lên xe rồi về nhà lấy thêm ít đồ dùng cá nhân song sẽ đến thẳng sân bay, vé cũng đã đặt, chỉ còn hai tiếng nữa là cất cánh. Về phần mọi người, nó đã viết một bức thư để lại gửi cho nhân viên ở đó, khi nào gặp, mọi người sẽ biết rõ ràng là nó đi đâu.

- Tuyết Nhi, con có chắc mình sẽ sang Mỹ không? – Bác tài xế riêng của nhà nó hỏi

- Con chắc chắn mà, mà sao bác lại hỏi thế?

- Chỉ là con đi thế Ba Mẹ không chăm sóc con được.

Nó gượng cười đáp :

- Không sao đâu ạ, con 17 tuổi rồi mà, không sao, không sao.

- Bác nghe nói con và Thiên Vũ đang quen nhau..

Nghe thấy tên hấn, tim nó nhói đau. Nghe thấy tên hấn, nó lại nhớ đến khoảng thời gian tươi đẹp mà nó và hấn bên nhau. Nghe thấy tên hấn, nước mắt bỗng nhiên lại tuôn rơi. Nó gượng cười che giấu nỗi đau đó, cố gắng kìm nén nước mắt nhưng không thành công.

- Con với anh ấy..đã....hết rồi!

Từng giọt nước mắt như pha lê lăn trên đôi má trắng hồng của nó, Hương ngồi bên cạnh ôm nó vào lòng an ủi.

- Ôn thôi em, rồi sẽ có tình yêu đến với em mà.

Nó gạt nước mắt đi, hít thở thật sâu rồi lại mỉm cười, nhanh chóng chuyển sang chủ đề khác.

- Chúng ta phải ra sân bay rồi.

Hai người họ cũng hiểu nên chuẩn bị sẵn sàng để đến sân bay tiễn nó đi. Nó ngồi trên xe mà ngủ quên tựa đầu vào vai Hương, thấy nó như vậy, thật là đau lòng. Chiếc xe cuối cùng cũng dừng lại tại sân bay, Hương lắc người nó kêu nó dậy.

- Tới sân bay rồi Tuyết Nhi, dậy đi nào.

Nó mệt mỏi uể oải tỉnh giấc, nhìn thấy mặt Hương đỏ hoe là nó biết ngay cô lại khóc, nó cố gắng mỉm cười thật tươi rồi xuống xe, cả ba người đi đến gần chỗ soát vé rồi dừng lại chia tay.

- Cảm ơn hai người đã đưa Tuyết Nhi ra sân bay, Tuyết Nhi..nhất định..sẽ quay về.

- Em hứa rồi đó Nhi, nhất định về đây với mọi người.

- Con nhớ sang đó tự chăm sóc cho mình, học thật giỏi rồi về đây. Nhất định phải về!

- Con hứa mà, bác đối xử với con tốt quá, bác giống như người Ba thứ hai của con vậy. Con có thể gọi bác là Ba không?

Nước mắt ông lăn dài trên gò má, đây là lần đầu tiên nghe chính miệng con gái của mình gọi mình là Ba sau biết bao nhiêu năm, chỉ cần như vậy thôi đã đủ rồi.

- Ba!

- Con gái..con gái của tôi! – Ông ôm nó vào lòng, nước mắt ông cứ mãi rơi, nó thì ngược mặt lên trời để ngăn nước mắt.

“Chuyến bay xxx tới Mỹ sẽ cất cánh sau 20 phút nữa, xin hành khách làm thủ tục để lên máy bay. Xin nhắc lại, chuyến bay xxx tới Mỹ sẽ cất cánh sau 20 phút nữa, xin hành khách làm thủ tục để lên máy bay. Xin cảm ơn!”

Hương đeo lên tay nó một sợi lắc có tên chị em họ trong đó, HN, xung quanh có những vì sao tinh tú vây quanh.

- Cảm ơn chị nhiều, em nhất định sẽ giữ thật kĩ.

- Ba, chị Hương, Tuyết Nhi đi đây. Mọi người nhớ bảo trọng đợi con về nha.

Cả hai gạt đầu, nó mỉm cười rồi cầm vali đi vào trong. Ở ngoài đây Hương và ông vẫn còn đang nói chuyện và nhìn bóng nó xa dần.

- Con tôi sao phải chịu khổ thế này?

- Bác đừng xúc động, Nhi mà biết nó sẽ đau hơn đó.

- Hương, hay con theo nó đi?

- Bác ơi, con bé đã nói là nó không muốn ai qua đó hết mà. Không sao đâu, nó nhất định sẽ trở về mà. Đi thôi, chúng ta về nhà nào.

Mặt khác, Tú Tuệ đi về phòng chỉ thấy mỗi nhỏ bức mình ở đó mà chẳng thấy nó ở phương trời nào, chắc là đi dạo ở đâu đó, chỉ có cách đó mới khiến nó đỡ buồn hơn. Cô cứ đợi, đợi, đợi mãi mà chẳng thấy nó về, có thể đi đâu mà lâu vậy chứ?

- Chị, Tuyết Nhi đâu rồi? – Khánh Du hỏi

Tú Tuệ nhú mày, lắc đầu đáp :

- Chị chẳng biết nó đâu, khi về đã không thấy.

- Cũng đã tám giờ hơn, cô ấy có thể đi đâu được chứ? – Khánh Du sốt ruột

- Có khi chán nản, bức tức quá mà tự từ đâu rồi không chừng. – Nhỏ lên tiếng, nhếch miệng cười

Cùng lúc đó hân và Minh Tuấn cũng đến, thấy sắc mặt hai chị em này khó coi mà sốt sắng như vậy chắc chắn là có chuyện gì.

- Gì vậy? Bộ có chuyện hả?

- Minh Tuấn, anh có thấy Nhi nó ở đâu không? – Tuệ lo lắng

Minh Tuấn ngây thơ chưa biết gì xảy ra liền phì cười một cái, đáp :

- Em ngộ, anh ở trong phòng suốt mà thấy con bé sao được? Mà sao?

- Con bé đi vẫn chưa về, em lo lắm, có khi nào nó bị gì không anh? – Nước mắt của cô chảy xuống hai gò má trắng hồng

Hắn nghe xong không nói không rằng liền chạy đi kiếm nó khắp nơi mà vẫn không thấy đâu, phía nhóm của Tú Tuệ cũng vậy, không hề thấy tung tích nó ở đâu, sau khi vào khách sạn thì mới nhận được hai bức thư từ tay cô tiếp viên, một là cho mọi người, hai là cho hắn.

“Ba Mẹ, mọi người, Tuyết Nhi xin phép về nhà trước, mọi người hãy chơi vui nhé nha!

Khánh Du, anh không cần đi với em, em sẽ ổn thôi, anh cứ hãy lo công việc của mình đi, em không muốn vì em mà anh vướng bận mọi thứ. Khi anh đọc bức thư này, chắc em đã đi rồi, anh nói với Ba Mẹ của em là em sang Mỹ sống với ông bà một thời gian, đừng lo lắng. Còn nữa, ngoài anh, chị Tuệ và Ba Mẹ ra, em không muốn bất cứ ai đến đây gọi em về, nếu không em sẽ đi mãi mãi không quay lại. Tạm biệt mọi người! – Tái bút : Tuyết Nhi.”

Tú Tuệ thở phào nhẹ nhõm, thì ra là về nhà, làm mọi người nháo nhào đi tìm, quả thật một phen hú hồn mà. Cô lấy điện thoại bấm số gọi cho nó nhưng điện thoại nó đã tắt máy, ở trên máy bay đương nhiên là phải tắt máy rồi, dù có gọi bao nhiêu lần đi chăng nữa thì kết quả vẫn sẽ như vậy. Hắn mở bức thư của mình ra, nội dung như sau :

“Thiên Vũ, em xin lỗi vì đã đi đột ngột như vậy. Em biết anh không làm chuyện có lỗi với em mà chỉ vì muốn tốt cho chúng ta. Em đã từng nói mình hãy cho nhau thời gian để biết rằng chúng ta có yêu nhau thật lòng hay không, đây là khoảng thời gian thích hợp nhất, cũng như thuận tiện cho em theo học ngành thiết kế thời trang. Em rất mong anh có thể chấp nhận Phương Thy, chấp nhận tình yêu của cô ấy, em cũng mong anh đừng quên em, với tư cách một người bạn, được không? Em biết những điều này đã muộn màng và làm anh tổn thương nên em xin anh đừng giận em – Tái bút : Tuyết Nhi.”

Hắn nắm chặt tờ giấy khiến một góc của nó bị nhăn lại, gương mặt hắn rất tức giận, tại sao lại đi không chịu nói cho ai một tiếng chứ? Hắn là gì trong lòng nó mà chỉ viết một tờ giấy để lại như lời thông báo?

- Vậy là con bé nó gạt chúng ta, nó nói sau buổi biểu diễn mới đi với Khánh Du, vậy mà nó lại đi ngay bây giờ, thảo nào gọi lại không bắt máy. – Tú Tuệ cũng bức tức theo

Hắn mặc kệ chuyện ở đây thế nào mà cứ thế đi về phòng, xếp tờ giấy cất vào vali ngay ngắn gọn gàng như thể đang cất giấu bí mật. Còn nó thì đang trên máy bay ngồi ngắm những vì sao trên trời, dù có nhắm đôi mắt chặt đến đâu cũng không thể ngủ được, may mà chỗ của nó đặt ít người nếu không thì phiền đến người khác mất.

- Em có muốn ăn hay uống gì không? – Cô tiếp viên hàng không dịu dàng hỏi

Nó mỉm cười đáp :

- Chị cho em một ly socola nóng nha, với lại một phần sandwich.

- Em đợi chị một xíu.

Nó không thể đến đó với cái bụng rỗng được, nhất định phải lấy lại tinh thần, nếu như ông bà nội mà nhìn thấy nó như vậy chắc chắn sẽ lo cho nó lắm. Vài phút sau cô tiếp viên đem đồ ăn ra cho nó, nó chén sạch miếng sandwich ngay, nói gì thì nói chứ cũng đói bụng chứ bộ, nhìn gì thì nhìn chứ sao nữa nhin đồ ăn, với lại một người có tâm hồn ăn uống như nó thì chỉ có sức chịu đựng lắm là một ngày. Ăn xong xuôi, nó từ từ thưởng thức ly socola nóng đó, vừa nhắm nhai vừa xem khung cảnh xung quanh, nó như tưởng mình đang bay lên dải thiên hà bao la rộng lớn với những vì sao tinh tú, nó có thể rong chơi cả ngày mà không biết chán và chẳng còn thời gian để nghĩ đến những chuyện buồn.

Bên cạnh đó, Tú Tuệ đã kể hết đầu đuôi cho mọi người nghe, cũng thật sốc khi nghe tin này nhưng sau khi nghĩ kỹ lại cũng không có gì để trách nó, chỉ trách nó đi mà chẳng nói cho ai biết.

- Tuyết Nhi đi du học? Chuyện khó tin thật nha. – Nhỏ nhếch mép

- Con bé nó sang đó ai sẽ lo trường lớp cho nó? Ai sẽ chăm sóc cho nó đây trời? – Mẹ nó khóc

- Con sẽ qua đó với Tuyết Nhi. – Anh ta nghiêm túc

Hắn bức bối lên tiếng :

- Anh là nghe không hiểu hay đang giả ngơ? Cô ấy nói nếu như sang đó cô ấy sẽ không về đây nữa, anh đừng chỉ vì muốn gặp cô ấy mà khiến tất cả không được gặp cô ấy.

- Nhưng nếu Tuyết Nhi đi thế thì ai sẽ...

- Cậu đừng tự ý mà quyết định, tôi nói cho cậu biết, mà dám bước chân qua đó gặp em ấy thì đừng trách tôi. – Khánh Du gần giọng

Anh ta bức mình cãi lại :

- Anh là ai mà dám đưa ra quyết định thay Tuyết Nhi? Tôi là chồng sắp cưới của cô ấy, tôi có quyền sang đó.

Khánh Du cười khẩy một cái rồi “trả đũa” :

- Đừng đem danh nghĩa ảo là chồng sắp cưới của Tuyết Nhi mà ra nói chuyện với tôi, dù sao cũng chưa đính hôn hay gì hết thì hai người cũng chỉ là bạn bè, còn tôi đây là anh của con bé, tôi có quyền hơn cậu đó. Cậu nghĩ cậu với tôi, con bé sẽ nghe lời ai hơn?

Anh ta cứng họng, nhỏ tức giận quay sang lớn tiếng với Khánh Du :

- Anh có cái quyền gì mà nói chuyện với anh tôi cái kiểu đó? Anh nghĩ mình là ai? Nam Khánh Du, anh chỉ là may mắn sinh ra trong một gia đình quý tộc thôi, đừng lên mặt với chúng tôi, đây là Việt Nam, là công ty của gia đình họ Thiên đứng đầu, không có chỗ cho anh dùng chân, anh đi mà về nơi anh sống.

- Theo như lời cô nói, ở Việt Nam công ty của họ đứng đầu, chứ đâu phải cô, hay cô lại theo anh mình nói Thiên Vũ là chồng của cô? Chiều này không có tác dụng với tôi đâu. Mặc dù gia đình tôi chỉ đứng cao ở Nhật nhưng đủ sức khiến gia đình cô tán gia bại sản, đừng nói gia đình cô, cho dù Thiên, Hoàng có hợp sức lại thì cũng như vậy. Tốt nhất cô với anh trai của cô đừng lên mặt với tôi và biết lễ phép đi, tôi lớn hơn hai người đó.

Khánh Du nói xong quay bước đi, mặc dù nói chuyện kiểu vậy có giống như khoe khoang nhưng nói chuyện với những người như vậy nhất định phải ăn nói kiểu đó mới “đúng chất”. Về phía nhỏ và anh ta thì bị la cho một trận toí bởi hoa lá, còn nói rằng sẽ hủy hôn của hai anh em nhỏ khiến cho cả hai đứng ngồi không yên, lo lắng tột cùng. Mọi người ai về phòng nấy thu xếp đồ đạc sáng mai về nhà, nhỏ thì cứ nhẩn nha, mặt mày cau có khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Lu Và chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Nốt Nhạc Thứ Mười Ba

Nốt nhạc thứ mười ba

Hiện tại trong nhà họ Lục chỉ còn mỗi hai người, một là Hương, hai là bác tài xế. Trong phòng bếp, Hương đang rửa chén nhưng mà không mấy tập trung, trên tay chỉ có mỗi cái đĩa và miếng rửa chén cứ chà qua chà lại từ nãy giờ đến nỗi sắp mòn cả cái đĩa rồi.

- Hương, con rửa chén xong chưa? – Bác tài xế đi vào hỏi thì thấy cảnh tượng này, cô như một con búp bê được chỉnh chế độ chà qua chà lại, gương mặt thì thần thờ, đôi mắt thấy rõ sự buồn bã và lo sợ, chân mày thì nhíu lại.

- Hương, Hương!!

- Dạ? – Cô giật thót tim khi nãy giờ không hề biết có người đứng sau mình, cứ như từ nãy giờ đang chơi trò dọa ma nhau.

Bác tài xế thở dài rồi đi lại phía cô, nói :

- Cái đĩa bị con chà đến sắp mòn rồi.

Nghe thấy vậy, cô mới nhớ ra cái đĩa xinh đẹp trên tay mình, lập tức cô để miếng rửa chén qua một bên mà đưa cái đĩa vào trong dòng nước trắng tinh đang chảy.

- Con làm sao vậy? – Ông hỏi

- Dạ không...không có...ừm, không có gì. – Giọng nói ấp úng của cô như đang muốn trốn tránh chuyện gì.

- Nói chuyện thì lấp bắp, rửa chén thì không tập trung, con có gì giấu bác sao? – Ông gắng hỏi

Hương nhìn ông rồi tắt nước, hít thở thật sâu một cái rồi cô nói một mạch :

- Lúc chúng ta về con nhìn thấy họ, họ đang tìm Tuyết Nhi, cuối cùng họ cũng đã ra tay rồi.

Ông lặng người, bọn họ còn muốn gì ở nó chứ? Bao nhiêu năm nay ông biệt tăm biệt tích, chắc chắn thông tin ông còn sống vẫn chưa bị tiết lộ, như tại sao họ lại biết Tuyết Nhi không phải là con gái của gia đình họ Lục? Rốt cuộc ai đã nói cho họ biết?

- Họ còn muốn gì ở con bé? Năm đó chính bà ta đã chối bỏ Tuyết Nhi, bây giờ lại muốn nhận con à?

- Cái vấn đề con đang nghĩ là làm sao bà ta biết Tuyết Nhi là con bà? Con thật không nghĩ ra.

Ông lắc nhẹ đầu rồi thở dài.

- Dù sao thì chúng ta phải bảo vệ con bé, không được cho họ bắt con bé đi.

- Dạ.

...

Sau một thời gian dài trên máy bay, cuối cùng nó cũng đã đến được Mỹ, gương mặt có vài nét tươi tắn đan xen về một môi trường trong suốt thời gian ngồi máy bay và những chuyện khiến nó đau đầu. Bắt được một chiếc taxi, nó mau chóng lên xe và về nhà ông bà nội của mình, chắc chắn họ sẽ rất bất ngờ khi nó bất thành linh xuất hiện, chắc chắn họ sẽ rất vui. Nó chợt nhớ ra mình quên gọi điện “nhờ vả” để giao việc lại cho người khác.

- Alô, chị Mỹ. Em có việc đột xuất phải qua bên Mỹ mà em quên nói cho chị, phiền chị nhờ người khác trang điểm cho người mẫu giúp em nha.

“- Em sang Mỹ rồi á? Sao gấp quá vậy, trong nhóm còn ai biết trang điểm nữa đâu em.”

- Có..là Phuong...Phuong Thy!

“- Hoàng Phuong Thy ấy hả? Thôi vậy cũng được, vậy bên đó giữ sức khỏe nha.”

- Ừm, em biết rồi. Tạm biệt!

Nó cúp máy, đôi mắt nhìn ra cửa kính, hôm nay thời tiết ở Mỹ thật đẹp, vừa dịu dịu lại mát mẻ, trong lành, có lẽ đây sẽ là một trải nghiệm cho nó, học cách sống mà không có họ bên cạnh! Ngồi nhìn mây nhìn trời một hồi nó ngủ quên lúc nào cũng chẳng hay, mãi đến khi taxi dừng ngay trước nhà, bác tài xé gọi nó dậy nó mới biết mình ngủ quên trên xe. Trong mơ hồ, nó nhìn thấy một ngôi biệt thự rất lớn, nó xen kẽ giữa màu xanh dương và màu trắng tinh khôi khiến người ta nhìn vào cảm thấy dịu dàng,

- Cảm ơn chú.

Nó xách hành lý kéo vào trong, bấm chuông hai cái rồi đứng đó đợi người ra mở cửa. Đứng mãi đứng mãi, bấm mãi bấm mãi vẫn không có ai ra mở cửa cho nó hết. Ngồi một góc ôm cái vali ngay cổng biệt thự, nó lại nhớ đến những thứ không nên nhớ, nhắm đôi mắt lại, nó cố đưa mình vào màn đen đó.

- Cô bé..

Nó ngược đầu lên xem xem ai gọi nó, là một ông lão tầm 70 tuổi, là ông nội của nó.

- Ông nội, Tuyệt Nhi đây.

- Tuyệt Nhi? Ôi cháu gái, cháu gái của tôi.

Sau khi “chứng minh danh tính” của cháu gái mình xong, ông liền lại ôm chầm lấy nó, xoa đầu nó như một đứa bé gái bé bỏng.

- Cháu gái của ông, sao con..con lại ở đây? Ở đây bao lâu rồi?

- Con mới đến hôm nay, đứng đây đã mấy tiếng rồi, đói bụng chưa ăn gì nữa.

Nó nũng nịu trước mặt ông, đôi mắt long lanh như đứa con nít đang xin kẹo.

- Nào, chúng ta vào trong ăn ha, nào nào vô đây.

Nó cùng ông nội mình vào trong nhà, hành lý và phòng ở đều được người làm sắp xếp gọn gàng, còn nó chỉ việc ngồi ăn uống ngon lành. Ông nhấp một ngụm trà rồi hỏi nó :

- Tuyệt Nhi, sao con lại đến đây?

- Con đến đây để học, thiết kế thời trang đó ông.

Nó giấu nhem mọi chuyện ở Việt , nhưng đâu biết được là ông nó đã nhận được cuộc gọi của Mẹ nó lúc trên xe, vì muốn tốt cho nó mà Mẹ nó đã kể tất cả cho ông nghe và nhờ ông cố gắng an ủi, chăm sóc cho nó. Ông cũng không muốn chửi mắng ai bây giờ hay trách cứ bất kì ai, bây giờ lo cho cháu gái của mình là quan trọng nhất.- Ông nội, bà đâu rồi? - Nó ngược lên hỏi

Ông có vẻ lúng túng trước câu hỏi của nó, khựng lại một lúc, ông thở dài một cách mệt mỏi, đáp :

- Con đã đến đây, ta không thể giấu con được, Tuyệt Nhi à...

Nó hơi lo lắng, dần có cảm giác bất an, bình thường mỗi khi nó đến đây đều có bà nội, phải nói bà luôn là người ra chào đón nó đầu tiên, ông nội đến công ty, chỉ có bà và người làm ở nhà, mà hôm nay khi nó đến chỉ thấy ông và người làm mà chẳng thấy bà đâu. Có chuyện gì rồi sao?

- Bà của con..qua đời rồi.

Lời nói như sét đánh qua tai, nó đánh rớt cả chiếc thìa đang cầm trên tay, không gian không một tiếng động nào, thật đáng sợ. Nó dường như không tin vào tai mình, lại ngồi kể ông hỏi liên tục.

- Bà nội..bà nội....không thể nào, ông, bà bị bệnh đúng không? Hay bà đã đi đâu? Ông nói đi ông.

- Bà con thật sự đã qua đời rồi Tuyết Nhi à.

Nó sững sờ, bà nó..qua đời rồi? Tại sao không ai nói cho nó nghe? Chuyện gì cũng giấu nó, mọi người ai cũng giấu nó, rốt cuộc nó không quan trọng như vậy hay sao? Nhưng mà..bà đã mất khi nào? Tại sao lại mất?

- Ông nội, tại sao bà lại mất? Lý do là gì ạ? Chắc chắn phải có lý do. Ông nói cho con biết đi, ông nội, con xin ông mà. — Nó cố nài nỉ ông, ông cũng biết rằng mình không thể giấu nó được, nó chắc chắn sẽ đi điều tra nếu không cho nó biết sự thật, như vậy nó sẽ bị nguy hiểm, có thể không trở về nữa.

- Được rồi. Chúng ta ra mộ bà con rồi ông sẽ nói cho con mọi thứ, được không?

- Vậy chúng ta đi liền đi ông.

Nó và ông mau chóng lên xe đến nơi thăm mộ bà, đã lâu lắm mới có cơ hội tốt như vậy để thăm ông bà nhưng thật không ngờ..lại gặp trong tình trạng như thế này. Đến nơi, ông dẫn nó đến trước mộ bà nó, thấy tên cùng hình bà trên bia đá, nước mắt nó vỡ òa, không kiềm được cảm xúc nó ôm lấy tấm bia đá của bà nó mà khóc.

- Bà từng nói sẽ sống đến khi nhìn thấy con đám cưới,từng nói sẽ ở bên con mà, tại sao bà lại đi? Tại sao bà lại xa con? Tại sao?

- Tuyết Nhi. Tuyết Nhi, con đừng quá xúc động, nào con.

Ông kéo nó đứng dậy ôm nó vào lòng, đợi cho nó dần nín khóc, ông mới bắt đầu kể hết sự việc.

- Bà con chết là do bị giết, bị giết chính mấy tên xã hội đen.

- Bị giết? Nhưng mà tại sao..?

- Đám xã hội đen đó từng truy lùng Ba ruột con..

Nó nhúm mày khó hiểu, Ba ruột là như thế nào? Vậy là sao?

- Ba ruột? Nhưng mà..sao lại là...?

- Con không phải là con cháu nhà họ Lục chúng ta, con là...Trần Khánh Ly.

Nó như đứng hình trước lời mà ông nói, cái gì mà Ba ruột rồi Khánh Ly? Chẳng lẽ..tên nó là Khánh Ly?

- Trần Khánh Ly sao? Nhưng con là..

- Ông biết. Nhưng thật sự con không phải Lục Tuyết Nhi, con chính là Trần Khánh Ly, con nhà họ Trần, nói chính xác, Ba con hiện tại chính là tài xế riêng của nhà họ Lục.

- Bác sao? Không thể nào..con..

Đầu óc nó quay cuồng trong những câu nói, những sự việc đang xảy ra và cả hàng ngàn dấu chấm hỏi, chuyện gì đang xảy ra vậy chứ? Nó đang lạc vào xứ sở truyện tranh à? Hay trước mắt nó chỉ là một quả bóng giấc mơ, chỉ cần quả bóng nổ, nó sẽ trở lại hiện tại sao? Mọi thứ tại sao lại khiến nó bị lú mờ thế này?

- Ông có thể...kể cho con..

- Ông sẽ kể cho con nghe tất cả, nhưng con hãy hứa với ông, đừng nói cho ai biết cả, nếu không chúng ta sẽ rất nguy hiểm. Được chứ?

Nó gật đầu thật nhanh chóng, ông bắt đầu thờ dài, kể câu chuyện năm xưa cho nó nghe. Năm xưa gia đình họ Trần khi đó từng một thời huy hoàng nhưng vì bị lừa cho nên tan gia bại sản, Mẹ ruột của nó vì ham mê phú quý mà bỏ hai Cha con nó ở lại cũng chính là ngày Ba ruột nó mém xiu nữa là mất mạng, lý do à? Ông không can tâm khi nhìn thấy người phụ nữ của mình bị cướp mất, không can tâm khi nhìn thấy con gái mình sẽ không có được tình thương của Mẹ, nhưng cũng chính vì vậy mà ai ai cũng nhìn thấy bộ mặt thật của bà ta. Ham tiền, mê danh lợi, địa vị, chỉ muốn sống trong nhung lụa, được sai khiến người khác, câu cửa miệng của bà ta chẳng phải cũng là : “Có tiền thì có thể sai khiến ma quỷ, chỉ cần có tiền là có quyền”. Ba của nó đã đến đó với mục đích thuyết phục bà ta, nhưng nào ngờ được họ không những hung hăng, không tiếc lời lăng mạ gia đình ông mà thậm chí còn muốn giết ông. Đêm đó, trời mưa tầm tã, trong màn đêm đen không bóng người, ông cố bé nó chạy thật nhanh để thoát khỏi bọn họ, nhưng biết sao được, ông ấy bị bắn một phát ngay chân, một phát ngay vai, máu ra ướm đầm, làm gì còn sức lực mà chạy khỏi đám thanh niên cao to khỏe mạnh đó chứ, chưa kể đến họ cầm dao, súng...lỡ như ông

không thoát được, chẳng khác nào ông và nó chỉ có thể sống đến ngày hôm nay? Nỗi căm hận, ý chí trả thù đã giúp ông thêm sức lực mà chạy đến nhà họ Lục cầu cứu.

- Khánh Ly, Ba có lỗi với con, xin con tha lỗi cho Ba

Ông Trần tay dính toàn là máu bé đứa con nhỏ chỉ mới vài tháng bầm chuông inh ỏi trước nhà họ Lục, Hương - người làm nhà họ Lục chạy ra mở cửa thấy liền đưa họ vào nhà.

- Ông bà chủ ơi, ông Trần bị gì nè - Hương la to

Ông bà Lục liền chạy ra ngoài, thấy vết thương trên tay do súng gây nên liền vội vàng kêu Hương cầm máu.

- Ông bị làm sao vậy?

- Tôi....tôi...bị người tình của con đàn bà tiện nhân đó.....đuổi bắt, hấn bấn tôi

- Rồi rồi, ông đừng nói nữa, chúng tôi sẽ cầm máu cho ông, ráng lên

Người đàn ông đó lắc đầu nằm lấy tay của ông Lục.

- Không, tôi phải nói, bây giờ tôi không biết sống hay chết, tôi nhờ ông....nhờ ông nhận nuôi con gái của tôi, ...nó....nó...còn rất nhỏ.....làm ơn.....

Ba Lục vội vã bế đứa bé mồm mím dễ thương, da trắng như tuyết.

- Được, chúng tôi hứa sẽ nuôi nấng con bé nên người, xem nó như con ruột

Người đàn ông mỉm cười hạnh phúc nhìn con của mình.

- Xin hãy...giữ bí mật.....đừng để ai biết được.....dù là nó.....

- Chúng tôi hứa với ông

Chính nhờ sự trợ giúp của họ mà ông mới sống sót được tới ngày hôm nay, ông giả trang thành tài xế riêng của nhà họ Lục để hằng ngày có thể nhìn thấy đứa con gái của mình khôn lớn thành người, được gần gũi, được chăm sóc cho nó, đưa nó đi học mỗi ngày. Có thể nói nhà họ Lục rất có ơn với họ, vừa cứu ông, vừa nuôi nấng, chỉ dạy nó trở thành một cô bé như bây giờ. Nhưng đâu ai biết được tình hình ở Mỹ ra sao, thế nào? Bằng một cách nào đó bà ta biết được tin nó còn sống, bắt đầu đi tìm tung tích của nó, nơi đầu tiên chính là nhà ông bà nội của nó. Bà ta đến đó bắt ép, đe dọa rằng nếu không đưa nó ra thì sẽ ra tay giết một trong hai người họ, đương nhiên đáp án chính là không, nhưng thật không thể ngờ, bà ta đã ra tay bắn bà nội của nó sau đó tiếp tục truy đuổi đến Việt . Bao nhiêu năm đã bỏ rơi nó, vậy mà bây giờ lại đi tìm nhận nuôi nó, họ rốt cuộc có mục đích gì cơ chứ? Muốn giết nó, hay đơn thuần là nhận nuôi nó?Gương mặt nó ướt đầm nước mắt, thì ra người giết bà nó chính là nó, nếu không phải vì nó thì chẳng phải ông bà sẽ không bị nguy hiểm hay sao? Không phải vì nó mà tất cả đều trở nên loạn hơn sao?

- Tuyệt Nhi, con đừng đau buồn quá mà đổ lỗi cho bản thân mình, hứa với ông đi.

Ông an ủi nó, nó quệt đi nước mắt mà gật đầu. Thấp nhang cho bà nội của nó xong, cả hai cùng nhau lên xe để về nhà cho tâm trạng thoải mái hơn. Ngồi uống trà với ông một lát thì điện thoại của ông reo lên liên tục, thì ra là trợ lý của ông thông báo phải sang Ý để giải quyết vài chuyện gấp, thật là trớ trêu, nó chỉ vừa mới đến đây đã có bao chuyện xảy ra, dường như nó giống một người mang đến xui xẻo cho người khác, cứ dính đến nó là xảy ra chuyện, thật tình nó đang nghĩ mình như là một nhân vật trong cuốn truyện Cô bé xui xẻo do chính nó “sáng tác” ra. Bây giờ nó ở ngôi biệt thự này thật sự rất cô đơn, lẻ loi, chỉ mong ông mau mau về sớm với nó, như thế, nó mới dần quên được những chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nốt Nhạc Thứ Mười Bốn

Nốt nhạc thứ mười bốn

Ngồi uống trà với ông một lát thì điện thoại của ông reo lên liên tục, thì ra là trợ lý của ông thông báo phải sang Ý để giải quyết vài chuyện gấp, thật là trớ trêu, nó chỉ vừa mới đến đây đã có bao chuyện xảy ra, dường như nó giống một người mang đến xui xẻo cho người khác, cứ dính đến nó là xảy ra chuyện, thật tình nó đang nghĩ mình như là một nhân vật trong cuốn truyện Cô bé xui xẻo do chính nó “sáng tác” ra. Bây giờ nó ở ngôi biệt thự này thật sự rất cô đơn, lẻ loi, chỉ mong ông mau mau về sớm với nó, như thế, nó mới dần quên được những chuyện này. Mà hình như nó đã quên cái gì đó quan trọng thì phải nhỉ? Mà là cái gì ha??

- A đúng rồi, mình phải đi nộp hồ sơ nhập học, thật là.. – Nó đánh vào đầu mình một cái rồi lật đật chạy lên phòng

Thấy chưa, đã bảo là quên cái gì quan trọng mà, đúng là lo nghĩ ngợi lung tung mấy chuyện kia mà quên cả việc nộp hồ sơ nhập học, biết sao được đây? Đầu óc của nó như ở trên mây vậy, bây giờ hẳn là đã trở lại vị trí cần ở. Nó mau chóng lấy bút viết, những thứ giấy tờ cần dùng đến quẳng hết vào trong túi rồi mau chóng rời khỏi nhà.

- Tiểu thư, cô có cần tôi gọi người chờ đi không? – Cô giúp việc hỏi

- À không cần đâu, tôi đi bộ là được rồi, tôi cũng cần mua vài thứ. – Nó đáp

- Nhưng mà cô đâu biết đường, và lại cô cũng không có tiền Mỹ mà?

Nó dừng lại một chút, hình như đúng là nó chưa biết đường, mà đường thì nó hỏi là được, nhưng mà nó càng chưa có tiền Mỹ, ầy vậy mà hằng hái đi chưa kìa. Nó cười cười, ngượng ngùng gãi đầu, nói :

- Hình như đúng thật, vậy tôi đi đối cũng được

- Không cần rườm rà vậy đâu, tôi cho tiểu thư mượn, khi nào có tiểu thư trả lại cho tôi cũng được. – Cô giúp việc vui vẻ, nó thì hơi ngại mấy chuyện này, gặp nhau mới có một lần mà nó đã mượn tiền người ta

- Không sao, tiểu thư đừng ngại, này, cứ cầm đi. – Cô gái đó nhét tiền vào tay nó, thật là cảm kích quá đi mà

- Vậy được, tôi sẽ trả cho cô sau, cảm ơn nhé. Tôi đi đây, tạm biệt!

Nó nhanh chóng ra khỏi nhà rồi vui vẻ, hằng hái tung tăng đi thành thoi trên đất nước Mỹ xinh đẹp. Bây giờ nó cần mua hồ sơ nhập học, ở đâu ta? Hỏi người đi đường vậy.

- Sorry, can i ask a little bit not? (Xin lỗi, tôi có thể hỏi một chút không?)

- Okay.

Sau một lúc hỏi đường với cô gái da trắng, tóc vàng đi đường thì cuối cùng nó cũng đến được nơi cần đến, bây giờ nó đang ngồi điền vào hồ sơ rồi tiếp tục đến trường thiết kế nộp nữa là xong, mà cái trường nó nằm ở đâu ha? Vậy là phải tiếp tục đi hỏi đường.

Nó ngáp dài ngáp ngắn, bây giờ đã trưa lắm rồi mà nó vẫn chưa tìm ra cái trường nằm ở nơi nào, mệt mỏi nó bước đại vào một nhà hàng gần đó mà nghỉ mệt, tiện thể ăn uống gì luôn, tiền ở đâu mà sang vậy hả? Là vậy nè, trong lúc nó đi tìm đường thì điện thoại nó có tin nhắn, Mẹ nó nhắn là đã chuyển tiền cho nó học hành gì hết rồi, cũng đã đổi ra giúp nó luôn rồi, chỉ việc đi rút tiền là xài được ngay. Nó chỉ đơn thuần gọi một phần súp và một phần mỳ xào, nó được miễn phí cả một phần tráng miệng và nước ngọt. Ăn được vài muỗng súp thì nó bỗng nhớ về khoảnh khắc nó và hằng đang ngồi ăn kem, lúc đó hằng vẫn đang chọc nó ăn nhiều, còn có lúc nó và hằng đứng trước tiệm áo cưới, cùng ngắm hoa, cùng cười ngửa, cùng ăn uống, cùng đi chơi, tất cả đều hiện về trong nó, nó cũng nào biết rằng hằng cũng đang nhớ nó như thế nào, cũng nhớ về những lúc đó. Mặc dù cả hai xa mặt cách lòng nhưng trái tim vẫn đang hướng về nhau, vẫn đang nhớ nhau rất nhiều, vẫn mong rằng mình có thể quay trở lại thời gian đó!

Ăn uống xong xuôi, nó đi vào nhà vệ sinh thì có người đụng vào nó, là một cô gái, nhìn vẻ ngoài của cô ta thì hẳn là tiểu thư nhà giàu, nó cũng chẳng muốn rước họa vào thân cho nên cũng lơ rồi đi luôn, nhưng cái số của nó đen thế nào ấy mà bị nhò đó kéo lại, lên mặt nói :

- Đụng trúng tôi mà cô chẳng có tiếng xin lỗi, thật là chẳng biết phép lịch sự.

Tâm trạng hiện nay của nó đang không tốt, nghe nhò đó nói mà máu nó lên đỉnh điểm nhưng cố gắng kìm nén lại, thà xin lỗi cô ta còn hơn đứng đây đòi co qua lại.

- Xin lỗi.

Nó xin lỗi rồi định bước đi thì lại bị kéo, ơ cái cô tiểu thư này muốn gì đây nhỉ? Người đụng là cô ta sao cứ muốn gây sự vậy nhỉ?

- Cô thật không có thành ý, Ba Mẹ cô không dạy cô cách xin lỗi người khác sao?

Thật quá đáng mà, một chuyện còn con mà lại đụng chạm đến gia đình nó, chắc cô ta nghĩ ai cũng “lịch sự” giống cô ta, con người này bị làm sao thế?

- Thừa cô, từ nãy giờ là tôi nhìn chưa nói, bây giờ để tôi nói cho cô biết. Cô mới chính là người đụng tôi, không phải tôi đụng cô, nên nhớ là cô vừa đi vừa bấm điện thoại, va chạm vào tôi thì người xin lỗi là cô. Tôi đã nhân nhịn xin lỗi cô dù không phải lỗi của tôi rồi, cô lại chẳng muốn bình yên mà lại đi gây sự với tôi. Còn nữa, tốt nhất cô đừng đụng đến gia đình tôi, nếu không cô đừng trách.

Nó nói xong liền bỏ đi vào phòng vệ sinh, cô ta đứng đó ôm một cục tức thầm nghĩ nó là ai mà dám lên mặt với một tiểu thư như mình, chắc chắn phải cho nó một bài học để đời. Cô tiểu thư đó đi vào phòng vệ sinh thì nghe nó đang nói chuyện điện thoại nên lại thôi, về chỗ ngồi alo cho đồng bọn đến chơi nó một vỏ, cùng lúc đó nó đi ra thì phục vụ đến đưa hóa đơn cho nó.

- Luc Tuyet Nhi primary message, this is her bills (Lục Tuyết Nhi tiểu thư, đây là hóa đơn của cô).

- Thank you.

Nghe thấy ba chữ “Lục Tuyết Nhi”, mặt cô ta hơi tái lại, thì ra lúc này cô gây sự với một người không phải dạng vừa, là tiểu thư nhà họ Lục, thật không nên đụng đến. Còn về nó, nó đang đi thì lại đụng vào một người nữa, nhưng mà lần này là do nó đụng người ta, xin lỗi là điều tất yếu.

- Xin lỗi cô.

- Nè! Cô đi không nhìn đường hay sao? Xin lỗi cũng chẳng có thành ý.

Lại nữa, hôm nay số nó phải xin lỗi hay gì ấy mà này giờ vô ra vệ sinh đã phải xin lỗi hai lần, mà toàn gặp người gì kì cục không à, mà hai người này là chị em hay gì mà nói y chang nhau à.

- Cô muốn sao?

- Thì ít ra cô phải xin lỗi có thành ý tí chứ.

Nó thở dài một hơi, nhướn mày một lát rồi nói :

- Daaaaa xinnnnn lỗiiiii!!!

- Cô... nhìn tôi mà học tập này : Thừa tiểu thư, là tôi sai, tôi xin lỗi cô nhiều. Đó, làm lại đi. – Cô ta lên mặt

- Ồ thế cô tên gì nhỉ? – Nó hỏi

Cô ta cười khúc khích rồi đáp :

- Triệu Khánh Thư. Tên đẹp đúng không? Haha cô khỏi khen tôi cũng biết

Nó thở dài, không phải cô ta đang tự khen mình đó chứ? Hôm nay quả thật chẳng may mắn là mấy. Từ đằng kia, đám người của cô nàng tiểu thư lúc này đụng đó đang nói về nó và người đứng đối diện nó.

- Con nhỏ Triệu Khánh Thư kia chết chắc rồi, lại dám đụng đến người nhà họ Lục, báo chí viết quả chẳng sai, cô ta thật sự xinh đẹp.

- Tao thấy cũng bình thường, mà ít ra dễ nhìn hơn con nhỏ Khánh Thư, Ba là xã hội đen, Mẹ đi ngoại tình mà tưởng hay ho lắm, suốt ngày đi lên mặt với tụi mình, bây giờ để tao xem xem nó như thế nào mà dám đi gây sự với cháu gái ông Lục Nhân.

Khánh Thư đứng đó nghe mà tức sôi máu, có vẻ như đám đó có ý nói to thì phải, chắc có thù hằn gì với nhau nên mới vậy.

- Ê mấy con quý, tao nói cho tụi bây biết, tao có đẹp hay hơn thua ai, gia đình tao làm gì thì chẳng có liên quan đến tụi bây nghe chưa? Bộ gia đình tao ăn hết của nhà tụi bây hay gì mà lắm miệng thế? Ngon nói một câu nữa coi tao tát cho nát mặt tụi bây bây giờ nghe chưa hả?!

Khánh Thư la hét um sùm lên, vẻ mặt của cô bây giờ y chang như con cọp cái, thật đáng sợ mà, người xung quanh cũng nhìn hết về hướng bọn họ, còn họ thì cứ cãi nhau mãi.

- Mày tưởng khoác lên mấy bộ đồ sang trọng, đất tiền thì biến thành thiên nga sao? Từ một con cóc ghè mà ảo tưởng mình là thiên nga, mày đừng sống đối trá như vậy.

- Mày có ngon nói lại tao coi, mày dám nói tao tát mày đó con quý.

- Thôi! Đủ rồi! Thấy người ta mất hứng ăn không mà sao mấy người cãi quài vậy?

Nói thì nói vậy thôi chứ này giờ có ai hiểu họ nói cái gì đâu, đây là Mỹ mà, chỉ có nó với cái nhóm nhốn nháo này là người Việt thôi.

- Vui không? Cãi nữa đi, sao không cãi nữa? Mấy người cứ cãi đi ha, tôi đi về.

Nó ôm cái mặt quạo đón taxi đi về, Khánh Thư thấy thế liền đón xe đuổi theo, chẳng biết tính làm cái trò gì nữa đây. Còn nó, nó vẫn không biết có người đi theo nó, vẫn cứ loay hoay với cái điện thoại, bây giờ nó muốn về nhà ngủ một giấc cho đã thật là đã. Về đến nhà, nó đã định bấm chuông cửa thì có một giọng nói quen quen nín lại.

- Cô kia.

- Lại là cô, cô bám theo tôi làm cái gì?

Khánh Thư hùng hổ lại chỗ nó chống nạnh đáp :

- Tôi với cô còn chưa nói chuyện xong mà cô dám bỏ đi, tôi phải đi theo nói cho xong chứ.

- Cô rảnh quá ha, còn tôi không rảnh, ha!!

- Cô...hử, đằng kia có quán cà phê, cô đi uống với tôi đi.

Nó thờ dài rồi cũng gật đầu, thà đi một tí còn hơn bị bám theo quai, như thế còn khổ hơn. Tại quán cà phê, Khánh Thư cứ mãi nói luyên thuyên gì đó nó nghe mà hoa cả mắt chóng cả mặt, phải nói cô gái này khá là thoải mái nhưng chỉ có cái là dữ quá.

- Ba Mẹ cô là xã hội đen à? – Nó bắt giác hỏi

Không có tiếng trả lời, nó ngược mặt lên xem thử, Khánh Thư chỉ ngồi im lặng mà khuấy ly cà phê sữa, thấy tâm trạng Khánh Thư không tốt khi nhắc đến chuyện đó nó lật đật xua tay xin lỗi.

- Tôi chỉ buột miệng hỏi thôi, xin lỗi nha.

- À không sao, chỉ là...đích thật gia đình tôi là xã hội đen, Mẹ tôi thì có một đời chồng và...một đứa con, họ đang đi tìm chị ấy cho nên phải lùng sục khắp nơi

- Thế chắc họ thương cô ấy lắm nhỉ? – Nó hỏi

Khánh Thư lắc đầu đáp :

- Tôi không biết nữa nhưng mà...Mẹ tôi đã bỏ chị ấy từ khi còn rất nhỏ, bây giờ tôi đã chùng này thì chắc chị ấy cũng lớn lắm. Thôi bỏ đi, mà hình như cô mới đến đây nhỉ? Cô đến thăm ai à?

- Tôi mới đến lúc sáng, để học chuyên ngành thiết kế ấy mà, và lại cũng tiện đường thăm ông bà

Cả hai im lặng một lúc lâu rồi Khánh Thư mới ấp úng mở lời :

- Tuyệt Nhi này, tôi có thể...có thể..

- Có thể sao??

- Tôi có thể làm bạn của cô được không?!

Nó im lặng mà mắt mở to, miệng chữ O nhìn người đối diện, cô gái này lại muốn làm bạn với nó sao? Không phải chứ?

- Cô nói cái gì? Làm bạn tôi á? Haha cô đừng đùa nữa, hồng vui đâu

- Vui cái gì? Tôi nói thiệt, cô không tin thì thôi, tôi đi về

- Ế!!! – Nó nín lại – Giỡn thôi, bạn ha!

Ngồi tám chuyện với nhau đủ thứ rồi lại dẫn nhau đi mua quần mua áo, mà nó thì đâu cần mua thứ gì, chỉ đi theo cho vui thôi, và lại đi như thế này cũng coi như một cách thư giãn.

- Nhi Nhi Nhi!!! – Khánh Thư la ó um sùm ở hàng giày, nó mau chóng qua đó xem xem cô bạn này đang cần gì ở nó

- Gì vậy? – Nó hỏi trong khi Khánh Thư đang chu môi phồng má chỉ qua chỉ lại hai đôi giày màu hồng phấn và hồng sen

- Cô nghĩ xem tôi nên chọn cái nào? Tôi đều thích hết trơn mà...mua nhiều thì không tốt, hay cô chọn giúp tôi đi, cô học thiết kế mà, chắc biết set đồ chứ hả? – Khánh Thư hỏi nó như nai con đang “van xin cầu cứu”

Nó gãi đầu nhìn qua nhìn lại rồi lại hỏi :

- Mà cô mua giày để làm gì? Biết rõ thì mới set được chứ.

- Ờ thì...đi dạ hội, à không phải, là đi tiệc

- Tiệc á? Vậy chúng ta phải chọn váy trước chứ, rồi mới đến phụ kiện, đi theo tôi.

Nó dẫn Khánh Thư qua khu váy dạ hội rồi chuyển sang khu trang sức, xong xuôi lại chuyển qua khu giày song lại chuyển qua hàng túi xách, cuối cùng sau một hồi “vật vã” với mấy khu hàng hiệu này cuối cùng nó cũng đã chọn xong toàn bộ cho Khánh Thư.

- Cảm ơn bạn hiền nha, chắc tối mai tui sẽ là công chúa ở đó mất. – Khánh Thư cười tươi

- Có thể, bây giờ đi về thôi, mệt rồi.

Thư gật đầu rồi khoác vai nó ra về. Cả hai chia tay nhau ở quán cà phê lúc nãy rồi đường ai nấy đi, nhà ai nấy về, chỗ ai nấy ở. Nó vào nhà rồi nằm dài ra

ghế salon để nghỉ mệt, vừa mỗi chân lại một muỗng đứt cả hơi, quả nhiên đi lựa đồ cho mấy cô nàng tiểu thư này thật là một “kì công”, cái này không được, cái kia không xong, mãi mới sét hết một bộ cho Khánh Thư, ôi mệt chết mất. Nghi ngơi một lúc rồi nó lên phòng tắm rửa thay đồ rồi nằm ngủ ngon lành, bây giờ dù cho ăn trộm có khiêng nó xuống sông nó cũng chẳng biết đâu.

17h PM :

Reng... reng... reng. Chuông điện thoại đánh thức nó dậy, ai gọi thế nhỉ? Nó lồm cồm ngồi dậy chụp lấy điện thoại rồi mắt nhắm mắt mở mà nghe, giọng vẫn còn ngáy ngủ.

- Ai vậy?

“- Tuyệt Nhi, vẫn còn đang ngủ đấy à?” – Ông nội nó đầu dây bên kia khiến nó tỉnh mộng

- Đầu có ạ, con dậy rồi, dậy rất sớm đấy. – Nó “ngụy biện” cho sự ngủ như chết của mình

“- Được rồi, được rồi, sáng ông về rồi, con lo chuẩn bị đồ đi, tối mới có tiệc, ông sẽ giới thiệu con với mọi người.”

- Ờ? Ông không sợ họ biết sao ạ? – Nó thắc mắc

“- Không sao, ông không tin họ dám làm gì con, dù sao con cũng là con ruột của bà ta, cứ tin ông đi.”

- Con biết rồi, vậy gặp ông vào ngày mai nhé. Tạm biệt ông.

Nó cúp máy rồi thả người xuống giường, buổi tiệc ngày mai mong sẽ không có vấn đề gì đâu nhỉ, theo như lời nói của ông, bà ấy là Mẹ ruột nó, chắc hẳn sẽ không làm gì nó đâu, mong là vậy. Gác tay lên trán nó nằm suy nghĩ vu vơ.

- Suy ra thì mình không phải Tuyệt Nhi, không phải con cháu nhà họ Lục, mình là Trần Khánh Ly. Minh... mình là..... mình là con gái của phu nhân Triệu, người giết bà nội. Không! Bà ta không phải Mẹ của mình, bà ta bỏ mình từ khi còn rất nhỏ, bà ta đã mém khiến mình mò côi Cha, sau chừng ấy năm khi biết mình còn sống bà ta lại đi giết bà nội, bà ta vốn dĩ không phải Mẹ mình, Mẹ của mình chỉ có một mình phu nhân Lục thôi. Đúng, mình không phải con của bà ta, có ai đem con của mình mà vứt bỏ theo người khác chứ? Minh hận bà ta, mãi mãi không bao giờ gọi bà ta là Mẹ. Minh có hai người Cha và một người Mẹ thôi, không phải hai người.

Nó gạt đi những giọt nước mắt, tự hỏi lòng tại sao số phận của nó lại như vậy chứ? Biết bao người sống trong nhung lụa mà sung sướng bao nhiêu, vậy tại sao nó phải thành ra như vậy? Tại sao lại bất công như vậy? Nó hận, nó hận vì sao ngay từ lúc đầu không chọn cho mình con đường đi, bây giờ nó như vậy còn trách được ai? Chỉ biết ngậm đắng nuốt cay, nhưng rồi sẽ có một ngày nó sẽ thay đổi, nó chắc chắn phải thay đổi!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Nốt Nhạc Thứ Mười Lăm

Nốt nhạc thứ mười lăm

Nó gạt đi những giọt nước mắt, tự hỏi lòng tại sao số phận của nó lại như vậy chứ? Biết bao người sống trong nhung lụa mà sung sướng bao nhiêu, vậy tại sao nó phải thành ra như vậy? Tại sao lại bất công như vậy? Nó hận, nó hận vì sao ngay từ lúc đầu không chọn cho mình con đường đi, bây giờ nó như vậy còn trách được ai? Chỉ biết ngậm đắng nuốt cay, nhưng rồi sẽ có một ngày nó sẽ thay đổi, nó chắc chắn phải thay đổi!!

Sáng hôm sau, nó mặc một chiếc áo len oversized màu kem hợp thời trang kết hợp với chân váy xòe, cùng với mái tóc hơi xoắn phần đuôi, buông thả tự nhiên khiến nó trở nên nữ tính hơn. Ngồi xem tivi mà nó nghe tiếng cãi nhau ầm ĩ ở trước nhà, nó đành phải bỏ dở bộ phim của mình mà chạy ra xem thử, thì ra là người quen đây mà.

- Thù! – Nó kéo tay cô lại để phòng hờ hờ như cãi nhau dữ dội quá cái không kiềm chế được thì nhào vô đánh lộn mất. – Sao lại cãi nhau vậy? Còn cãi trước nhà tui nữa?

- Thì tui đến chơi, ai dè cái tên này đụng vô tui mà không chịu xin lỗi, người gì mà ngang như con cua vậy.

- Ngang cái gì mà ngang? Cô mới ngang đấy, tôi rõ là xin lỗi rồi, còn xin lỗi rất chân thành nữa mà cô cứ khăng khăng bắt tôi xin lỗi lại cho được à, con người gì tánh kì cục vậy?

- Anh dám nói với tôi như vậy à?

&\$%^U#(@)!~#%&*^*

- Thôi!!! – Nó hét lớn, câu chuyện cãi nhau của người Việt và người Mỹ thật đáng sợ, nó không có đoạn kết luôn. – Đây là trước nhà tôi, làm ơn đi, đừng cãi nhau về vấn đề nhỏ xíu này nữa, nếu muốn thì xin mời đến nơi nào đồng người ấy hãy cãi tiếp ha!

Nó nói xong rồi lui vào trong nhà, Khánh Thư thì liếc mắt rồi hừ một cái cũng đi theo nó, anh chàng đó chắc hẳn tức lắm đây, không tự nhiên mất cả thời gian để cãi lộn những chuyện gì đâu không.

- Tuyệt Nhi...i...i...i. – Cô gọi

- Lại muốn tái diễn lại cảnh hôm qua hay gì mà cứ bắt người ta xin lỗi hai ba lần mới chịu vậy? – Nó hỏi

- Làm gì có chuyện...ây mà kệ nó đi, Thư đến đây chỉ muốn nhờ một việc, chính là Nhi đã chọn giúp cho tui đồ rồi phụ kiện, vậy thì...trang điểm cho tui luôn đi. Hôm nay đi rồi, tám giờ tối ấy. – Cô đưa con mắt cún con ra nhìn nó, còn nó thì gỡ đầu rồi vò đầu bứt tóc song đập tay một cái rồi đáp :- Được rồi, vậy tầm sáu giờ ba mươi đến đây đi rồi tui trang điểm cho cô.

- Cảm ơn cô nghe, vậy tôi đi ha, bái bai ha!

Khánh Thư vừa mới bước ra khỏi cửa nhà đã thấy ông nội nó bước vào, ánh mắt ông nhìn cô thật sự rất đáng sợ, họ có quen nhau sao?

- Tại sao cô lại ở đây? Ai cho phép cô đến nhà chúng tôi? Cô mau về ngay, đi! – Ông tức giận hỏi cô, Khánh Thư hơi sợ vì hành động này của ông, chỉ mới gặp mặt thôi, tại sao lại đuổi như vậy? Chẳng lẽ trước đó cô đã đắc tội với người này hay sao?

- Con.con...

- Ông nội, có chuyện gì mà sao ông lại lớn tiếng quá vậy? – Nó chạy ra xem xem có chuyện gì

- Cô...tại sao lại ở nhà chúng ta?

Nó nhìn Khánh Thư đang bị dọa đến xanh mặt không dám hó hé gì, nó phải lên tiếng giải thích chuyện này, mà có gì to tát đâu chứ? Tại sao ông lại giận ngay từ cái nhìn đầu tiên vậy??

- Đây là Triệu Khánh Thư, là bạn của con, cô ấy đến đây chơi với con, có gì ạ?

- Con kêu cô ta đi về ngay, chúng ta không hoan nghênh nhà họ Triệu, mau!!

Nó và Khánh Thư ngỡ ngàng như con cá thối lác, chuyện gì vậy nhỉ? Nó mau chóng ra dấu cho Khánh Thư, cô hiểu ý liền lập tức đi về ngay, còn ông nó thì tức giận đi lên phòng, nó vì tò mò nên cũng nhanh chân đi theo ông hỏi cho ra lẽ.

- Ông nội, tại sao ông lại hung dữ với bạn con như vậy?

- Bạn?? Con không được làm bạn với nó, nó là Triệu Khánh Thư, con gái của Triệu Minh Cường đó.

Như sét đánh ngang tai, nó bất động một lúc, thì ra cô ấy là con gái của hắn ta, nó đang làm bạn với con của kẻ thù không đội trời chung sao? Triệu Khánh Thư, không phải cô ta cũng là con gái của bà ta chứ?

- Nhưng ông nội, nếu như những chuyện này đều là do họ làm mà Khánh Thư không biết, vậy tại sao lại đổ hết lên đầu cô ấy chứ ông?

- Tuyệt Nhi, ông biết họ có thể sẽ làm ra chuyện gì, có khi cô ta được cài vào để hại chúng ta, cướp mất con, Lục Gia chúng ta đã mất đi bà nội con, ông không muốn mất đi con, con hiểu không? – Ông nắm chặt lấy vai nó, nước mắt đã lưng tròng. Nó ôm lấy ông, dịu dàng đáp :

- Con biết, con sẽ tìm hiểu xem cô ấy có thật là như vậy hay không, ông yên tâm, con sẽ mãi ở đây, không ai có thể cướp con đi đâu. Được không ạ? – Nó nài nỉ

Ông Lục thở dài, thật hết cách với nó, đành vỗ lưng nó vài cái xem như là câu trả lời của mình, nó cũng mỉm cười, nhưng nụ cười này có chút gì đó...bất ổn. Nằm trong phòng, nó nghĩ về nhà họ Triệu, có phải ông Trời đang nói với nó là phải trả thù cho bà nội? Nếu không thì tại sao dù có tránh cũng phải gặp họ? Đây gọi là vô tình hay..định mệnh? Vợ lấy cái điện thoại, nó bấm số gọi cho Khánh Thư hẹn ra quán cà phê cũ để nói vài chuyện, lần này phải thừa cơ hội để thăm dò thử xem, dù cho Khánh Thư là bạn của nó, hay là em của nó, hoặc bà ta có là Mẹ ruột của nó thì nó chắc chắn cũng phải trả thù cho bà nội, trả thù cho Cha con của nó.

Tại quán Cà phê :

- Lúc này ông của cô thật là dữ tợn quá, làm tôi mém xiu là rút tim ra ngoài, mà tôi đã làm gì ông cô mà ông cô hung dữ vậy? – Khánh Thư hỏi

- Cũng chẳng có gì đặc sắc, chỉ là gia đình cô và gia đình chúng tôi có đôi chút hiềm khích, cho nên mới thế, một phần nữa là do ông tôi vừa từ sân bay về nên hơi kích động, tôi thay mặt ông tôi xin lỗi cô. – Nó đáp

- Không có gì, tôi chỉ là hơi sợ, đột nhiên không quen biết lại đuổi lớn tiếng như vậy. Vậy tối nay tôi có cần tới nhà cô không??

Nó gật đầu nhẹ nhàng rồi trả lời :

- Cứ đến đi, đừng sợ. Mà tôi có chuyện muốn hỏi, được không?

- Hỏi đi.

- Có phải Ba cô là Triệu Minh Cường, gia đình cô còn thất lạc một đứa con gái, đúng không?

Khánh Thư vừa uống nước vừa gật đầu, đặt ly nước cam xuống bàn, cô tự nhiên “khai” hết toàn bộ mà trong khi nó chỉ mới hỏi có hai câu thôi.

- Ba tôi đúng là Triệu Minh Cường, còn Mẹ tôi trước đây có một đời chồng, một đứa con gái, nhưng mà hình như bị thất lạc, đi tìm nhiều năm rồi mà vẫn chưa thấy.

- Tìm nhiều năm, thất lạc sao?? Họ có khi nào nói với cô rằng chính họ hại Cha con người khác không thể sống chung hay là bỏ rơi một đứa bé chỉ mới vài tháng tuổi?

Khánh Thư dừng lại một lúc, hơi bất ngờ với những gì nó đang nói.

- Là sao??

Nó điều chỉnh lại tâm trạng của mình, trở nên vui vẻ, giống như nãy giờ nó đang nói đùa vậy.

- Nãy giờ tôi đang PR cho một bộ phim ấy, ý tôi là cô nên xem thử, rất hay.

- Làm tôi hết cả hồn à, cô cứ thích dọa tôi thế nhỉ?

- Mà nè, chuyện ông nội tôi như vậy với cô đấy, cô đã nói với ai chưa??

- Không đâu, tôi không thích kể lể với người khác chuyện của mình ra sao, thế nào. – Cô đáp rồi nhìn vào đồng hồ, bây giờ vẫn còn sớm chán ấy. – Cô rảnh không, chúng đi spa đi, làm đẹp lại để đi tiệc vào tối nay.

Nó gật đầu đồng ý, cả hai tính tiền rồi bắt taxi đến tiệm spa mà thư giãn đầu óc, sau một giấc ngủ sẽ khiến cho nó thoải mái và đẹp hơn, thoải mái hơn, dù sao đây cũng là lần đầu nó đi làm đẹp, thử một lần xem sao. Trong khi cả hai đang ngồi tắm trong taxi thì đang có người theo dõi, một người áo đen, kính đen, từ đầu đến đuôi đều một màu đen.

- Ông chủ, tôi đã điều tra rồi, đó là Lục Tuyết Nhi, cô ta mới đến đây từ hôm qua, tôi đang bám theo họ.

“Tôi biết rồi, làm tốt lắm, tôi sẽ thưởng cho anh.”

[...]

Sau mấy tiếng đồng hồ ở tiệm spa thư giãn, cuối cùng nó cũng được ra về, nhưng có lẽ cái số nó đã định sẵn như vậy, không để cho nó yên thân mà cứ mãi bị làm phiền.

- Anh là ai? Sao lại biết tên tôi? – Nó lạnh lùng hỏi

- Anh là Lục Khải Minh, ông nội kêu anh đến đây đón em

Nó ngơ ra, Lục Khải Minh, anh ta là con cháu nhà họ Lục à? Sao nó chưa nghe nhắc qua trong quá khứ lần hiện tại nhỉ? Riết càng ngày mọi chuyện càng rối loạn hơn khiến đầu óc nó như muốn phát nổ.

- Ông nào? – Nó vẫn dò xét, lơ mảy bắt cóc thì biết làm sao đây?

- Ông Lục Nhân, ông nội của em, à đâu phải, em đâu phải Lục Tuyết Nhi, nhỉ? – Anh ta nói nhỏ vào tai nó làm nó như chết đứng

Anh ta biết chuyện này...sao có thể, ông nội đã nói ngoài Ba Trần, Ba Mẹ Lục, ông bà và nó ra thì không còn ai biết nữa mà? Vậy sao anh ta lại biết được chuyện này, nếu điều tra thì không thể nào biết được, hẳn anh ta là một người rất có ảnh hưởng trong Lục Gia. Thôi kệ, cứ theo anh ta về, nếu như tin tức này bị lộ đến tai của nhà họ Triệu thì một sống hai chết thôi, còn gì nữa đâu, nó không sợ, cái số chết thì chết, mà nó nghĩ nó sẽ không chết lãng xẹt vậy đâu.

- Được, tôi đi với anh.

Nó “ngoan ngoãn” đi cùng Khải Minh, nhưng nó chẳng chịu ngồi yên đâu, hỏi hết cái này qua cái khác, đòi hết cái này qua cái nọ, đây có thể nói là dò xét.

- Anh nói anh tên Khải hả? – Nó vừa nghịch điện thoại vừa hỏi

- Là Khải Minh.

Nghe xong đáp án nó cũng chẳng hỏi gì thêm mà ngồi chơi game trên điện thoại, trong khi đó có người đang nhìn tấm kính trên xe để thấy rõ mặt nó đang tập trung thế nào.

- Nhìn đủ chưa? Tôi mà chết là anh đền không nổi đâu. – Nó lên tiếng bất ngờ khiến Khải minh phản ứng không kịp, chơi gì thì chơi chứ nó vẫn quan sát xung quanh đang xảy ra chuyện gì

Tên này chắc hẳn là con cháu nhà họ Lục thật nên mới biết chuyện nó là ai, đã vậy cũng đối ử với nó rất tốt nhưng dù sao nó vẫn chẳng có thiện cảm với hẳn ta, trông cứ giả tạo kiểu gì đấy, không biết tên này có vấn đề gì không nữa, thật nghi ngờ.

Về đến nhà an toàn, nó đã thấy ông ngồi trên ghế sofa chăm chú làm gì đó, theo phép lịch sự nó chào ông một tiếng rồi đi lên phòng đánh một giấc tới tận năm giờ tối.

- Không không...Thiên Vũ. KHÔNG!

Nó mới vừa nằm ác mộng, một con ác mộng khủng khiếp, con ác mộng đó khiến cho nó nhớ lại chuyện khi còn ở Đà Lạt, cái cảnh tượng hẳn đang đè nhỏ cứ mãi lần quần trong đầu nó. Buồn bực trong lòng, nó quyết định đi tắm để “xả”. Hiện giờ, sáu giờ hai mươi lăm phút, nó bước ra khỏi phòng tắm với tâm trạng khá thoải mái, vừa đúng lúc thay Khánh Thư cũng đã đến.

- Tuyệt Nhi!!!!!! Mới tắm ra à?? Chuẩn bị xong chưa? – Cô bình thản ngồi trên ghế

- Mọi thứ đều xong rồi, giờ làm luôn ha.

- Okay, tôi rất mong xem xem mình sẽ như thế nào khi lọt vào tay của cô, mong rằng sẽ không quá thê thảm, nếu không sẽ mất mặt tôi lắm, mà cũng đừng quá đẹp, nếu vậy tôi sẽ bị bu kín mắt.

Nó cười hắc hắc, cô gái này quả rất thú vị, lần nào cũng tự tin như vậy, chỉ có điều đôi lúc nói chuyện có hơi vô duyên tí nhưng không sao, đối với nó như vậy thôi đã đủ, khuyết điểm có thể sửa lại theo thời gian, không gì là không thể.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nốt Nhạc Thứ Mười Sáu

Nốt nhạc thứ mười sáu

Kết thúc việc trang điểm của Khánh Thư, nó cũng chuẩn bị cho mình để đến buổi tiệc, còn không nhiều thời gian nữa là tới giờ rồi, phải mau chóng hoàn tất mọi việc thôi.

- Vậy cô có cần tôi giúp gì nữa không? – Khánh Thư hỏi, nhận được cái lắc đầu của nó, cô mới an tâm rời nhà ông nó để di chuyển đến địa điểm khác

[...]

Nó đứng trước gương chỉnh lại mái tóc cho phù hợp, bàn tay vô tình chạm vào sợi dây chuyền mà hẳn tặng nó, giờ này hẳn đang làm gì nhỉ? Lắc đầu xua tan mọi việc trong đầu mình, nó nhanh chóng lấy chiếc túi nhỏ rồi bỏ điện thoại vào đi xuống lầu, ông nội và Khải Minh đã đợi nó sẵn ở dưới, chỉ cần lên xe và xuất phát thôi.

- Khải Minh, con hãy tự mình lo liệu đi, cô gái đó bám mãi không buông, con không thể để Lục Gia bị mang tiếng xấu được. – Ông Lục Nhân vừa chỉnh cà vạt vừa nói

- Vâng, con biết mình nên làm gì mà.

- Câu nói này ta đã nghe nhiều rồi, ta cần con phải làm được, chứ đừng chỉ biết nói suông, nếu không phải vì con là con cháu Lục Gia thì ta đã sớm tống cổ con đi rồi. Khải Minh, con chỉ được tìm thấy cho nên ai cũng thương yêu con, ta mong con sớm tự lập đi.

- Chuyện đó con biết. Ông nội, chuyện của Tuyết Nhi, ông định làm thế nào? Thằng nhóc Thiên vũ và Minh Lâm đó không thể chăm sóc tốt cho Tuyết Nhi đâu ông.

Ông Lục Nhân quay người lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Khải Minh, đáp :

- Con không cần phải lo chuyện này, mặc dù Tuyết Nhi không phải là con cháu của nhà chúng ta nhưng ta yêu thương nó như chính cháu gái của mình, ta sẽ không để ai đụng đến một sợi tóc của con bé.

Nói thật ra thì trước đây Lục Gia có một người cháu, đó là con trai của anh của Ba nuôi nó, nhưng trong một phút sơ sẩy mà con trai họ bị bắt cóc, sau đó thì chẳng có manh mối nào cả, cảnh sát cho rằng cậu bé đã bị bắt để lấy nội tạng cho nên dừng điều tra, chính vì cú sốc này mà Ba Mẹ cậu bé đổ bệnh nặng và qua đời sau một năm điều trị. Sau một thời gian rất dài, tính đến giờ đã mười bốn năm, Khải Minh cũng đã hai mươi tuổi. Nhờ cuộc gặp mặt vô tình mà ông Lục Nhân đã gặp được Khải Minh, không thể lầm lẫn vào đâu được, những đường nét trên gương mặt, chính vết bớt đó đã chứng minh tất cả, thậm chí khi xét nghiệm AND cũng chứng minh anh chính là con cháu Lục Gia, nhưng từ khi anh được nhận đến nay luôn khiến ông Lục phiền lòng, ăn chơi, tiêu xài thả ga mà chẳng biết gì cả, suốt ngày chỉ cặp kè với những đứa con gái hư hỏng, bây giờ lại khiến cho đứa con gái đó mang thai suốt ngày đòi sống đòi chết khiến cho ông Lục rất tức giận nhưng anh ta chẳng giải quyết chuyện này, thậm chí còn rối lại thêm rối. Ông cũng từng nghĩ rằng rốt cuộc đây là sự thật hay dối trá, trước đây anh rất ngoan ngoãn, thời gian trôi qua anh lại thay đổi như bây giờ, là một đứa phá gia chi tử, bây giờ thì cũng chỉ có những người đó mới biết được sự thật, một sự thật tàn nhẫn.

- Ông nội, chúng ta đi thôi ạ. – Nó từ trên lầu đi xuống khiến Khải Minh như mất hồn, ánh mắt cứ dõi theo nó, không lẽ cô gái này lại khiến anh “đỏ” một cách dễ dàng như vậy sao?

Ông Lục Nhân mỉm cười gật đầu rồi nắm vai nó nói :

- Hôm nay công chúa của ông sẽ là người đẹp nhất. Nào, chúng ta đi thôi.

Nó cùng ông đi ra xe, nhưng vì không thấy cái tên Khải Minh ra theo mà còn đứng im bất động như tượng nên nó đành vào trong kêu anh ta, chẳng biết đứng đó làm cái quái gì mà chẳng nhúc nhích, làm như vậy chực kí xi-măng đã trảm chân anh ta lại ở đó.

- Này, anh đang ngủ đấy à? Mau ra xe thôi, ông đang đợi anh đấy.

Khải Minh cười tươi nhanh chóng gật đầu cùng nó đi ra xe xuất phát đến buổi tiệc.

[...]

Buổi tiệc được tổ chức ngoài trời, ngay sân vườn nhà Phương Gia, hôm nay nhà họ tổ chức tiệc này là để chúc mừng đầy tháng cháu trai của ông Phương, lại là cháu đích tôn cho nên tổ chức đặc biệt lớn và hoành tráng, mà sao hầu như tiệc này chỉ toàn người Việt thôi, chỉ le que vài người Tây, có lẽ mọi người đều sang Mỹ để làm ăn, ai ai cũng là đại gia và có máu mặt trên thương trường, chỉ ít ra cũng phải nề một phần.

- Nhi, không ngờ buổi tiệc mà cô nói là ở đây à? Thật trùng hợp ghê. – Khánh Thư từ đâu xuất hiện, vỗ vai nó nói

Nó mỉm cười rồi đảo mắt nhìn xung quanh, chợt dừng lại ngay một chàng trai lịch lãm, toát ra vẻ lạnh lùng nhưng gần gũi lạ kì, hình như nó đã nhìn thấy ở đâu rồi, cho đến khi người đó quay lại, gương mặt đó...Thiên Vũ? Không thể nào!! Hắn đang ở Việt Nam, sao lại ở đây được chứ? Hay là tại nó đang nghĩ về hắn cho nên nhìn nhầm?

- Cô nghĩ xem, từ nhỏ đã sống trong nhung lụa hòa quang thì ai mà chẳng thích chứ? Không lo cái ăn cái mặc, lại không cần làm việc nhà nữa, chỉ cần ngủ dậy rồi ăn, ăn rồi đi chơi, spa, cà phê tùy thích, rồi lại mua sắm, ăn diện, cuộc sống an nhàn mà chẳng ai dám đụng đến mình, quá sướng. Đúng không?

Nó đứng nhìn người đó nãy giờ mà chẳng hay biết Khánh Thư đang nói chuyện gì đó, tâm trí nó bây giờ đang ở chỗ người đứng đó, rốt cuộc là người giống người, hay là hắn..?!

- Ê, tôi nói chuyện với cô đấy nhé. Hey!!

Khánh Thư chu môi phồng má khó hiểu, tại sao lúc nãy mới vui vẻ cười nói mà, sao giờ đứng như tượng vậy? Hay đang nghĩa anh chàng nào rồi? Cô nhìn theo ánh mắt của nó, đoán trúng phóc, rõ là mê trai.

- Đó là Thiên Vũ, con trai duy nhất của Thiên Gia, anh ta rất có tiếng đó, đào hoa lại có vẻ lạnh lùng, nhìn anh ta giống như soái ca vậy. Nhà giàu, đẹp trai, ai mà chẳng thích chứ, nhỉ? Nhưng mà nghe đồn anh ta có hôn ước với cô gái đó, Hoàng Phương Thy.

- Cô nói...đó là Thiên Vũ? Thiên Vũ sao?

Nghe đến tên hắn nó như lấy lại được hồn mình, lập tức quay sang hỏi lại, nhận được cái gật đầu của Khánh Thư, nó vui mừng đến không thể tả được, nhưng nụ cười đó mau chóng xẹp đi, đến đây là để tìm mình hay...chỉ đơn thuần dự tiệc rồi quay về? Nó còn có thể trông mong gì nữa chứ, chính nó là người rời xa hắn mà, còn có thể làm gì hơn.

- Tuyết Nhi, mau vào trong thôi. - Khải Minh cắt ngang dòng suy nghĩ của nó. – Nào.

Anh cong tay lên như muốn nó khoác vào tay mình nhưng nào ngờ nó từ chối thẳng thừng làm anh quê một cục trước mặt cô gái khác, còn chi vừa mới quay đầu đáp lại vậy thôi mà mất tiêu bóng người hắn rồi, có lẽ đã đi cùng nhò.

- Tuyết Nhi, tìm thấy em rồi.

Chi vừa mới nghĩ đến đó thì nó đã nghe thấy giọng nói ấm áp cùng gương mặt ấy, là hắn, hắn đang đứng trước mặt của nó, chính xác là hắn, bằng da bằng thịt, không phải là ảo mộng gì hết.

- Là anh sao, Thiên Vũ..? – Nó như không tin vào mắt mình

- Là anh đây, em vẫn khỏe chứ?

Hắn nắm lấy tay nó, bàn tay của nó bây giờ đã lạnh bởi gió đêm ở Mỹ làm hắn đau lòng, Khải Minh thấy hắn như một sinh vật lạ, lại còn nắm tay nó thân mật như vậy mà bất chấp có nhiều người quanh đây, anh mạnh bạo giật tay nó lại, lạnh lùng nhìn hắn hỏi :

- Anh là ai mà dám động vào cô ấy hả?

Về mặt hắn hết sức bình tĩnh, hai tay thọc vào túi quần, tông giọng lạnh lùng chẳng thua kém hỏi ngược lại :

- Vậy cho hỏi anh là ai mà dám giật tay của cô ấy?

- Tôi là bạn trai cô ấy. – Khải Minh chẳng kiên nhẫn ai mà nói làm sắc mặt nó bao phủ bởi một màn đen tăm tối, ngay cả Khánh Thư đứng kế bên cũng cảm thấy có vấn đề

Hắn nhếch môi cười khinh bỉ một cái rồi đáp :

- Tôi nhắc cho anh một điều trước tiên và quan trọng chính là đừng nên nhận bừa bạn gái như vậy, nếu không chừng sẽ tự rước họa vào thân đấy. Tôi, Thiên Vũ, chồng chưa cưới của Lục Tuyết Nhi, xin anh nhớ giữ cho!!

- Chồng...chưa cưới sao? – Khải Minh và Khánh Thư không hẹn mà cùng đồng thanh

- Anh! Lục Khải Minh! Tốt nhất anh đừng ăn nói bậy bạ, nếu không tôi không khách sáo với anh đâu. – Nó tức giận dùng dùng bỏ đi

Chuyện gì xảy ra với anh ta vậy chứ, lại dám nói mình là bạn gái của anh ta, thật đáng ghét mà. Có phải nhất thiết lần thứ hai gặp mặt đã khiến người ta ghét như vậy không chứ? Vừa làm bầm lại trút hết cơn giận lên mặt đất vô tội, bỗng cánh tay của nó bị kéo lại, cả người của nó được nằm trong vòng tay ấm áp của hắn, mái tóc bồng bềnh của nó được hắn vuốt ve nhẹ nhàng khiến mặt Khải Minh tối sầm lại, trái ngược lại, Khánh Thư lại cảm thấy ghen tỵ và má đỏ như gấc, không giấu nổi sự thích thú của mình.

- Tại sao em chỉ để lại tờ giấy mỏng manh đó chứ? Em khiến anh giống như từ mười tám tầng mây rớt xuống tầng hầm của địa ngục vậy. Anh rất nhớ em!

Những lời nói này khiến nó bật khóc, đối với nó, mấy ngày nay giống như nó đã trải qua mấy năm vậy, thật sự nó cũng rất nhớ hắn, nhớ giọng nói, nhớ vòng tay này, nhớ tất cả, nhưng nó đâu dám quay về, nó sợ mình lại không thể kiểm chế được tình cảm này của mình, như thế chẳng phải lời hứa của nó là nói suông sao?

- Phải rồi, anh có chuyện muốn nói với em. – Hắn đột nhiên đẩy nó ra, về mặt vô cùng nghiêm túc

- Chuyện gì? – Nó lau nhẹ nước mắt

- Tuyết Nhi oiiii. – Nhỏ từ đâu bay lại ôm chầm lấy nó

- Cô...

Nó ngạc nhiên, cái gì đang xảy ra vậy chứ? Đầu tiên là nó gặp Thiên Vũ bằng da bằng thịt, thứ hai là Hoàng Phụng Thy lại ôm chầm lấy nó như vậy, đã thế về mặt cũng vui vẻ nữa, rốt cuộc đây là mơ hay là thật? Sao mọi thứ với nó lại lu mờ thế này?

- Cô cậu cái gì, tớ nhớ cậu ghê luôn luôn á. – Nhỏ mỉm cười nhìn nó, còn nó thì cứ nhìn mọi người ngạc nhiên. – Nhi này, thời gian cậu đi mặc dù là ngắn nhưng tớ đã hiểu ra một điều, Thiên Vũ không thể sống thiếu cậu, anh ấy không ăn uống hay đi học gì cả, suốt ngày cứ ở trong phòng nhà mình thôi, tớ cũng như anh hai đã hiểu rằng thấy mọi người hạnh phúc mới là điều quan trọng nhất.

- Ý của cô là..sao??

- Hmm phải nói thế nào nhỉ? Tóm lại tớ trả anh ấy lại cho cậu.

Nó ngờ người, trả Thiên Vũ lại cho nó, hôm nay là cá tháng tư à? Sao lại trở thành như vậy được? Mọi thứ khiến nó trở nên rối loạn, không biết đâu là đâu, chuyện gì đang xảy ra nữa.

- Ày...bực quá đi. – Nhỏ bắt đầu tỏ vẻ bực bội nhìn nó. – Thôi một quá đi lại đây, tiệc bắt đầu rồi kìa, mau mau mau.

Nhỏ kéo nó đi một mạch sang chỗ ông nội nó, cùng lúc đó đèn tắt hết, chỉ còn ánh sáng chiếu sáng trên bục, giọng nói của ông Phụng đã vang khắp sân vườn nhà mình.

- Cảm ơn mọi người đã đến dự tiệc của gia đình tôi. Hôm nay tôi mời mọi người đến là chúc mừng một tháng tuổi của nó. Người làm ông như tôi rất vui sướng, mong có thể chia vui với mọi người.

Toàn thể những người ở đây đều dành những tràng vỗ tay để chúc mừng cậu bé, đứa bé này thật sự rất sướng, chỉ mới là một đứa bé nhỏ xíu đã có thể

sống sung sướng như vậy, chẳng thiếu thứ gì cả, lại được cưng chiều, thương yêu như bảo bối, dù sao cũng mong rằng mai sau đứa trẻ này sẽ hiếu thuận với gia đình, đừng như những đứa trẻ khác, hư hỏng lại hỗn xược, như thế thì công nuôi nấng chẳng phải đổ sông đổ biển sao? Nó mỉm cười rồi vỗ tay, ước nguyện của nó có thể thành sự thật hay không đây nhỉ, có lẽ vẫn còn là một ẩn số.

- Và buổi tiệc chính thức bắt đầu!!

Âm nhạc nổi lên, là một bản tình ca lãng mạn để khiêu vũ, trong khi mọi người khiêu vũ thì một góc bên chỗ nó vẫn đang mãi mê nói chuyện.

- Cậu có biết không, khi cậu đi tớ rất bức mình đấy, sao cậu lại đi chứ? Bây giờ tìm thấy cậu rồi, cậu nhất định phải về Việt Nam, nếu không Thiên Vũ sẽ trách tớ, coi như tớ xin cậu, Thiên Vũ thật sự rất nhớ cậu, cậu về đi. – Nhỏ nài nỉ nó

- Nhưng tôi...

- Tuyết Nhi. – Minh Lâm bước từ trong một nơi không có ánh đèn đi ra chỗ nó. – Anh và Phương Thy đã quyết định rồi, em và Thiên Vũ là của nhau, cho nên xin em. xin em.!

Nó vẫn còn có điều gì đó cảm thấy kì lạ và không đúng, họ chấp nhận buông tay dễ dàng vậy sao? Sao cảm thấy có đôi chút kì lạ quá, không đúng nha, rõ là cái lúc nó còn ở Việt Nam, suốt ngày đều cãi qua cãi lại, nó chỉ mới đi vài ngày đã thay đổi như chong chóng vậy, nhanh thật.

- Em...có thể hỏi một câu không?

Nhận được cái gật đầu của ba người, nó lập tức đưa ra câu hỏi.

- Người lớn trong nhà đều biết chuyện này chứ?

Hắn định nói không nhưng nhỏ nhanh miệng đã đáp lại là có, vốn dĩ chuyện này chưa ai biết ngoài ba người họ, kể cả Tú Tuệ, Minh Tuấn hay Khánh Du cũng vậy, đều không biết chuyện gì xảy ra cả. Sau câu trả lời của nhỏ, hắn quay sang nhìn nhỏ với ánh mắt đầy những thắc mắc.

- Cậu biết không, thương trường mấy ngày nay tranh đấu dữ lắm, nếu như sơ suất có việc gì thì cổ phiếu của công ty sẽ suy giảm đáng kể đó. Nếu như có chuyện gì để báo chí biết được, họ sẽ phóng to chuyện ra, lúc đó tớ nghĩ chắc công ty đó hơi bị thua lỗ đấy. – Nhỏ nói hai câu này như muốn đáp trả thắc mắc trong lòng hắn, thật thông minh.

- Vậy..ông nội, công ty ông chắc không bị ảnh hưởng chứ? – Nó buột miệng hỏi, ông nó cười rồi đáp đầy tự tin :

- Không vấn đề gì, ông là ai chứ? Sao có thể xảy ra chuyện này, con cứ yên tâm đi, chuyện gì cũng có cái số của nó cả. Nào, mau ra nhảy đi.

Câu nói của ông nó vừa mới đặt dấu chấm đã có hai bàn tay đưa ra trước mặt nó, một là của hắn, hai là của Khải Minh, chẳng biết anh ta hôm nay ăn cái thứ gì mà lại như vậy, cứ khiến nó khó xử miết như thế.

- Tôi nhảy với anh, còn Nhi nhảy với Vũ, lại đây.

Cũng may còn có Khánh Thư ở sau giúp cho nó, nếu không có lẽ nó phải đặt tay hai người này với nhau rồi. Một cặp trai tài gái sắc, một cặp không hề quen biết nhau, một cặp anh em tài giỏi. Nhưng ẩn đằng sau đó là một kế hoạch nhắm thẳng về một cô gái vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Lu Và Chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Nốt Nhạc Thứ Mười Bảy

Nốt nhạc thứ mười bảy

Bản nhạc khiêu vũ dừng lại, thay vào đó lại là một bản nhạc vui tươi. Vợ chồng Phương Di bế đứa con nhỏ tựa thiên thần bước xuống dưới chào hỏi vui vẻ, có lẽ ở đây ngoài nó mới gặp ra thì ai cũng đều quen biết cả.

- Cảm ơn ông đã đến đây. – Anh Phương cười tí mắt bắt tay ông nội nó

- Không có gì to tát cả, Ba cháu là bạn thân thiết với ta, cháu ông ấy cũng như là cháu của ta. Nào nào, bảo bối tên gì thế?

Chị Phương gật đầu, mỉm cười rồi đáp :

- Cháu nó tên là Phương Bảo Uy. Bảo trong “bảo bối”, Uy trong “uy nghiêm”.

- Tên cháu đẹp quá, thích thật nha. Too too too. – Nhỏ thích thú nắm tay em bé

Reng... Nó mỉm cười rồi đi ra chỗ vắng nghe điện thoại, là Mẹ nó.

- Chào Mẹ.

“- Tuyệt Nhi, con đang ở đâu đấy? Dự tiệc cùng ông à?”

- Vâng ạ. Ba Mẹ vẫn khỏe chứ ạ?

“- Ba Mẹ vẫn ổn, chỉ có điều chúng ta nhớ con, dù chỉ mới có hai ngày nhưng Mẹ mong con về đi được không?” _ Mẹ nó bên kia đang rơi nước mắt, giọng như đang nài nỉ nó

- Mẹ, con cũng không rõ nhưng nếu Mẹ nói vậy, con sẽ về nhưng Mẹ phải hứa với con, khi mà trường gọi cho con con sẽ sang đây học nhé? – Nó chu môi

“- Được được, chỉ cần con về đây ở với Mẹ một hai ngày thôi cũng được. Vậy quyết định thế nhé, Mẹ cúp máy đây.”

- Bai Mẹ.

Nó cúp máy, cất điện thoại vào túi song quay người lại thì thấy nhỏ và hấn đã đứng sau lưng nó từ lúc nào.

- Mẹ gọi à? Nhớ rồi đúng không? – Nhỏ cười cười hỏi

Nó không nói gì, chỉ nhún nhẹ vai, hấn nhân cơ hội này hỏi xem nó có quay về không, bởi vì chắc chắn khi Mẹ nó gọi cho nó thì sẽ có một câu khuyên nó về, nó thì làm sao từ chối Mẹ nó dễ dàng như vậy được, sợ bà buồn, có khi còn đồng ý ấy chứ.

- Em không biết, có thể hoặc không. – Nó lắc đầu, sao có thể cho họ biết được chứ, lỡ như hai người này bắt ép nó về trong ngày mai thì thôi rồi, nó muốn ở lại đây vài ngày cho thư giãn một tí

“Không được, cô ta mà ở đây thì làm sao mình có thể thực hiện kế hoạch đây? Nếu còn ở đây dây dưa, chắc chắn Thiên Vũ sẽ không buông tay. Lục Tuyệt Nhi, cô thật quá đáng, đã đi đến tận đây cũng không muốn buông, còn giả bộ viết thư này nọ, xin lỗi gì chứ, gạt người!”

Ngay lúc này mình không thể lơ đãng, không thể hấp tấp, phải làm sao khiến cô ta về Việt, mọi thứ đều sắp xếp ở đó, nếu như thay đổi địa điểm thì có hơi bất tiện cho mình. Chắc chắn sau khi quay về cô ta sẽ bắt ngờ lắm khi thấy sự xuất hiện của một người, đây chỉ mới là khởi động thôi.”

- Ấy, có thể hoặc không thể hả...? Gọi cậu về mà khó khăn quá chừng,thời thì tùy cậu vậy. – Nhỏ xụ mặt, chu môi giận dỗi

Nó nhìn thấy cảnh này cũng mềm lòng, dù có cứng rắn, kiên quyết thế nào cũng phải chịu thua như vậy sao trời.

- Được rồi, được rồi. Cho tở ở đây thêm hai ngày, tở sẽ về Việt cùng mọi người.

- Okay, quyết định vậy đi. – Nhỏ nhanh chóng giơ ngón út lên móc tay với nó, đã móc tay rồi cũng như nó đã hứa, không thể thất hứa.

Nhỏ nhoèn miệng cười, nhưng đằng sau nụ cười đó không biết sẽ còn chuyện gì xảy ra.

- Ấy da, đau quá, aaa. – Nhỏ ôm bụng, mặt nhăn đến khó coi

- Sao vậy? Không sao chứ? – Nó lo lắng

Nhỏ vẫn ôm cái bụng của mình, vẫn nhăn nhó như khi ăn ớt, lắp bắp nói:

- Tở...tở...đau...aa...đau..

- Thiên Vũ, anh mau gọi xe đi, chúng ta phải đưa cô ấy đến bệnh viện

- Em làm sao vậy? – Anh ta chạy lại, nhìn thấy nhỏ đau đến không nói được gì liền bế phốc nhỏ lên chạy ra ngoài đón taxi, may là hấn cũng vừa tìm được xe

Khánh Thư không hiểu chuyện gì xảy ra liền chạy theo đến bệnh viện nhưng họ đến trước cô tận mười mấy phút, sau đó cô mới hí hục chạy vào phòng bệnh, nhưng cũng nhờ đến trễ mà Khánh Thư đã nghe thấy và tận mắt chứng kiến cái cảnh đó, cái cảnh này thật khiến người ta nổi đóa mà.

- Cô ta có sao không? – Khánh Thư lãnh đạm hỏi, đi lại phía nó kéo ghế ngồi nhìn nhỏ, cái ánh mắt này chẳng mấy vui vẻ

- Bác sĩ nói cô ấy bị đau dạ dày vì không ăn uống đúng bữa.

- Cái gì?! Đau dạ dày?? – Khánh Thư toan đứng lên, có phải cô đã nghe sai cái gì rồi không? Cái gì mà đau dạ dày chứ?

Nó nhìn Khánh Thư phản ứng mạnh liền gật đầu, nó nói không đúng gì rồi sao? Không có, đau dạ dày thì nói đau dạ dày, nó có nói sai hay thêm bớt gì đâu mà phản ứng dữ vậy. Khánh Thư thấy mình biểu hiện thái quá liền “cố gắng” nặn ra nụ cười rồi ngồi xuống, đáp :

- Không sao là tốt, không sao là tốt, ha ha.

Bầu không khí im lặng trở lại, cho đến khi hấn và anh ta cùng nhau bước vào, Khánh Thư liếc nhìn anh ta, ánh mắt chẳng mấy thiện cảm, chuyện lúc này cô nhất định phải điều tra cho ra lẽ, tại sao anh ta lại dám làm vậy chứ, thật quá đáng.

[Các người cứ đợi đó đi.]

- Tiểu thư, mặt tôi dính gì sao? – Anh ta lên tiếng hỏi khi cứ thấy cô nhìn anh mãi không hề chớp mắt, chẳng lẽ say nắng rồi à??

- Anh...mặt anh dính...cái đó... - Cô bất chợt nhận được câu hỏi từ người mà mình nhìn từ nãy giờ liền nói không nên lời, không thể nào nói anh ta đẹp nên cô nhìn được, mặt mặt chết đi được.

- Lòng mi rưng. – Hấn lạnh dậm đáp

Anh ta giờ chiếc điện thoại lên lấy cọng lông mi yêu quý của mình ra rồi nhìn cô mỉm cười, nụ cười chết người nhưng làm sao có thể hạ gục cô một cách dễ dàng như vậy chứ.

- Không ngờ cô ngồi ở đó mà vẫn có thể nhìn thấy cọng lông mi bé tí này, quả thật là tinh mắt.

Khánh Thư không biết nói gì hơn nên đành mỉm cười, một nụ cười tỏa nắng, nhưng không ngờ nụ cười đó lại khiến tim ai đó đập thình thịch như muốn nổ tung ra. Nhận được cái ánh mắt kì lạ anh ta nhìn mình, đôi môi dần dần trở thành đường thẳng như ban đầu, vội đứng lên.

- Tôi còn có việc, không ở đây lâu hơn, tạm biệt mọi người.

- Về cẩn thận. – Nó mỉm cười

Khánh Thư gật nhẹ đầu rồi bước khỏi phòng bệnh, đi thẳng ra cổng bệnh viện bắt taxi. Ngồi trong xe mà cứ mãi bực tức chuyện lúc nãy, anh ta lại dám nói dối? Sao lại làm thế chứ? Trí tò mò dâng lên, một phần cũng sợ nó bị hại nên lấy điện thoại bấm số gọi cho anh chàng thám tử mà cô từng gặp ở Việt Nam, anh ấy là người tài giỏi, chắc chắn sẽ điều tra ra.

- Chào anh, tôi là Khánh Thư đây. Anh có thể điều tra cho tôi cái này được không?

[...]

Nhỏ vẫn nằm đó, chưa tỉnh, nó thì vẫn cứ nắm tay nhỏ nhưng đầu đã gục xuống giường mà ngủ, để lại hai chàng trai đứng đó nhìn hai người con gái.

- Sao lúc nãy các người nói dối? – Hấn lạnh lùng hỏi, mắt vẫn cứ nhìn nó

- Chúng tôi không nói dối, chỉ là không thể nói thật, cậu nghĩ nếu nói thật, Tuyết Nhi có đồng ý quay về Việt ? Với lại nếu chuyện này đồn ra ngoài, cậu nghĩ sao về công ty của Ba cậu? Chuyện này cũng chẳng có gì cả, có gì chúng ta về nói họ, dù sao cũng là chúng tôi từ bỏ hôn nhân.

Hấn im lặng không đáp, lý do anh ta đưa ra cũng không phải vô lý, nhưng nếu nó biết được ba người đang nói dối thì coi như xong đời.

Tay nhỏ chợt nhúc nhích, đôi mắt động đậy, chân mày hơi cau lại, nó như bị đánh thức liền mở mắt ra nhìn, đúng thật là nhỏ đã tỉnh rồi, nhưng vẫn còn hơi mơ màng. Anh ta thấy nhỏ tỉnh cũng mau chóng đi lại, ngược lại, hấn cứ bình thường, chậm chậm mà tiến tới. - Tỉnh rồi à? – Nó đứng dậy vuốt tóc nhỏ

- Đây là đâu? Sao tớ ở đây?

Nó mỉm cười dịu dàng, vuốt nhẹ tóc nhỏ đáp :

- Cậu bị đau bụng, bác sĩ nói là đau dạ dày.

Nhỏ im lặng, mắt liếc sang anh mình, Minh Lâm chỉ gật nhẹ đầu như muốn ra ám hiệu gì đó với nhỏ, nhỏ dường như cũng hiểu ý liền đáp :

- Ồ..cái đó, tớ không sao.

- Sao cậu không chịu ăn uống cho đúng bữa vậy?

Nó lo lắng hỏi, nhưng nào biết câu hỏi đó lại đang “đòn” nhỏ vào ngõ cụt. Đầu hơi cúi xuống, hai tay đan chặt vào nhau như có chuyện gì khó nói. Nó quay sang nhìn hai người đang đứng , về mặt lạnh tanh kia thật khiến người ta cảm thấy sợ, nó liền nhướn mày nói :

- Hai người có thể đi mua nước cho bọn em không?

Hắn gạt đầu rồi toan bước đi, anh ta sau khi nhìn nhỏ rồi cũng đi ra ngoài cùng hắn. Nó thấy khuất bóng họ rồi mới uay sang nhỏ hỏi :

- Chuyện gì thế? Khó nói à?

- Tuyết Nhi...tớ có chuyện này, nhưng mà... - Nhỏ ập ứng

Nó nhú mồm, là chuyện gì nhỉ, quan trọng lắm sao? Hay khác? Nó nắm lấy bàn tay của nhỏ, dịu dàng nói :

- Có chuyện gì cậu cứ nói, không sao.

Nhỏ vẫn cúi mặt, môi đã cong thành hình bán nguyệt, đôi mắt ẩn chứa sự bí hiểm khiến con người ta nhìn vào liền sợ hãi, nhưng rất tiếc nó không hề nhìn thấy vẻ mặt nhỏ lúc này bởi mái tóc đen dài của nhỏ đã che lấp mặt của nhỏ. Nhỏ chột thờ dài một môi, nhắm đôi mắt lại rồi ngược lên nhìn nó.

- Cậu hãy hứa rằng dù có chuyện gì cũng phải về Việt ?

Nó nhẹ nhàng gạt đầu, nhỏ mới yên tâm nói tiếp :

- Thật ra...tớ vẫn còn yêu Thiên Vũ, chuyện này tớ thật sự không muốn nhưng anh hai đã khuyên tớ, mặc dù tim đau nhưng sau khi tớ trên máy bay, tớ đã suy nghĩ rất nhiều, anh ấy nói đúng! Tớ đau một, nhưng cậu đau mười, tớ đã thông suốt rồi, tớ...

- Tớ biết! - Nó cắt ngang lời nhỏ.

- Cậu...cậu biết? – Nhỏ bất ngờ

Nó mỉm cười một cái, đôi mắt nhắm nghiền lại đáp :

- Đương nhiên tớ biết. Cậu thử nghĩ xem, chỉ trong hai ngày, làm sao anh em hai người có thể buông tay như thế? Điều này không thể, nếu vậy chúng ta đã không ở đây. Đúng không?!

Nhỏ cười khẩy, nó mở mắt ra nhìn, sao lại cười? Vui lắm sao?

- Tớ thật không tin được, tại sao tớ lại như vậy, nếu lúc đầu tớ quyết định sớm một tí, có lẽ...

- Shhh! Đừng nhắc đến chuyện này, qua rồi. Bây giờ, tớ chỉ muốn mọi người sống thật tốt, hạnh phúc là đủ.

“Lại bắt đầu rồi, cái màn kịch của cô khi nào mới kết thúc đây. Tôi thật chẳng hiểu nổi bản chất con người cô, Lục Tuyết Nhi. Cô rốt cuộc đã bỏ bùa gì cho họ mà họ lại chết mê chết mệt cô vậy chứ? Chúng ta đều giống nhau mà, tại sao cô lại được nhiều tình cảm hơn chứ? Vốn dĩ tôi còn tưởng cô tốt bụng rồi Việt Nam để trả anh ấy cho tôi, không ngờ cô chẳng những không buông tha, mà còn khiến Thiên Vũ ghét tôi hơn, làm tôi phải mất công tốn sức để diễn vở kịch này. Tình yêu này là của tôi, sao tôi lại phải khó khăn để có được nó vậy chứ? Tại sao cứ muốn khiến tôi thành người xấu mới chịu!”

- Được rồi, tớ hiểu rồi. Tớ sẽ không nói chuyện này nữa, tớ cũng mệt rồi. Có lẽ nên nghỉ ngơi ở đây vài ngày rồi về Việt .

- Hay là cậu qua nhà ông tớ đi, dù sao tớ ở đó cũng chán. – Nó đưa ra đề nghị

- Cũng được, vậy làm phiền cậu rồi.

Nó cười vui vẻ, cùng lúc đó hai người kia cũng đem hai lon nước cam và hai cái bánh sandwich đi vào.

- Của em – Anh ta, hắn không hẹn cùng đồng thanh

- Cảm ơn hai người ha. – Nó cầm lấy

Nhỏ và nó cầm hai cái bánh ăn ngon lành, xong xuôi cả thấy liền đón xe đi thẳng về nhà ông nó, bây giờ cũng đã gần mười một giờ, đều mệt mỏi rồi, ông nó thì vẫn đang dự tiệc, chưa về, mọi người đều đi ngủ hết, chỉ còn nó ở phòng khách đợi ông về.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Nốt Nhạc Thứ Mười Tám

Nốt nhạc thứ mười tám

Nó đang nằm xem phim kinh dị, đang đến khúc gây căng thì nó bị dọa cho mất hồn, sao ông nội lại về đúng lúc vậy chứ, mém xiu nữa là nó la toáng lên rồi, đến lúc đó chắc người dân xung quanh tưởng là nó đang gặp ăn cướp hoặc tên biến thái nào mà chạy qua đây thì mệt rồi.

- Ông nội, làm con hết cả hồn. – Nó vuốt ngực, thở phào nhẹ nhõm

- Giờ này không đi ngủ, nằm coi phim ma, con định làm cú sao? Hay là đang thao thức nhớ ai nên ngủ không được? – Ông nội cười trêu nó

Nó phì cười đi lại phía ông, đôi tay nhẹ nhàng giúp ông cởi áo vet cùng cả vạt cho thoải mái, có thể nói đây là lần đầu tiên nó giúp ông trong những việc này, cảm giác có chút đặc biệt.

- Con đây là đang đợi ông, vì bọn con về nhà trước nên con sợ ông buồn, mới đến tiệc một chút mà đã ra về không nói với ai, có chút ngại. Với lại ông nên cho con làm một chút gì đó cho ông chứ, ngày nào ông cũng bận bịu đến giờ này mới về, một mình lo cho công ty, con cũng sợ tuổi ông đã cao, không thể chịu được.

Ông nội gật đầu, cười hạnh phúc, xoa đầu nó đáp :

- Cháu gái của ông đã lớn rồi, biết lo lắng cho người khác rồi. Yên tâm đi, ông có thể lo được cho công ty, ông vẫn còn đang khỏe lắm, chưa già đâu, ông phải sống đến một trăm tuổi chứ, để còn ẵm cháu cố của mình nữa.

- Nhất định rồi! Mà ông nội, con còn có chuyện khác, cái đó...Thiên Vũ, Minh Lâm với Phương Thy, ba người họ vẫn chưa đặt khách sạn, cho nên có thể cho ba người họ ở đây vài ngày được không ạ?

- Được chứ, không thành vấn đề, dù sao cũng là bạn bè của con, phải đối xử tốt một chút. Bây giờ thì mau lên ngủ đi, không thôi sẽ có quần thâm, như vậy là không được.

Nó mỉm cười, gật đầu rồi cùng ông nội đi lên phòng, chuyện nó về Việt Nam có lẽ ngày mai hãy nói, bây giờ ông nó cũng đã mệt rồi, ngày mai đúng lúc cũng là ngày nghỉ, sẽ có thời gian hơn, nó nhất định phải nấu món gì đó ngon ngon mới được.

[...]

Sáng hôm sau, mới chỉ có sáu giờ ba mươi mà nó đã thay đồ, rửa mặt xong xuôi và đang lúi thủi trong bếp trong lúc mọi người vẫn ngủ như chết, giống như một cô nàng đang ăn trộm đồ ăn vậy.

- Sao hết đồ ăn rồi ta?? Phải đi siêu thị, ừm, đúng rồi.

Nó rút một tờ giấy trắng dưới bàn rồi viết những thứ cần mua, cả một dãy, mua kiểu này một mình nó sao xách nổi, mà giờ này ai cũng đang ngủ, không thể đánh thức ai, siêu thị thì cũng cách nhà khá xa, đành phải đón taxi để đi thôi, để cho mọi người bất ngờ, tốn kém tí không sao đâu. Nó tí ta tí tòn rồi nhà mà chẳng biết có một chiếc taxi đang theo sau nó.

- Cô nương, có cần đi nhờ xe không? – Hắn thò đầu ra ngoài cửa sổ xe taxi, ánh mắt như đang trêu nó

Nó nhìn thấy gương mặt xấu xa của hắn, trong lòng không khỏi thầm trách mình không biến hắn thành một con khi chỉ biết hú hét, lúc đó nó nhất định sẽ đập cho hắn nhớ đời, sao nó lại có thể yêu cái tên này chứ, thật không thể tin được. Nhưng vì cuộc sống tươi sáng, nó đành phải nhin nhin, sẽ tìm cách chơi hắn sau, bây giờ nhanh chóng đến siêu thị là tốt nhất.

- Không phải vì em nhanh chóng muốn đến siêu thị thì anh có đưa bạc tỷ em cũng không lên đâu đấy.

Hắn cười thỏa mãn rồi mở cửa xe cho nó, nó chu môi phồng má rồi đặt mông ngồi cạnh hắn, cả hai chính thức di chuyển đến siêu thị. Chỉ trong vòng mười lăm phút, cả hai đã có thể thuận lợi vào siêu thị đi vòng vòng mua đồ.

- Em định mua cái gì?

- Em á? Em định nấu vài món cho mọi người, chỉ cần mua nhiều đây thôi

Hắn cầm lấy danh sách mua đồ của nó, qua cả số một trăm, cái này là nấu vài món đây đó hả, có thể nấu đến mấy chục món đấy chứ vài món cái gì, chẳng lẽ nó định mua thức ăn dư trữ khi đông về??

- Em mua gì lắm vậy? – Hắn chìa danh sách ra hỏi nó

- Em đây là mua giúp cho mọi người, ở nhà cũng hết đồ ăn, siêu thị thì xa, trời bây giờ cũng lạnh lắm, em giúp họ thôi.

Hắn nhún mày nhìn nó hoài nghi rồi cũng cùng nhau chia ra mua cho nhanh, siêu thị giờ cũng vắng lắm, bởi vẫn còn sớm, thời tiết thì lạnh, ít ai ra đường giờ này, ở nhà bật lò sưởi ngủ có tốt hơn không chứ.

Hiện giờ thì nó và hắn đang đứng trước siêu thị để bắt taxi, vì ít người nên bắt taxi cũng chẳng quá khó, tâm trạng cả hai cũng quả thật rất tốt, vui vẻ ngồi trên xe về nhà.

Về đến nhà, cả hai ngồi phịch xuống ghế sofa nghỉ ngơi, nhắm tịt mắt lại, dậy từ sớm, buồn ngủ là chuyện không trốn khỏi.

- Em có cần anh giúp gì không? – Hấn ôm chặt lấy nó, mắt vẫn nhắm, hỏi

- Giúp em gọt rau củ. – Nó mỉm cười

- Oke. Dậy nào.

Nó và hấn vương vai rồi bắt đầu công việc của mình, hấn thì yên phận ngồi trên ghế gọt rau củ, còn nó thì loay hoay ở gian bếp với những thứ khác.

[...]

Sau khoảng thời gian gần một tiếng đồng hồ, cuối cùng nó và hấn cũng hoàn thành các món ăn và cũng có trái cây ăn tráng miệng đang ướp lạnh nữa. Nó đang loay hoay dọn đồ ăn ra bàn, nó quay người lại, bất chợt một nụ hôn đặt lên môi nó.

- Đỉnh hôn với anh! – Hấn nghiêm túc nhìn nó

- Đỉnh hôn? Nhưng em...nếu như em...em... Nếu như em không giàu có, chỉ là một cô gái bình thường, nếu như em làm gì có lỗi với anh, anh có bỏ rơi em không?

Trán hấn bắt đầu có những vạch đen, bỏ rơi bạn gái mình dù cô ấy chỉ là cô gái bình thường, bỏ rơi dù nó không làm gì có lỗi với hấn, hấn là loại người như thế sao? A hay là nó đã gây ra chuyện gì rất lớn nên giờ đang rào trước đón sau đây??

- Em đã làm cái gì có lỗi với anh hả?? Em em em...em đang quen thằng khác phải không? – Hấn bắt đầu ôm chặt lấy nó, không cho nó thoát khỏi câu hỏi của mình

- Em làm gì có, chỉ là...em...em...em nói dối anh vài việc... – Nó ấp úng, cúi mặt xuống dưới

Hấn nhíu mày khó coi, gương mặt chẳng mấy vui vẻ gì, đã nói dối chuyện gì, hãy thành thật khai báo để nhận được sự khoan hồng. Nó thầm nguyện rửa mình, biết thế khỏi hỏi để lâm vào bước đường này.

- Em là...em là người ngoài hành tinh!!! – Nó hét vào tai hấn

- Người ngoài hành tinh...??

Gương mặt hấn đầy hắc tuyến, bảo hấn tin nó, buồn cười, không thể nào đầu bé yêu à. Quả nhiên nó chẳng thể nói dối được ai, kể cả con nít còn không thể tin nói chỉ bảo hấn tin.

- Lục Tuyết Nhi, em nên biết rằng em không có tài nói dối đâu, đừng cố gắng làm gì. – Hấn nheo má nó

- Xì!

Nó đạp chân hấn một cái thật mạnh rồi thuận thế đẩy ra, thấy hấn khốn khổ với cái chân của mình mà nó thích thú vô cùng, lần đầu tiên trong lịch sử nha, nó khoanh tay đứng đó nhìn hấn, giọng bốn cọt nói :

- Anh không chơi lại em đâu, ha ha ha.

- Em...đội đấy, hãy đội đấy. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn!! – Hấn vừa ôm chân vừa nói với nó, mặt nhăn như khi ăn ớt, quả thật hiếm thấy, điều này chứng tỏ rằng, sức mạnh của nó chẳng phải là dạng vừa

Những cảnh nói chuyện, đùa giỡn cho đến lúc cả hai ôm nhau đều được Khải Minh nhìn thấy toàn bộ, anh nắm chặt bàn tay của mình lại, gân xanh cũng nổi trên cánh tay sần chắc, gương mặt cũng trở nên khó coi hẳn lên. Hiện tại từ cầu thang xuống bếp đang có tổng cộng năm người, nhỏ và anh ta đang định xuống dưới thì vô tình thấy hết mọi nét tức giận của Khải Minh khi nhìn thấy nó và hấn đang vui vẻ, thân mật bên nhau, cũng hiểu chuyện gì đang diễn ra ở đây, anh em họ cười khẩy rồi giả vờ đi xuống lầu, cố ý tạo tiếng động mạnh, về mặt cứ như không thấy gì.

- Ấy da, ngủ một giấc thật là đã đời, còn có đồ ăn ngon nữa, hạnh phúc ghê ta. Ấy, Khải Minh, anh cũng dậy rồi à? Có phải mùi thức ăn đánh thức anh dậy không? – Nhỏ đi lại gần Khải Minh, mỉm cười vui vẻ hỏi, ánh mắt có chút gì đó kì lạ

Khải Minh nhất thời bị nhỏ hỏi, đầu óc vẫn chưa nghĩ ra câu trả lời, ậm ự gật đầu một cái cho qua. Mối nhỏ cong thành hình bán nguyệt, tiến lại bàn ăn, tay kéo ghế rồi ngồi xuống cạnh chỗ nó, chỉ còn chỗ đối diện duy nhất cũng bị hấn ngồi từ thuở nào, cuộc sống là như thế, phù phàng là như thế, thậm chí chiếc ghế xéo trái cũng bị anh ta giành mất, chỉ còn một chỗ cuối cùng chính là ngồi đối diện ông, mà cái chỗ đó thì sao thấy rõ mặt nó được, cũng cách nhau hơi xa.

- Chà, đồ ăn nhiều quá, chúng ta sao mà ăn hết đây? – Ông nó vui vẻ ngồi vào ghế

- Nhiều đây đã ít rồi đấy ông, hồi sáng mỗi món là cả thùng lặn đấy ạ. – Hấn trêu nó

Mọi người ai cũng cười vui vẻ chỉ trừ Khải Minh, mặt mày từ nãy giờ cứ nhăn nhó nhí nhí, miếng cà chua nhỏ bé trong chén cũng bị anh trút giận lên, dầm nát ra đến đáng thương. Ông ngồi đối diện anh, nhìn thấy cảnh tượng đó liền ho một tiếng, nói :

- Con không ăn cũng đừng làm như thế.

Mọi ánh mắt đều hướng vào Khải Minh, nó cau mày khi thấy miếng cà chua nát nát, nó rõ là xắt lát nào lát nấy đều đẹp là thế, còn Khải Minh thì đang “góp công” phá hoại, có ý gì đây chứ? Nếu có ghét nó thì cứ nói, sao lại làm mấy cái chuyện này, thật là đáng ghét. Nó thờ dài, cố gắng xem như không có gì, cứ tưởng bữa sáng sẽ rất vui, nào ngờ mọi chuyện đều bị Khải Minh phá hỏng hết rồi, chẳng còn tâm trạng nữa.

- Tuyệt Nhi, con có định về Việt không? – Ông nó bắt chợt hỏi

- Con định nói với ông từ hôm qua. Con dự định về Việt , khi nào trường thông báo đi học con sẽ lại tới đây được không ạ?

- Đương nhiên rồi, ông rất vui khi con quyết định như thế, có ước mơ là tốt nhưng cũng đừng ham mê mà quên gia đình. Khi con qua đây rồi ông sẽ lo cho con hết, cứ yên tâm mà học.

Ông nó vui vẻ, tâm trạng của nó cũng theo đó mà lên, không ai phản đối, vậy đã được rồi, nó chẳng muốn thêm gì cả, tạm thời cứ vậy đi.

Ăn uống xong xuôi, mọi người cũng giúp nhau dọn dẹp, căn nhà cũng từ từ trở lại lúc đầu, gọn gàng và sạch sẽ. Hiện tại là chín giờ đúng, tất cả đang ngồi trên phòng khách xem phim, nói là xem phim chứ thật ra có gì đâu mà xem, bấm tới bấm lui muốn cháy cả tivi cũng không hề xuất hiện cái gì hay hay cho mọi người cùng xem, chán chết mất.

- Chúng ta đi xem phim đi, mọi người cũng đang chán mà? – Khải Minh đề nghị

- Cũng được đấy, đang chán chết, đi chơi cho qua thời gian. Khải Minh, con đặt vé đi, còn tụi con thì đi thay đồ đi.

Cả năm người đều hớn hờ kéo nhau lên phòng lựa đồ đẹp đi chơi, ai cũng có một phong cách riêng biệt. Nó chỉ đơn thuần kết hợp cùng áo len họa tiết với nền đồ sẫm cùng chân váy xoè ngắn, quần tất đen cho mình, style rất hợp thời trang trong mùa lạnh, sơ mi trắng cổ nơ trong nổi bật, có thể tôn lên vóc dáng thon thả của nó. Để có được sự hài hòa và thống nhất, nó đã lựa chọn túi xách đeo chéo và boots với một màu sắc tương đồng.

Nhỏ thì điệu đà hơn khi kết hợp với một chiếc áo len oversized màu kem hợp thời trang với chân váy xoè. Để trông trẻ trung, năng động tạo điểm nhấn rất riêng cho set đồ của mình. Ngoài ra nhỏ còn kết hợp cùng túi xách nhỏ màu đỏ cam và đôi boots màu đen bóng loáng.

Còn ba chàng kia thì trông khá đơn giản mà không hề đơn giản. Hấn và anh ta chỉ đơn giản phối một chiếc áo thun cùng áo sơ mi bụi bặm bên ngoài, quần jeans. Mặc dù có điểm tương đồng nhưng mỗi người mỗi dáng vẻ khác nhau, hấn thì có vẻ cool ngầu, còn anh ta thì đem lại cảm giác ấm áp cho người nhìn. Nhìn đi nhìn lại chắc Khải Minh là người “đen” nhất. Áo thun đen kết hợp cùng áo vets kiểu Hàn Quốc đen, quần jeans đen, giày cũng đen, thậm chí cả mắt kính và đồng hồ cũng bị đen “lây”.

- Chà, ai cũng mặc đồ đẹp hết rồi ha, vậy chúng ta đi thôi.

Ông nội nó xì tin chơi cả một bộ đồ rất nổi, cũng may là thời tiết ở Mỹ lạnh và không có nắng nên bình thường, chứ gặp như ở Việt thì thôi rồi, hoa cả mắt. Tất cả cùng nhau di chuyển lên xe và bắt đầu trên đường đến rạp chiếu phim, có một vấn đề chưa đề cập ở đây chính là trước vài phút lên xe họ còn cãi qua cãi lại về chỗ ngồi nữa cơ. Nhỏ thì muốn ngồi với nó, nó thì muốn ngồi với hấn và hấn cũng vậy, anh ta thì bận rộn kéo nhỏ về ngồi cạnh mình, cãi tới cãi lui thì nó đành di chuyển sang một ghế khác ngồi một mình, Khải Minh thuận tiện định đến ngồi cạnh nó nhưng mà không thuận lợi ngồi được, hấn nhanh chân hơn một bước, không kiên nhẫn ai mà đặt mông ngồi cạnh nó khiến Khải Minh muốn cào hấn ra từng mảnh. Cuối cùng thì cũng yên lành hơn một tí, trong xe không ai nói chuyện cho đến khi tới rạp phim.

- Ông nội ngồi cạnh con đi. – Nó nắm tay ông vui vẻ đến ngồi cạnh nó cho đỡ có chuyện phiền phức, chỗ còn lại hấn vẫn là người “chiếm lĩnh”

Lần này có vẻ mọi người đều chịu an phận về chỗ ngồi của mình, nhỏ và anh ta cũng khá là thích thú khi Khải Minh và hấn cãi nhau, cùng tranh giành một người, chuyện này giống như bọn họ lúc trước vậy, bây giờ chứng kiến lại cảm thấy thật vui. Anh em nhỏ lợi dụng trong phòng chiếu ồn ào liên tục, kẻ hoạch có chút thay đổi, tình hình này bọn họ sẽ dễ dàng lôi kéo theo Khải Minh, xem ra nó cũng thật đào hoa, khiến bao người say mê. Nhìn theo dáng vẻ của Khải Minh thì anh chắc chắn đã phải lòng nó rồi, chuyện này có phải sẽ biến thành một vở kịch cho anh em họ tự do thoải mái mà theo dõi, tùy ý điều khiển theo ý của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Lù Và Chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Nốt Nhạc Thứ Mười Chín

Nốt nhạc thứ mười chín

- Phim hay quá trời luôn. – Nhỏ vun vai sáng khoái, tâm trạng cũng rất tốt

Mọi người đang cùng nhau ngồi ở quầy kem ở rạp, trên bàn cũng có vô số ly, mà máy ly này đều sạch bách không còn gì để nói, cái đồng này chỉ có thể do nhỏ và nó làm ra thôi, hai thánh ăn kem mà sáp lại thì quầy nào chịu cho nổi.

- Xem phim rồi, kem cũng ăn rồi, bây giờ chúng ta đi chơi thôi. – Ông nội nó cười nhe cả hàm răng, điều này chứng tỏ ông cũng đang rất là vui, hiếm khi có cơ hội như bây giờ, phải tận hưởng chứ

[...]

Hiện tại mọi người đang đứng trước cổng Disney's Animal Kingdom, nơi này còn có tên là Vương quốc của những loài thú, là công viên giải trí cũng như sở thú lớn nhất thế giới với diện tích hơn hai triệu m². Đến đây bạn sẽ có dịp nhìn ngắm, tiếp cận và chụp hình cùng khoảng một nghìn bảy trăm con thú thuộc hai trăm năm mươi loài khác nhau sinh sống tại đây. Với mười triệu lượt khách tham quan mỗi năm, Animal Kingdom được xem là công viên giải trí có lượng du khách tham quan đứng thứ năm ở Mỹ, và thứ tám trên thế giới. Đây chắc chắn là nơi lý tưởng cho mọi người đến vui chơi thỏa thích, không giới hạn tuổi tác.

- Đẹp thật nha. Sư tử trắng kia ông. – Nhỏ phấn khích, liên tục chụp hình những con sư tử trắng muốt đó rồi nhảy sang chuồng cọp

Ngoài nhỏ và ông nội đang quay quần bên mấy cái chuồng sư tử và chuồng cọp kia thì nhóm bên đây đang đứng im bất động, nhìn họ giống như trẻ em được cho kẹo vậy, vui vẻ là thế, nó nhìn cũng cảm thấy vui lây.

- Tuyệt Nhi, chúng ta đi xem trần khổng lồ đi.

Dứt câu, Khải Minh đã kéo nó đi đến chuồng trần, hai người kia cũng vì bất ngờ mà không kịp phản ứng gì, dù thế nhưng Khải Minh vẫn bị nó hất tay ra, từ chối thẳng thừng.

- Tôi không thích ai lôi kéo tôi, anh tốt nhất đừng động tay động chân, và lại tôi cũng không thích trần, anh tự đi mà xem.

Nó bực bội chạy lại chỗ của hắn, cái tên này là thế nào vậy, suốt ngày lôi lôi kéo kéo thế là ý gì, nếu còn tiếp tục tình trạng, thế nào nó cũng sẽ bị Khải Minh chọc tức mà chết không nói được lời trần trời đất. Thấy nó đang bực mình, hắn và anh ta liếc nhìn nhau rồi nói :

- Em muốn xem gì?

- Không xem gì hết, giận rồi. – Nó chu môi, giận cá chém cả thớt

Hắn và anh ta không nói không rằng, không hẹn nhau mà cùng kéo nó sang chỗ mấy con gấu trúc để nó hạ nhiệt, con gái mà, ai chẳng thích những thứ hoặc con vật dễ thương chứ, ví dụ điển hình như gấu trúc chẳng hạn. Một bên thì đang dung dăng dung dề đi xem gấu trúc, một bên thì tức giận, tính toán mưu kế.

“Ái chà, cứ theo cái kiểu này, kế hoạch của mình chắc chắn thành công, sẽ không có ai phát hiện ra điều gì đâu. Tuyệt Nhi, cô cứ đợi đó mà xem chuyện hay diễn ra, chuyện này là tại cô tự chuốc lấy, đừng trách chúng tôi.”

Nhỏ đi về phía của Khải Minh, anh đang nhìn theo hình bóng của cô gái đang bị hai chàng trai kéo đi, ánh mắt chứa đựng sự tức giận tột độ, nhỏ đặt bàn tay trắng ngần lên vai Khải Minh khiến anh giật mình.

- Anh thích cô ấy?

Chỉ một câu hỏi tưởng chừng như vô hại, gương mặt ngây thơ, ánh mắt chứa đựng sự yêu thương, dịu dàng của nhỏ đã khiến Khải Minh không hề đề phòng, có chút ấp úng, ánh mắt cũng chần chừ nhìn thẳng vào nhỏ, quay phắt người đi để trốn tránh câu hỏi, nào biết sau lưng mình là một nụ cười rộ rỡ, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống mình.

- Anh không thừa nhận, tôi sẽ bắt anh phải thừa nhận, không chỉ với tôi, mà trước mặt tất cả mọi người!

- Phương Thy, đi thôi con.

Nhỏ mỉm cười, đợi hai người họ quay đi nhỏ mới cười nửa miệng, nhún vai rồi lon ton chạy theo.

[...]

Đi chơi đã đời, cuối cùng mọi người cũng đặt chân về đến nhà an toàn, hôm nay phải nói thật là vui, nếu không có những chuyện ngoài ý muốn, chắc chắn sẽ còn vui hơn nữa.

- Mọi người về rồi, đúng lúc đồ ăn còn nóng, vào ăn luôn cho ngon. – Bà giúp việc cười hiền hậu nói

Mọi người cất giày dép vào tủ, mang dép bông vào rồi lần lượt đi rửa tay, việc cuối cùng chính là ngồi vào bàn và ăn thôi. Ở Mỹ vốn dĩ không ăn cơm trên bàn cũng toàn đồ ăn và vài lát bánh mì nướng, nhưng như thế cũng tốt, lâu lâu phải đổi một tí, cơm cơm quai cũng ngán. Hôm nay trên bàn thật sự có rất nhiều món ngon, mùi thơm nức mũi, nhìn là đã muốn ăn hết chỗ này. Sườn heo nướng, súp nghêu, pizza, bánh cuộn Burrito, Beefsteak,... Toàn

những món ngon lạ, bắt mắt, một lần mà ăn hết nhiều đây là đã mãn nguyện rồi, không uống công đến Mỹ một chuyến.

- Ngon quá đi, nhìn là đã muốn ăn. – Nhỏ cười híp mắt

- Thế thì ăn nhiều vào.

Nó gấp một miếng thịt bỏ vào chén cho nhỏ rồi mọi người cùng ăn vui vẻ, ngon miệng.

Sau khi ăn uống xong xuôi, no căng bụng thì nhỏ, anh ta và Khải Minh là người dọn dẹp lại bàn, nó và hấn là người rửa chén. Nói là rửa chén chứ hai người này đang tạt nước ỉ xèo ở dưới mà ở trên không hề hay biết chuyện gì đang xảy ra, tạt đến nỗi áo quần tóc tai đều ướt hết mà vẫn còn tạt.

- Hai đứa này đúng là hợp nhau. – Ông nó cười, nói

- Vâng, bọn họ chính là như thế đó ông. – Nhỏ phụ họa thêm

- Con không muốn Nhi đính hôn với hấn.

Câu nói này của Khải Minh khiến mọi người ngạc nhiên, tại sao anh lại nói như vậy, vẻ mặt cũng chẳng vui vẻ gì, thậm chí ngay cả cái tên cũng chẳng thèm nhắc đến. Nhỏ và anh ta nhìn nhau rồi khẽ cười, mọi chuyện càng ngày càng vui rồi.

- Tại sao? – Ông nội nó thắc mắc

- Hấn ta từng khiến cho Tuyết Nhi tổn thương một lần, tôi không muốn có lần thứ hai. Dù cho hấn ta có tốt đến mức nào, tôi vẫn không đồng ý. – Anh kiên quyết nói, giọng nói này, thái độ này giống như đang ra lệnh cho mọi người không được làm trái ý mình

- Anh thích cô ấy? – Minh Lâm cầm cây nĩa cắm phập vào miếng táo rồi đưa lên miệng, vẻ mặt cũng rất bình thản

- T..tôi... Làm gì có chuyện, tôi là anh trai của Tuyết Nhi, có quyền trong những chuyện này. – Khải Minh nhất thời bị anh ta hỏi khó, lắp bắp vài lần mới có thể nặn ra một câu trả lời hoàn chỉnh.

- Dù anh có là anh của tôi thì cũng chẳng có cái quyền gì xen vào chuyện cá nhân của tôi.

Nó và hấn từ nhà bếp bước ra, mặt của nó cũng có sát khí, đôi mắt nhìn thẳng vào Khải Minh như muốn phóng hỏa vào anh.

- Tại sao lại không? Anh là anh của em, đương nhiên là có quyền! – Khải Minh tức giận đứng dậy

- Khải Minh, ngồi xuống! – Ông nội nó nhanh chóng can lại, biết rõ tính nó chắc chắn sẽ phản bác lại một cách dữ dội cho chuyện này bởi nó là người không thích ai quyết định thay cho mình mà chưa hỏi qua ý kiến

- Được rồi, mọi người căng thẳng như thế làm gì. Ấy, sao đồ của hai người ướt thế? – Nhỏ thắc mắc

Cả hai liếc mắt nhìn nhau rồi nó mới ấp a ấp úng đáp :

- Trong lúc rửa chén, con lỡ tay làm đổ nước lên người ạ.

Ông và nhỏ nhìn nhau cười, chắc chắn là làm trò con mèo ở dưới, chơi tạt nước chứ gì, còn nói lỡ tay làm đổ nước, thật không thể nào tin được.

- Tụi con lên phòng thay đồ đi, không thôi cảm lạnh bây giờ.

- Vâng.

Nó cùng hấn mau chóng vọt lên phòng, lỡ may ở dưới còn bị “tra khảo” nữa thì mệt à. Lên đến phòng, nó mở tủ quần áo quơ đại một cái áo thun màu trắng và quần jeans đen rồi bước vào phòng tắm, lúc này chơi tạt nước, xà phòng có dính vào tóc, nếu để đến tối sẽ rất khó chịu, thôi thì gọi luôn cho xong. Thật trùng hợp rằng bên kia hấn cũng chọn một bộ y chang như thế, không hề khác chỗ nào cả, và hấn cũng đang có mặt tại phòng nó, đương nhiên là thay đồ sạch sẽ, đẹp đẽ rồi mới qua phòng nó chứ, nếu không chắc nó sẽ mắng hấn một trận rồi đuổi ra khỏi phòng mất. Hấn lướt sang kệ sách, nhú mầy khi nhìn bìa của những cuốn sách đó, sao nó âm u đến cái mức này, nó thật sự rất có hứng thú với truyện ma, bỏ đi còn đem theo cả đồng như vậy.

- Sao em ấy sưu tầm nhiều truyện ma thế nhỉ? Cả chục cuốn, ma tóc dài, ma gương, còn có cách gặp ma nữa, thôi bó tay rồi, nghiền ma đến phát điên rồi. – Hấn lắc đầu ngán ngẩm

- Anh làm gì thế?

Nó từ phòng tắm bước ra chẳng một tiếng động nào, lại còn xoa tóc, gương mặt cũng bị tóc che hết, làm hấn giật bắn người, định hù hấn rút tim ra ngoài hay gì vậy. Thờ phào nhẹ nhõm, tự trấn an bản thân mình một cách thâm lặng, không thể để nó nhìn thấy bộ dạng sợ sệt này của mình, mặt mặt chết mất.

- Ma Thối Đèn, The Walking Dead, The Ring, Another, The Woman In Black, Đề Thi Đắm Máu, Cầm...

- Thôi được rồi, bình tĩnh, anh không có ý muốn đọc đâu, anh không hứng thú. – Hắn lập tức rời khỏi chỗ kệ sách đó, di chuyển đến ngồi ngay giường

Nó vừa lau tóc vừa theo dõi nét mặt hắn, sao lại xoắn thế nhỉ? Chỉ là tên truyện thôi mà, sao sợ thế, ái chà chà, chẳng lẽ..hắn sợ ma sao??? Nó cố gắng nhin cười khi nghĩ như thế, nhưng chuyện này có thể là điểm yếu của hắn, nó có thể nắm cái đuôi này để hù dọa hắn, chắc sẽ vui à nha.

- Ấy, mà sao anh lại mặc đồ y chang em vậy? – Nói chuyện nãy giờ nó mới phát hiện ra chuyện này, nhưn mây hơi nghi ngờ. – Anh nhìn trộm em. . .?

- Em điên à? Đường đường là một nam tử hán, ai lại đi nhìn trộm con gái chứ, mắc cười chết mất.

Nó phì cười, hắn mà dám, nó sẽ băm hắn ra thành trăm mảnh vì tội lén lút nhìn trộm con gái, nhưng dù sao thì nó vẫn tin tưởng hắn, chắc chắn là hắn không dám làm thế đâu. Nó ngồi xuống giường, tiếp tục hong khô tóc của mình bằng máy sấy, hắn thì từ từ nhích lại gần ôm người con gái bé nhỏ trước mặt, thò thế vào tai nó.

- Khi nào mới đính hôn?

- Em không biết, cứ để cho người lớn quyết định. – Nó mỉm cười thuần khiết

- Vậy anh nhất định nói họ chọn ngày nào sớm nhất, tốt nhất để trời em lại.

Nó phì cười, xoay người lại trêu hắn :

- Anh ham hồ thật ấy nha, dù sao cũng chỉ là đính hôn, em còn có thể cưới người khác.

- Em dám?!!

Nó không hề đề phòng, đã thế còn rất bình thản chọc hắn, kết quả nhận được chính là bị...cù lét đến thâm thương, con gái nhà người ta cười đến chảy nước mắt mà hắn vẫn không buông tha làm nó cười quần quai lăn lóc trên giường, với tính thể như vậy, một đứa con gái như nó thì làm sao cân nổi hắn, với lại nó nhột đến mức không thể nghĩ gì được, chỉ có thể cười, cười và xin “tha mạng”.

- Đùng. ....a hi hi ha ha, ha ha ha ha. Thiên. ....á ha ha ha. . .

Cùng lúc đó có ba người bước đến gần phòng nó thì nghe tiếng nó la hét i ôi liền xông vào, cảnh tượng trước mặt chính là hắn đè nó, chọt lét nó, còn nó nước mắt nước mũi đều đều tèm lem, mặt mày cũng đỏ hết lên vì cười, điều này chẳng biết sao mà Khải Minh rất tức giận, mạnh tay kéo hắn ra trong khi hai người đứng sau rất bình thường, giống như không có gì xảy ra cả.

- Cậu nghĩ mình là ai mà dám động vào Tuyết Nhi hả?

Khải Minh tức giận quát thẳng vào mặt hắn, còn hắn, bình tĩnh, lạnh nhạt chỉnh lại quần áo, tóc tai rồi ngồi xuống ghế cạnh giường, không quan tâm đến câu hỏi và vẻ mặt của Khải Minh.

- Tôi hỏi cậu lúc nãy làm gì với cô ấy? Nói!! – Khải Minh nhấn mạnh

- Sao tôi phải trả lời? Anh là ai, lấy quyền gì bắt tôi nói? – Giọng điệu này của hắn như đang cố ý thách thức sự bùng nổ con giận của Khải Minh, loại người chỉ biết la hét, quát vào mặt người khác là cái thể loại hắn ghét nhất trên đời.

- Tôi có quyền gì? Tôi là anh. . .

- Đùng lòi cái chức vụ của mình ra để nói nữa, anh còn câu nào khác cho mình không, tôi nghe riết chán rồi. Tôi là anh trai của Tuyết Nhi, tôi có quyền quyết định. Xin lỗi nhưng câu nói đó rất là chói tai, cứ ý vào cái tuổi mình lớn hơn, là anh trai thì muốn làm gì thì làm sao? Tôi chính là ghét thể loại như anh, suốt ngày chỉ biết lo ó ăm sòm, lại thích quát như vậy, à còn cả thích ra lệnh cho người khác làm theo ý mình nữa, thay vào những thời gian anh làm những chuyện như thế thì làm ơn ra giúp ích cho người khác đi, đừng ở đây tỏ vẻ ta đây.

Hắn không nề nang gì mà thẳng tay phang cho Khải Minh mấy câu làm anh tức đến muốn phụt máu, trước giờ chưa có ai dám sỉ nhục anh như thế, vì mấy câu nói đó của hắn mà anh đã động tay, nắm cổ áo hắn, trừng mắt với hắn, còn hắn, y chang vẻ mặt lúc nãy.

- Anh làm gì vậy? Buông ra đi! – Nó tức giận, cố gắng gỡ tay của Khải Minh ra

- Em im đi! Nếu như anh vô không kịp thì có thể em đã bị nó cưỡng bức rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Lu Và chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Nốt Nhạc Thứ Hai Mười

Trước khi vào chap, mình có đôi lời muốn nói. Trước hết, mình xin chân thành cảm ơn các bạn đã ủng hộ và theo dõi bộ truyện này của mình, thật ra bộ truyện này cũng là bộ đầu tay của mình, và sau khi mình viết lại và đăng lên đây đã được các bạn nồng nhiệt yêu thích, comment và đánh dấu sao cho mình. Mặc dù là viết lại từ bộ cũ nhưng mình cũng đã thêm vào các tình tiết khác để cho hợp với nội dung từng chap cũng như truyện, mình cũng rất cố gắng để viết làm sao cho hay hơn và lời văn cũng tốt hơn cho nên mình cũng cần lời khuyên của các bạn đọc giả, các ý kiến cá nhân của mỗi người để mình có thể cải thiện được. Mình rất mong rằng sau bộ truyện này, các bạn sẽ ủng hộ cho những bộ tiếp theo. Có thể sau này mình ra chap sẽ chậm hơn vì bận việc học nên mong các bạn thông cảm cho mình. Cảm ơn mọi người!!

Nốt nhạc thứ hai mươi

- Tôi chính là ghét thể loại như anh, suốt ngày chỉ biết lo ó um sùm, lại thích quát như vậy, à còn cả thích ra lệnh cho người khác làm theo ý mình nữa, thay vào những thời gian anh làm những chuyện như thế thì làm ơn ra giúp ích cho người khác đi, đừng ở đây tỏ vẻ ta đây.

Hắn không nể nang gì mà thẳng tay phang cho Khải Minh mấy câu làm anh tức đến muốn phụt máu, trước giờ chưa có ai dám sỉ nhục anh như thế, vì mấy câu nói đó của hắn mà anh đã động tay, nắm cổ áo hắn, trừng mắt với hắn, còn hắn, y chang vẻ mặt lúc này.

- Anh làm gì vậy? Buông ra đi! – Nó tức giận, cố gắng gỡ tay của Khải Minh ra

- Em im đi! Nếu như anh vô không kịp thì có thể em đã bị nó cưỡng bức rồi!

Khải Minh quát thẳng vào mặt nó, mạnh tay đẩy nó ngã xuống sàn, đầu va chạm thành giường và chảy máu, nhỏ thấy thế liền chạy lại đỡ nó dậy. Khải Minh bị dọa cho mất hồn, định lại xem nó thế nào thì bị hắn đâm một phát vào mặt, khoe miệng cũng chảy máu, mặt cũng in một vết đỏ đậm.

- Sao anh dám đẩy cô ấy?! Chắc anh không biết tôi sẽ làm gì với người đã ra tay với Tuyết Nhi đâu nhỉ.

Thời thế đảo ngược, đến lượt hắn nắm áo Khải Minh, gần từng chữ mà nói với anh, gương mặt hắn cũng vì tức giận mà đỏ hết cả lên, dùng sức cũng thật quá mạnh rồi, vết đỏ cũng dần chuyển thành màu tím, in hằn trên gò má Khải Minh, để xem lần này anh sẽ gặp người khác bằng cách nào.

- Không phải tại cậu tôi cũng không làm như thế. – Khải Minh dù bị hắn “ban phước” trên gương mặt mình nhưng vẫn ngông cổ lên mà cãi

- Đừng cố biện minh cho việc làm ngu xuẩn của mình, những lời như thế có thể sẽ làm bằng chứng trước tòa. Đây là Mỹ, việc làm này tôi cũng có thể đưa anh vào tù chơi với chuột đấy.

Về mặt hắn bây giờ rất đáng sợ, không hề có một chút cảm xúc nào trên khuôn mặt, thoát nhìn thì có vẻ hắn rất hung hăng, đây cũng là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy gương mặt này của hắn, ai cũng không dám lên tiếng hay ngăn cản lại, kể cả Khải Minh, anh cũng bị một phen hú hồn, đành câm lặng mà đứng đó.

- Tôi mà thấy anh còn bám theo Tuyết Nhi nữa thì đừng trách tôi không nể mặt. - . Hắn thả áo Khải Minh ra, phui lại quần áo của anh, không quên nói lời cảnh cáo của mình với anh rồi kéo tay nó khỏi bàn tay của nhỏ, toan đi ra khỏi phòng để ba người họ đứng đó.

Khải Minh phần nộ đâm mạnh vào tường, bức tường bị tác động mạnh đến nỗi bị nứt xung quanh nắm đấm của anh, ngược lại, nhỏ và anh ta đứng đó lẳng lặng dõi theo, nở một nụ cười mãn nguyện mặc dù lúc này cũng bị hắn dọa cho xanh mặt, nhưng vì tình yêu của mình, phải đấu tranh đến cùng, không được sợ!

Nó hằm hằm bước xuống lầu, đúng lúc ông nội nó cũng từ nhà bếp bước ra, thấy nó như vậy liền thắc mắc.

- Con làm sao vậy Tuyết Nhi? – Ông nội nó ôn nhu hỏi

- Con bị Kha...

- Không có gì đâu ông, lúc này em ấy bị chồng sách roi trúng đầu cho nên hơi bức mình. – Hắn cắt ngang lời nó, nếu như để ông biết chuyện lúc này, chắc hẳn nhà này lại xảy ra xung đột thì chẳng phải hắn sẽ mang danh là người mách lẻo sao

- À, con bé này sao lại vùng về vậy chứ, nào nào, đừng giận nữa, bây giờ lên phòng nằm nghỉ ngơi rồi ngày mai lại đi chơi ha. – Ông vui vẻ nói

Nó có nặn ra nụ cười tự nhiên rất rồi gật đầu, quay người lại lờm lỏm một cái rồi hậm hực lên lầu. Ông nó cười lắc đầu, còn hắn chỉ biết đứng đó nhìn theo bóng dáng nó, tự trấn an bản thân mình, mong rằng sẽ không có sóng gió gì đến với hắn, đặc biệt là nó sẽ không “xử lý” hắn, như thế thì thật đáng sợ, có lẽ nên trốn bữa nay.

Nhỏ và anh ta đang thông dong ngồi trên ghế cạnh cửa sổ mà ngắm trời đêm ở Mỹ, rất nhiều sao, trăng cũng rất sáng, và bàn bạc kế hoạch cũng thuận lợi bởi bọn họ chỉ việc ôm điện thoại mà nhắn tin với nhau thôi.

[Anh hai, xem ra chuyện tốt sắp xảy ra rồi đấy.]

[Đừng chủ quan, bọn họ có thể sẽ phát hiện ra.]

[Em biết, ấy mà anh đã nói chuyện với cô ta rồi chứ?]

[Ngày mai bọn anh gặp mặt, em hãy cố gắng làm sao cho bọn họ ra ngoài chơi, như thế sẽ không bị nghi ngờ.]

[Được. Lần này chắc chắn anh ta sẽ không dám cương với chúng ta, dù sao cũng liên quan đến hai người kia, cả hai mạng người. Nhưng mà anh chắc mình sẽ thuyết phục được ả kia?]

[Anh không nghĩ cô ta dám từ chối, nếu không con của cô ta có thể sẽ ra đi khi chưa lọt lòng. Dù sao đi nữa chúng ta vẫn phải cảnh giác, đề phòng xảy ra chuyện khác, đừng để giống lần trước. Bây giờ hãy làm việc của em đi.]

[Em biết rồi.]

Nhỏ tắt điện thoại, nhếch miệng cười nhìn nó rồi di chuyển ánh mắt hướng ra cửa sổ, nói đủ cho mình nghe.

- Anh dám bắt cá hai tay, khiến người ta có thai rồi lại di chuyển sang Tuyết Nhi, hèn hạ. Tôi khinh! Để rồi xem tôi có thể làm gì với các người.

Nó rời mắt khỏi chiếc điện thoại thân yêu, rút tai phone ra nhìn nhỏ hỏi :

- Có chuyện gì vậy?

- Không có gì, chỉ là đang ngắm trời đêm thôi. À mà nè, ngày mai chúng ta đi dạo phố đi, thời tiết lạnh nên ăn mấy món nóng nóng mới ngon.

Nó nhanh chóng gạt đầu sau câu nói đó của nhỏ rồi tiếp tục đeo tai nghe vào nghe nhạc và chơi game, chợt nghĩ đến Khánh Thu, có phải nó nên rủ cô ấy đi chung cho vui, chứ lúc nào gặp nó cũng than chán trong khi nó cùng mọi người đi chơi vui là thế, cô ấy cũng đối xử với nó rất tốt, mà ngày mai chẳng phải ông đã phải đến công ty rồi sao, nó có thể mời Khánh Thu đi chung, hai người họ sẽ không đụng mặt nhau rồi. Nghĩ là làm liền, nó ngay lập tức thoát ra để nhắn tin cho Khánh Thu hẹn ngày mai gặp mặt đi chơi, cô cũng rất vui vẻ đồng ý, mong rằng ngày mai sẽ không như hôm nay.

[...]

Sáng hôm sau :

- Dậy dậy dậy. Phương Thy, dậy mau lên, mau mau mau. – Nó lay người nhỏ, còn nhỏ thì cứ ôm cái mền mà trùm từ trên xuống dưới, cái con người này, mới hôm qua còn hăng hái rủ đi chơi, thế mà lại nằm ngủ như chết thế này.

- Ai da, chắc phải hủy đi chơi rồi, trời mưa lớn là thế này.

Nó giả bộ ngồi ủ rũ một góc, mền cũng được kéo lại khiến căn phòng cũng tối theo. Nhỏ tung mền ra nhìn xung quanh, thấy căn phòng tối như thế liền phóng như bay đến cửa sổ mà vén tấm mền qua, trời trong xanh thoáng mát lạnh, thế mà lại bão trời mưa, thật không tin nổi mình lại bị dụ. Nhỏ hậm hực đi lại phía nó, nó thì vẫn không hề đề phòng mà bị nhỏ bẹo hai bên má đến đỏ lên, cười hả dạ nói :

- Cô nương, đừng dại gì mà trêu tớ nhé.

Nó lấy tay xoa hai bên má, chu môi rồi ôn nhu nói :

- Mau đi tắm rồi chúng ta xuất phát thôi, đợi cậu này giờ rồi đó.

- Được rồi bạn yêu. – Nhỏ hôn gió với nó rồi tung tăng bước vào phòng tắm

Sau khi nhỏ bước vào phòng tắm được vài phút thì điện thoại của nó cũng reo liên hồi, người gọi chính là Khánh Thu, chắc đợi lâu quá nên gọi điện hỏi đây, nó cũng thật cảm thấy có lỗi, rõ hẹn người ta là tám giờ, bây giờ đã gần chín giờ, gần một tiếng đồng hồ chờ đợi, không trông ngóng mới lạ.

- Alo.

“- Kidding me? Nghe nè, tôi đã phải đợi một tiếng đồng hồ rồi, cô Hoàng Thy gì đó đã chuẩn bị chưa hay vẫn đang nằm nướng trên giường hả?!” – Đầu dây bên kia như hét lên, may mắn là nó đã thủ trước, đề điện thoại ra xa, nếu không chắc bị âm thanh bên kia làm cho lúng lúng mất

- Xin lỗi, Phương Thy đang thay đồ, chắc tầm mười lăm phút nữa sẽ tới.

“- Đợi cái cô họ Hoàng đó mười lăm phút là cả một tiếng đồng hồ đấy, ờ ờ tôi nói cô là cố ý chơi tôi sao?” – Khánh Thu vẫn bực tức, ly nước cam cũng bị cô quấy đến sắp bể tới nơi

- Được rồi được rồi, hay cô tới nhà tôi đi, có gì tôi sẽ bù lại cho cô mà, ha~ - Nó vẫn đang cố gắng dỗ ngọt Khánh Thu, giọng cũng ngọt ngào hết sức có thể, ngay cả bản thân mình nói mà nó còn cảm thấy muốn ói nữa là

“- Rồi rồi rồi, tôi chịu thua cô rồi.”

Khánh Thư cúp máy cái rụp, bọc dọc cất điện thoại vào giỏ rồi tính tiền đi tới nhà nó, dù gì thì khoảng cách từ quán cà phê và nhà cũng chẳng xa, đi bộ tập thể dục vậy.

- Hoàng Phương Thy cái gì đó, cô ta đúng là quá đáng, bảo đi chơi còn dám ngủ nướng, điên mất, điên mất. Mình là Tuyết Nhi chắc cào cô ta ra mất, con người gì đâu mà tệ đến như thế. Anh em các người cứ đợi đó đi ha, để xem tôi sẽ làm gì các người.

Khánh Thư vừa đi vừa lầm bầm, bước chân cũng rất mạnh mẽ, nếu như cô mà có sức mạnh của Người Khổng Lồ Xanh thì chắc chắn nơi cô vừa đi qua sẽ có dấu chân lún sâu xuống con đường này, sẽ tạo nên một kì tích nha.

- Nè, tôi hỏi các người, các người thức dậy lúc mấy giờ hả? – Khánh Thư hùng hổ đi vào nhà, tức giận “tra khảo” họ

- Bây giờ. – Khải Minh không biết chuyện gì, thành thật “khai báo”

- Bây giờ?!

Nghe xong câu trả lời từ Khải Minh, cô như điên tiết lên, bây giờ? Bọn họ có dư thời gian để chuẩn bị, vậy mà dám bắt bốn tiểu thư đây đợi trong mõi mõi, cả tiếng đồng hồ ngồi ngoài quán cà phê, gọi tận ba ly nước cam mà vẫn chưa thấy bóng dáng người nào tới, vậy mà khi tới đây, bọn họ lại ung dung ngồi xem tivi, đọc báo, lướt điện thoại, thật quá đáng mà. Còn cái cô họ Hoàng đó đầu mất rồi, khi tìm thấy Phương Thy, cô nhất định phải mắng cho nhỏ một trận té tát.

- Hơ hơ hơ hơ. – Khánh Thư đứng vỗ tay khi thấy nhỏ và nó bước xuống, sắc mặt cũng trông rất khó coi, mõi cũng gồng gượng mà cong lên. - Đẹp quá, sang trọng quá, còn mùi nước hoa cũng thơm thật nha. Tiểu thư, cô là người ra kế hoạch đi chơi hôm nay? – Khánh Thư hỏi

Nhỏ vẫn chưa biết vấn đề gì mà cười rất tươi rồi gật đầu, còn nó đứng bên cạnh cứ lắc đầu, nhìn Khánh Thư bằng con mắt cúm con, nhưng đáng tiếc thay cô thậm chí không quan tâm đến nó, bởi vì sao, cô không thể chịu những thứ như gì, cho dù nó có giận cô đi chăng nữa thì cô cũng phải nói. Đầu ra cái vụ đưa ra kế hoạch đi chơi, hẹn lúc tám giờ mà dám gọi nói với cô bây giờ đến quán có gì cùng nhau ăn sáng uống cà phê luôn, thế mà dám để cho cô leo cây, đáng ghét!

- Cô dậy lúc mấy giờ?

- Ừm... tám giờ kém mười lăm. – Nhỏ thật thà trả lời

- Tám giờ kém mười lăm? Thế mà tối hôm qua cô dám bảo bây giờ tôi ra quán đợi các người, chúng ta cùng nhau ăn sáng, vậy mà cô dậy lúc tám giờ kém mười lăm, chuẩn bị mười lăm phút rồi ra đó đã là một tiếng rồi đó cô hai. Cô đang giận với tôi đấy à? – Khánh Thư kim nén lại, mèm nữa là hét lên, mọi người xung quanh ngoài nó ai cũng giương mắt nhìn cô như sinh vật lạ

- Các người nhìn cái gì? – Cô gầm lên, đám con trai ngồi đó cũng vì thế mà quay đầu sang chỗ khác, mặc công tự chuốc quạ vào thân

Khánh Thư di chuyển đôi mắt sang nhìn nó, nhìn thấy khuôn mặt khả ái cùng đôi mắt cúm con của nó thật động lòng người mà, cô như nổi điên khi nhìn người con gái bên cạnh nó, lòng cũng mềm, chân cũng sắp nhũn, đành phải lật ngược hoàn cảnh lại thôi, có gì cô sẽ chơi Phương Thy sau, cứ đợi đó, tôi sẽ trả thù.

- Được rồi, bỏ đi, bỏ đi. Mau đi thôi, tôi đói bụng rồi.

Khánh Thư quay lưng đi, kết quả vẫn thấy bọn họ ngồi đó mà nhìn cô, không hề có hành động gì khác, mấy người này là đang chọc điên cô đấy à, muốn bỏ qua cho còn mạng cái vẻ mặt đó mà nhìn cô, thật sự muốn đem bọn họ đi ngâm rượu quách cho xong.

- Có đi hay không?!

Khánh Thư nghiêng răng ken két, mọi người cũng vì thế mà ngồi dậy hết cùng nhau ra ngoài, chẳng ai dám đi trước hay đi ngang hàng với cô, lỡ may lại lên con mà quay qua cạ thì chẳng phải là là oan ức rồi sao.

Cả bọn cùng nhau kéo tới ăn sáng tại một quán ăn gần đó, sau khi ăn uống no say thì họ mau chóng di chuyển sang các địa điểm chơi thú vị khác, nơi đặt chân đầu tiên chính là công viên Epcot, Florida. Nơi đây là công viên dành riêng cho người lớn, khách du lịch cũng thực rất đông. Một khu là hướng về thế giới tương lai và khu còn lại là mô tả về thế giới hiện đại, với kiến trúc, thức ăn và văn hóa của nhiều nước trên thế giới như : Anh, Pháp, Mỹ, Trung Đông, Trung Quốc, Nhật Bản,...

- Quao, lớn thật ha. – Nhỏ ngược nhìn biểu tượng của công viên, quả cầu pha lê có khắc tên Epcot ở ngoài rìa với màu chữ đỏ rực nổi bật

- Đương nhiên rồi, tôi cũng thường đến lắm.

Khánh Thư đứng khoanh tay liếc nhìn xung quanh, nói thật thì công viên này mỗi khi buồn cô đều đến đây, ăn cho thật đã để quên nỗi buồn, chẳng những ăn mà còn “tâm sự” với ly coca nữa, vì thế mà mọi người ở đây đều quen mặt nhau cả, à chỉ trừ khu vui chơi, bởi cô nghĩ, đi chơi phải có đôi có cặp, có bạn có bè, đi một mình thì chán lắm nên lần nào đến đây cũng phải cố gắng ngoi lơ khu vui chơi. Lần này thì nhất định cô phải chơi cho đã, chơi cho hết khu vui chơi mới thôi.

Chương 21: Nốt Nhạc Thứ Hai Mươi Một

Nốt nhạc thứ hai mươi một

Sau dòng suy nghĩ đó, Khánh Thư ngay lập tức kéo mọi người sang hết khu này qua khu khác, vừa đi vừa nói luyên thuyên về nơi mà mình đến, bọn họ cũng bị Khánh thư xoay một vòng cho chóng cả mặt, hoa cả mắt, đi cả buổi trời mới phát hiện ra rằng những thứ Khánh Thư chỉ chò, nói về nơi này họ đều không nghe thấy, chỉ giống như một con người vô thức đi theo mà thôi, lỡ may cô ấy mà hỏi lại về những thứ mình mới nói mà bọn họ không trả lời được thì chẳng phải sẽ thấy cái cảnh “sư tử” nổi giận hay sao? Thật sự rất đáng sợ, khung cảnh hồi sáng đã là quá đủ, nếu thêm lần này nữa thì chắc về nhà luôn cho xong, cầu mong Trời Phật cho buổi đi chơi này yên ổn.

- Nãy giờ tôi nói các người nghe có hiểu không? – Khánh Thư vừa quậy ly coca vừa hỏi

Đứng, bọn họ chính là đang ở khu ăn của công viên, trên bàn cũng đầy các món ăn, không còn chỗ để nhét thêm gì nữa dù chỉ là một bông hoa nhỏ xinh. Quyết định vào khu ăn không phải của Khánh Thư mà chính là của Phương Thy, nhờ đã đi bộ mệt lử rồi, cả đôi chân cũng sắp nhũn ra, đi đứng cũng run run mới quyết định chui vào đây, mà giờ này cũng đã là một giờ trưa, ngồi ăn uống nghỉ ngơi một lát rồi hãy đi tiếp, dù sao ở Mỹ cũng không nắng gắt, dịu dàng, thoáng mát, không lo về giờ giấc.

- Ủ..có, hiểu hiểu hiểu. – Nhỏ nhanh chóng phản ứng lại trong khi những người khác thì ngơ ngời khi nghe thấy câu hỏi đó từ cô

- A đúng rồi, chúng ta đã đi xong cái này rồi, tiếp theo đi đâu??

Khánh Thư hỏi một lần nữa khiến cả đám chìm vào suy nghĩ, có thể đi đâu đây ta? Nhìn thấy cảnh này, trong lòng cô cũng sớm có dự tính trước cho họ, dù sao thì cô cũng ở đây từ nhỏ, biết nhiều nơi, chơi nhiều chỗ, thôi thì chia sẻ cho họ biết chút đỉnh, coi như làm người tốt một lần chứ đợi họ suy nghĩ rồi sộp Google thì mất thời gian lắm, chưa tính đến chuyện người này đi kia kẻ khác đi nọ, phiền chết mất.

- Không biết đi đâu chứ gì? Thôi vậy, tôi làm người tốt một lần, dẫn các người đi chơi.

Tất cả mọi người gật đầu tán thành, Khánh Thư cũng vui vẻ ăn tiếp phần ăn của mình rồi cả nhóm bắt đầu xuất phát đến “con phố ẩm thực” ở Mỹ. Vừa đặt chân đến đây, mọi người đều phải nức mũi vì mùi thơm của các thức ăn tại đây, nhỏ dãi vì nhìn thấy các đĩa thức ăn được trang trí đẹp mắt nhưng không quá xa hoa, cả lũ như những “con lợn” háu ăn chạy đến từng quán để nhìn rồi mới bắt đầu mua, ai ai cũng cầm theo hai gói thức ăn, vừa đi vừa nhai nhồm nhoàm đến những đứa con trai đứng đó cảm thấy sợ hãi mà bất giác lùi ra sau một bước, cả nó là con gái mà khi nhìn Khánh Thư và nhỏ đứng ăn còn hốt cả hên thì nói chi đến họ.

- Ê Phương Thy, cậu không ăn được tôi mà. – Nó chụp lấy cánh tay của nhỏ, ngăn cho nhỏ không cắn, bởi vì từ khi còn bé nhỏ đã không thể ăn tòi và hành, nó có mùi rất kinh khủng chính là câu nói mỗi khi nhỏ nhìn thấy chúng, có thể nói, tòi và hành chính là “khắc tinh”.

- Cảm ơn, tớ còn không nhìn thấy chúng, tớ sẽ ói mất nếu ăn trúng tòi và hành, nó có mùi rất kinh khủng. – Nhỏ nhăn mặt lắc đầu

“Ghét tòi và hành sao?? Ồ...Tuyệt Nhi lại gợi ý cho mình cách để chơi cô ta, mặc dù Lục Tuyệt Nhi không biết chuyện này nhưng dù sao cũng phải cảm ơn cô nhiều, hi hi.” – Khánh Thư cười khúc khích đủ mình nghe, trong đầu đã có sẵn “vài thứ” để làm “món quà bất ngờ” cho nhỏ

- Chúng ta đi ăn Falafel đi, món đó ngon lắm, người ta viên lại một cục như vậy nè rồi chiên lên, giòn giòn ngon lắm. – Cô vui vẻ đưa ra đề nghị

- Được đó, vậy chúng ta ăn thử đi. Đi đi đi. – Nhỏ hí hửng đáp lại mà đâu biết Khánh Thư đang cố ý chọn món có tòi để cho mình ăn.

Mọi người di chuyển đến tiệm bán Falafel, thật sự rất đông, và lại ngồi đợi cũng có thể thấy họ chiên mấy cục viên tròn đó trong bao lâu và như thế nào để chúng có thể thơm ngon như thế, thật sự món này được làm từ đậu xanh, dầu oliu, gừng, tỏi và nước chanh, tất cả đều được xay nhuyễn ra, khi cắn vào sẽ có tiếng rộp rộp bởi độ giòn của nó và đương nhiên sẽ có mùi...tôi.

- Của cô này, cứ ăn tự nhiên nhá, tòi trả. – Khánh Thư cười hết cỡ đưa đồ ăn cho nhỏ, còn nhỏ chẳng chút nghi ngờ mà vô tư cắn vào, nhai nhai nhai mới cảm thấy có gì đó lạ lạ, muốn nôn hết ra.

- Cái này...có tòi??

Nhỏ cố gắng ngăn mình lại để không phải nôn ra, thế thì mất mặt chết mất, nhưng còn anh ta thì phun tại chỗ khiến cho nhiều người thối mặt, chẳng lẽ cả hai người này đều không thể ăn tòi?? Ấy thế lại chơi được thêm một người nữa, một mũi tên trúng hai con chim, thật vui nha. Trong lòng Khánh Thư cười đến muốn lộn ruột gan phèo phôi nhưng vẫn cố gắng nhịn cười mà giả vờ rằng mình vô tội, không biết bọn họ không thể ăn. Vội lấy vài tờ giấy và hai chai nước cho anh em nhỏ, tay thì vuốt nhẹ lưng cho nhỏ nuốt xuống, chống nôn ra.

- Ấy không sao chứ, xin lỗi nha, tôi không biết hai người không thể ăn nên mới rú. – Khánh Thư nhăn mặt tự đánh vào đầu mình. – Xem cái đầu tôi này,

cũng chẳng biết hỏi xem mọi người dị ứng thứ gì, xin lỗi nha. Một lát nữa tôi dẫn mọi người ăn bù vậy, món đó không có tôi, tôi chắc chắn thế.

Nhỏ xua tay, mặt mày cũng vì tôi mà tái mét, trông rất khó coi nhưng lại khiến Khánh Thư vui ơi là vui, vui còn hơn trứng vẽ số nữa. Đây chỉ là khai vị thôi, còn món chính nữa cơ.

Sau lần đầu ăn trứng tôi ở Mỹ, cả bọn lại quay sang món thứ hai, chính là Burrito, đây là một món bánh cuộn chứa bên trong là thịt bò, đậu hoặc cơm,... nhưng khách hàng cũng có thể tự chọn khẩu phần ăn theo ý mình, và chắc chắn rằng không hề có tôi hoặc một cộng hành nào trong bánh cuộn. Nhỏ và anh ta cũng yên tâm mà ăn ngon lành, sau khi mỗi người ăn hai cuộn thì lập tức di chuyển đến quán tiếp theo, cũng là bánh cuộn, nhưng bánh cuộn này lại có... hành, hành tím được xắt nhỏ nhỏ và xếp gọn trong bánh, không để lộ ra ngoài, chỉ cần cắn một cái là có thể cảm nhận thấy vị hành tím trong miệng.

- Cho chúng tôi mỗi người một cuộn đặc biệt. – Cô vui vẻ gọi món, ngoài ra còn nháy mắt ngầm với ông chủ là một cuộn cho hành tím nhiều vào, dù gì đi nữa cô cũng là một vị khách quen ở đây, bình thường cô cũng ăn nhiều hành tím lắm, lần này "bánh cuộn hành tím" của mình phải "nhường lại" cho nhỏ rồi.

- Ủa ông chủ hiểu tiếng Việt sao?? – Nó thắc mắc

- Con lai. – Cô đáp gọn lẹ, xúc tích mà dễ hiểu, những con mắt kia nghe xong câu trả lời liền chuyển hướng khác mà nhìn, trong chuyến đi lần này có lẽ đám con trai cũng im hơi lặng tiếng quá, không ai nói câu nào cả, cứ trầm trầm im im mà đi theo ba đứa con gái thôi, vậy cũng tốt, bọn họ im lặng thì cũng bớt chuyện lại.

- Món này là phải ăn chung với nước sốt và rau, chắc mọi người biết ăn mà ha.

Khánh Thư dò hỏi trước, mắc công ngoài nhỏ không biết ăn còn có người khác thì cũng tội, bị vạ lây thì cô cảm thấy có lỗi lắm. Đáp lại câu hỏi của cô chính là sự im lặng, im lặng và im lặng. Cái này nếu xảy ra chuyện gì cũng không thể đổ lỗi cho cô, họ không nói thì sao trách cô được, vô tội nha.

Khánh Thư ngồi đó theo dõi nét mặt của nhỏ khi ăn cái món "bánh cuộn hành tím" của mình, không ngoài dự đoán của cô, nhỏ phun ra ngay lập tức, mọi người xung quanh chớp chớp mắt nhìn nhỏ như sinh vật lạ, sao lại phun hết tất cả những thứ mà ông chủ "thành tâm" làm ra cơ chứ, con người này thật quá đáng, dù cho có không hợp khẩu vị đi chăng nữa thì cũng nên lịch sự một tí chứ ai lại sổ sàng như vậy.

- Lại có vấn đề gì vậy?? Món này làm gì có tôi. – Khải Minh nhăn mặt lên tiếng hỏi

- Hành tím. – Anh ta đáp lại vồn vện hai chữ, mặt mày cực kì khó chịu nhìn Khánh Thư, cô cũng cảm nhận được luồng sát khí từ anh ta liền phản bác:

- Anh nhìn tôi cái gì? Lúc đầu tôi đã hỏi rồi, không ai hó hê câu nào, đồ thừa tôi sao? Tôi còn không biết cô ta không thể ăn hành và tôi đấy nhé. – Khánh Thư tức giận

Sau khi nghe lời phản bác của cô, anh ta liền đứng dậy đi mua chai nước cho nhỏ, sẵn tiện làm vài việc. Trong lúc đó, Khánh Thư liền đề phòng anh ta, tên này có vẻ hơi nghi ngờ cô, phải cẩn thận mới được, có lẽ trong thời gian tính từ ngày hôm nay cô phải để họ yên ổn vài ngày rồi chơi tiếp vậy.

"Chỉ có anh mà đòi cương với tôi? Nghĩ sao vậy, tôi là Triệu Khánh Thư, con người không có gì ngoài mấy cái trò chơi đó, anh chắc chắn là mục tiêu kế tiếp của tôi. Cả hai người dám lừa gạt Tuyết Nhi để làm tổn thương cô ấy chỉ vì muốn chiếm lấy tình cảm của mình, anh và con nhỏ đó, tôi sẽ vạch mặt hai người ra cho toàn thể mọi người biết, đến lúc đó, có đào lỗ chui xuống cũng không được."

[...]

Về đến nhà, mọi người nằm lăn ra giường không biết trời trăng mây gió gì hết, nguyên ngày hôm nay đã đi nhừ cả chân, nhừ cả cơ thể, đặt mông xuống giường là ngủ ngay, thậm chí còn không tắm rửa thay đồ gì cả.

Reng... Chuông điện thoại đánh thức giấc ngủ của nó, lồm cồm ngồi dậy với tay lấy điện thoại, màn hình hiện chữ "Ba", nó lập tức tỉnh ngay, ngồi thẳng lưng bấm nút nghe.

- Con nghe ạ.

"- A Tuyết Nhi, cuối cùng cũng nghe được giọng con rồi, Ba nhớ con nhiều lắm. Vẫn khỏe chứ?"

- Con khỏe lắm ạ, Ba này, ở Mỹ tối mai tui con sẽ lên máy bay ạ. – Nó vui vẻ

"- Được được được, về sớm gặp sớm, chúng ta sẽ gặp lại sáng hôm sau, Ba sẽ nói Hương làm thật nhiều món ngon con thích." – Ba nó cười hắc hắc bên kia làm nó cũng vui lây

- Được ạ, con sẽ sớm có mặt tại nhà thôi.

"- Vậy Ba cúp máy nhé, tạm biệt con, ngủ ngon."

- Tạm biệt Ba ạ.

Nghe xong điện thoại, nó ngã lưng ra giường mà ngủ tiếp, còn người bên cạnh thì đã ngáy khò khò và chìm trong thế giới thần tiên rồi. Mặt khác bên nhà của Khánh Thư, ông bà Triệu đang nằm trong phòng bàn bạc về vấn đề gì đó.

- Đã tìm ra con bé rồi, bà định làm gì tiếp theo?
- Tôi muốn gặp con bé, nhận lại nó.
- Bà có nghĩ bọn họ nói cho con bé chuyện năm xưa?

Ông Triệu vẫn nhìn chằm chằm màn hình tivi mà hỏi, câu hỏi này nhất thời khiến bà không tài nào trả lời ngay được, chính bà cũng lo sợ con gái của mình không chịu nhận lại mình, như thế chẳng phải đau khổ lắm sao, rồi lỡ như bọn họ đã thêm bớt gì vào để cô ghét bà, chẳng phải cô sẽ hận bà? Không được! Nhất định bằng mọi cách cũng phải bắt cô nhận bà, dù có như thế nào cũng phải đem con gái của mình về nuôi dưỡng, bù đắp những tháng ngày thiếu tình thương của Mẹ.

Trong phòng Khánh Thu, cô đang đứng ở ngoài ban công nhâm nhi tách trà nóng, chợt nghĩ về anh em nhỏ, bọn họ rốt cuộc đang nghĩ gì mà lại làm như thế chứ, xem ra chuyện này không hề đơn giản, theo như thông tin cô biết thì hầu hết đều là tin không tốt về hai người, nhưng mà bây giờ họ lại có kế hoạch gì chứ? Cô nhất định phải tìm ra cho bằng được. Mặc dù cô chỉ quen nó không lâu nhưng cô thật sự có ấn tượng với nó, lại có cảm giác thân thuộc, gần gũi, cô thật sự không thể dễ vượt mặt nó, chỉ có nó mới thật sự tốt với cô, thậm chí Ba Mẹ cô cũng không thể so sánh với nó, bọn họ đều không xứng đáng!!

Cô thờ dãi rồi bước vào trong, đặt tách trà xuống bàn rồi chui tọt vào phòng tắm đánh răng rửa mặt rồi đi ngủ.

[...]

Trưa hôm sau, mười bốn giờ một phút.

Mọi người vẫn còn mệt mà đánh một giấc đến trưa, vé máy bay cũng là nhờ ông nội nó đặt giúp, chỉ cần ngủ dậy xếp đồ vào vali, lúc ra sân bay ăn uống cho thật no là được, ngày hôm nay chỉ đơn giản như vậy thôi.

- Mớ? Cô đi mà không nói với tôi, có còn là bạn không hả? - Khánh Thu tức giận hét vào điện thoại

“- Xin lỗi mà, nhưng tôi chúng tôi mới đi, cô có thể tới đây gặp tôi mà.” - Giọng nó ôn nhu

- Biết ngay mà, cô lúc nào cũng thế. Thôi cứ đi đi, tôi không đến đó đâu, mắc công ông nội cô lại mắng tôi. - Cô dậm dậm vào gối, chu môi nói

“- Được rồi, hay tôi tới chơi với cô?”

- Được đó, chúng ta hẹn nhau ở quán cà phê gần nhà tôi nha, ba giờ.

“- Oke.”

Khánh Thu tung gối lên trời, nhảy tung tung trên giường rồi ngã phịch xuống sàn, cũng may chỉ có lưng bán cho trần nhà, mặt thì chỉ cách sàn tầm 10cm, thức ăn mới ăn lúc nãy cũng xiu nữa tuôn ra hết. Cố gắng ngồi dậy, xoa xoa cái bụng đang đau vì tiếp đất lúc nãy, mặt nhăn như khi ăn ớt, thầm trách cái giường đáng ghét đó, dám khiến cô té nhào xuống dưới, mình thì đau ê chề, chắc nó thì hả hê, vui ghê, hê hê hê.

Mười bốn giờ không phút, tại quán cà phê :

- Tôi nói tôn trọng lắm cô biết không? Ngày hôm qua tôi đợi các người rờn rã, hôm nay các người về Việt cũng không nói với tôi – Khánh Thu giận dữ

- Xin lỗi, chúng tôi cũng vì chuyện đi chơi hôm qua mà ngủ đến tận hai giờ trưa mới dậy, không nhớ chuyện đó nên không nói với cô.

- Hiểu rồi, hay tôi đi với cô nha?

- Cô đi với tôi? Nhưng còn Ba Mẹ cô??

- Không sao, tôi nói họ một tiếng, dù sao họ cũng bận lắm, tôi ở đây cũng chẳng có gì chơi, đi mà~ - Khánh Thu nắm tay nó nài nỉ

Nó vẫn còn lo lắng về chuyện này, lỡ như Ba Mẹ cô ấy từ chối thì chẳng phải Khánh Thu sẽ rất buồn hay sao, mặc dù là bọn họ quyết định nhưng trong thâm tâm nó cũng cảm thấy có lỗi, làm sao đây? Cùng lúc đó một chiếc xe hơi màu đen sang trọng chạy ngang qua, người ngồi trong xe là Mẹ Khánh Thu, bà cũng nhìn thấy con gái của mình, liền kêu tài xế dừng xe, ngồi quan sát một lúc.

- Khánh Thu, con bé đang ngồi với ai vậy? Cô gái này hình như từng thấy...

Bà ngồi trong xe chống tay suy nghĩ, sực nhớ gì đó mà mở túi xách ra, lấy ra một tấm hình, người trong hình lại là nó, bà ta nhìn chằm chằm vào tấm hình rồi ngược lên nhìn nó đang nói chuyện với Khánh Thu, đúng là một người, chẳng lẽ con gái của bà lại là..

Chương 22: Nốt Nhạc Thứ Hai Mười Hai

Nốt nhạc thứ hai mươi hai

Bà ngồi trong xe chống tay suy nghĩ, sực nhớ gì đó mà mở túi xách ra, lấy ra một tấm hình, người trong hình lại là nó, bà ta nhìn chăm chăm vào tấm hình rồi ngược lên nhìn nó đang nói chuyện với Khánh Thư, đúng là một người, chẳng lẽ con gái của bà lại là.. Nghĩ đến đó, bà lập tức mở cửa đi vào quán café, đi tới bàn của hai người họ làm Khánh Thư cũng khá bất ngờ, đừng nói là đi theo dõi cô nhá?

- Sao Mẹ lại ở đây? – Cô nhú mồm hỏi, ánh mắt chứa đựng sự hồ hững, lạnh lùng khiến bà chột dạ, cũng khiến nó bất ngờ với thái độ này của Khánh Thư, chẳng lẽ hai Mẹ con họ cãi nhau hay sao?

- Mẹ..Mẹ vô tình đi ngang qua thấy con nên..vào đây xem thử.

- Có gì mà xem? Còn chỉ là nói chuyện với bạn, không có gì cả. – Cô ngồi vắt chéo chân, khoanh tay nhìn bà

Bà Triệu mặc dù ngoài mặt tỏ vẻ hơi lo lắng nhưng thật ra bên trong lại thầm mừng chữ đưa con gái ngoan hiền của mình, lại dám đem cái bộ mặt đó ra nói chuyện với bà ngay trước mặt bạn của cô, chẳng xem người Mẹ này ra gì cả, dù cho ngày đó bà đã làm như vậy với cô thật nhưng đó cũng là “trả nợ” cho bà, công nuôi nấng, tiền tài bà bỏ ra để có một Triệu Khánh Thư như bây giờ. Đúng, đó cũng chỉ là trả nợ mà thôi.

- A..con là bạn của Khánh Thư sao? Con tên gì? – Bà lập tức di chuyển sang hỏi nó, Khánh Thư ngồi đó nhìn mà cũng ngửa con mắt, bà ấy cứ hề gặp bạn cô lại cứ hỏi tên gì, mấy tuổi, ở đâu này nọ, lần nào gặp đưa con gái nào hơi bằng hoặc hơn tuổi hơn cô đều nghĩ là con gái thất lạc của mình, chẳng phải lỗi bịch lắm sao, cô cũng muốn đào lỗ chui xuống cho xong

- Thôi đi Mẹ, đừng cứ hề gặp ai Mẹ cũng nghĩ là con gái thất lạc của mình, cô ấy là tiểu thư nhà giàu đó, không phải là chị hai đâu. Với lại con nghĩ, Mẹ cũng chẳng thể có được đứa con gái vừa tốt vừa ngoan như Tuyết Nhi đâu.

Khánh Thư bực bội đứng dậy kéo nó đi ra khỏi quán để bà đứng đó nhìn theo mà tức sôi máu, con nhỏ này, lâu ngày chưa dạy dỗ lại dám giờ cái giọng mặt dạy đó nói với bà, lần này về xem bà sẽ dạy lại cô như thế nào.

- Sao cô lại như vậy với bà ấy, dù sao cũng là Mẹ cô. – Nó thắc mắc, ôn nhu hỏi

- Bà ta không phải Mẹ tôi, chẳng có người Mẹ nào lại đem con mình cho người khác cả. – Cô tức giận, giọng nói trẻ con thường ngày lại trở nên lạnh lùng như thế, chắc đã xảy ra chuyện gì thật sự không tốt, thôi thì chuyện cô ấy muốn về Việt Nam nó sẽ nói giúp, cũng nên để Khánh Thư về thăm lại nơi cô sinh ra

[...]

Nó hiện giờ đang ở trước nhà Khánh Thư, đợi cô mở cửa, mà cũng phải công nhận, nhà cô ấy còn hơn cả biệt thự, lấy màu trắng và xanh dương làm chủ, nhìn vào cảm thấy thật mát mẻ. Nghe tiếng cánh cửa mở ra, nó mới lon ton đi theo cô vào nhà, đúng lúc đó bà Triệu cũng về đến, thấy nó như thấy tiên, liền chạy lại cười tươi hơn hờ bắt chuyện với nó, ngay cả con gái của mình cũng “bơ” luôn, cái tình hình là thế nào đây? Vẫn chưa bỏ cuộc? Cô phải nói thế nào mới thay đổi được cái vấn đề này trong tâm trí bà ta chứ, gặp ai cũng hỏi bừa như vậy, không cảm thấy mất mặt sao? Khánh Thư mặt hầm đi đậm chân đi vào bếp uống nước cho hạ hỏa, nếu còn đứng đây, chắc cô bị Mẹ cô chọc cho tức chết, trong lúc đó, nó lại thừa cơ hội để xin phép cho cô về Việt Nam, bà cũng rất vui vẻ đồng ý, điều này làm nó cảm thấy kì quái, rõ ràng bà ấy tốt bụng lại rất cưng chiều con gái, vậy mà Khánh Thư lại có thái độ như thế, thật kì lạ.

- Phu nhân tốt thật, còn cố ý mua bánh cho chúng ta.

- Chỉ có mình cô mới nói bà ấy tốt. – Khánh Thư xoay ly nước, chậm rãi nói

- Rốt cuộc cô đã xảy ra mâu thuẫn gì với bà ấy mà lại như thế này? – Nó thắc mắc

Câu hỏi đó lại khiến cho một người chột dạ, đang lấp ló sau bức tường, Khánh Thư mấp máy môi định nói gì đó lại thôi vì nhìn thấy có người đang nghe lén cuộc nói chuyện này, thậm chí cười khẩy rồi lắc đầu, đổi chủ đề.

- Phải rồi, chuyện tôi về Việt ..

- Yên tâm đi, tôi đã hỏi Mẹ cô, bà ấy đồng ý rồi. – Nó mỉm cười đáp

Khánh Thư nhú mồm, dễ dàng đồng ý như thế, hẳn là có chủ ý, chắc chắn là sẽ cho người theo dõi cô trong những ngày ở Việt , rốt cuộc bà ta lại có mục đích gì nữa chứ, không chịu từ bỏ, thật khiến cô chán ghét vô cùng. Lần này nếu được, cô sẽ ở lại đó luôn, không về đây nữa.

- Vậy được rồi, cô về nhà để thu dọn đồ đạc đi, tôi cũng đi chuẩn bị mọi thứ đã.

- Ừm, hẹn gặp tại sân bay, tám giờ nha.

Nó cảm túi đứng lên, vẫy tay chào rồi ra về. Chỉ chừng vài giây sau khi nó đi, bà Triệu đi ra với vẻ mặt không mấy vui, hắc ám vô cùng, trên tay cũng cầm một chiếc roi mây, Khánh Thư sau khi nhìn thấy bóng dáng đó cũng biết có chuyện gì xảy ra với mình, lại muốn giáo huấn cô sao?

- Con giỏi lắm, dám ăn nói với Mẹ bằng cái giọng hỗn xược đó, con có biết Mẹ đã phải mất mặt lắm hay không?! – Bà gằn giọng, nhấn mạnh từng chữ.

Khánh Thư vẫn ngồi đó, ung dung đặt ly nước xuống, ánh mắt thoảng chốc cũng thay đổi, vô cùng lạnh lùng và sắc bén nhìn bà.

- Chỉ là mất mặt, chứ đâu có gì to tát, có gì mà phải nghiêm trọng như thế?

- Mất dạy! Tao đã dạy mày ăn nói chuyện như thế sao? Trường học dạy mày như thế sao?! – Bà tức giận, nắm chặt roi mây, quát xuống thành ghế

Khánh Thư thờ dãi, đứng phắt dậy, nhúm mày đáp :

- Đúng! Trường tôi học không dạy tôi những điều đó, họ dạy cho tôi phải tôn trọng, lễ phép với người lớn, nhưng đối với cái gia đình này, tôi không cần phải làm những điều đó.

- Đồ mất dạy!!

Bà gầm lên, tay giơ lên quát thẳng vào người Khánh Thư tạo nên một âm thanh chói tai, cô chịu đựng đứng đó, ánh mắt căm phẫn khi bà làm thế, chân tự động mà đập mạnh cái bàn một cái, tất cả đồ trên bàn đều theo đó mà văng ra khỏi bàn, đồng loạt rơi xuống sàn.

- Từ nhỏ đến lớn, tôi sống trong nỗi sợ hãi, sống không bằng chết, mọi người nhìn vào cử tưởng tôi sung sướng, hạnh phúc nhưng đâu ngờ tôi lại bị hành hạ, bị đem đi cho người khác một cách tàn nhẫn. Bà còn nhớ cái ngày đó không, cái ngày mà các người đã đem con mình đưa cho người khác chà đạp chỉ vì muốn cứu cái công ty đó, tôi đau đớn, bị giày vò thể xác đến tận tnh thần, sự trong trắng của một người con gái đã mất chỉ vì cái công ty đó, chỉ vì một lũ khốn nạn như các người. Từ năm mười bốn tuổi đến năm tôi mười sáu tuổi, tôi đã phải sống trong sự sợ hãi, ngày nào các người cũng đem mấy tên khốn nạn, cặn bã đó về nhà để làm nhục tôi, bà có biết tôi không dám ngẩng cao đầu đi ra đường, không dám chơi với những người khác giới, tôi phải sống trong bộ dạng giả tạo, kiêu ngạo, chảnh chọe để che lấp hay không hả?! – Cô hét lên trong giận dữ.

- A tôi quên mất, các người làm sao biết được? Há!! Các người đâu phải Ba Mẹ tôi. Tất cả..bao gồm cả các người đều như nhau, đê tiện, xấu xa, bỉ ổi, vô liêm sỉ, đều là cặn bã, đều dơ bẩn. Tôi nói cho bà biết, con này sẽ không nhẫn nhịn chịu đựng nữa đâu, nếu bà còn dám ra tay với tôi, bà đừng trách chúng ta gặp nhau trên tòa. Bà hãy nhớ đó!!

- Được đó, để tao chống mắt xem mày có thể làm gì tao, đồ mất dạy!!

Khánh Thư bịt chặt tai lại mà ngồi khóc trong phòng, cô hận thế giới này, sao lại cho cô sống tới ngày hôm nay để cô bị giày vò tinh thần như thế này, cô vẫn nhớ cái ngày đó như in, cứ mỗi tối nằm ngủ, nhắm mắt lại là nhìn thấy cảnh tượng đó, thật sự rất đau khổ. Còn nhớ cái ngày đó, cô đang nằm ngủ thì có tiếng mở cửa, một người đàn ông bước vào phòng và giờ trò đùa bại với cô, dù cho cô có kêu la, van xin như thế nào ông ta vẫn không dừng lại, còn nói đó là do Ba Mẹ cô muốn cứu công ty mới làm như vậy, vì ông ta là cổ đông lớn, nếu ông ta rút cổ phiếu, công ty chỉ có thể sập, nhà họ Triệu sẽ tán gia bại sản, chính vì ông ta hứa sẽ giúp bọn họ nên cô phải mang trong mình nỗi nhục nhã, cả thân thể dơ bẩn, đêm nào cũng ám ảnh hình ảnh đó. Chưa dừng lại ở đó, chỉ cách đó vài ngày, nhà họ Triệu tổ chức tiệc, trong buổi tiệc đó chỉ có mỗi đàn ông, không có đàn bà ngoài trừ Mẹ cô, đêm hôm đó, bọn họ lại tìm đến phòng cô mà làm chuyện đó, khiến cho cô ôm trong mình nỗi khiếp sợ đàn ông, cũng chính vì thế cô đã tự tử, nhưng không được, bọn họ lại không cho cô chết. Đến tận bây giờ, lũ khốn nạn đó vẫn còn lảng vảng ở phòng cô, đêm nào cô ngủ cũng đều phải chặn cửa cẩn thận, lần nào đi tắm, cô đều phải chà rửa sạch sẽ, nếu không, cô chẳng khác nào một đứa làm gái, toàn thân dơ bẩn, ai cũng ghê tởm. Cô từng nghĩ, ông bà Triệu là người mang cô thoát khỏi cô nhi viện, đương nhiên cô phải trả nợ cho bọn họ, nhưng bằng cách này, cô không thể nào chịu được, cô thà hy sinh tính mạng để trả nợ còn hơn nhục nhã thế này, cũng chính lý do đó mà cô phải luôn sống bộ mặt chảnh, kiêu ngạo mà thoát khỏi Triệu Khánh Thư đó, nhưng có lẽ cô thua rồi, thua chính bản thân mình, bao nhiêu năm trôi qua, cô vẫn không dám đối diện với sự thật, luôn trốn tránh, thậm chí ra tay với người khác giới khi họ chạm vào mình mặc dù họ không có lỗi. Cô biết, mình như thế là sai, nhưng cô không muốn ai đụng vào thân thể dơ bẩn này, cô không muốn.

Hôm nay chính là ngày cô phải dừng cảm đối mặt với thế giới, dừng cảm đối mặt với nó, bởi vì trong suốt quãng thời gian này cô nhận thấy nó là con người rất tốt, dù chỉ là thời gian ngắn thôi, nhưng cô rất mến nó, xem nó như người bạn thân nhất của mình nên cô sẽ quyết định nói hết ra, nếu nó chối bỏ cô thì...cô hết hy vọng rồi. Nghĩ đến đây, Khánh Thư chán chường lắc đầu, sao lại có thể suy nghĩ bi quan như thế chứ, phải lạc quan lên một tí. Khánh Thư, cố lên!! Tự trấn an bản thân mình, cô lôi điện thoại từ trong túi ra để gọi điện thoại đặt vé máy bay, hên xui ngồi chung một chiếc.

[...]

Đồng hồ điểm bảy giờ năm mươi phút, Khánh Thư chậm rãi kéo vali ra khỏi phòng, mọi thứ rất yên tĩnh, dường như ngoài cô ra thì chẳng có ai cả, bọn họ đi đâu hết rồi, còn khóa cả cửa, định chơi cô đấy à? Làm sao để tới sân bay trong tình trạng này đây chứ, thật là. Khánh Thư nhăn nhó ngồi thộn ra nhìn cánh cửa đáng ghét đó, chẳng lẽ lại phải trèo à? Thôi kệ đi, chơi tới bến luôn, dù sao bốn cô nương đây cũng không mặc váy, lo quái gì, định nhốt cô, không thể nào đâu nhé.

Nói là làm, Khánh Thư lấy đà quăng vali ra ngoài cửa, từ từ trèo ra ngoài một cách khó khăn, cũng may cô không mặc quần bó sát, nếu không thì thảm rồi, rách quần như chơi. Sau một hồi vật vờ trèo qua cánh cửa màu đen đáng ghét đó, cô lạng choạng không đứng vững mà té phịch xuống đất, ề cả mông. May mắn thay lại có một chiếc taxi chạy ngang qua, coi như cũng không quá xui xẻo, vẫn còn thời gian để tới sân bay.

Sân bay , :

- Khánh Thu sao vẫn chưa đến nhỉ? – Nó nóng ruột, cứ đi tới đi lui

- Tới rồi, tới rồi. – Khánh Thu từ xa chạy đến, tay cầm hộ chiếu quơ quơ, cả gương mặt đầm đìa mồ hôi, xem ra đến sân bay cũng khổ quá thể.

Nó đi lại, rút tờ khăn giấy trong túi áo lau mồ hôi cho Khánh Thu, lo lắng hỏi :

- Không sao chứ? Sao lại chạy như thế này?

Cô mệt nhọc lác đầu, cái này mà nói ra thì hẳn là nó không tin bởi vì chính nó là người xin phép Mẹ cô, mà Mẹ cô lúc đó lại rất vui vẻ đồng ý, nếu đổi lại thì cô chắc chắn cũng không tin đâu.

- Tới giờ rồi, chúng ta đi thôi. – Nhỏ chen ngang, vui vẻ nhắc nhở. – Khánh Thu, thấy cô mệt thế này, để tôi đẩy vali giúp cô, dù sao cũng còn chỗ này.

Cả hai người họ gạt đầu rồi từ từ đi theo sau, nó phải dìu Khánh Thu đi vào trong bởi hai chân cô cũng nhũn ra luôn rồi, nếu không cẩn thận chắc té ề mông mất.

- Sao rồi? – Một bóng dáng nhỏ nhẩn bước tới gần, giọng ôn nhu hỏi

- Bình thường, mà tên kia đã nói gì với cô?

- À chỉ là đe dọa, nếu chúng ta không hợp tác với hắn, sẽ có người một đi không về.

Tên áo đen quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng, chán ghét nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của cô gái đó, hờ hững đáp :

- Cẩn thận đi!

Hắn ta bước đi một nước để lại bóng hình nhỏ nhẩn đó đứng trong màn đêm lạnh giá bởi gió trời của Mỹ. Cô gái đó cắn răng, hai tay nắm chặt lại thành hình nắm đấm, gương mặt xinh đẹp cũng hiện rõ sự tức giận, sao hắn ta dám nói với cô với thái độ như thế, tình hình gì đây chứ, lúc đầu còn ngọt ngào bảo cô đi gặp người đó, vậy mà bây giờ lại tỏ vẻ vậy sao, hắn ta thậm chí không thèm hỏi thăm đứa bé trong bụng của cô, dù sao cũng là cốt nhục của hắn, lại lạnh lùng như thế, để đó rồi coi, cô sẽ trả lại anh gấp đôi.

Cả đám sau khi làm thủ tục xong liền lên máy bay ngồi, Khánh Thu quả nhiên may mắn khi mua trúng vé máy bay của hãng nó đi, lại cùng một chiếc, cùng một khoang, thật quả là quá may mắn rồi.

Không giờ không phút. Trên máy bay ai cũng đã chìm vào giấc ngủ, riêng chỉ có Khánh Thu là vẫn còn thức nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm những vì sao tinh tú lấp lánh trên bầu trời, cảm thấy thật thương hại cho mình, cô không thể giống chúng, lấp lánh như thế, trong sáng như thế, một người như cô, sao có thể so sánh với chúng? Liếc mắt nhìn nó đang an tĩnh nằm cạnh bên, lòng chợt dâng cảm giác ảm áp, nếu như nó có thể là chị của cô thì hay biết mấy, như thế thì trong những năm này, cô không phải một mình.

- Này, chưa ngủ à? – Nó đột nhiên vỗ vai Khánh Thu làm cô giật nảy người, ầy thế mà lúc này tưởng nó đã ngủ rồi chứ

- Không ngủ được. – Cô mệt mỏi lác đầu, hai tay đan vào nhau

Nó nhìn thấy Khánh Thu như thế, dường như có tâm sự gì muốn nói nhưng lại ngại, có phải là vì Mẹ cô?

- Có tâm sự sao? Có gì cứ nói với tôi, tôi sẽ ngồi nghe cô nói. – Nó nắm lấy bàn tay đang lạnh của cô, mỉm cười nói

Khánh Thu ngược mặt lên nhìn nó, nhìn thấy nụ cười thiên thần đó lòng không khỏi xúc động mà bật khóc, dụi đầu vào người nó như một đứa con nít mới bị ăn hiếp.

- Làm sao vậy? – Nó thắc mắc, bàn tay thon thả vuốt mái tóc mềm của cô

- Nếu tôi nói ra cô có phải cũng bỏ rơi tôi? – Khánh Thu vẫn như đứa con nít, khóc ướt cả một mảng áo của nó

- Nhưng chuyện gì cơ?? – Nó hỏi, thấy không có tiếng hồi đáp liền đồng ý. – Được rồi, tôi hứa sẽ không bỏ cô đâu, dù cô cướp giật, giết người tôi cũng không bỏ cô. Mà chắc không phải chuyện đó đâu nhỉ...?

Khánh Thu thả nó ra, gạt đi hết giọt nước mắt trên má, tĩnh tâm lại một hồi rồi bắt đầu kể câu chuyện của mình cho nó nghe, nó cũng khá bất ngờ, thật không tin rằng Triệu Khánh Thu mà nó quen biết lại có một quá khứ đau khổ như vậy, tủi nhục như vậy. Giọng điệu của cô cũng chẳng có chút gì là giả dối, mà ai lại đi nói dối chuyện này làm gì, cô cũng chẳng muốn tự rước họa vào thân đâu nhỉ. Vậy nếu nói ra, bà Triệu là đang đóng kịch trước mặt nó sao? Tại sao chứ?

Chương 23: Nốt Nhạc Thứ Hai Mười Ba

Nốt nhạc thứ hai mươi ba

- Một lũ vô dụng, tìm một người cũng không ra thì làm ăn được cái gì hả?!

Bà Triệu điên tiết lên, đã cố ý khóa cửa chặt chẽ lại hết, còn cử người canh chừng Khánh Thu, vậy mà bọn họ lại dám đi đâu mất để Khánh Thu chạy đến sân bay, giờ tìm không ra, tính làm sao đây, lỡ như cô kể hết mọi chuyện với nó thì bà phải làm sao đây chứ. Lục Tuyết Nhi ở trước mắt, con gái của bà ở trước mắt vậy mà không thể nào giữ lại.

- Được lắm, các người muốn đi, tôi sẽ đi cùng, không thể nào để con mình rơi vào tay kẻ khác một lần nữa. ! Lập tức đến sân bay, chúng ta sẽ sang Việt ..

.

.

Sau khi máy bay hạ cánh, tất cả mau chóng di chuyển ra ngoài để bắt taxi đi về nhà. Tâm trạng mấy người bọn họ cực kỳ phấn khích, thế là sau bao nhiêu ngày, cuối cùng cũng được về ngôi nhà thân yêu của mình.

- Mà lần này Khánh Thu đi chung, vậy cô ấy ở đâu? Khách sạn à? – Nhỏ hỏi

Khánh Thu cười cười, nắm lấy tay nó rồi đáp :

- Trên máy bay tôi và Tuyết Nhi đã bàn với nhau, tôi sẽ ở nhà cô ấy.

Thấy nó và Khánh Thu vui vẻ, thân thiết với nhau như thế này, trong lòng nhỏ bỗng nhén nhóm một cảm giác khó chịu, bức tức, bọn họ chỉ mới quen nhau chẳng bao lâu mà lại thân như đã quen từ kiếp trước, còn thân hơn cả tình bạn mấy năm trời của nhỏ và nó, nói sao không cảm thấy ghen tỵ chứ. Trong khi bọn họ tay nắm tay, cười nói vui vẻ thì bên đây nhỏ lại phải một mình, tay cũng tự mình nắm lấy, cảnh vật cũng tự mình xem lấy, có phải nó đã thay lòng rồi không?

“Hoàng Phương Thy, ngay từ lúc cô và anh mình bày ra những trò này sao không nghĩ đến chuyện như bây giờ, để rồi một mình mình ngồi đó mà tự nắm lấy tay, muốn khóc cũng không có ai an ủi. Đáng đời!”

Mãi một tiếng sau mới đến nhà của nó, trong xe cũng chỉ còn duy nhất mỗi nó, Khánh Thu và bác tài xế bởi vì nhà của ba người kia chỉ mất nửa tiếng là tới, còn nhà nó phải cộng thêm nửa tiếng nữa, ngồi đến cả toàn thân mỏi mệt, mông cũng ê, chân cũng tê, bây giờ phải tự lực cánh sinh mà bước xuống xe.

Nó bấm chuông ỉ xèo chỉ mong có người ra mở cửa, nhưng đợi mãi vẫn không thấy ai ra mở cửa, cũng đúng thôi, đã là nửa đêm, còn ai thức mà đợi họ chứ, dù sao thì nó vẫn chưa nói với ai là ngày hôm nay sẽ về vì muốn tạo bất ngờ, bị vậy là đáng lắm mà.

- Aaa, phải đợi nữa sao?? – Cô mệt mỏi ngồi phịch xuống đất, thờ dài một cái

- Để tôi gọi cho Mẹ, đợi một chút đã.

Nó lôi điện thoại ra định gọi cho bà Lục thì điện thoại vừa lúc thông báo pin yếu và..tắt nguồn, vậy là hy vọng cuối cùng cũng bay cao bay xa rồi, làm sao đây???

- Hay chưa, điện thoại cũng không sạc pin, cô là muốn chơi tôi đấy à?

Nó gãi đầu cười ngượng rồi cạnh Khánh Thu, sực nhớ ra mình còn chìa khóa nhà, có thể mở cửa vào trong, chuyện này ngày mai hãy nói cho người khác, dù sao cũng là bất ngờ, thì cho bất ngờ luôn vậy.

Mở cửa ra thành công, nó và Khánh Thu di chuyển lên lầu một cách nhẹ nhàng để không đánh thức mọi người, thay đồ xong xuôi hết, cả hai liền nhào lên giường đánh một giấc đến sáng hôm sau mà không bị ai phát hiện.

[...]

- Dậy, dậy mau đi, Khánh Thu. Dậy đi. – Nó lay lay người cô, cố gắng hết sức gọi cô dậy mà không tạo ra âm thanh quá lớn để bên dưới nghe

- Cái gì..hà hả?? – Cô mơ màng, quơ tay giữa không trung

Nó giữ hai tay của Khánh Thư lại, tay còn lại bứt tóc mai rồi nhanh tay bịt miệng cô lại nếu không chắc chắn sẽ có tiếng hét cá heo xuất hiện. Khánh Thư chính vì bị như thế liền ngồi dậy, lườm nó một cái muốn nát da mặt rồi lách đi vào phòng tắm. Mười lăm phút sau, Khánh Thư từ phòng tắm bước ra, ngáp dài ngáp ngắn tiến đến bên cạnh giường rồi ngồi phịch xuống, hất mặt nhìn nó.

- Chúng ta xuống lầu thôi, cô muốn nhịn đói sao?

Nghe thấy, cô liền lon ton nắm tay nó cùng nhau xuống dưới lầu khiến ai cũng hết hồn, cả ba người gồm Ba Mẹ nó và Hương đều há hốc miệng, tự hỏi mình đang gặp ma đấy sao? Hay tại vì nhớ nó quá nên ảo giác? Nhưng đây là sự thật mà, hai người con gái đang đi tung tăng xuống lầu, một màu hồng một màu xanh, và lại có đến ba người nhìn thấy, không thể nào là ảo giác được, đây chắc chắn là sự thật rồi.

- Tuyệt..Tuyệt Nhi..là con sao? – Bà đứng lên, trong ánh mặt hiện lên tia ôn nhu nhìn nó

Nó mỉm cười, chạy lại ôm chầm lấy bà, dụi dụi đầu vào người bà như một đứa con nít đang làm nũng với Mẹ.

- Con nhớ Mẹ lắm, Mẹ khỏe không ạ?

- Mẹ khỏe, Mẹ vẫn khỏe. Tuyệt Nhi của Mẹ, Tuyệt Nhi.

- Còn Ba ạ?

Nó thả bà ra rồi quay sang người đàn ông đứng bên cạnh, lau đi những giọt nước mắt hạnh phúc trên gương mặt của ông. Mặc dù chỉ xa nhau vài ngày, nhưng đối với họ giống như mấy năm trời xa cách. Lần này về nó cũng có mục đích, chính là nhận lại Ba ruột của mình, nó đã không thể chăm sóc tốt cho ông trong những năm qua chỉ vì do bọn họ, Triệu Minh Cường và vợ của ông ta, hai người bọn chắc chắn sẽ trả giá cho những việc làm này, nó chỉ hận không thể chính tay mình bóp chết bọn họ, nhưng dù sao bà ta cũng là người sinh ra nó, nếu nó làm thế thì không đúng với đạo lý, tốt nhất nên để ông Trời trừng phạt bọn họ nhưng chắc chắn một điều, bà ta đừng mong nhận lại đứa con gái này.

- A đúng rồi, đây là Khánh Thư, bạn của con ở bên Mỹ, cô ấy đã chăm sóc rất tốt cho con khi ở bên đó. Lần này về đột ngột nên vẫn chưa tìm được nơi ở cho nên có thể ở lại đây không ạ?

Nó kéo Khánh Thư lên trên đứng, giới thiệu với Ba Mẹ, tiện thể hỏi luôn về chỗ ở, nếu được sự chấp thuận của hai người lớn thì Khánh Thư sẽ ở lại, còn nếu không thì...khách sạn thẳng tiến!!

- Cảm ơn con đã chăm sóc cho con gái bác trong những ngày ở Mỹ, nếu đã đến đây rồi thì ở lại chơi với Tuyệt Nhi, bác sẽ nấu cho con nhiều món ngon, nhé? – Bà vui vẻ nói

Khánh Thư sau khi nghe xong câu nói đó liền vui như mở hội, miệng cũng cười tươi hết cỡ, đầu cũng gật đến sắp rớt ra, trong thâm tâm nghĩ mọi người ở đây thật tốt, chẳng bù cho gia đình cô, chẳng ai được như thế này cả.

- Mà tụi con về khi nào? Sao vào nhà mà Mẹ không biết vậy?

- Tụi con về đây đã nửa đêm rồi nên tụi con không muốn đánh thức mọi người, mở khóa rồi lên phòng để sáng mai tạo bất ngờ ạ.

Nó cười cười đáp, nhìn xung quanh sao cảm thấy vắng vắng gì đó, sao chỉ có năm người vậy, còn bác đâu mất rồi?

- Cái đó...bác đâu rồi ạ? – Nó thắc mắc

- Ông ấy ra ngoài từ sớm để rửa xe. Về rồi kìa.

Nó nhìn ra ngoài cửa, bóng dáng một người đàn ông đang chậm chậm bước vào, trên môi nở một nụ cười khi nhìn thấy nó, một nụ cười hạnh phúc, nó chính vì không kiềm chế được cảm xúc mà chạy lại ôm chầm lấy ông khiến ai cũng ngạc nhiên, hôm nay nó bị làm sao mà dễ xúc động như thế?

- Ba, Khánh Ly về rồi.

Mọi người sau khi nghe xong câu nói đó không tránh khỏi sự bất ngờ, sao..sao nó biết chuyện này? Là ai nói cho nó biết? Chẳng lẽ bọn họ đã tìm được nó, nói hết những chuyện này? Không đâu, nếu như là bọn họ gặp được nó, chắc chắn nó sẽ không đến ôm lấy ông ấy như bây giờ, bọn họ hiển nhiên sẽ bịa đặt toàn bộ câu chuyện chứ không dễ dàng gì mà “thành thật khai báo”, vậy có thể là ai chứ? Ông nội sao?

- Tuyệt Nhi, con...con nói gì vậy? – Ông lấp bắp hỏi, giọng điệu như vẫn muốn che giấu

- Ba đừng cố nói dối con, con biết hết rồi, ông đã nói cho con nghe hết rồi.

Nó thả ông ra, lau hết nước mắt đi đáp, còn ông thì vẫn một mực giải vờ như không biết gì khiến nó không hiểu chuyện gì cả, đáng lẽ ra khi nó nói như thế ông sẽ vui mừng chứ sao lại một mực bảo là không biết, không phải, rốt cuộc bọn họ còn giấu nó chuyện gì nữa chứ?

- Tại sao Ba không chịu thừa nhận? Là vì Ba hận bà ấy nên không cần con?! – Nó hỏi, gương mặt cũng ướt bởi những giọt nước mắt đan xen hạnh phúc và tổn thương.

- Tuyết Nhi, ta không phải không muốn nhận con, ta chỉ là... sợ con nguy hiểm, con có hiểu không? Ta chính là sợ, sợ bọn họ khi biết con là Trần Khánh Ly sẽ đem con đi, ta sợ bọn họ sẽ đối xử tệ bạc với con, ta sợ bọn họ sẽ đem con làm vật phẩm cho những người hợp tác kinh doanh với họ, con có hiểu không hả?

Những giọt nước mắt lăn từ từ xuống gò má hồng hào của nó, rơi xuống sàn nhà lạnh giá. Ông nói không sai, bọn họ rất có thể làm như vậy với nó nếu biết được chân tướng sự thật, còn có khi họ sẽ ra tay với người xung quanh nó chỉ để phục vụ cho lợi ích của bọn họ, như thế công sức che giấu bí mật này bao nhiêu năm trời cứ thế sẽ thành uổng công phí sức.

- Ba, bọn họ nhất định sẽ không dám làm gì con, con xin Ba, xin Ba hãy nhận lại con có được không. Con hứa sẽ không đến gần họ đâu mà, Ba.. – Nó nài nỉ, khóc đến đỏ cả mắt

Ông Trần nhìn thấy cảnh tượng nó đang nước mắt nước mũi tèm lem, mắt cũng chính vì thế mà đỏ hết cả lên, bộ dạng nó bây giờ cũng thật thê thảm, ngay trong tâm can ông, ngay từ khi nó gọi ông một tiếng “Ba” đã lập tức muốn nhận lại nó, nhưng ông lại sợ rất nhiều điều, những gì diễn ra trong quá khứ cứ liên tục hiện hữu trong trí óc ông, rốt cuộc là ông phải làm thế nào mới vẹn cả đôi đường?

- Ba, Ba yên tâm đi, con hứa sẽ không qua lại với bọn họ mà, hay là Ba cứ đưa ai đến giám sát con đi, con hứa sẽ không nói gì đâu, chỉ cần Ba nhận lại con, cái gì con cũng nghe lời Ba mà.

- Ông bạn già, con bé nó đã biết hết mọi chuyện rồi, nó cũng đã van xin, nói đến thế này thôi thì hãy nhận lại nó đi, chúng ta chỉ cần đưa người nào đó đến bảo vệ con bé là được. Không sao đâu!

Ông Lục chính vì thấy nó thật tội nghiệp mà nói giúp vài câu, mong sẽ khiến cho ông Trần thay đổi suy nghĩ mà nhận lại đứa con gái đáng thương này, chứ cứ để nó ngày này qua ngày khác khóc lóc mãi cũng không phải là cách, như thế chẳng phải chính tay ông khiến cho con gái của mình tổn thương rồi hay sao chứ?

- Tuyết Nhi, đứng lên nào, mau đứng lên. Ba xin lỗi, cảm ơn con đã tha thứ cho ông già này vì đã che giấu con, cảm ơn con.

- Ba đừng nói như vậy, Ba chỉ vì muốn tốt cho con thôi, con phải cảm ơn Ba mới đúng.

Nó cố ngăn những giọt nước mắt lại nhưng có vẻ bọn chúng không nghe lời chủ nhân, cứ mãi thi đua nhau lăn trên má nó rồi rớt xuống sàn nhà, nó giờ tay còn run cũng mình lên lau nước mắt cho Ba ruột của mình, trong lòng bỗng dâng trào cảm giác ấm áp, hạnh phúc, cuối cùng ông cũng nhận lại nó, đối với nó chỉ vậy là đủ, sau này nó nhất định sẽ chăm sóc tốt cho ông, không phải để ông vất vả nữa. Nó ôm chặt lấy ông, cả hai ôm nhau trong nước mắt, nước mắt hạnh phúc. Sau lưng nó cũng có người đang khóc không kém gì nó nếu không cố gắng kìm chế lại cảm xúc – Khánh Thu, cô rất cảm động trước câu chuyện của nó, mặc dù không nghe được đầu đuôi thế nào nhưng bản thân cô cũng đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, nếu như bản thân cô cũng được một phần như nó thì quá tốt rồi, cô không có yêu cầu gì quá cao, chỉ là mong muốn mình có một gia đình hạnh phúc, không cần nhà giàu, tiền tài chất thành đống, những thứ đó vốn dĩ cô không cần, nhưng số phận lại khiến cô không Cha không Mẹ, bị bỏ rơi ở viện mồ côi, cứ tưởng sau khi mình được nhận nuôi thì sẽ khác, nào ngờ còn thê thảm hơn ở nơi đó. Nhìn ông bà Lục thương yêu nó còn hơn cả con ruột của mình mà cô lại cảm thấy ghen tỵ, cũng là con người như nhau, tại sao lại phân biệt đối xử như thế, ông Trời rốt cuộc muốn cô sống không bằng chết hay sao, tại sao lại dày vò cô như vậy?

- Khánh Thu...

Nó sau khi buông ông Trần ra, định quay đầu lại nói gì đó với Ba Mẹ nuôi thì nhìn thấy Khánh Thu đang âm thầm rót nước mắt mà nó cảm thấy xót xa, nhanh chân chạy lại ôm cô vào lòng vuốt ve, an ủi khiến cho ba người lớn nhìn thấy mà cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ nó cũng đã kể cho cô bạn bên Mỹ này biết hết rồi sao, nếu không sao lại khóc đến khó coi như vậy.

- Xin...xin... xin lỗi, t-tôi...tôi không nên khóc như thế này. – Cô cố gắng kìm chế lại, nhưng càng kìm chế lại càng khiến nước mắt chảy ra nhiều hơn

- Không, tôi đáng ra nên nghĩ đến cô, cô còn khổ sở hơn tôi nhiều, xin lỗi.

- Chuyện gì vậy? Sao hai đứa lại khóc đến khó coi như vậy? – Bà Lục thắc mắc

Nó thả Khánh Thu ra, từ từ chậm rãi kể lại hết đầu đuôi câu chuyện khiến mọi người vô cùng sửng sốt, thì ra là con gái nuôi của Triệu Minh Cương và bà ta, nhưng nghe theo lời kể của nó thì có vẻ cô gái này chẳng mấy sung sướng mà phải gọi là “xấu số”, nói ra cũng hèn là lúc trước nó không lọt vào tay của bọn họ, nếu không có lẽ Triệu Khánh Thu bây giờ phải là nó mới đúng. Thật sự thì sau câu chuyện này, có lẽ mọi người nên đề phòng hai người bọn họ, dù sao cũng là trùm xã hội đen, tốt nhất nên tránh xa, nếu may mắn có chuyện gì, e rằng sẽ có người ra đi theo bà nội của nó.

- Ông chủ, tôi đã tìm ra được nhà của Lục Tuyết Nhi, tiểu thư cũng đang ở nhà của họ.

“- Rất tốt, tiếp tục theo dõi. Nhớ nói với con nhỏ kia là nên cẩn thận một chút, nếu xảy ra chuyện gì thì chuẩn bị chết đi.”

- Tôi rõ rồi ông chủ, dạ được.

Chương 24: Nốt Nhạc Thứ Hai Mười Bốn

Nốt nhạc thứ hai mươi bốn

Nó và Khánh Thu nằm trên giường xem phim, có lẽ khi từ sân bay trở về có quên gì đó quan trọng thì phải mà nó lại không hề nhớ đến, nhưng trong thâm tâm cũng nghĩ rằng mình đã quên gì đó, lập tức trèo xuống giường mở tủ quần áo, lục tung cả căn phòng lên tìm câu trả lời nhưng đáp lại là một khoảng không vô tận. Khánh Thu thấy nó đang ngồi ngay đông quần áo đó vò đầu bứt tóc, cũng không hề chú ý xung quanh vì ai đó mà rất bừa bộn, cảnh tượng này nói ra cũng thật hiếm thấy, nó là một con người gọn gàng, sạch sẽ, vậy mà hôm nay trong phút chốc không nhớ ra mình quên gì mà làm rối tung căn phòng xinh xắn, đẹp đẽ kia lên, phải chụp hình, lưu lại bằng chứng.

- Babe, cô nhìn xung quanh mình xem thế nào. – Khánh Thu an tĩnh nằm trên giường, cười cười nói

Nó sau khi “tiêu hóa” được câu nói đó liền đảo mắt một vòng, mắt chữ A miệng chữ O bất lực ngồi nhìn đông lộn xộn do mình gây ra, Khánh Thu nằm sải lại trên giường, cất tiếng hỏi :

- Cô làm sao vậy?

Nó thờ dài rồi để mình tự do rơi xuống đông đồ đó, lại tiếp tục thờ dài một hơi nữa, đáp :

- Tôi nghĩ mình quên thứ gì đó nhưng rõ ràng đồ đạc đều có đủ ở đây chỉ trừ vài thứ tôi để lại bên Mỹ, rốt cuộc làm rối tung đồ lên cũng chẳng biết mình quên thứ gì.

- Cô nói cho mọi người rằng mình đã về đây chưa? Tất cả luôn ấy??

Nó gật đầu rồi bỗng A lên một tiếng, hình như là chuyện này, nó quên gọi cho bộ ba “sát thủ” Tuệ - Tuấn - Du, hèn chi tìm trong phòng không thấy là phải, bọn họ đâu ở trong phòng nó, nó cũng chẳng dán hình họ trong phòng, sau đợt này nó nhất định ghi tên mọi người vào tường, như thế nhìn vào là nhớ ngay.

- Tuyétttt...Nhiiii.

Một âm vực lạ vang lên khiến cả hai giật nảy người, tự hỏi âm thanh đó từ đâu chui ra vậy?? Ôi cái chất giọng nhão nhệch này là của người nào, nam không ra nam, nữ không ra nữ, chẳng lẽ... tên biến thái lỗi giới tính nào đó hay sao?? Vậy sao chui vào nhà nó được, không phải biến thái thì chẳng lẽ... cướp?? Nhưng sao lại biết tên của nó? Sộp Google à?

- Tuyétttt...Nhiiii...iiii

Chất giọng đó càng ngày càng gần phòng nó, Khánh Thu cũng vì bị dọa cho sợ ma ôm nó cứng ngắc, cả mắt cũng không dám mở, miệng mấp máy liên hồi như đang đọc kinh, chỉ còn mỗi nó một mình đối diện nhìn cánh cửa đó, xem xem tên nào dám bước vào đây ăn cướp, biến thái đây hả, nó sẽ đích thân dùng đôi tay của mình mà đánh tên đó như tử, nhưng mà nghe tiếng bước chân, có lẽ không phải chỉ có một người..

Cốc...cốc...cốc... Ba tiếng gõ cửa vang lên làm nó và Khánh Thu thót tim, theo sau đó là tiếng vặn nắm cửa rất mạnh bạo, lúc này chẳng biết trời xui đất khiến thế nào mà nó thuận tay bấm nút khóa, bây giờ vẫn còn thời gian để tẩu thoát, nhưng mà từ đây mà nhảy xuống dưới là hơi bị phê à nha, không chết chắc cũng gãy tay gãy chân, bó bột nằm viện à. Thôi kệ, đến đâu thì chết, dù sao có chết nó cũng lỗi đám đó chết chung cho vui nhà vui cửa.

Cạch! Tiếng gõ cửa, vặn cửa đã ngưng lại, thay vào đó bọn họ đã mở cửa thành công, cánh cửa đang từ từ hé ra, chào đón nó và Khánh Thu đến với một thế giới “mới”, thế giới bị đè!!

- Yaaa~ Tuyết Nhi aaaaa. Nhớ em chết mất. – Tú Tuệ không dòm trước ngõ sau mà xông thẳng về phía trước, ôm lấy cả hai thân hình bé nhỏ đang ngồi giữa đông đồ lộn xộn kia khiến cả hai không kịp phản ứng mà bị đè trong tích tắc, mắt cũng mở to nhìn trần nhà xinh đẹp, cũng may sau lưng có một đông đồ “hộ thân”, nếu không lưng của bọn họ hẳn là tiêu tùng rồi.

- Ôi thần linh ơi, người nhìn xuống đây mà xem bà chị này đang đè con đây này. Chị ta cũng thật lợi hại, không biết ai với ai mà một phát đè luôn. – Khánh Thu cảm thán một câu, trong lòng không khỏi tránh tình trạng bứt xúc đến đứt ruột

Tú Tuệ vừa nghe giọng người nào đó lạ liền liếc nhìn xem thì thấy mình đang “lấy thịt đè người”, mau chóng đứng dậy cho hai người đang nằm bẹp đó hít tí không khí, nếu không lỡ may có gì xảy ra thì chẳng phải cô là người mang tội danh giết người bằng thịt hay sao?

- Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi.

Tú Tuệ luôn miệng xin lỗi, hai tay cố gắng kéo Khánh Thu và nó đứng dậy, còn hai thằng con trai kia chỉ đứng đó mà ôm bụng cười, ày không, nói như vậy thì có hơi đồ tội cho Khánh Thu vì thực ra anh chẳng qua chỉ là nhếch mép thôi.

- Còn cười?!! – Cô quay sang Minh Tuấn, trừng mắt nhìn anh rồi di chuyển sang nó, mỉm cười ôn nhu. – Sao em về không nói với chị.

- Em đang định gọi thì..chị đề bọn em thành miếng bánh rồi còn đâu. – Nó nhăn mặt, chỉnh quần áo lại cho ngay ngắn

Cô chấp tay lại, ánh mắt cún con nhìn nó hồi lâu mà chẳng biết kể bên mình đang có cục lửa đang nóng hừng hực chuẩn bị phát hỏa, một con người bình thường như mình mà bị lơ đẹp như vậy sao, đâu phải đang tàng hình mà không thấy, trong mắt họ chỉ có mình em mình thôi sao, không nhìn thấy những người khác nữa, Triệu Khánh Thư cô đây mém may nữa là ngộp thở vì chị ta, ấy thế mà không thềm xin lỗi một tiếng, thật sự rất quá đáng nha.

- Great!! Really amazing!! I'm dead, no one saw me, funny too!! (Tuyệt quá!! Thật sự rất tuyệt vời!! Tôi đã chết, không ai nhìn thấy tôi, vui quá !!)

Khánh Thư “ném” cho họ một câu rồi nhảy tót lên giường nằm mà tiếp tục xem phim đề “bộ ba sát thủ” kia ngây người, cô ta là ai, thành viên mới?? Dù sao đi nữa thì...không quen!!!

- Cô ấy là...?? – Tú Tuệ chỉ chỉ chỗ chỗ về phía Khánh Thư, xung quanh cô cũng có rất nhiều dấu chấm hỏi

- Ồ hóa ra tôi chưa chết à? Vẫn thấy tôi sao? Tuyệt quá ha!! – Khánh Thư chẳng mấy vui vẻ, cười cho có lệ rồi quay đi chỗ khác

Tú Tuệ chớp chớp mắt nhìn cô gái váy hồng rồi quay sang nhìn nó, nhận được cái lắc đầu không mấy vui vẻ đó mà bất giác khiến cả ba con người kia rung mình một cái, cô gái váy hồng đó có sức ảnh hưởng kinh khủng vậy sao? Cả nó cũng lắc đầu, chẳng lẽ đích thật bản thân mình đã làm gì nên tội, mới gặp mặt đã gây họa sao? Tú Tuệ chậm rãi di chuyển sang bên thành giường chẳng dám lại gần, chột chột vào Khánh Thư, mỉm cười hỏi :

- Cô là...bạn Tuyết Nhi? Xin chào, tôi là Phan Tú Tuệ, rất vui được làm quen.

- Vâng, tôi là Khánh Thư, người mém chết vì cô, hân hạnh được làm quen! – Khánh Thư nghiêng rằng, ánh mắt hiện rõ mòn một sự tức giận làm cho Tú tuệ chột dạ, vai hơi run run, đứng cảm nhìn người đối diện bằng đôi mắt khi này nhìn nó, mong rằng có thể lấy được sự tha thứ từ người mới quen này.

- Tôi...đã làm gì cô...nhì?

- Chị còn dám hỏi tôi? Sao không hỏi bạn chị lúc này chị đã làm cái gì? Thôi để tôi nói luôn cho rồi, chị tự nhiên xông thẳng vào phòng rồi nhào tới bọn tôi không phân biệt ai với ai mà một phát đề luôn, chị có biết lúc đó tôi mém nữa là nôn hết tất cả đồ ăn sáng ra ngoài không hả? May mà chị mi nhon còn xiu nữa là giết người, chứ gặp giống như hai người kia thì chắc tụi này chết luôn rồi đó.

Khánh Thư không quan tâm đến hình tượng của mình mà cứ nói, nào biết hai anh chàng kia mặt mày đã tái mét đến khó coi, thì ra bản chất bên trong thật sự của cô gái này là một chú sư tử

- Xin lỗi nha, tôi không có ý đâu. – Tú Tuệ chớp chớp mắt nhìn cô gái trước mặt,

- Tôi biết, nếu cô cố ý chắc tôi đi luôn rồi. – Khánh Thư liếc hai tên kia muốn cháy da lưng vì cái tội dám cười rồi quánh mặt đi chỗ khác xem tivi, tiếp tục nói : - Vừa này chị nói tên Tú Tuệ hả? Chị là gì của cô ta?

Tú Tuệ và nó liếc mắt “đưa tình” rồi đáp, tay chân thuận tiện quơ loạn xạ.

- Tôi là chị họ của Tuyết Nhi, vừa này ở nhà bác gái gọi điện bảo con bé về rồi nên tôi vui quá mới nhào qua đây mới xảy ra..

- Tôi đâu có hỏi chị chuyện đó, chị nói làm cái gì? – Cô thờ dài một cái rồi lại tiếp tục nói : - Chị là chị của cô ta, tức cũng là chị của tôi, nhì?

Nó chớp chớp mắt, hôm nay con người này ăn nhầm thứ gì hay uống lộn thuốc mà kì lạ như thế, đừng nói là tính trả thù Tú Tuệ chuyện lúc này..như thế thì cô không phải sẽ khó sống rồi sao??? Mặt khác, Tú Tuệ vẫn ngây thơ gật đầu mà không hề biết chuyện gì sắp diễn ra với mình, chắc chắn rất bất ngờ.

- Tôi tin chị được sao? – Khánh Thư nhú mày hoài nghi

- Tin được chứ sao lại không, tôi có bao giờ nói dối ai đâu mà. – Tú Tuệ cười cười, tay vẩy vẩy như đang gọi người trước mặt mình nào biết chính câu nói này lại là định mệnh đưa cô đến với một..”rắc rối mới”

Môi Khánh Thư cong thành hình bán nguyệt, nụ cười đầy ẩn bí khiến cả bốn người đứng đó có phần roi run sợ, vô thức lùi một bước, Nam Khánh Du thường ngày mạnh mẽ, men lý không sợ sùng đàn ấy thế mà lại biến thành một chú thỏ con trước nụ cười của cô gái này, anh lùi tận hai bước để tránh xảy ra tình huống bất ngờ, tự biến mình thành nạn nhân, như thế chắc thảm lắm nhì?

- Chị yêu dấu!!!!

Khánh Thư chỉ trong nháy mắt đã từ trên giường “bay” tới ôm chầm lấy Tú Tuệ, biếm cảm thật sự rất vui và hạnh phúc, chả lẽ không có cuộc trả thù nào như ba người kia nghĩ hay sao? Đơn thuần vậy thôi đó hả? Kể cả Tú Tuệ, chị ấy đã đứng yên bất động như một bức tượng được xây kiên cố, không thể dịch chuyển.

- Chị, chị không vui khi nhận em là em gái à? – Khánh Thư thả cô ra, lay lay người cô

Tú Tuệ chớp chớp mắt. Nó chớp chớp mắt. Minh Tuấn chớp chớp mắt. Khánh Du chớp chớp mắt. Đồng loạt bốn người đều chớp mắt như thể đã hẹn nhau trước. Triệu Khánh Thư, cô ta là đang giả điên hay thật lòng? Thay đổi 180 độ, con người lúc này và bây giờ hoàn toàn khác nhau, đang giỡn cái gì

vui vậy???

- Cô...cô..cô nói cái gì cơ? – Tú Tuệ hỏi lại cho chắc, mắc công xảy ra tình huống gì đó thì không phải cô tiêu đời luôn sao?

- Em hỏi chị không vui khi nhận em là em gái à? Chị đang bị làm sao vậy?

- Cô..cô nhận tôi là chị? Thật hay mơ vậy? – Tú Tuệ mơ hồ, lấp bắp hỏi

Vầng trán của Khánh Thu xuất hiện vài vạch đen, ánh mắt vui vẻ lúc nãy lại thay vào đó là ánh mắt viên đạn nhìn Tú Tuệ, trong lòng thầm nghĩ bà chị này là giả điên với mình đây à, hay là lúc nãy mình hưng dữ quá nên thành ra ghét? À nếu thế thì tôi đây cũng không cần nhé, chỉ là chị em thôi mà, có gì mà xoắn lên cả thế?

- Bỏ đi, coi như tôi chưa nói gì vậy. Dù sao tôi cũng chả muốn mình quê độ. Vậy ha!

Khánh Thu xoay người bước đi, định bụng quay về chỗ của mình mà an phận xem tivi, nào ngờ bất thành linh cô bị ai đó đẩy một cái, nói đúng hơn là bắt ngờ bị ôm từ phía sau khiến cô “bắn” cả người cho chiếc giường của nó, trên lưng còn phải “vác” thêm bốn mươi lăm ký. Ôi thần linh ơi, người mau cứu con với, bà chị này lại đè con nữa rồi..

Cả ba con người ngốc nghếch đứng đằng sau lại tiếp tục chớp đôi mắt của họ nhìn hai kẻ đang làm trò trên giường, hai người này hôm nay đã ăn trúng cái gì mà trở nên khùng khùng như thế?? Khánh Thu, một con người hoàn toàn bình thường lúc nãy chỉ vì bị đè mà trở nên “điên loạn”, còn thay đổi trạng thái bất thường, mới lúc nãy như muốn xé Tú Tuệ ra trăm mảnh, thoát một cái lại nhận làm chị, lại thêm lần nữa gạt phắt chuyện đó đi trở về chỗ của mình. Tú Tuệ, con người lúc nãy vì quá vui mừng mà cả gan dám lấy thịt đè Khánh Thu, thành tâm xin lỗi rồi đứng hình bởi nghe Khánh Thu nhận mình làm chị, rồi trong vài phút sau cùng, cô ấy đã thêm lần nữa đè Khánh Thu, gương mặt tỏ vẻ thích thú vô cùng. Nó, Minh Tuấn và cả Khánh Du tròn xoe mắt nhìn hai người kia đang lăn lộn trên giường, sáng hôm nay lại khởi đầu rất lãng mạn nha, lãng mạn đến lãng nhách luôn.

- Biến thái, chị đang làm cái gì thế hả?!!! – Khánh Thu cố gắng giãy giụa, tổng con người đang đè ra khỏi tám lưng nhỏ bé của mình nhưng bất thành

- Em vừa mới nói nhận chị làm chị của em mà, nhỉ? – Tú Tuệ mỉm cười, xoa mái tóc đã rối bù của Khánh Thu lên, khiến trọng lượng của mình tăng lên đột ngột mà đâu hề biết người bên dưới sắp chết đến nơi

- Chị...chị...điên..chế..... – Cô khó nhọc lên tiếng, câu nói chưa thành đã vội tan vào không khí

Nó thấy tình trạng của bạn của mình bất ổn liền chạy lại kéo Tú Tuệ ra, Khánh Thu vì được nó cứu sống một mạng mà cố kìm chế để không nhào lại cào cho Tú Tuệ vài phát, chị ta quá ác độc rồi, người ta giết người bằng thuốc, dao, súng...thì chị ta dùng cách lấy thân của mình mà đè cho đối phương chết, kiểu chết này cũng thật đau đớn mà.

- Chị..chị điên rồi, chị là thể loại giết người bằng thịt đấy à? Định đè cho tôi chết luôn sao? Xin lỗi nhưng không thể nào, mạng tôi lớn lắm, không chết được đâu. Tốt nhất chị nên đè tôi chết, nếu không tôi sẽ đè lại cho chị chết đấy. – Khánh Thu vừa thoát nạn đã “hồi âm” lại cho bà chị kia, thờ một cách khó nhọc

- Xin lỗi, xin lỗi, chị là không cố ý đâu, và lại đâu có ai nở lòng giết cô chị dễ thương này đâu nhỉ?

- Hả là dễ thương... - Khánh Du và Minh Tuấn lăm bằm trong miệng, không hện mà cùng đồng thanh khiến câu nói trở nên nghe rõ hơn

- Hai người nói cái gì?! – Cô quay phắt người lại, phóng điện nhìn bọn họ

- Bọn anh nói em dễ thương – Minh Tuấn nhanh miệng đáp lại, trên môi cũng có một nụ cười rất “thật lòng”

Sau khi liếc cho bọn họ một cái muốn trào máu song cô đi về phía của Khánh Thu, nắm lấy bàn tay đang lạnh của cô nàng rồi dịu dàng nói :

- Chị là chị của Tuyết Nhi, tức cũng là chị của em mà nhỉ? Hìhì, vậy từ nay chúng ta làm chị em ha. Á ha ha ha ha, tôi cuối cùng cũng có thêm đứa em gái, há há há.

Tú Tuệ ôm lấy Khánh Thu xoay vòng vòng, giọng cười của cô thì khỏi nói, kinh khủng cực kỳ khiến ba bức tượng xinh đẹp phải xích lại gần nhau, đưa hai tay lên bịt tai lại tránh tình trạng...lũng mào nhỉ!!!

Một vòng nè...

Hai vòng nè...

Ba vòng nè...

Bốn vòng luôn nè...

Ồ mười vòng luôn nè...

Ồ té nhào xuống sàn luôn nè.!!!

Khánh Thư hận bản thân không thể xử đẹp bà chị bất ổn này, để bây giờ vừa chóng mặt muốn ói, vừa lại bị ê mông thế này, thật quá sức tưởng tượng mà, ấy thế sao chị ta lại bình thường thế nhỉ??

- Rồi cả ba người đến đây có mục đích gì đây? – Nó này giờ mới lên tiếng, hỏi vào trung tâm

- Bàn bạc chuyện kết hôn!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Lu Và Chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Nốt Nhạc Thứ Hai Mười Lăm

Nốt nhạc thứ hai mươi lăm

Khánh Thư hận bản thân không thể xử đẹp bà chị bất ổn này, để bây giờ vừa chóng mặt muốn ói, vừa lại bị ê mông thế này, thật quá sức tưởng tượng mà, ấy thế sao chị ta lại bình thường thế nhỉ??

- Rồi cả ba người đến đây có mục đích gì đây? – Nó này giờ mới lên tiếng, hỏi vào trung tâm

- Bàn bạc chuyện kết hôn!!!

- Kết hôn??? – Nó tròn xoe mắt nhìn bọn họ, đang đùa cái gì vậy hả???

Minh Tuấn ung dung bước đến bên ghế, bình thản ngồi xuống, đảo mắt nhìn từng người trong phòng rồi gật gù đáp :

- Là anh và Tú Tuệ, không phải em, đừng có mà mơ nữa. – Anh xoa cằm mỉm cười, cái nụ cười này xem ra là đang chọc tức nó đây mà, ý mình cười trước cái chọc nó đấy hả? Xin lỗi nhưng bốn cô nương đây không dễ mắc bẫy của anh đâu nhé.

- Ô~ chúc mừng nha, vậy hai người khi nào đám cưới? – Nó ôn nhu hỏi

Minh Tuấn giơ ba ngón tay lên, đưa qua đưa lại, xem ra anh rất trông ngóng đám cưới này, vậy cũng tốt, nó sẽ yên tâm nếu giao Tú Tuệ cho anh ấy, Minh Tuấn là người tốt, hẳn là sẽ cho Tú Tuệ một mái ấm thật hạnh phúc. Nhưng mà cái số ba đó là sao? Ba ngày, ba tuần hay ba tháng?

- Ba ngày sao? – Khánh Thư chớp mắt nhìn ba ngón tay đang đung đưa theo nhịp của anh

- Là ba tháng..ấy lộn ba tuần, ba tuần.

Nó và Khánh Thư ồ lên một tiếng rồi nhìn Tú Tuệ cực nham hiểm, chà chà, đêm động phòng nhất định phải quây cho họ không yên mới thôi nha, coi như phạt họ vì cái tội lúc này, nghĩ đến thôi là thấy vui rồi nha.

- Vậy hai người thử áo cưới chưa? Chuẩn bị gì chưa?

Khánh Du nhún vai chán nản, dựa vào tường đáp, giọng nói có vẻ chảnh mấy vui gì, dường như là giận dỗi.

- Chưa làm gì hết, bọn họ cứ suốt ngày làm những chuyện gì đâu không, anh đã nói nhưng có ai nghe.

Có hai người chột dạ, nuốt khan nước miếng rồi đảo mắt sang nơi khác tránh ánh mắt như dao cạo của Khánh Du, cái tên này bình thường im lặng là thế, chỉ muốn làm mỹ nam an tĩnh, dùng một cái biến thành bộ dạng trông đáng sợ thế này, thật không tầm thường.

- A hai người có phải là chọc gì cái tên mặt liệt kia hay không? – Khánh Thư dò hỏi, miệng nở nụ cười gian tà

- Cô nói ai mặt liệt? Tôi có tên hoàng đế đấy, Khánh. ...- Tôi mặc kệ anh là cái gì đó, tôi không quan tâm, ày mà không làm thì tôi hỏi hai người này, có hỏi anh đâu mà trả lời làm gì thế?- Cô...không cãi nữa, tổn hại não, tiêu hao chất xám.

Khánh Du hậm hực khoanh tay đứng một chỗ, mắt di chuyển sang bầu trời trong xanh kia, trong khi đó cô gái này lại đang đắc ý vì “hạ” anh một cách dễ dàng như vậy mà nào biết nó đang nhìn bọn họ một cách kì lạ, trong lòng tự hỏi có phải hai người này có thể là một cặp hay không? Nếu thế thì..chắc ngày nào cũng cãi nhau nhỉ? Thôi kệ, cứ thử xem sao, nếu được thì coi như bù đắp cho Khánh Du, tìm bờ vai vững chắc cho cô bạn của mình, còn không thì..thôi.

- Hai đứa giúp tụi chị đi, chị không biết phải làm thế nào, dù sao cũng là lần đầu. – Tú Tuệ chu môi, giờ trò làm nũng ra với hai cô em của mình mà trong khi đó, Minh Tuấn đang mở to mắt hết cỡ nhìn vợ sắp cưới của mình

- Em nói lần đầu là thế nào hả? Còn có lần sau?

Tú Tuệ nhanh chóng lắc lắc đầu, lắc đến sắp rớt xuống đất rồi cả hai trao nhau ánh mắt yêu thương khiến ba người đứng quanh đó muốn nổi hết cả da gà, có cảm tình cảm quá lớn vậy không chứ, dù sao cũng đâu phải nơi công cộng mà nhìn nhau như thế, sắp đám cưới đã thế, khi đám cưới rồi chẳng biết sẽ ra sao.

- Rồi sao đây? Có đi thử áo cưới hay không? – Khánh Thu thông dong chen ngang vào giữa, chậm rãi nói ra từng chữ một

- Đi đi đi chứ.

Cô cười khi khi rồi kéo Khánh Thu ra khỏi phòng, phóng như bay ra xe hơi bên kia bước xuống. Kì lạ quá nhỉ, hôm nay sao Tú Tuệ phấn khích quá ta? Đám cưới thì đám cưới chứ làm gì mà gặp ai cũng cười hết trơn vậy? Quả nhiên sắp có chồng sẽ khác đi, không biết sau này mình có vậy không ha??

- Tụi con với Tú Tuệ đi thử áo cưới rồi sắp xếp các việc khác luôn nhé? – Nó hỏi

- Được thôi, tụi con cứ đi đi, nhờ vào tụi con.

Nó gật đầu rồi bước ra xe cùng nhau đến tiệm áo cưới. Nơi đây thật sự rất đẹp, cứ như đang trong thế giới áo cưới vậy, thật sự rất sang trọng và tuyệt vời, thậm chí ở đây còn có nơi để những chiếc váy xinh xắn để đi dự tiệc, dạ hội, ở đây chắc chắn sẽ không khó để chọn đâu.

- Xin chào quý khách. Xin hỏi mọi người đến chọn áo cưới hay đám đi dự tiệc ạ? – Nhân viên mỉm cười, nhỏ nhẹ hỏi

- Chúng tôi đến chọn áo cưới, làm phiền chị có thể cho chúng tôi xem vài mẫu phù hợp với dáng người của chị tôi không? – Nó kéo Tú Tuệ ra đằng trước, lịch sự trả lời

- Dáng người của cô dâu rất thon gọn, nên chọn những váy cưới bó sát để tôn lên đường cong, như thế sẽ trông sang trọng hơn. Mời đi theo tôi.

Cả đám lon ton chạy theo sau chị nhân viên, ngắm nhìn những chiếc váy trắng tinh khôi được treo cẩn thận trong tủ kính, ôi đây là thiên đường sao, vào đây tự nhiên muốn cưới quá đi, tự nhiên suy nghĩ đám cưới của mình sau này chẳng biết ra sao, thế nào, và những dòng suy nghĩ này đều là của Khánh Thu, nạn nhân vụ thịt dè giờ đang đứng một góc mà cười tủm tỉm.

- Bị nhập rồi hả?? – Nó thù lù xuất hiện đằng sau lưng làm cô giật cả mình, mỉm cười tinh tế nhìn cô

- Làm gì có, tôi chỉ là đang ảo tưởng tí thôi. Mà chọn xong váy chưa?

- Chưa, bởi vậy mới lại lôi cô đi, mau lên.

Nó không để cho Khánh Thu ú ớ câu nào mà trực tiếp lôi đến chỗ bọn họ tiếp tục quá trình lựa váy cưới, nói thật thì mặc dù trong đây rất nhiều váy cưới, nhưng lại thật sự rất khó để chọn ra một chiếc bởi vì chúng đều quá đẹp, không thể chọn được, trong khi đó hai người con trai kia đã chọn xong mẫu vêts, ông Trời ơi, sao lại đối xử với tôi như thế này.

- Em nghĩ chúng ta nên chọn mẫu này, bởi vì dáng chị nhỏ nên bộ này sẽ hợp hơn. – Nó đưa ra ý kiến

- Em cũng đồng ý. – Khánh Thu giờ hai tay tán thành.

Tú Tuệ nhìn hai đứa em của mình như thế liền gật đầu đồng ý, cầm lấy bộ váy vừa chọn vào thử xem sao.

Mười lăm phút trôi qua, nó và Khánh Thu vẫn còn đang nhìn ngắm những bộ khác xem coi có bộ nào hợp hơn hay không nhưng sau khi Tú Tuệ bước ra khỏi phòng thay đồ, cả hai đã “quảng” đồng ý váy đó qua một bên, không cần chọn nữa, chiếc váy này là quá hợp rồi.

Chiếc váy họ chọn thật sự rất đẹp, ôm sát người Tú Tuệ tôn lên vòng eo nhỏ của cô. Phần tay được làm từ ren, đính thêm các viên đá và các đường vải cứng tạo nên những bông hoa tinh tế. Phần thân được phủ một lớp ren mỏng có những hạt kim tuyến nhỏ khiến thêm lấp lánh, đính thêm chút những bông hoa bằng đá và những bông hoa bằng vải khiến chiếc váy thêm bắt mắt. Phần váy được xếp theo thứ tự trông rất đẹp mắt, uốn lượn như những con sóng, cũng giống như phần thân, phần váy được may thêm những đường hoa tinh tế. Khi chúng được Tú Tuệ mặc lên người, trông còn tuyệt vời hơn nữa, lấp la lấp lánh như những vì sao, nhỏ nhỏ xinh xinh, thật sự rất xinh đẹp đến nỗi Minh Tuấn không rời mắt, cứ mãi muốn thời gian ngừng lại để anh có thể ngắm lấy cô dâu của mình, đối với anh, cô chính là cô dâu đẹp nhất thế giới.

(<http://imgur.com/MPmDM3E>)

Nó và Khánh Thu phì cười nhìn theo ánh mắt của ông anh đang mãi lo ngắm mỹ nữ mà chẳng chú ý gì đến xung quanh, cũng chẳng quan tâm rằng chị ấy đang rất ngượng khi anh nhìn chằm chằm như thế mà không giấu nổi nụ cười của mình, còn Khánh Du, anh không nhìn cô dâu trước mắt mà dõi theo nó, anh từng ước rằng cả hai sẽ giống như Tú Tuệ và Minh Tuấn như bây giờ, hạnh phúc, vui vẻ như thế, chắc chắn anh có thể khiến nó hạnh phúc hơn là hẳn ta.

- Nhìn đủ rồi ha, cô dâu cũng mặc cỡ rồi ha, tôi cũng bắt đầu mệt rồi, dẫn tụi này đi ăn kem đi. – Khánh Thu một lần nữa lại cứu giúp mọi người thoát khỏi cảnh ngọt ngào tình cảm này

- Phải đó, hai người nhìn nhau không một chữ tội này một rồi. – Khánh Du thêm một câu khiến cả hai người kia xấu hổ muốn đào lỗ

- Vậy đi thôi, đi đi thôi. – Nó kéo Khánh Thư và Khánh Du ra ngoài đợi bọn họ thay đồ rồi đến quán kem để lấy lại sức.

[...]

Tại quán kem, mọi người dường như chỉ chú tâm đọc menu chứ chẳng thèm quan tâm bên ngoài ừ có xảy ra đánh lộn đi nữa, quả nhiên kem là thảo dược tốt nhất để phục hồi thể lực, ai ai cũng đều thích ăn.

- Chị cho em hai phần kem chiên, hai phần kem xôi dừa, hai phần kem miếng dừa, hai phần kem Mỹ chocolate, một phần kem ngũ sắc, một phần kem cuộn nha.

Nghe Khánh Thư gọi kem mà bốn người ngồi bên cạnh cũng hết muốn ăn, cô ấy là định ăn cho sặc nghiệp luôn hay gì? Ít ra cũng phải giữ dáng chứ, ăn thế này sẽ béo lên đấy..

- Các người không định gọi kem à?? – Khánh Thư thắc mắc hỏi

- Ồ...một kiwi, một bạc hà và hai chocolate. Cảm ơn.

Kem ra đến nơi, ngập tràn trên bàn, không còn chỗ để, ấy thế mà chỉ trong vòng vài nốt nhạc mà Khánh Thư đã xử xong chúng, cô gái này hẳn là tín đồ của kem, ăn kinh khủng như thế mà vẫn còn muốn gọi thêm, xem ra lần này hơi tốn tiền à nha.

- A ngon quá đi, đã thật nha, lâu rồi chưa ăn thế này. – Khánh Thư cười vui vẻ, xoa xoa cái bụng của mình

- Ăn như heo. – Khánh Du lăm bằm trong miệng, nhưng anh nè, tôi quên nói rằng cô gái đó đã nghe thấy rồi nha, đang phồng má trợn mắt nhìn anh kia.

- Anh vừa mới nói cái gì đấy hả? Ngon nói lại lần nữa coi!

Khánh Du chợt dạ, dừng chân lại nhìn người con gái trước mặt, nhũn mày nhìn cô, Triệu Khánh Thư, cô ta có tai chuột hay gì mà sao nghe được hay thế? Rõ ràng mình nói rất nhỏ cơ mà...

- Nói gì là nói gì?

- Anh nói tôi ăn như heo phải không?!!! – Khánh Thư phẫn nộ

- Có ai biết cô ta bị cái quái gì không vậy?

Khánh Du trực tiếp lơ đẹp cô, quay người sang hỏi ba người đang đứng đó xem trò vui, nếu có câu hỏi cũng chỉ nhún vai cho qua, đơn giản chỉ vì không muốn bị kéo vào cuộc chiến của bọn họ, như thế sẽ rất kinh khủng nha.

- Tôi nói cô hôm nay là chậm mạch hay bị Tú Tuệ đề đến phát điên rồi hả? – Khánh Du cố ý lảng qua chuyện khác, mắc công thô bị dẫn đến đường cùng sẽ biến thành sói mất

- Sao anh dám!!!

- A xe của chúng ta tới rồi kia~ Mau lên xe đến nhà hàng đặt thôi, đừng cãi nhau nữa, đi đi đi. - Nó lôi kéo Khánh Thư di chuyển lên xe, cho cô ngồi hàng trên để tránh đụng mặt Khánh Du, mắc công cãi lộn nữa thì phiền lắm

Cả đám xuất phát đến địa điểm tiếp theo chính là nhà hàng, nơi họ chọn là một nơi rộng rãi, sang trọng và cực kỳ đắt, biết sao giờ, dù sao cũng là đám cưới đầu tiên của Tú Tuệ và Minh Tuấn, và lại gia thế của hai người lại rất rất tốt, cả hai lại đều là con một, sắm sửa cho đám cưới này đắt một chút cũng không phải quá đáng.

- Chúng ta có cần đãi nhiều món vậy không? Lỡ ăn không hết thì sao? – Cô lo lắng

- Không sao đâu, có gì chúng ta chia một phần cho nhân viên, chắc chắn là không bỏ thừa đâu. – Khánh Thư nói câu chắc nịch, mà cũng đúng, có cô ở đây là chỗ nào cũng phải chào thua, “thánh ăn” ở đây mà bảo

- Vậy thì tốt.

Nó đứng bên đây lo cách bày trí sao cho đẹp và lãng mạn nhưng không quá sến súa, ngành nó thì là Thiết Kế Thời Trang, chí ít ra cũng biết về phối hợp màu sắc cho hợp lý, đảm bảo nơi đây sẽ rất..tuyệt vời!! Khánh Thư và Khánh Du lo về phần đồ ăn, chọn những món đơn giản nhưng không hề đơn giản, thậm chí trong danh sách của họ cũng có hơn trăm món thể mà vẫn còn chọn tiếp, xem ra đám cưới này dồn tiền hết về thức ăn ha. Còn về phần cô dâu chú rể, họ lo phần đặt bàn và tiền bạc, mọi thứ đều thỏa thuận với chủ nhà hàng xong xuôi hết. Chia việc ra mà làm thế này cũng thật tốt, vừa nhanh gọn lẹ lại có kết quả tốt, mọi người vất vả rồi.

Nó và Khánh Thư tạm biệt ba người kia rồi cùng nhau về nhà, trên đường đi bất ngờ gặp được bà ta, phụ nhân Triệu! Bà ta đang bận nói chuyện với người nào đó không rõ mặt, chỉ thấy một “cục than đen” ngồi đó, trông họ cứ bí mật thế nào ấy.

- Bà ta làm gì ở đây thế nhỉ? Không phải đến bắt tôi về đây chứ? – Khánh Thư tròn mắt nhìn hai người họ. – Hay là đến đem cô đi? Chẳng phải cô là con ruột của bà ta sao? – Cô đi chuyển ánh nhìn sang nó, không khỏi lo lắng

- Không đâu, bà ta không dám đụng gì đến chúng ta đâu, yên tâm đi. Vấn đề bây giờ là tôi nghi ngờ bà ta cho người theo dõi chúng ta, tìm ra chỗ ở, theo sát hành động của tụi mình.

- Theo dõi? Tại sao? Chẳng lẽ bọn họ lại lên kế hoạch tóm gọn chúng ta về hang? Hay...họ biết Ba cô vẫn còn sống?

Nó chợt nhớ ra Ba mình còn đang ở nhà, vẫn đang trong vòng dây nguy hiểm liền kêu bác tài chở về nhà thật nhanh để tránh bọn họ nhìn thấy thì lúc đó toi đời. Nhưng mà...bà ta đến đây làm gì? Là đi một mình hay..còn có ai?!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Lu Và chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Nốt Nhạc Thứ Hai Mười Sáu

Nốt nhạc thứ hai mươi sáu

Nó ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, Khánh Thư thì cứ đi qua đi lại lo lắng, mặt nhăn mày nhíu như khi ăn ớt, biết làm sao đây, bà ta đã đến Việt, hẳn không phải là có ý tốt gì mà đến thăm cô hay làm lành gì với cô, chắc chắn có ý khác. Một là bắt cô về, hai là đến đây nói về chuyện con gái ruột, còn ba nữa thì...trực tiếp giết?!

- Sao mọi người chưa về vậy kìa. Tức chết mất. – Nó sốt ruột, nhảy dựng lên

- Cô nói chuyện linh ghê nha, họ về rồi kìa. – Khánh Thư chỉ tay ra ngoài cửa, vui mừng nói

Cả hai lần lượt tiến ra ngoài cửa đợi họ vào, bây giờ cả hai không nghĩ được gì nhiều, tâm trí bị bà ta khiến cho rối tung cả lên, não bộ đang “đình công” không muốn làm việc, bảo cả hai nghĩ cách, sao mà nghĩ đây?

- Có chuyện gì mà nhìn tụi con lo lắng quá vậy? – Bà Lục chậm rãi ngồi xuống ghế, hỏi

- Thưa bác, lúc nãy tụi con trên đường về đã gặp bà ta ở quán cà phê gần nhà.

- Cái gì?!!!

Ông bà Lục và ông Trần cùng nhau đồng thanh, vẻ mặt rất hốt hoảng, ba người họ có phải đang có cùng suy nghĩ với nó và Khánh Thư. Nhìn ba người họ bây giờ, chắc hẳn đã suy nghĩ qua vấn đề bà ta bắt nó về Mỹ, nhưng trọng điểm ở đây chính là bà ta đi một mình hay..đi với ai... Nếu đi với ông ta, nguy cơ giết người sẽ rất cao, hạng người như bọn họ, có gì mà không dám làm chứ.

- Họ có nhìn thấy hai đứa tụi con không? – Ông Trần lo lắng hỏi

Cả hai lắc đầu, ông thở phào nhẹ nhõm, miễn là chưa nhìn thấy thì được rồi, bây giờ chỉ có thể cẩn trọng, nếu không cần thiết thì cứ ở trong nhà là được, ra ngoài sẽ rất nguy hiểm, lỡ may bọn họ lại chơi trò bắt cóc thì sao mọi người có thể biết được chứ.

Nó đan hai bàn tay của mình lại, mặt cũng cúi xuống dưới, chợt nghĩ đến hẳn, có phải..nó nên nói cho hẳn biết hay không? Nhưng nó sợ, nó sợ sau khi nói hẳn sẽ bỏ rơi nó, nhưng nó nghĩ hẳn không thể là loại người như thế được, nó tin tưởng hẳn, lần này không thể giấu giếm gì thêm nữa, chọn lựa tùy thuộc vào hẳn. Nếu đích thật hẳn yêu nó chỉ vì tiền, nó sẽ tự nguyện buông tay, còn không..có chết nó cũng sẽ không nhường ai. Chắc chắn là như thế.

- Con xin phép lên phòng.

Nó uể oải bước lên lầu, sắc mặt cũng rất kém, hẳn là có tâm sự.. Cũng đúng, dạo gần đây nó đã chịu áp lực rất lớn từ mọi phía, chính vì thế mà không thể nào nhìn thấy Lục Tuyết Nhi vui cười như trước đây bởi...nếu nó cứ cười mãi thì nó sẽ cảm thấy rất giả tạo, cũng nhờ trải qua những chuyện này mà nó đã trưởng thành hơn, suy nghĩ đúng đắn hơn, nó rất cảm ơn mọi người đã giúp nó trong những ngày qua nhưng...nó không thể nào chịu đựng thêm áp lực nữa, quá đủ rồi.

- Thiên vũ, anh có thể đến nhà em một lúc được không? Em có chuyện muốn nói với anh. – Nó cầm chặt điện thoại, mặt nhợt nhạt

“- Tuyết Nhi, em làm sao vậy? Giọng em nghe mệt mỏi quá, có chuyện gì sao?” – Hẳn bên nhà lo lắng, đang đứng trước cửa sổ nhớ nó, tâm trạng vui vẻ lúc nãy cũng vì câu nói đó của nó mà trở nên chùng xuống

- Em không sao. Anh chỉ cần đến nhà em thôi, coi như em xin anh, được không?

Nước mắt nóng hổi của nó rơi xuống sàn nhà, tim nó thật sự rất đau, chỉ cần nghĩ đến cảnh hấn khước từ nó, nó cảm thấy như mình bị cả thế giới bỏ rơi, nó thật sự rất sợ, rất sợ.

Chỉ cần vài phút ngắn ngủi là hấn đã có mặt trước cửa nhà nó, bởi vì khi nghe điện thoại hấn cảm thấy giọng nó như có tâm sự, thật sự rất náo nê khiến hấn không yên tâm mà ngay lập tức lên xe phóng nhanh tới nhà nó. Chẳng biết khi về nước nó lại có chuyện gì mà thành ra như thế, chẳng lẽ nó biết được chuyện mình chưa nói với gia đình về vấn đề hôn nhân sao? Không, với tính cách của nó thì chắc chắn sẽ quát to ngay cả trong điện thoại, nhưng lúc này rõ là không có to tiếng hay hời về chuyện đó, vậy là chuyện gì nhỉ?

Nó thu mình ngồi trong một góc tối, ánh mắt hướng ra phía bầu trời đang kéo mây đen về, chuẩn bị cho một cơn mưa lớn. Khánh Thư đứng ngay cửa này giờ, nhìn thấy nó như thế cũng cảm thấy buồn lây, mặc dù rất muốn an ủi nó nhưng sao cô không làm được, lý trí không cho cô vào đó, ngay cả trái tim cũng không muốn cô vào trong, có lẽ chúng biết sẽ có người thích hợp an ủi nó hơn là cô. Cô chỉ biết đứng ngay góc cửa nhìn nó, nó bây giờ như một con thỏ con tội nghiệp đáng thương đang ngồi trong một góc tối tránh mưa, ánh mắt hiện rõ sự buồn bã, đau khổ. Những giọt nước mắt vương trên mí, đôi mắt có một lớp sương che đi khiến mọi thứ xung quanh dần mờ ảo, Khánh Thư đưa tay gạt đi lớp nước mắt nó, định quay người xuống lầu thì thấy hấn đã đứng đằng sau lưng lúc nào, cũng đang đưa mắt nhìn cô gái đó, trong ánh mắt chứa sự yêu thương nhưng cũng chứa sự lo lắng.

- Cô ấy làm sao vậy? – Hấn hỏi, giọng nói cũng rất nhỏ chỉ đủ cho cả hai nghe

- Sau khi nhìn thấy bà ta, cô ấy liền trở nên như thế, cứ ngồi ở đó mãi. Tôi nghĩ cô ấy có tâm sự muốn giải tỏa, cũng chỉ có anh mới giúp cô ấy được.

- Được rồi. Cảm ơn cô.

Dứt câu, hấn bước vào phòng, bước chân rất nhẹ nhàng, dù thế nhưng nó cũng đã biết hấn đến, đến rất lâu rồi, chẳng qua là không vào. Nó âm thầm đưa tay gạt đi những giọt nước mắt, vẫn ngồi im bất động ở đó, không nhìn hấn, cũng không lên tiếng, chỉ đơn giản ngồi đó ngắm nhìn đám mây đen trên bầu trời xanh kia, chúng giống như nó, lúc trắng lúc đen, lúc thì hạnh phúc nhưng cũng có lúc đau khổ tột cùng. Hấn chậm rãi ngồi xuống, dịu dàng ôm lấy thân hình bé nhỏ của nó từ đằng sau, hấn đâu biết rằng, giây phút đó, nó chỉ mong ước thời gian ngừng lại, đừng chạy nữa, để nó có thể mãi bên cạnh hấn như vậy, không phải rất hạnh phúc sao?

- Em không sao chứ? – Hấn nhỏ nhẹ hỏi nó

Nó lắc đầu, quay người qua ôm lấy hấn, nước mắt bỗng dừng lại rơi, hấn cảm nhận được có thứ gì đó nóng nóng trên người, hình như là nước mắt của nó thấm ướt bên áo hấn, lòng tự hỏi sao nó lại khóc? Rốt cuộc có chuyện gì mà lại khiến nó khóc như thế?

- Em làm sao vậy?

- Thiên Vũ, nếu như em... không phải là tiểu thư nhà giàu, nếu như em không có địa vị, nếu như em không có... tiền tài, như vậy... anh còn yêu em không?

Nó bất ngờ hỏi câu này làm hấn chợt khó hiểu, sao bỗng dừng lại tự nhiên hỏi về vấn đề này, chẳng phải lúc bên Mỹ hấn đã có nói rồi sao? Hay là ai đó đã nói gì với nó về hấn? Thật sự rất khó hiểu.

- Tuyệt Nhi, em rốt cuộc là có chuyện gì? – Hấn bắt đầu cảm thấy sự kì lạ trong con người nó ngày hôm nay, tâm trạng cũng cực kì kích động muốn phát nổ.

- Anh trả lời đi!

- Đúng vậy. Nếu em không có tiền tài, không phải là tiểu thư gì cả thì anh vẫn sẽ yêu em, như thế em sẽ không bị những người khác bàn tán về mình, anh sẽ rất vui.

Nó đẩy hấn ra, đôi mắt đen sâu thẳm của nó đối diện đôi mắt thương yêu của hấn, lấy hết dũng khí ra mà hỏi thêm một câu :

- Vậy nếu em nói... em không phải là con cháu Lục Gia, không có chút huyết thống nào với Lục Gia, anh còn yêu em không?!

Hấn bị nó làm cho bất ngờ, nhất thời không thể trả lời, chỉ biết ngồi đó nhìn người con gái mình yêu rơi nước mắt, đang trông ngóng câu trả lời từ phía mình, như vạn tiễn xuyên tim, hấn rất muốn đưa bàn tay của mình lên lau đi những giọt nước mắt của nó nhưng tại sao không thể.

- Anh không thể trả lời đúng không? Vì em nói dối anh trong suốt thời gian qua, vì em vốn dĩ chỉ là một con người bình thường không tiền tài không địa vị, vì em không phải là người của Lục Gia, hay vì em không xứng với... .

Nó chưa nói hết câu đã bị hấn chặn lại, vốn dĩ hấn chẳng muốn “cường hôn” nó trong tình trạng thế này nhưng vì những câu nói đó từ nó quả thật khiến hấn rất đau lòng, nó nghĩ hấn là loại người gì? Ham tiền, mê địa vị sao? Nếu đích thật như thế, hấn chắc chắn sẽ không chọn nó mà sẽ chọn nhỏ, bởi vì gia thế của hai gia đình đều ngang nhau, nếu tính ra thì chọn nhỏ sẽ có lợi để hấn moi tiền không phải sao? Còn chưa kể đến gia đình hấn giàu như thế, ăn đến hết đời cũng chưa hết tiền, moi thêm làm gì để có tội?

- Đồ ngốc, em nghĩ anh yêu em vì thế sao? Em quá coi thường anh rồi. Lục Tuyệt Nhi, anh nói cho em biết, trên đời này, không có thứ gì... quan trọng hơn em, em hiểu không? Nghe này, dù em là Lục Tuyệt Nhi hay Trần Khánh Ly thì anh đây vẫn sẽ yêu em, rõ chưa hả?! – Hấn cốc đầu nó, cười khi khi

- Anh sao... sao anh biết? Anh có thể đọc được suy nghĩ của em sao? – Nó mở to mắt nhìn người con trai trước mặt

Hắn thở dài thườn thượt, đi ra phía cửa sổ mà ngồi đung đưa chân, nhìn nó oán thán :

- Em nghĩ thử xem, hai người Ba và một người Mẹ của em dễ dàng tha cho anh sao? Vừa mới đến nơi đã bị tra khảo đủ thứ, em nói anh đây có phải đào lõn trốn họ không? Thật sự rất đáng sợ, còn cái cô Khánh Thu gì đó nữa, dữ như chằn tinh vậy, chả khác nào em, anh nghĩ hai người em kết nghĩa chị em đi là được. – Hắn giả vờ uất ức, không thèm nhìn thấy nó một lần

- Sao anh dám. Cho anh chết, á Thiên Vũ!!!

Hắn chính là thích kêu ca phàn nàn, lại đùa dai cho nên bị nó vô ý đẩy một cái, không giữ được thăng bằng mà té xuống dưới làm nó hết cả hồn, muốn cứu vẫn nhưng lúc đó thì đã..quá muộn rồi!!

- Thiên Vũ.

Nó cúi người nhìn xuống dưới đất thì thấy hắn đang nhẩy nhót nhẩy tung tung trên tấm nệm lò xo được bọn họ bố trí từ trước, cười khi khi như trên gan nó, còn dám giơ V-sign. Triệu Khánh Thu, Nam Khánh Du, Thiên Vũ, các người cứ đợi đó cho tôi, tôi sẽ trả thù!!

- Thiên Vũ, lúc nãy anh nói xấu chúng tôi, chúng tôi đều nghe thấy đấy nhé.

- Chỉ là muốn chọc cười chủ sư tử nhỏ trên đó.

- Có lẽ bác nên xem xét lại con rể tương lai của mình rồi. – Ông Trần cười đùa

- Bác sẽ không tìm ai thay thế được vị trí của con đâu, ông Trời định sẵn con là con rể của ba người rồi.

Hắn như quay trở về thuở con nít, cứ nhẩy tung tung trên nệm mà chẳng màng đến những việc xung quanh, mãi cho đến khi nệm “đình công làm việc” mới biết mình hơi lố, đến nỗi té khỏi đó, móng bất ngờ chạm đất, đau cực kỳ, mọi người đều phì cười, cái tên này, hôm nay mới đúng thật là uống nhầm thuốc, lấy đầu ra tự tin mà nói câu đó chứ, quả nhiên nâng cao bản thân, hình tượng lạnh lùng thường ngày cũng vút vào sọt rác rồi.

[...]

Ba tuần sau. Tất cả đều tập trung tại nhà hàng để chuẩn bị mọi thứ, riêng nó thì ở bên trong phòng nghỉ với Tú Tuệ, xem về cách trang điểm có quá lòe loẹt hay không và giúp cho Tú Tuệ tránh tình trạng khóc suốt suốt rồi trôi phẫn hết. Cô ngồi trên chiếc ghế sofa cổ điển màu hồng tím, tâm trạng mặc dù rất vui nhưng mà không thể bộc lộ chúng ra ngoài, thật sự rất là run. Nó đang loay hoay dọn dẹp lại đồng đồ trang điểm, ngược mặt nhìn vào gương phản chiếu gương mặt Tú Tuệ, sắc mặt thật sự không tốt, nó tạm thời bỏ qua đồng son phấn đó mà đi lại ngồi cạnh cô, ôn nhu hỏi :

- Chị sao vậy?

- Chị run quá. – Tú Tuệ thở gấp, hai bàn tay bây giờ cũng lạnh hân lên

Nó mỉm cười, trong ba chị em, chẳng phải cô là người kết hôn đầu tiên sao, có chút run, lại sợ mình kiềm chế cảm xúc không được mà khóc bù lu bù loa thì sao, sẽ khiến cho mọi người khóc theo mất, aaa, nghĩ đến đã thấy tệ rồi.

- Chị sợ mình sẽ khóc sao?

Nó như con sâu trong bụng Tú Tuệ, hồi trống tim đen, cô nhìn nó gật đầu liên tục, gương mặt cũng vì thế mà bị kéo xuống, tạo nên cho cô dấu một hình ảnh vô cùng .hài hước.

- Không sao đâu, dù sao chị cũng không phải là thau nước đổ đi, lấy chồng không phải là đi luôn, có thể về thăm mọi người mà. Chị nghĩ thử xem, anh Tuấn là người rất tốt, lại biết cách chọc cười chị, bác trai bác gái em cũng từng gặp qua, bọn họ rất dễ, sẽ không cho chị về thăm nhà đâu. Có lần bọn họ còn nói với em là nếu như con dâu biết chăm lo nhà cửa, bọn họ sẽ hết mực thương yêu, sẽ không đối xử tệ bạc. Chị yên tâm đi.

Nó cố ý nói ra những lời này để tinh thần của Tú Tuệ có thể bớt căng thẳng, bớt run lại, mà dù gì đi nữa thì đúng là họ từng nói với nó như vậy trong một lần tới công ty chơi, nó không có bịa ra nha. Nhưng nếu bịa ra có thể khiến cô ấy thư giãn một tí thì có đáng gì, xem ra cách của nó đã có tác dụng nhì.

- Tuyệt Nhi này...chị hỏi em một câu nhé? – Cô áp ứng, đợi cho nó gật đầu hẳn rồi cô mới tiếp tục nói : - Khi nào em mới kết hôn?

Nó nhìn Tú Tuệ trắng trắng, chị ấy vừa mới hỏi cái gì cơ? Khi nào nó kết hôn ấy hả? Có phải quá nhanh rồi không? Nó còn muốn rong chơi nữa mà, và lại nó cũng chưa đủ tuổi kết hôn, nó không phải cô dâu tám tuổi đâu nha.

- Chị à, nói cái gì vậy? Hôm nay là đám cưới của chị đó, chị lại hỏi em khi nào kết hôn là thế nào? – Nó nhảy dựng lên

- Chị nói sai cái gì? Em đã mười bảy tuổi rồi, người ta nói gái hai mươi lấy chồng, chỉ còn ba năm thôi, lo tính đi là vừa.

Nó như muốn phát điên, càng nói càng loạn, cái gì gái hai mươi lấy chồng, ở đâu ra cái chuyện đó, nó chưa muốn kết hôn sớm như thế, và lại nó còn chưa được nhận vào trường thiết kế, giờ lại đi tính chuyện này, quá sớm rồi, còn những ba năm cơ mà. Nó không muốn, không muốn đâu. .!.

Chương 27: Nốt Nhạc Thứ Hai Mười Bảy

Nốt nhạc thứ hai mươi bảy

Nó như muốn phát điên, càng nói càng loạn, cái gì gái hai mươi lấy chồng, ở đâu ra cái chuyện đó, nó chưa muốn kết hôn sớm như thế, và lại nó còn chưa được nhận vào trường thiết kế, giờ lại đi tính chuyện này, quá sớm rồi, còn những ba năm cơ mà. Nó không muốn, không muốn đâu...!

- Không muốn, em không muốn!!

- Cái gì mà không muốn? Em đó, suốt ngày cứ cắm đầu vào thiết kế thời trang gì đó mà quên Thiên Vũ đi, nó bỏ em đấy. – Cô hăm dọa

- Em không sợ, thích đi cứ để anh ấy đi. – Nó cười khi khi

Tú Tuệ cốc đầu nó một cái mạnh, nó ảm ức xoa xoa bên đầu của mình, chu môi phồng má khiến cho cô phì cười. Bên ngoài, nhò đứng đó, cười nhếch mép, trên tay cầm điện thoại xoay vài vòng, lăm bắm gì đó trong miệng rồi đi khỏi, cùng lúc khi nhò vừa đi là Khánh Thư bước vào, không quên quay đầu lại nhìn.

- Kỳ lạ, cô ta đứng đây làm cái gì nhỉ?

Cô mở cửa đi vào thấy nó và cô dâu đang cười nói vui vẻ trên ghế sofa liền chạy lại ngồi chung, vui vẻ hỏi :

- Biết gì chưa?

- Gì là gì? – Nó và Tú Tuệ cùng đồng thanh hỏi lại

- Ở nhà hàng này...có.. – Cô dừng lại một lúc lâu, nhìn bọn họ cười gian tà làm họ bắt đầu hết kiên nhẫn, đang định nổi đóa thì cô mới lên tiếng cắt ngang – Đồ ăn ở đây rất ngon nha.

- Suốt ngày chỉ có ăn!!!

Cả hai lại đồng thanh một lần nữa, trừng mắt nhìn Khánh Thư rồi mau chóng dịu lại, nói thật thì ngay cả Khánh Thư cũng bị họ dọa cho hồn vía xách dép chạy hết, đích thật nếu như bọn họ trừng mắt với cô chỉ trong hai giây nữa thôi là ngay lập tức cô sẽ co chân chạy mất, không dám gặp họ lần sau.

- Làm hết cả hồn à, giỡn không vui gì hết. – Cô trẻ môi, vút cả hình tượng thường ngày của mình đi, à mà quên mất, hình tượng đã bay mất vào ba tuần trước rồi mà nhỉ?

- Cô mới làm tui tới hết hồn đấy. Mười bảy tuổi rồi cứ như con nít, giỡn nhây.

Khánh Thư lắc đầu, nhìn nó không vui, quen nó bao nhiêu ngày giờ mới biết nó thế nào, haizz, buồn dễ sợ.

- Thiên Vũ gì đó của cô mười tám còn giỡn nhây nói chỉ tới mới có mười sáu? Tôi nhỏ hơn anh ta tận hai tuổi đấy nhé.

- Gì?!!!! – Tú Tuệ và nó là lần thứ ba đồng thanh, vẻ mặt cũng y chang nhau như hai lần trước, ngạc nhiên và...hoàng hốt

Khánh Thư chớp chớp mắt nhìn bọn họ, hai người kia liếc mắt nhìn nhau rồi tiếp tục nhìn Khánh Thư, nó nuốt khan nước bọt rồi đưa ánh mắt dò xét hỏi lại :

- Cô nói...cô mười sáu??

- Chứ cô nghĩ tôi bao nhiêu? Cô cũng bằng tuổi tôi chứ mấy mà hỏi, bộ lạ lắm hả.

- Lại!! Quá lạ!! Thật ra tôi mười bảy tuổi, hơn cô một tuổi đó. – Nó mỉm cười nhìn cô gái trước mặt đang như tắc kè hoa, biểu cảm không ngừng thay đổi

Khánh Thư trở mắt nhìn hai người đang “cười nhạo” cô, bọn họ là có ý gì đây? Chính là muốn cô gọi Lục Tuyết Nhi đó là chị?? Chị sao? Chuyện buồn cười nhất trái đất mà cô từng nghe. Một khi tôi đây đã gọi ai bằng chị ngay từ lúc đầu thì nhất định về sau cũng sẽ gọi bằng chị, còn nếu như không phải...nằm mơ đi tôi đối xưng hô ha!!! Khánh Thư cười khẩy một cái nhìn hai người trước mặt mình, thầm nguyên rửa sao mình không thể nào tới bóp chết họ, lúc trước chỉ có mình nó đã có thể chọc cho cô tức chết, bây giờ lại thêm “cộng sự”, có khi đang uống nước họ cũng sẽ khiến cho cô mắc nghẹn mà tắc thở.

- Bỏ đi bỏ đi, đến giờ làm lễ rồi, đi thôi. – Khánh Thu ảm ức đi ra cửa, nhưng hình như chỉ có tiếng bước chân của cô..

- Chưa đến. . .

- Cô dâu chuẩn bị xong chưa? Ra làm lễ thôi.

Nó chưa nói hết câu đã bị nhân viên cắt ngang làm què một cục chà bá, Khánh Thu đứng ngay cửa nhìn nó cười như thần kinh chạm dây rồi lùi ra khỏi phòng, bên trong cũng chẳng thua kém gì, cô vừa đi thì hai chị em này lại cười, cười muốn đảo lộn ruột gan mà vẫn chưa ngừng cười, cho đến khi nhân viên vào nhắc một lần nữa mới mau chóng đi ra ngoài.

Ông MC đứng trên bục nói vài lời trước khi cô dâu chú rể bước ra thăm đồ, có vẻ mọi người không mời nhầm người, ông MC này quả nhiên rất hóm hỉnh, khiến cho nơi đây ngập trong tiếng cười, không quá sôi nổi cũng không quá ngán ngẫm, nói chung ông ấy rất biết điều khiến không khí.

- Và bây giờ chúng ta cùng nhau mời cô dâu chú rể bước ra thăm đồ.

Tiếng nhạc vang lên, kèm theo đó là tiếng vỗ tay, tiếng pháo bông mini nổ, tất cả đèn đều tắt hết, thay vào đó bằng những ánh đèn lẳng mạn chiếu ngang chiếu dọc khắp mọi nơi và dần tắt lịm đi, ba chiếc đèn trắng rơi vào cô dâu chú rể đang bước đến bục, Không khí giờ đây thật sự rất rất sôi nổi, đầy sự lẳng mạn và lời chúc phúc của mọi người, Tú Tuệ và Minh Tuấn không giấu nổi nụ cười, thầm nghĩ mình là người hạnh phúc nhất, chỉ cần như vậy là đủ.

- Cảm ơn mọi người đã nhanh tay đốt pháo, kiểu này không cần đèn thì cô dâu chú rể cũng thấy đường để đi. – Ông MC dí dỏm nói. – Bây giờ xin mời cô dâu chú rể đeo nhẫn cưới cho nhau.

Tiếng vỗ tay lại vang lên lần nữa, đến khi họ đeo nhẫn xong vẫn còn, nhưng hòa trong âm thanh vui nhộn đó chính là một câu nói khiến cho cô dâu chú rể cũng hơi ngại mặc dù cặp nào cưới cũng phải làm điều này, chính là. . .

- Hôn nhau đi. Hôn nhau đi.

Nó, Khánh Thu, nhỏ, Khánh Du cùng gia đình Lục, Thiên, Hoàng, Phan và Trương phi cười. Xem gương mặt của Tú Tuệ thường ngày với bây giờ khác một trời một vực, giờ phút này chính là biến thành “cô dâu tám tuổi”, mặt đỏ như gấc, thẹn thùng như đứa con nít vậy. Minh Tuấn thì xấu hổ gãi đầu làm cho mái tóc chuẩn bị mất gần hơn hai tiếng đã rồi lên, biến thành mái tóc thường ngày, có lẽ kiểu này hợp với anh ấy hơn là xịt keo đầy đầu, tự làm mình xấu bết để gái khỏi theo, nếu không Tú Tuệ sẽ đích thân cạo đầu anh ấy mất.

Minh Tuấn liếc nhìn người bên cạnh, lấy hết dũng cảm ra mà quay qua hôn nhẹ má Tú Tuệ một cái làm cho “cà chua” lại thêm đỏ, tiếng vỗ tay này giờ không dứt khi cuối cùng cũng to lên chừng mười giây rồi dần dần im ắng trở lại, tiếng nhạc nhẹ nhàng cất lên, cùng thời điểm đó, nhân viên nhà hàng cũng dọn đồ ăn đặt ra trên bàn, mọi người khi nhìn thấy các món ăn cũng hài lòng, may là không đặt món quá sang, họ ăn đến phát ngấy, giờ thấy được súp, com chiên,...liền gật đầu mỉm cười.

[...]

Chín giờ. . .Nhân viên gấp hết thức ăn vào chén của mọi người.

Chín giờ ba mươi. . .Nhân viên dọn hết tất cả chén đĩa, đem những món bánh ngọt như Sachertorte, Macaron nhiều màu sắc đủ hương vị, Kouign Amann và những ly kem mát lạnh cho những cô cậu bé nhỏ xinh được Ba Mẹ dắt đi theo.

Mười giờ kém mười lăm. . .Nhân viên dọn tất cả mọi thứ xuống dưới.

Mười giờ kém năm. . .Mọi người chúc phúc cho cô dâu chú rể lần nữa rồi đi về, bên trong nhà hàng dần dần vắng vẻ.

Tú Tuệ và Minh Tuấn ngồi phịch xuống ghế, cả hai người họ đã quá mệt vì tiếp khách rồi, chắc có lẽ đôi chân của họ đã nhừ ra. Cô và nó nhìn họ mỉm cười, cuối cùng cũng thành vợ chồng thật sự rồi ha, nhà êm mái ấm, thế nào chỉ sau vài ngày nữa là sẽ có người hỏi họ sinh vài đứa cho xem, đến lúc đó coi hai người có muốn đào lỗ sống với chuột chũi hay không. Nghĩ đến đây, cả hai phì cười rồi lùi vào trong bếp, lúc đặt món có hơi nhiều cho nên từ sớm đã chia thành hai phần, một phần cho khách và một phần cho người ở nhà hàng, họ đã vất vả chạy qua chạy lại rót coca, bia, rượu cho mọi người rồi.

Sau khi thu xếp mọi thứ xong xuôi, mọi người chia tay nhau ra về, phải để cho cô dâu chú rể có thời gian bên cạnh nhau chứ, nhưng sự thật ở đây chính là mọi người đều quá mệt rồi, về đến nhà chắc trào lên giường ngủ luôn mất.

[...]

Sáng hôm sau. Mọi người vẫn còn yên giấc trên chiếc giường êm ái mà chẳng biết bây giờ đã gần mười một giờ, đương nhiên rồi, hôm qua tất cả đều nỗ lực vì đám cưới của Tú Tuệ và Minh Tuấn, mệt là việc không tránh khỏi, dù sao thì cũng là chủ nhật mà, dậy sớm làm quái gì, thôi thì cứ ngủ cho đã rồi hãy dậy, như thế sẽ có tinh thần hơn.

- Trời ơi, Tuyết Nhi, Khánh Thu, dậy mau. Dậy đi, mười một giờ rồi, dậy mau nào.

Hương lay lắc từng người, nhưng đáp lại chính là sự yên lặng, những cái hắt tay vô tình. Cô thờ dãi thườn thợt nhìn hai con heo hồng đang ngủ say mê mặc kệ xung quanh, cho dù bây giờ sừng nỏ bên tai cũng chẳng thêm ngó ngang tới. Cô đứng đó một lúc rồi đi vào phòng tắm, đem một chậu nước ra rồi

không thương tiếc mà tạt vào hai người họ, Khánh Thu và nó đang ngủ mà cứ tưởng trần nhà bị dột nên nước mưa nhiều xuống, nhưng trong con “say” họ lại nhớ đến làm gì có mưa mà dột? Thôi kệ, dột gì mất chứ sao, ngủ thì cứ ngủ thôi.

Hương thở dài một lần nữa nhìn hai đứa con gái kia vẫn ngủ ngon khi bị ướt như chuột lột thế này, trong lòng thầm bái phục, quá lợi hại rồi. Cô hít sâu một hơi rồi chuẩn bị tông giọng của mình cho phù hợp, sau đó liền hét thét thanh lên làm hai chị em họ bật dậy như được lập trình sẵn, nghe Hương la hét “Cháy cháy” liền nhào nhào chạy xuống lầu và...ngồi đó thờ thần như mới bị ai đánh mất linh hồn, chợt cảm thấy nặng nề, linh cảm mách bảo hai người phải nhìn vào quần áo của mình bây giờ, chúng ướt nhem!!

- Ủa sao quần áo tui mình ướt vậy??

Khánh Thu thắc mắc hỏi, nó nhún vai rồi vất óc suy nghĩ, hình như trong giấc mơ của nó có người hô hoán là cháy cháy, nhưng mà ở đây làm gì có khói, lửa mù mịt đâu mà cháy? Chẳng lẽ là nằm mơ thôi hả? Đừng nói quần áo ướt là do bọn họ tự nhầm lẫn mà đổ nước lên người để chạy qua đám lửa đó nha??

- Quần áo ướt thế không sợ chết cháy rồi ha? – Hương bước xuống lầu, nhìn hai cô gái váy hồng kia mà cười thích thú

- Hả?? – Cả hai người ngậy ra trước câu hỏi của Hương, thời gian từng giây trôi qua mới biết được vụ này do ai làm đạo diễn, dám chơi tui này, được lắm, chúng tôi nhất định sẽ ghim trong lòng mỗi thù này, đợi đó!!

Thật là một buổi sáng đầy yên bình. Trên bàn ăn, cả Khánh Thu và nó đều gật gà gật gù, thật sự đến bây giờ vẫn còn buồn ngủ, nói ra cũng thật tội cho ông bà Lục và ông Trần, hôm qua mệt cả ngày vậy mà vẫn dậy sớm đến công ti, trong khi hai đứa con gái này ngủ đến tận trưa trời trưa trệt chưa dậy, ăn cũng ngáp dài ngáp ngắn, thậm chí ngủ gục trên bàn, thật sự bái phục bái phục.

- Trời ơi, con gái con lười, ngủ trên bàn ăn còn ra thể thống gì nữa hả?! – Hương đang loay hoay gọt trái cây, bất chợt quay đầu ra thấy Khánh Thu trong tư thế ngồi ngủ, mặt ngược lên trời, miệng há rộng ra, ly nước trên tay thì cầm rất chắc chắn, chỉ có điều nước đổ xuống sàn hết rồi. Còn nó thì gục hẳn xuống bàn, lần đầu tiên thấy nó trong tình trạng này nha, ngủ như chết!!!

Tiếng hét cá heo của Hương làm hai đứa tỉnh dậy sau giấc mộng đẹp ban nãy, một mắt nhắm một mắt mở nhìn “phù thủy” trước mặt, chị ấy đang chống nạnh, bộ dạng cực kì hung dữ nhìn bọn họ, bộ ngủ cũng là cái tội hay sao??

Nó mấp máy môi định nói gì đó nhưng lại bị giọng nói của ai đó vọng vào ngăn lại, cái chất giọng này có thể là của một người mà họ đều quen, nhưng nhất thời chưa nhớ ra được... Là hai hay ba người họ??

- Lâu quá không gặp ha.

Nó và Khánh Thu sau khi nhìn thấy cô liền quánh mặt đi chỗ khác uống nước, thở dài một hơi đầy sự chán nản, “lơ đẹp” chị mình, kể cả câu chào cũng chả thèm nói, lòng tự hỏi có phải mình đắc tội gì với hai nàng này rồi hay không? Mà trong trí nhớ của cô hình như không có sự việc vào giống vậy xảy ra, vậy bọn họ tại sao lại “lơ đẹp” mình nhỉ? Chẳng lẽ sáng ra có người nào chọc giận họ? Không phải chứ..

- Người nào gan vậy?? – Tú Tuệ buộc miệng hỏi một câu, cả hai đứa em liền quay đầu nhìn về phía cô như phóng hỏa. Người nào gan vậy sao...? Nghĩ cái gì vậy hả trời.

Nó lại định nói gì đó lại bị Minh Tuấn chặn họng, cổ nuốt cục tức vào bụng, đợi ngày tính sổ sau.

- Tuệ có thai rồi, Tuệ có thai rồi, há há há.

Khánh Thu vừa uống nước đã phun hết tất cả ra ngoài, cái gì mà Tuệ có thai rồi? Chẳng phải họ cưới nhau ngày hôm qua sao? Sao lại có thai ẹ vậy? À hay hai người này....tội lỗi quá rồi nha. Nó, Khánh Thu và Hương giương mắt éch nhìn hai vợ chồng họ đang vui mừng bên nhau, cười toe toét nhìn hai cô em gái của mình. Hôm nay không phải cá tháng tư, giỡn gì vui vậy..?

- Cái gì gọi là có thai???? Chị có thai ấy hả!!! – Khánh Thu đứng phắt dậy, gương mặt ngố hơn bao giờ hết

- Chẳng phải hai người mới kết hôn ngày hôm qua sao? Có thai ẹ vậy.. – Nó dường như cũng chẳng chắc chắn rằng mình đã nghe thứ gì từ miệng của Minh Tuấn, liệu anh ấy có lại chơi khăm bọn này không??

Vợ chồng họ nhìn nhau một lúc rồi quay sang nhìn lại ba người đang trước mặt mình, bỗng cười lớn khiến cho nó và Khánh Thu muốn nhào lại cắn họ, nói hay không nói thì đại một tiếng, đứng cười như mới trốn trại thế có ra cái gì không hả.

- Ý anh không phải như vậy, chị gái anh, Minh Tuệ có thai, bọn họ mới cưới nhau tháng trước. – Anh giải thích nhưng miệng vẫn còn cười nham nhở, con người này sao đáng ghét thế này.

- Hai người..đến đây lại chuyện gì nữa? – Khánh Thu lau lau cái bàn tội nghiệp lúc nãy mình vô tình phun nước vào

Tú Tuệ thở dài một hơi, nhìn nó rồi đề cập thẳng vấn đề quan trọng nhất.

- Chị hỏi em, khi nào mới lấy chồng?

- Mười năm nữa. – Nó ngồi đó, ánh mắt nhìn cô đó, vô tư đáp.

- Chị không cần biết mười năm hay hai mươi năm, nhưng em nhất định phải đính hôn với Thiên Vũ, không thể vậy quai, nó sẽ bị người khác cướp mất đây không chừng. – Tú Tuệ vẫn kiên trì trong việc thay đổi suy nghĩ của nó, nghiêm túc nói

Nó bây giờ nhìn thấy chị ấy như nhìn thấy một tảng đá đè nặng lên người, cứ hễ gặp mặt mà nói về chuyện này là thế nào đây? Bộ kiếp trước nó nợ tiền chị ấy hay sao mà đến giờ vẫn còn bám theo nó nói về vấn đề này vậy? Mỗi lần gặp là mỗi lần sợ, chị ấy giống như khắc tinh của nó vậy, giống như người bênh vực cho nó, cũng kiềm luôn phần tạo áp lực cho nó, có ai cứu nó hay không đây?

- Tuyệt Nhi, hay là cô nghĩ vậy xem thử nha. Bây giờ chúng ta..à cô và Thiên Vũ đính hôn trước, rồi khi nào đám cưới chẳng được, đính hôn thôi mà, có gì đâu to tát. Nếu như cô đồng ý, tôi sẽ gọi cho là chị, oke?

Công bằng nằm ở đâu? Bây giờ ngay cả Khánh Thư cũng đứng về phía của chị ấy, chỉ còn mỗi Minh Tuấn là chưa đưa ra suy nghĩ của mình, mà nó cũng chẳng trông mong gì đến anh ấy, chắc chắn anh ấy sẽ đứng về phía vợ, nhìn cái mặt là hiểu rồi cần gì phải nói, ấy vậy mà chế Hương lại chạy mất hút từ thuở nào rồi, đúng là hoạn nạn mới thấy chân tình. Giờ nó đang trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan, lùi không được, mà giữa cũng không xong, bây giờ phải làm sao??

- Em đồng ý không? – Cả ba người áp sát mặt nó hỏi, cái biểu cảm cũng thật đáng sợ.

- Đồng ý là được chứ gì, làm quá hà.

Nó phang lại cho cả ba một câu rồi hậm hực đi lên lầu, coi như là tỉnh ngủ luôn rồi đó, kiểu này mà ngủ cũng nhìn thấy mặt của ba người kia trong mơ, thôi khỏi ngủ luôn đi cho xong. Rõ là số khổ..

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Lũ Và chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Nốt Nhạc Thứ Hai Mươi Tám

Nốt nhạc thứ hai mươi tám

Trong lúc nó nằm trên phòng bực tức thì ba con người dưới phòng khách đang alo cho thầy để chọn ngày tốt tổ chức đính hôn, nếu còn kéo dài thì lỡ như trường học bên Mỹ thông báo nhận nó thì coi như tạch, chắc chắn nó sẽ lại lên đi khỏi đây để sang Mỹ, như thế là không được, công sức “căng mặt” để nài nỉ nó đồng ý sẽ tiêu tan thành mây khói mất, cho nên phải làm liền cho nóng.

- Vậy chúng ta phải chọn ngày nào bây giờ?? Một là chờ dài cổ, ba tháng, hai là gấp gáp, hai ngày nữa, làm sao đây?? – Tú Tuệ thờ dài thườn thượt nhìn cuốn lịch mình cầm trên tay, không khỏi chán nản, chờ ba tháng thì lâu quá, mà hai ngày thì gấp quá, thế nào nó cũng phản ứng kịch liệt cho coi.

- Kệ đi, hai ngày nữa chúng ta tổ chức, nếu như chọn ba tháng thì trường bên Mỹ đã nhận chị ta mất tiêu rồi, lúc đó nha, hối hận muộn màng. – Khánh Thư nhấn mạnh bốn từ cuối, cố ý tỏ vẻ hăm dọa.

Tú Tuệ càng nghe càng rối, não cô lại bắt đầu “đình công”, không muốn chủ nhân của mình suy nghĩ thêm nữa, nhưng như thế thì làm sao cô biết chọn ngày nào mới tốt đây hả trời!!!! Kêu cô hỏi ý kiến của hai con người này, thôi thì tự mình vắt óc còn hơn, thà một lần đau còn hơn thêm mười lần đau. Cô đập bàn một cái đứng phắt dậy, lớn giọng nói một câu chắc nịch.

- Hai ngày sau sẽ tổ chức đính hôn, dù con bé có kháng cự cũng phải tiến hành.

Tú Tuệ rời khỏi đó trong tích tắc, để hai anh em này ở lại nhìn theo bóng dáng của cô xa dần rồi đưa mắt nhìn nhau cười một tràng sảng khoái, biết ngay sẽ chọn như thế mà, ấy thế làm căng thấy phát sợ, xem ra nó phải chuẩn bị tinh thần cho lần này rồi.

- Chết..chia khóa xe.. Tú Tuệ, đợi anh!!!

Minh Tuấn sau khi nhớ đến chiếc xe hơi yêu dấu của mình đã bị cô vợ lái đi liền vội vã chạy ra khỏi nhà, í ới la to, dí theo với tốc độ nhanh nhất. Khánh Thư nhìn theo bóng dáng trẻ con của anh liền không cần nổi cơn tức cười của mình mà cười to, ngay cả con người đang tỉnh tâm trên phòng cũng bị chấn động mạnh đến mức chui rúc trong cái chăn mát lạnh mà bịt tai ngủ, tự mình rút ra một kinh nghiệm đáng nhớ, không nên chọc cho Khánh Thư cười, nếu không sẽ có động đất xảy ra, mọi thứ rung chuyển, như thế sẽ rất đáng sợ. Nhưng bây giờ có rút ra bao nhiêu kinh nghiệm đi nữa thì sự thật ở đây chính là...nó không thể dứt ra khỏi cô, mãi mãi..!

- Ba người nghĩ thế nào về việc này ạ?

Hiện giờ hai vợ chồng Tuệ - Tuấn đang có mặt ở công ty Lục Gia, phòng của chủ tịch, vẫn kiên trì bàn bạc về vấn đề đính hôn của nó và hân hỉ với ông bà Lục và ông Trần. Cả ba người họ còn đang suy nghĩ làm sao sắp xếp cho tốt nhất, chứ thật sự hai ngày thì có hơi quá gấp.

- Có gấp quá không con? Bác sợ không chuẩn bị kịp, và lại tuyết Nhi nó... - Bà Lục lo lắng

- Ày, bác cứ yên tâm, con bé nó đồng ý rồi, về chuyện chuẩn bị cứ giao cho con, con sẽ sắp xếp trong vòng một nốt nhạc.

- Vậy cứ làm theo lời con đi, vất vả rồi. - Ông Trần vui vẻ

Tú Tuệ mỉm cười nhìn người đàn ông trước mặt, vẫn không hiểu tại sao ông ấy lại có quyền quyết định chuyện này trong khi hai bác mới là Ba Mẹ của nó, dè dặt hỏi :

- Thưa bác, có thể cho con hỏi bác là ai không ạ? Con không có ý gì đâu, chỉ là hơi thắc mắc tại sao bác lại quyết định chuyện này...

Cả ba người cười rộ lên khiến cho hai vợ chồng họ thắc mắc giăng đầy đầu, nghĩ rằng câu hỏi lúc này có gì buồn cười lắm sao? Tại sao lại cười như vậy?

- Chuyện này chỉ mới xảy ra thôi. Thật ra chúng ta chỉ là Ba Mẹ nuôi của con bé, ông Trần đây mới là Ba ruột. - Ông Lục từ tốn nói

Tuệ - Tuấn vẫn còn đang ngỡ ngàng như con cá thác lác, cái gì nuôi rồi ruột, chuyện này là thế nào sao bọn họ lại không hề được nghe qua nhỉ? Nhìn thấy cả hai vợ chồng son vẫn còn đang động não suy nghĩ, ông Trần mới chậm rãi kể lại đầu đuôi sự việc một cách vắn tắt dễ hiểu nhất cho họ nghe, cả ba người đều cảm thấy ngạc nhiên khi vợ chồng họ không hề có cảm xúc bất ngờ nào cả, chẳng lẽ chuyện này rất bình thường sao? Đáng lẽ ra cô là người quen với nó từ nhỏ đến lớn phải bất ngờ lắm chứ, đằng này lại tỏ ra rất đồng cảm, gật gù nói :

- Thật tội nghiệp cho con bé quá. Bác Trần, cho con xin lỗi vì lúc này đã hỏi như thế. - Cô hối lỗi nhìn ông

- Không sao, không biết không có tội mà. - Ông cười hiền hậu đáp

- Vậy tốt quá rồi, hai ngày nữa tổ chức đính hôn, sao chúng ta không làm tiệc chúc mừng hai cha con nhận lại nhau luôn nhỉ? Niềm vui nhân đôi.

Anh đưa ra đề nghị, mọi người khi nghe xong cũng rất tán thành, quả nhiên anh ấy chỉ chứng minh độ thông minh của mình trong những chuyện quan trọng thôi, còn những chuyện nhỏ nhặt thì cứ để người khác lo.

- Đi thôi, anh còn tự luyến cái gì nữa? - Cô đánh mạnh vào vai anh, cắt ngang dòng suy nghĩ tự hào về bản thân của anh.

- Lại đi nữa? Đi đâu? - Anh nhăn mặt nhìn cô vợ hung dữ trước mặt, lòng không ngừng oán trách ông Trời.

- Đi đi rồi biết, điiiii.

Cô chỉ cần dùng một chút sức mạnh là đã có thể kéo Minh Tuấn đứng dậy bởi từ khi nghe xong câu nói của cô, toàn thân anh đã nhũn ra từ lâu, không còn sức lực để kháng cự, đành chấp nhận số phận mà đến địa điểm xa xôi tiếp theo. Cả ba người lớn ngồi đó chứng kiến tất cả, thầm nghĩ sau này nó và hân kết hôn chắc chắn sẽ có những cảnh lôi kéo, nhõng nhẽo thế này, chỉ có điều chẳng biết nhân vật nhõng nhẽo này sẽ là ai thôi.

Trong khi hai vợ chồng họ đến công ty Lục Gia và hiện đang trên đường đến gặp ai đó thì ở nhà lại có chuyện xảy ra, rất “nghiêm trọng”. Nó đang hét muốn banh nhà vì biết được thông tin từ Khánh Thư rằng mình sẽ đính hôn trong hai ngày nữa, bắt nó đính hôn cũng được, nó chấp nhận, nhưng hai ngày thì quá gấp rồi, làm sao mà nó chuẩn bị được hết mọi thứ? Tại sao bọn họ sắp xếp ngày chẳng nói gì với nó, không thềm bàn bạc, tự ý quyết định, quá đáng quá đi!!!

- Tại sao các người đối xử với tôi như vậy!!!!!!?

- Ày có gì mà làm quá lên thế, chỉ là đính hôn thôi mà. - Cô ngồi đó, thư thái ngồi nhai bánh snack mà xem tivi, mặc cho nó có hú hét, nài nỉ thế nào cũng không làm cô động lòng, một tạo cũng không.

Nó đang nổi con thịnh nộ, nhảy tung tung trên giường, khi nghe được câu nói đó từ Khánh Thư, máu điên của nó ngày càng lên đỉnh điểm, liếc xéo người con gái đang ngồi gặm snack đó, không thèm nhìn nó một cái mà cứ dán hai con mắt vào cái tivi chết bầm kia. Kiểm chế, hãy cố gắng kiểm chế lại, không được manh động, lỡ biết đâu được cô ấy sẽ thay đổi suy nghĩ mà giúp nó thì sao. Nghĩ như thế, nó đành phải cố gắng thả lỏng người ra, ngồi phịch xuống giường một cái, ôm lấy tay của Khánh Thư mà nài nỉ.

- Khánh Thư, hãy nể mặt chúng ta là bạn của nhau đi, giúp tôi đi mà, hai ngày quả thật rất gấp đó.

Cô định trả lời thì bị chuông điện thoại của nó ngăn lại, số điện thoại này là của Hoàng Phương Thy, cô ta lại bắt đầu diễn kịch gì nữa đây chứ? Đề coi khi hai người họ đính hôn, cô và anh trai của mình sẽ làm cái gì.

- Tuyết Nhi đây. - Nó xụ mặt bất máy

“- Bệnh rồi hay sao mà giọng kì vậy?”

- Không sao, mà cậu gọi tớ có chuyện gì sao? - Nó vừa nói vừa liếc xéo cô một cái làm người nào đó bắt chọt nổi da gà

“- Chỉ là muốn qua nhà cậu chơi, đang trên đường đi, có đón tiếp không?”

Khánh Thư ngồi nghe cả hai đối thoại qua đối thoại lại liền cười khẩy một cái, diễn kịch xuất sắc lắm, đáng để nhận giải Oscar. Tôi thật sự ghét cô nhưng cũng nể cô vì tài diễn xuất thần như thế, cũng đáng để học hỏi.

Nó quăng điện thoại qua một góc nhưng không biết cuộc gọi vẫn chưa kết thúc, những gì nó và Khánh Thư nói chuyện với nhau, nhỏ bên kia cũng nghe thấy tất cả.

- Bởi vì chúng ta là bạn bè nên giờ tôi đang giúp chị đấy thôi, không phải hai người yêu nhau à? Tôi chỉ là giúp hai người mau chóng gắn lại thêm gần thôi. Và lại có tận hai ngày, xoắn cái gì? – Cô vẫn ngồi yên vị nhai snack xem tivi, không hề liếc nhìn nó một cái, vẻ mặt rất ung dung tự tại, đáp.

Nó hận mình không thể xuống tay cào Khánh Thư ra trăm mảnh, nhìn cái biểu cảm thay đổi liên tục khi xem phim kia, thế mà chẳng có cái nào dành cho nó, phù phàng.

- Nhưng mà chỉ còn hai ngày nữa thôi, nhanh quá. – Nó ra sức lắc lắc cánh tay của cô, mặt nhăn như vừa ăn ớt

- Chị nói xem cần chuẩn bị gì tôi giúp cho. Ừa mà có cái gì chuẩn bị đâu, mọi thứ đều do hai người kia sắp xếp rồi, chị chỉ có việc ăn mặc thật đẹp và trang điểm thôi mà, có gì nhiều đâu. Sớm muộn dù cũng đính hôn, thôi thì sớm một tí có chết chẳng tây nào đâu, chẳng lẽ chị không muốn đính hôn với anh ấy à?

- Không phải, mà là...

- Vậy được rồi, quyết định vậy đi há. Mà bọn họ nói là trong ngày đó sẽ tổ chức luôn tiệc chúc mừng Cha con hai người, vui vẻ lên đi.

Khánh Thư vừa nói hết câu liền chạy xuống lầu, quăng luôn bịch bánh cho nó, nó còn không kịp ứ ớ gì hết thì cô đã chạy ra khỏi phòng rồi. Nó ngồi đó, thờ dãi thườn thướt bóc bánh ăn, mỗi chọt cong lên thành hình bán nguyệt, trong lòng bỗng dâng trào cảm giác hạnh phúc...

Nhỏ tắt máy, gương mặt tươi cười lúc nãy được thay thế bằng gương mặt giận dữ, nhỏ nghiêng răng ken két, nắm đấm được hình thành từ khi nghe đến hai chữ “đính hôn” liền nắm mạnh xuống ghế xe hơi.

- Cô muốn đính hôn với anh ấy? Đừng có mà mơ! Thiên Vũ là của tôi, anh ấy là của Hoàng Phương Thy này, không ai có quyền cướp đi anh ấy. Lục Tuyệt Nhi, cô quả là ác độc, nhẫn tâm, những lời tôi cố ý nói với cô lúc trong bệnh viện cô đều vớt ngoài tai, không hề nghĩ đến tôi, vậy được thôi, tôi sẽ trả cho cô gấp mười!!

Nhỏ không hề biết những câu nói của mình lại lọt vào tầm ngắm của người khác, tất cả đều quá rõ ràng, bọn họ chỉ cần dùng một chút thủ thuật là có thể biết được tình hình ở nhiều nơi khác nhau, sẽ biết được ai thật lòng ai giả dối. Thì ra hai Cha con họ đã nhận nhau, ông ta vẫn còn sống, nó thì chuẩn bị đính hôn với hắn. Tất cả mọi chuyện này mặc dù nằm trong âm thầm nhưng làm sao có thể qua mặt bọn họ được chứ? Quá xem thường nhau rồi!

[...]

Tại nhà hắn. Có bốn người đang ngồi trên salon gỗ ngay phòng khách, vẻ mặt rất nghiêm túc rồi chọt cười phá lên, vẻ mặt rất mãn nguyện với những chuyện đang xảy ra.

- Vậy là tốt, vậy là tốt. – Bà Thiên vui vẻ nhấp một ngụm trà rồi tiếp tục nói : - Thế chỉ còn hai ngày, chúng ta phải mau chóng thu xếp mọi thứ. Vất vả cho hai đứa rồi.

- Không có gì đâu ạ, tụi con cũng mong em ấy sẽ tìm được người tốt, bây giờ đã có Thiên Vũ, sẽ càng yên tâm hơn. – Anh cười đáp

- Thế chuyện này là mọi người sắp xếp từ trước? Mẹ, là Mẹ nhờ hai người họ làm vậy sao?

Hắn nãy giờ im lặng như một bức tượng cũng lên tiếng hỏi, một nhát đâm vào tim đen của cả ba. Bà Thiên cùng Tuệ - Tuấn im lặng một lúc rồi gật nhẹ đầu rồi vội vàng giải thích ngay.

- Mẹ là không muốn mất đi đứa con dâu như Tuyệt Nhi nên... dù sao con bé nó cũng đồng ý, con còn không chịu?

Hắn như nổi đóa, thật sự họ làm vậy có hơi tổn thương hắn và nó, cũng may là nó đồng ý, nếu như lỡ may bị khước thì chẳng phải què lăm hay sao? Như thế chắc chắn hắn sẽ đào lỗ tự chôn mình mất, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, chỉ vì muốn tốt cho cả hai đứa nên Ba Mẹ hắn mới làm như thế, cũng không thể trách họ được, tất cả đều là ý trời.

Nhỏ đứng trước cửa nhà nó bấm chuông, vẻ mặt không mấy vui vẻ cứ nhấn chuông khiến không gian nơi đây rất ồn ào. Khánh Thư đang ngồi xem phim yên tĩnh bỗng nghe được âm thanh chói tai bên ngoài liền chạy ra xem thử, à.. hóa ra là tiểu thư Hoàng.

- Khánh Thư, Tuyệt Nhi đâu rồi? Có phải hôm qua mệt quá nên hôm nay mất sức không? Đáng ra lúc đó tôi cũng nên giúp cô ấy một tay. - Nhỏ thay đổi biểu cảm sau khi thấy có người, chẳng mong muốn bị người khác nhìn thấy vẻ mặt lúc đó, lỡ như sinh ra nghi ngờ gì thì mất mặt, vui vẻ nói rồi từ bước vào nhà.

- Có ý tốt?

Khánh Thư bằng lãnh thuận miệng phun ra một câu, nhanh chân vào nhà khiến nhỏ chột dạ, nảy sinh ý nghĩ rằng có khi nào cô ấy đã biết gì rồi không? Nếu không thì sao vẻ mặt hôm nay lại khác? Lúc còn ở Mỹ cô ta rất vui vẻ đi chơi cùng họ, thế mà vừa đến Việt vài ngày là thay đổi như chong chóng?

Hay là nhỏ đắc tội gì với cô?

- Đương nhiên tôi có ý tốt, dù sao cô ấy cũng là bạn thân của tôi từ nhỏ, cũng coi như là chị em rồi. Những thứ cô ấy thích tôi đều có thể cho cô ấy.

- Bạn thân? Chị em? Có đúng như những gì cô nói?

Hai câu nói của nhỏ khiến cho cô cảm thấy mắc cùi, cái gì mà bạn thân, cái gì mà chị em? Giả nhân giả nghĩa, có ai là bạn thân, là chị em là lại muốn họ tổn thương, đau khổ hay chưa? Trước giờ cô chỉ xem trong phim, bây giờ xem ra có cơ hội ra tay.

- Cô là có ý gì? – Nụ cười ngự trị trên môi nhỏ mau chóng kéo xuống thành một đường thẳng.

Khánh Thư cười thầm trong lòng, cô ta đang bắt đầu cảm thấy chột dạ rồi kia, đúng là những người làm chuyện sai trái lúc nào cũng như vậy, không an toàn, cắn rứt lương tâm... Mặc dù trong thâm tâm tôi rất muốn nói quạch toẹt ra nhưng bây giờ...không phải lúc thích hợp, tôi sẽ khiến cô và anh ta khó thở vì sống trong cảnh hại người. Ngày đó...sẽ không còn xa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Lũ Và chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Nốt Nhạc Thứ Hai Mười Chín

Nốt nhạc thứ hai mươi chín

- Khánh Thư, Tuyết Nhi đâu rồi? Có phải hôm qua mệt quá nên hôm nay mất sức không? Đáng ra lúc đó tôi cũng nên giúp cô ấy một tay. - Nhỏ thay đổi biểu cảm sau khi thấy có người, chẳng mong muốn bị người khác nhìn thấy về mặt lúc đó, lờ như sinh ra nghi ngờ gì thì mắc mệt, vui vẻ nói rồi từ từ bước vào nhà.

- Có ý tốt?

Khánh Thư bằng lãnh thuận miệng phun ra một câu, nhanh chân vào nhà khiến nhỏ chột dạ, nảy sinh ý nghĩ rằng có khi nào cô ấy đã biết gì rồi không? Nếu không thì sao về mặt hôm nay lại khác? Lúc còn ở Mỹ cô ta rất vui vẻ đi chơi cùng họ, thể mà vừa đến Việt vài ngày là thay đổi như chong chóng? Hay là nhỏ đắc tội gì với cô?

- Đương nhiên tôi có ý tốt, dù sao cô ấy cũng là bạn thân của tôi từ nhỏ, cũng coi như là chị em rồi. Những thứ cô ấy thích tôi đều có thể cho cô ấy.

- Bạn thân? Chị em? Có đúng như những gì cô nói?

Hai câu nói của nhỏ khiến cho cô cảm thấy mắc cùi, cái gì mà bạn thân, cái gì mà chị em? Giả nhân giả nghĩa, có ai là bạn thân, là chị em là lại muốn họ tổn thương, đau khổ hay chưa? Trước giờ cô chỉ xem trong phim, bây giờ xem ra có cơ hội ra tay.

- Cô là có ý gì? – Nụ cười ngự trị trên môi nhỏ mau chóng kéo xuống thành một đường thẳng.

Khánh Thư cười thầm trong lòng, cô ta đang bắt đầu cảm thấy chột dạ rồi kia, đúng là những người làm chuyện sai trái lúc nào cũng như vậy, không an toàn, cắn rứt lương tâm... Mặc dù trong thâm tâm tôi rất muốn nói quạch toẹt ra nhưng bây giờ...không phải lúc thích hợp, tôi sẽ khiến cô và anh ta khó thở vì sống trong cảnh hại người. Ngày đó...sẽ không còn xa đâu.

Cô mỉm cười nhẹ, vuốt lại tóc mái của mình rồi nhìn nhỏ, nhún vai nói :

- Biết sao giờ, bị cuồng phim nên học theo vài lời thoại vậy ấy mà. Thấy đóng đạt không?

“Học theo phim? Muốn tôi tin, cô đừng nằm mơ. Cô tưởng tôi là con nít ba tuổi sao, dễ lừa lắm à? Được lắm Triệu Khánh Thư, nếu cô đã không sợ bị vạ lây thì cứ tiếp tục vênh vào đi, tôi sẽ cho cô biết thế nào là lễ độ. Bây giờ thì mình nhất định không được manh động, hồng cả chuyện, đợi lúc nữa về sẽ gọi cho anh hai sau vậy. Con nhỏ này, không để phòng là không được!” – Nhỏ nghĩ thầm

Khánh Thư nhìn thái độ mặt, thái độ đó của nhỏ liền nhếch môi cười, cúi đầu xuống vuốt tóc rồi thầm cười khẩy, nhẹ nhàng lắc đầu. Nhìn thái độ hiện giờ của cô ta chắc hẳn đã biết những gì mình nói đến liên quan đến chuyện gì, hẳn là sẽ về nói với Minh Lâm đề phòng mình, có khi còn cho người dân mặt mình không chừng? Mà thôi, lo làm gì, dù sao quyết định làm vậy mình cũng nghĩ đến hậu quả sau này, có gì mà phải xoắn tít cả lên. Đường đường là đại tỷ trong gang hồ, không có gì lo ngại, bọn họ chẳng biết mình đang đụng đến ai đâu. Hừm...Hoàng Phương Thy, Hoàng Minh Lâm, để xem...ai sẽ là người thắng trong trò chơi của các người.

- Khánh Thư, làm sao vậy? – Nhỏ bất thành linh đập vai cô một cái, hắt mặt hỏi, thái độ bây giờ khác xa so với lúc nãy, ai nhìn vô chắc chắn cũng sẽ nghĩ nhỏ rất thân thiện.

- Không có, đợi cô trả lời thôi.

- Hừm...câu trả lời...? Cô diễn rất tốt, có thể làm diễn viên được đấy. – Nhỏ gật đầu, mỉm cười dễ thương đáp

- Quá khen. Tôi sợ mình còn thua người khác.

Sau câu nói đó của cô, cánh tay của nhỏ hiện đang ngự trị trên vai của Khánh Thu lập tức được buông lỏng, song song với cánh tay còn lại. Lần thứ hai, nụ cười trên môi nhỏ được dập tắt bởi “xô nước” của Khánh Thu, nhưng lần này, nhỏ lại cười khẩy một cái, lắc lắc đầu rồi lại đưa tay lên vỗ vai cô gái trước mặt, nói :

- Đôi khi diễn xuất cũng cần có lí do mới có thể làm tốt, không phải ai cũng như ai. Phải tin tưởng thứ trước mắt mình.

- Đôi khi lí do để mình diễn xuất lại đi hại người khác, những thứ mình nhìn thấy trước mắt lại không phải hoàn toàn là sự thật. – Cô đáp trả

Nhỏ cứng họng, không thể nói thêm gì nữa đành im lặng, cũng may trong giờ phút đó nó lại đi xuống lầu, nhìn thấy cả hai người đang đứng đó, không nói câu nào liền cảm thấy kì lạ, nhanh chân chạy xuống dưới nhà, tươi cười hỏi :

- Cậu mới đến à? Sao không gọi?

- Không sao, có Khánh Thu tiếp tớ cũng được, đợi cậu một lát, không có gì quá vội.

Cô cảm thấy buồn cười, buồn cười với những gì nhỏ vừa mới nói. Một câu trả lời thật là...không liên quan! Có phải cô ta là vì những lời cô nói lúc nãy mà cảm thấy quá chột dạ nên vậy không nhỉ? Thôi kệ, không liên quan gì đến cô, đã lỡ làm người xấu thì cho nó xấu luôn, cần chi phải nửa tốt nửa xấu làm quái gì cho một thân.

- Khánh Thu, cô muốn ăn kem không? – Nó hỏi

Mặc dù Khánh Thu đang trong tình trạng nghiêm túc nhưng sau khi nghe đến từ kem lại hoàn toàn biến thành một người khác, một đứa con nít thú vị, mà chỉ sợ con nít nó còn phải thua cô. Khánh Thu gật đầu liên tục như búp bê bị đứt dây, miệng cười tươi hết cỡ, đi lại ôm lấy tay nó, chớp chớp mắt định nói gì đó nhưng bị bàn tay của nó chặn ngay trước mặt nên im lặng.

- Tôi biết cô muốn cái gì mà. Yên tâm đi, tôi sẽ đặc biệt cho cô một phần cực lớn, cực đặc biệt, ha!

- Hi hi, cảm ơn nha.

- Không có gì ha. – Nó cười đáp trả

Nhỏ đứng đó, mặt không cảm xúc nhìn cả hai người, đang diễn tuồng gì vậy? Bạn bè thân thiết sao? Buồn cười chết mất, bây giờ thì nhỏ đã biết nó là loại người thế nào, có mới nói cũ, suốt ngày chỉ biết quanh quẩn bên cô ta, ngay cả bạn thân như nhỏ cũng không được quan tâm như cô ta. Cũng may, đôi lúc nhỏ cũng nghĩ rằng nên buông bỏ nhưng may mắn là tâm vững, nếu không chắc bây giờ nhỏ cũng chịu khá nhiều thiệt thòi không đáng có.

- Tớ là chocolate, Khánh Thu là phần đặc biệt, còn Phương Thy là dâu kèm vani, nhỉ?

- Gì? À...ờ, cảm ơn.

- Vậy để tôi đi mua, hai người cứ việc nói chuyện với nhau đi.

Khánh Thu đưa ra đề nghị, đều được sự đồng ý của nó và nhỏ rồi mau chóng rời nhà đi mua kem, mặc dù không thể biết rằng ở nhà nhỏ sẽ nói gì với nó, có thể sẽ nói gì liên quan đến cô, lúc đó một là cô bị nghi ngờ, hai là phá nát tình cảm, còn ba... Ấy nghĩ nhiều như thế làm cái gì, cứ bình tĩnh thư giãn, đi đến đâu tính đến đó, quan tử không sợ bị chơi khăm. Cô lấy điện thoại trong túi áo ra, bấm số gọi cho ai đó, tông giọng rất băng lãnh.

- Tụi bây đang ở đâu?

[Đại tỷ, lâu rồi không gặp. Tụi em vẫn đang ở chỗ cũ đợi đại tỷ.]

- Vậy à. Vậy tụi bây mau chóng sang Việt gặp tao, tao cần sự trợ giúp của tụi bây.

[Oke, đại tỷ đã lên tiếng thì sao bọn này dám khước từ, dù sao chị cũng là đại tỷ của băng nhóm mình. Yên tâm đi, ngày mai chúng ta gặp nhau. Mà em có chuyện cần hỏi.]

- Chuyện gì?

[Gia đình của đại tỷ chuyển về Việt hết sao? Di cư à?]

Mi tâm giật mạnh, trong lòng ngổn ngang. Thì ra là cả hai cùng nhau đến, như vậy chắc chắn sẽ có tai họa ập đến, cô phải nhanh chóng nói với mọi người để còn đề phòng, nếu không bọn họ ra tay thì thảm. Cô cười khẩy, nhún vai đáp :

- Thật ra tao đã từ bỏ bọn họ, bây giờ họ đến đây để tìm con gái và bắt tao về, cho nên lần này tụi bây sẽ có cơ hội lập công.

[Cảm ơn đại tỷ đã tin tưởng ở bọn này. Vậy ngày mai gặp, tạm biệt.]

Cô chỉ vừa đưa điện thoại bỏ vào túi thì có một đoàn xe chạy đến, bao vây hết nơi này, ra tay sớm vậy sao? Bây giờ tiến thoái lưỡng nan, có chạy cũng không kịp nữa, chỉ bằng cứ để bọn họ xuống xe rồi nói chuyện, còn trốn được hay không thì để cho ông Trời quyết định vậy.

Bà ta bước xuống xe, gỡ cặp mắt kính đen ra, nhìn cô “triu mền” nói :

- Con gái, lâu quá không gặp. Du ngoạn ở đây..có vui không? Con có nhớ nhà không?

- Tôi biết chắc là các người sẽ theo dõi tôi mà, đâu khi nào chịu buông tha.

- Nói gì khó nghe vậy? Mẹ chẳng qua chỉ là không yên tâm để con chôn lạ, sợ bị bắt nạt.

- Còn người nữa, đâu rồi? Vẫn còn trốn?

Bà ta cười sáng khoái, đảo mắt nhìn xung quanh rồi nhún vai, di chuyển ánh mắt sang nhìn cô, một cái nhìn đầy sự tức giận, căm phẫn. Thoắt một cái đã có hai người chìa súng vào nhau, một là Khánh Thu, hai là bà ta, biết sao được, cái gì cũng phải thủ sẵn, nếu không là toi đời, bọn họ nghĩ chỗ cất súng của bọn họ cô sẽ không biết, sai rồi, hoàn toàn sai rồi! Đường đường là một đại tỷ bằng nhóm giang hồ, mặc dù chỉ le que vài chục đũa nhưng chí ít ra cũng phải tập bắn súng chứ đâu ngu mà dùng tay không đánh nhau, thiệt thòi lắm.

- Mày dám ăn cắp súng? – Bà ta nhử mày nhìn cô

- Cái gì mà ăn cắp? Khó nghe quá vậy, tôi chỉ là mượn, mượn thôi mà. Nếu như bà không ra tay, tôi sẽ không bóp cò, nhường qua sót lại, có gì đâu to tát, Mẹ nhí? – Cô nhếch môi cười

Bà ta gạt đầu tán thành, tiếng vỗ tay kêu lộp bộp rồi cất súng vào, mỉm cười nhìn người trước mặt rồi nói :

- Tốt, giỏi! Mày đã lớn khôn rồi Khánh Thu, không uống công bao nhiêu năm qua tao nuôi dưỡng mày. Nhưng mày nên nhớ một điều, con gái tao..tao sẽ đem về cho bằng được, dù có dùng thủ đoạn gì đi nữa. Khôn hồn thì mày nên né sang một bên, đừng dính vào, nếu không cả mày tao cũng giết!

- Nếu bà đã nói thế thì tôi cũng xin có vài lời. Tốt nhất cả hai người đừng bao giờ đụng vào gia đình của cô ấy, nếu không..tôi có chết cũng liều mạng với bà. Còn nữa, cô ấy không phải đồ vật mà bà muốn lấy thì lấy không thì thôi, nên nhớ rằng, năm xưa là bà bỏ rơi họ, bây giờ đến cả một chút tư cách cũng không có.

- Mày dám lên mặt dạy đời tao?! Được, cứ đợi mà xem, tao sẽ có điều bất ngờ dành cho mày và tất cả. Ngày đó..sắp đến rồi.

Bà ta nói xong liền đi khỏi, cô thở dài cất súng vào, bọn họ không thể quay đầu hay sao? Cứ mãi cố chấp làm ra những chuyện hại người này, rồi đương nhiên cái giá phải trả..sẽ rất đắt! Mà lúc này bà ta nói điều bất ngờ dành cho mọi người sắp đến rồi.., tức là sao nhí? Không lẽ ngày đó chính là...

[...]

- Tuyết Nhi, tớ có chuyện muốn hỏi. – Nhỏ nắm chặt hai bàn tay, ấp úng nói

- Chuyện gì?

- Cậu..quyết định....đính hôn với Thiên Vũ? – Nhỏ dè dặt, xoa xoa tay.

Không khí vì câu nói của nhỏ mà chùng xuống rõ rệt, nhỏ và nó nhìn nhau không ai nói lấy một lời, thật ra không phải nó không thể trả lời hay không muốn trả lời, mà là nó đang nghĩ tại sao nhỏ lại biết được chuyện này? Nó chưa kể với bất cứ ai, ngoài những người trong cuộc thì không ai biết cả, vậy nhỏ lấy thông tin này từ đâu? Nó mấp máy môi định nói gì đó thì chợt có giọng của Khánh Thu vọng vào, chuyện này tạm thời bỏ sang một bên đã.

- Kem về rồi đây.

Nghe giọng của cô, nó và nhỏ cùng đưa mắt nhìn ra ngoài sân, đích thị là Triệu Khánh Thu đang tung tăng vào nhà, trên tay còn cầm một bọc đồ, chỗ đó là kem ấy hả?!

- Ăn gì hết mà ăn..chắc ghen hòng luôn quá. – Nhỏ đơ người người nhìn đồng kem trước mặt

- Tôi mua thêm cho mọi người cùng ăn, đâu bắt cô ăn hết một mình đâu mà sợ. – Khánh Thu đáp trả

Nó cười cười, chỗ này một mình Khánh Thu cũng nuốt sạch hết chứ nói gì, thánh ăn đang ngồi đây, sợ gì ăn không hết.. Nhìn về bề ngoài mi nhon, nhỏ nhắn thế thôi chứ thử dần đi ăn xem, sặc nghiệp luôn chứ giỡn chơi.

- Vậy tôi đem cất vào tủ lạnh, cứ tiếp tục nói chuyện đi.

Nhỏ vừa thấy Khánh Thu lùi vào bếp, cách xa nơi này liền quay sang nắm lấy tay nó, đôi mắt dường như cũng có lớp sương mỏng phủ lấy. Bây giờ phải

hỏi cho ra lẽ, cô ta thật sự muốn đính hôn với anh ấy sao? Còn mình, mình phải làm sao khi không có anh ấy? Khi mất anh ấy một cách vô lý như vậy được. Không, anh ấy là của mình, không ai có quyền cướp mất đi anh ấy, anh ấy là của mình!!! Dù cho có van xin thế nào nhất định cũng phải phá cho được buổi đính hôn chết tiệt này, mình không muốn mất anh ấy..

Sau hàng loạt những suy nghĩ đó, nhỏ bắt đầu nắm chặt tay nó hơn, bằng mọi cách cũng phải thay đổi suy nghĩ của nó, thay đổi ý định lúc ban đầu của nó.

- Tuyệt Nhi, cậu thật sự muốn vậy sao?

Nó không trả lời, cũng không dám đối mặt với nhỏ, nó sợ mình sẽ chịu không nổi mà đồng ý hủy buổi đính hôn lần này, đích thật nó cũng rất trông mong mọi người đã đặt rất nhiều hy vọng vào nó và hẳn, bây giờ mà nói hủy thì làm sao nó dám gặp mặt ai nữa, như thế thì chẳng phải nhỏ sẽ bị mọi người ghét bỏ hơn sao? Nó phải làm thế nào mới đúng? Nếu đính hôn, nhỏ chắc chắn sẽ rất đau lòng, nó không muốn. Nếu không đính hôn, mọi người sẽ càng thất vọng, nó cũng không muốn.. Vậy phải làm sao đây?!

Khánh Thư đứng trong bếp nghe được câu chuyện liền cười nhạt, vậy là trong lúc gọi điện đã sơ xuất quên tắt máy cho nên đã nghe toàn bộ rồi nhỉ? Vậy tình hình bây giờ nóng hay ấm là tùy vào quyết định của nó có muốn từ bỏ hay tiếp tục.

- Nói đi. Tại sao cậu không nói? Tuyệt Nhi, coi như tớ cầu xin cậu, làm ơn đi. Cậu chỉ cần đừng đính hôn là được mà, cậu cũng biết tớ không thể sống nếu như thiếu anh ấy mà. Chúng ta là bạn thân với nhau từ nhỏ, là chị em với nhau, tại sao cậu không thể nhường lại cho tớ, một lần thôi mà. Tình yêu tớ đối với anh ấy không gì có thể so sánh được, tớ có thể chắc chắn một điều rằng cậu không thể yêu anh ấy nhiều bằng tớ đâu. Tuyệt Nhi, làm.

- Đủ rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Lu Và chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Nốt Nhạc Thứ Ba Mươi

Nốt nhạc thứ ba mươi

- Tuyệt Nhi, cậu thật sự muốn vậy sao?

Nó không trả lời, cũng không dám đối mặt với nhỏ, nó sợ mình sẽ chịu không nổi mà đồng ý hủy buổi đính hôn lần này, đích thật nó cũng rất trông mong mọi người đã đặt rất nhiều hy vọng vào nó và hẳn, bây giờ mà nói hủy thì làm sao nó dám gặp mặt ai nữa, như thế thì chẳng phải nhỏ sẽ bị mọi người ghét bỏ hơn sao? Nó phải làm thế nào mới đúng? Nếu đính hôn, nhỏ chắc chắn sẽ rất đau lòng, nó không muốn. Nếu không đính hôn, mọi người sẽ càng thất vọng, nó cũng không muốn.. Vậy phải làm sao đây?!

Khánh Thư đứng trong bếp nghe được câu chuyện liền cười nhạt, vậy là trong lúc gọi điện đã sơ xuất quên tắt máy cho nên đã nghe toàn bộ rồi nhỉ? Vậy tình hình bây giờ nóng hay ấm là tùy vào quyết định của nó có muốn từ bỏ hay tiếp tục.

- Nói đi. Tại sao cậu không nói? Tuyệt Nhi, coi như tớ cầu xin cậu, làm ơn đi. Cậu chỉ cần đừng đính hôn là được mà, cậu cũng biết tớ không thể sống nếu như thiếu anh ấy mà. Chúng ta là bạn thân với nhau từ nhỏ, là chị em với nhau, tại sao cậu không thể nhường lại cho tớ, một lần thôi mà. Tình yêu tớ đối với anh ấy không gì có thể so sánh được, tớ có thể chắc chắn một điều rằng cậu không thể yêu anh ấy nhiều bằng tớ đâu. Tuyệt Nhi, làm.

- Đủ rồi!!!

Một giọng nói đầy sự tức giận vang lên cắt ngang câu nói của nhỏ, giọng nói này... nhỏ đứng hình vài giây rồi từ từ quay đầu lại, anh hai...?! Sao..sao anh ấy lại có mặt ở đây? Những lời nhỏ nói lúc nãy..đều nghe rồi sao? Hừm, xem vẻ mặt hiện giờ thì cũng hiểu rồi, thật sự tức giận rồi.

- Anh..anh hai á

- Anh làm gì vậy!!

Nó ôm chặt lấy nhỏ, Khánh Thư đứng sau bếp chứng kiến mọi việc, miệng há hốc lúc nào cũng không hay, cô hoàn toàn bị hành động của anh ta làm cho bất ngờ xen lẫn thích thú, nhưng cũng có một phần gì đấy gọi là dè phòng. Cái tát lúc nãy anh ta “ban tặng” cho đứa em gái của mình còn không biết là thật hay giả, nhưng...nó rất thật.

- Hoàng Phương Thy, em đã nói với anh những gì em quên hết rồi à? Em nói em đã quên Thiên Vũ rồi, bắt đầu cuộc sống mới nhưng giờ thế nào? Bọn họ đính hôn thì đã làm sao? Lẽ ra em nên chúc phúc cho họ, tại sao lại nói những lời này!!!

Anh ta tức giận hét âm lên, cánh tay không tự chủ được mà kéo nhỏ đứng lên, rồi khỏi vòng tay của nó rồi mặc kệ đẩy nhỏ ngã xuống sàn. Nó lập tức

đứng lên chạy lại chỗ đó đỡ nhỏ đứng lên, nhưng nhỏ vẫn ngồi đó, vẫn khóc lóc không nói một lời nào càng khiến anh ta tức điên lên, dường như máu cũng sắp trào ra bên ngoài. Khánh Thư này giờ đứng một góc cũng chậm rãi bước ra ngoài, mắt đối mắt với anh ta, lạnh lùng nói :

- Tôi biết anh muốn tốt cho Tuyết Nhi, tôi cũng biết cả hai người đã từ bỏ nhưng xin lỗi, đây không phải cái chợ, hai người có muốn cái cọ gì đó tôi không quan tâm nhưng làm ơn đi khỏi chỗ này, chỉ còn vài ngày ngắn ngủi là Tuyết Nhi đã đính hôn với hôn phu của cô ấy, tôi không muốn ai làm phiền đến tâm trạng cô ấy, Mong anh hiểu!

Trong tim cảm thấy đau nhưng ngoài mặt anh ta vẫn tỏ ra bình thường, gật nhẹ đầu, định di chuyển sang chỗ nhỏ thì bị cánh tay của Khánh Thư giữ lại một lúc.

- Nếu Tuyết Nhi thay đổi suy nghĩ về việc đính hôn, cả hai người chuẩn bị tinh thần đi.

Lời cảnh cáo tuy không có gì là quá ghê ghớm nhưng ẩn bên trong câu nói đó là cả một vấn đề rất lớn, anh ta cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra liền mau chóng sang chỗ nhỏ đưa nhỏ đi ra xe rồi khỏi chỗ này.

- Em làm tốt lắm

- Anh cũng thế.

Khanh Thư nhìn thấy bóng dáng hai anh em nhỏ khuất xa liền đi về phía nó, ngồi bệt xuống sàn chống cằm nhìn nó, an ủi :

- Đừng nghĩ nhiều, cứ quảng lời nói của họ ra ngoài tai đi. Bản thân em nghĩ quyết định đính hôn là hoàn toàn chính xác cho nên..đừng vì những lời nói đó mà thay đổi, Thiên Vũ sẽ bị tổn thương bởi vì mọi người kể cả chị đều xem anh ấy như một món đồ chơi vô vị, muốn cho ai thì cho.

Nó thở dài thườn thượt, nhìn Khánh Thư rồi lại nhìn xuống dưới đếm ngón chân. Cô ngồi bên cạnh, nhìn thấy nó như thế cũng mất vui, chép miệng một cái rồi đẩy nhẹ vai nó thốt ra hai chữ.

- Ăn kem.

Sau hai chữ ngắn gọn xúc tích đầy hàm ý đó của cô, nó giương mắt ếch lên nhìn chớp chớp vài cái rồi mỉm cười đánh vào người cô một cái rồ đầu, Khánh Thư ôm lấy bả vai của mình mà ừ ừ không thành lời, người ta là có ý tốt muốn rủ ăn kem chung mà nữ lòng nào ra tay đánh đau như thế, thật ác độc.

- Đi thôi. – Nó đứng lên phui phui đồ cho thẳng lại, không quên gọi người đang “ăn vạ” dưới sàn

Cô từ từ đứng lên, liếc nó một cái muốn xéo mặt rồi ngoảnh sang chỗ khác, nó mỉm cười, đẩy đẩy cô rồi hất mặt hỏi :

- Cô...lúc này gọi tôi là chị xưng em à?

Câu nói đã kịp bay vào không khí trong thời gian ngắn nhất, Khánh Thư đứng hình, im lặng không lên tiếng, bầu không khí phút chốc đã trở nên yên ắng hơn bao giờ hết, thậm chí còn nghe rõ tiếng chim vỗ cánh, hót líu lo ngoài kia. Nó chậm rãi đưa mắt nhìn Khánh Thư, cô đang mở to con mắt nhìn ra khoảng không phía trước, nói chính xác hơn là đang nhìn cái tường. nhưng sau khi nhìn thấy hai con mắt đang chớp chớp của nó thì cô ngay lập tức hoàn hồn, cười cười cho qua rồi chuyển sang chủ đề khác, lảng sang ghế mà ngồi.

- Ồ..không biết hai vợ chồng kia đã chuẩn bị hết chưa nhỉ? Mà lúc đó chị với anh ấy mặc đồ gì đính hôn nhi..? Áo dài hay váy cưới??

- Khỏi mặc, trời nóng mà, hahahahahahaha.

Giọng cười của nó vang rộng khắp căn nhà, mọi góc ngách dù có nhỏ nhất cũng không tha, có khi nào bị kích động quá nên điên rồi? Thần kinh rối loạn rồi sao? Khánh Thư đưa tay lên sờ trán của nó, lẽ như có bệnh thì nên đi bệnh viện ngay nếu không sẽ có người giết cô đó.

- Chị có bệnh trong người à?

- Không

Nó thì tỉnh bơ, vui vẻ đưa chân rồi chộp lấy ly kem trên bàn mà ăn, thỉnh thoảng lại quay qua nhìn cô cười hí hửng, Khánh Thư nhất thời bị dọa cho mất hồn, không biết nói hay làm gì hơn, chỉ có thể lặng lẽ ngồi đó quan sát tình hình, nếu thấy tình hình không ổn thì ngay lập tức gọi cho viện binh ngay lập tức nếu không...sẽ chết thảm dưới tay của bọn họ đó.

[...]

Trong suốt quãng thời gian trên xe, cả hai anh em nhỏ đều không mở miệng nói lấy câu nào, thậm chí là khi đã về đến nhà cũng chỉ đơn giản phòng ai nấy về, không đụng chạm gì nhau, nếu như có mặt ông bà Hoàng ở nhà thì chắc chắn sẽ nghĩ bọn họ vừa mới cãi cọ gì đó nên không thèm dòm ngó đến nhau.

Nhỏ vừa vô đến phòng đã quăng hết tất cả những thứ trên bàn trang điểm xuống sàn nhà, gương mặt vô cùng phẫn nộ, từ khi rời khỏi nhà nó sợ dĩ nhỏ im lặng như thế là vì đang kìm nén cơn giận của mình, đợi khi về đến nhà mới trút hết tất cả ra ngoài. Nhỏ ngồi xuống giường, lấy điện thoại tra tên của Khánh Thư trên Google, những bài báo khen ngợi cộng những tin tâng bốc cô hiện thị đầy ắp trên màn hình càng khiến nhỏ tức giận, ngón tay thon dài

bấm vào một bài báo, trong đây bọn họ có đề cập đến chuyện gia đình của cô là trùm xã hội đen, còn có bài ghi rằng vợ của ông Triệu bỏ chồng con theo danh hoa phú quý,... Hóa ra bọn họ cũng chẳng cao sang gì, xã hội đen, còn bỏ chồng bỏ con, thật chả biết xấu hổ, nếu nói vậy thì Khánh Thu cũng chẳng là gì đối với nhỏ, dù chỉ là một phần nhỏ xíu cũng không bằng, để coi lần này cô ta sẽ xử lý chuyện này như thế nào. Cuộc sống mà, không có chút ác độc thì sao sống nổi trên thế giới này? Ai ai cũng phải thay đổi, chỉ là...sớm hay muộn.

- Triệu Khánh Thu, cô còn non lắm, dám đụng đến tôi, cô sẽ hối hận cho những việc cô làm ngày hôm nay.

Nhỏ ngả người xuống giường cười sáng khoái, nghĩ đến cảnh cô ta quỳ gối cầu xin nhỏ thì làm sao không vui cho được, quá vui đi chứ, thật chẳng biết lúc đó có nên tha cho cô ta không nhỉ..?

Không!!

Không bao giờ. Sao có thể tha được trong khi đó chỉ là một chút bài học nhỏ nhoi, chưa đủ đâu. Hahahahaha.

Nhỏ nhắm mắt lại tưởng tượng ra cảnh tượng Khánh Thu quỳ gối khóc lóc van xin, trong lòng cảm thấy cực kỳ hả dạ, thỏa mãn, bỗng nhiên mọi thứ lại chuyển sang đám cưới của nó và hân, hai người họ cùng đám nhóc chạy quanh sân vườn đùa giỡn như một gia đình thực sự. Nhỏ giật mình bật dậy, cái quái quỷ gì vậy? Bọn họ từ đâu chui ra? Nếu có đám cưới thì cô dâu nhất định phải là nhỏ chứ không phải là nó, nhỏ mới là cô dâu của hân, sự thật chính là như thế.

- Lục Tuyệt Nhi, tôi hận cô!!!

Một lần nữa nhỏ quăng hết tất cả đồ đạc xuống sàn, thậm chí đến cái điện thoại của mình nhỏ cũng chọi mạnh vào tường khiến nó tan nát, gổ mền đều thi nhau xem ai bay xa nhất nhưng có lẽ vẫn không thắng nổi chiếc điện thoại đang nằm một góc. Cánh cửa đột nhiên mở ra, người đó không mấy bất ngờ khi nhìn thấy cảnh tượng trong căn phòng rộng lớn này, điều này xảy ra quá thường xuyên nhưng hôm nay mọi thứ dường như đều đổ nát dưới tay của người con gái đang ngồi trên giường tức giận, nó khủng khiếp hơn những ngày kia gấp hai lần.

- Hôm nay có lẽ chị giúp việc sẽ rất mệt vì em đấy.

Anh ta dựa lưng vào tường, nhìn mọi thứ xung quanh rồi dùng ánh mắt dịu dàng lại nơi nhỏ. Nhỏ xoa xoa cổ rồi vuốt lại tóc tai, nhún mày nhìn anh mình, hỏi :

- Anh qua đây có việc gì?

- Chúng ta cần gặp hai người kia, bọn họ đang náo loạn. — Anh ta nhún vai, vẻ mặt không mấy quan tâm lắm về chủ đề đó

- Hai người bọn họ phiền quá rồi, một ngày không biết gọi mấy lần, bây giờ còn đòi gặp, có chuyện gì quan trọng đâu chứ.

- Chuyện rất quan trọng là đằng khác.

- Chuyện gì mà quan trọng? Liên quan đến chúng ta?

Anh ta lắc lắc đầu rồi bước đi, nhỏ thở dài rồi với túi xách chạy đi theo, chẳng biết hai người đó lại làm cái trò khi gì nữa, nếu như không phải họ có ích trong việc này thì bây giờ đâu phải bị làm phiền thế này. Dù sao bây giờ cũng nên nhẫn nhịn, khi kế hoạch đã theo như trình tự thì lúc đó có đá họ ra vẫn còn kịp.

Cả hai anh em hiện giờ đều đang trên đường đến địa điểm hẹn, đi hơn gần một tiếng rưỡi đồng hồ vẫn chưa tới nơi, hẹn cái nơi gì mà lác xạc thế này, không còn chỗ nào khác để hẹn nữa hay gì, đúng là đám bọn họ chẳng làm cái gì ra hồn, có cái địa điểm gần đây thôi cũng chẳng tìm ra, phải bắt bọn này bỏ ra gần một tiếng rưỡi để gặp mặt, thật vô dụng.

- Con nhỏ đó đã nói gì với anh?

Lần này vì chuyển gặp mặt xa tận chân trời mà trong thời gian yên tĩnh nhỏ đã kịp nhớ ra chuyện mình cần hỏi, anh ta cười khẩy một cái thấy rõ sự khinh thường của mình dành cho cô gái không biết tự lượng sức đó, còn dám nói với anh cái câu con nít dọa mè o dọa chuột, nghĩ đến bỗng dừng lại mỉm cười.

- Anh cười cái gì? — Nhỏ nhún mày, thắc mắc hỏi

- Không có gì, chỉ là vài ba câu dọa người khác, cũng chẳng có gì đặc sắc. Anh nghĩ em cũng bị cô ta dọa dẫm gì rồi mới hỏi anh đúng không?

Một câu hỏi trúng hai đích. Không những Triệu Khánh Thu đó dọa dẫm mà còn dám đùa giỡn với nhỏ, không muốn sống lắm rồi đây, nhưng mà đôi khi cũng cần những người thế này để cuộc sống trở nên thú vị, và đôi lúc cũng nên...trừ khử.

- Anh nghĩ thử xem, con nhỏ đó dám chế ra một bộ phim mà chế giễu em, em thật sự không vui.

- Đối với những người thế này chúng ta nên đề phòng thì hơn, tránh có hậu quả do cô ta gây ra, lúc đó thì chết cả lũ.

Nhỏ gật đầu, tán thành những gì anh ta nói, chuyện này nhỏ đã nghĩ qua rất nhiều lần, vẫn đang trong tình trạng không biết nên làm gì để bịt miệng Khánh Thu mà không ai nghi ngờ gì đến hai anh em, nghe giọng điệu của cô ta thì chắc chắn có thủ trước rồi nhỉ..? Nhưng chắc là chiều lấy trúng chọi đá thôi, nhát nhẽo giống mấy câu cô ta nói vậy, nếu là như vậy thì cứ việc thuê một đám du côn bụi đời để dẫn mặt thôi, đơn giản ấy mà.

- Phải rồi anh hai, trong lúc bọn họ nói chuyện em có nghe con nhỏ đó nói tiệc Cha con gì đó, là tiệc gì nhỉ?

- Ai biết, chắc là chúc mừng dự án đã được thông qua hoặc là... có chuyện vui giữa bọn họ.

Sau khi nghe câu trả lời từ người anh thân yêu của mình xong nhỏ lập tức quay người sang ngắm cảnh, hình như đoạn đường này không có xe cộ qua lại, ngoài xe của họ ra cũng chẳng có ai, trên đường thì có một tốp người mặc áo đen đứng xếp hàng dài hai bên lề, trông rất uy nghi và oai phong đàn xen sự đáng sợ trong đó, chẳng lẽ là người của hai con người vô dụng kia sao? Không phải chứ, cũng có đàn em luôn à, không hề biết đấy, quả nhiên là mở mang tầm nhìn, người vô dụng thế mà cũng có những tên này đi theo cũng thật bất ngờ.

- Tới rồi à, chúng tôi chờ lâu lắm rồi đấy. – Một người phụ nữ lên tiếng

- Các người bắt chúng tôi chạy xe đến đây tận hai tiếng đồ hồ còn dám lên tiếng than? – Nhỏ đứng khoanh tay, băng lãnh nhìn người phụ nữ đang xoa cái bụng bầu trước mặt

- Đừng giận, giận sẽ mất khôn.

- Ai đây?

Anh ta nhủ mày nhìn hai người vừa mới bước ra từ trong chiếc xe đen, trong ánh mắt hiện rõ tia thách thức và ngạc nhiên cùng sự khinh thường, lại dám bí mật đưa thêm hai người này vô kế hoạch? Ai cho họ cái quyền đó vậy.

Ngược lại với anh trai của mình, nhỏ lại mở to mắt nhìn, đây là sự thật đấy à? Người mới lúc nãy nhỏ còn thấy bây giờ lại xuất hiện trước mặt, rốt cuộc hai tên vô dụng kia có quan hệ gì với họ?

- Hai người...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Lũ Và chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Nốt Nhạc Thứ Ba Mươi Một

Nốt nhạc thứ ba mươi một

Anh ta nhủ mày nhìn hai người vừa mới bước ra từ trong chiếc xe đen, trong ánh mắt hiện rõ tia thách thức và ngạc nhiên cùng sự khinh thường, lại dám bí mật đưa thêm hai người này vô kế hoạch? Ai cho họ cái quyền đó vậy.

Ngược lại với anh trai của mình, nhỏ lại mở to mắt nhìn, đây là sự thật đấy à? Người mới lúc nãy nhỏ còn thấy bây giờ lại xuất hiện trước mặt, rốt cuộc hai tên vô dụng kia có quan hệ gì với họ?

- Hai người...

- Em quen bọn họ? – Anh ta quay đầu sang nhìn nhỏ, thách thức giăng đầy đầu, vẻ mặt cực kỳ khó coi

- Không, em thấy họ trên báo.

Sau câu nói của nhỏ, cả hai người kia cũng đã yên vị đứng trước mặt họ, cặp mắt kính đen cũng được bỏ ra, như vậy nhỏ càng chắc chắn chính là bọn họ, người nhỏ đã thấy lúc nãy – ông bà Triệu. Xem ra lần gặp này cũng có thể xem là vinh hạnh khi nhìn thấy tận mặt ông trùm xã hội đen, gương mặt ông ta có một chút gọi là biến thái, cũng có hơi lai lai nhưng 70% là giống người Việt. Còn bà ta, sang trọng, quyền rũ nhưng ẩn bên trong đó là một con người thâm độc, nhưng đối với đàn ông, hiền dịu sẽ được gọi là thỏ trắng, ác độc được gọi là quỷ dữ, đối với bà ta lại khác hẳn, nếu người nào mới gặp lần đầu chắc chắn sẽ nói bà ấy rất hiền từ nhưng khi càng lâu rồi sẽ thấy được bộ mặt thứ hai, như thế thì... có người đàn ông nào không bị sức hút đó quyến rũ?

- Bọn họ là ai? Có liên quan gì đến chuyện này? Đó là câu hỏi mà anh em hai người đang nghĩ đúng chứ? – Bà ta mỉm cười nhìn anh em nhỏ

- Hai người là Ba Mẹ của Khánh Thư? – Nhỏ điềm tỉnh hỏi

- Đúng vậy, Ba Mẹ của Khánh Thư nhưng... chỉ là Ba Mẹ nuôi. – Bà ta đáp

Câu trả lời của bà ta khiến anh em nhỏ bất ngờ, Ba Mẹ nuôi là thế nào? Chẳng lẽ con nhỏ đó chỉ là con nuôi? Chuyện này chắc con nhỏ đó chưa nói với nó đâu nhỉ? Nếu đích thật như vậy thì có cán đề nắm rồi, để xem những ngày tháng sau này cô ta sống như thế nào trong lo sợ.

- Các người muốn thế nào? – Anh ta thọc tay vào túi quần, băng lãnh nhìn họ
- Trước tiên tôi muốn nói chuyện này ảnh hưởng lớn trong kế hoạch, chắc chắn các người không biết.
- Chuyện gì?

[...]

Trong lúc anh em nhỏ bận vòng vo tam quốc với hai người kia thì bên đây Khánh Thu và nó đã nói biết bao nhiêu chuyện trên trời dưới đất, còn “thề non hẹn biển” cùng nhau dưới sự chứng kiến của... cái tivi và bịch snack, thậm chí Khánh Thu đã kể hết mọi chuyện trên đường đi mua kem cho nó nghe, bây giờ cả hai đang chìm trong mớ rối rắm, thật sự chẳng biết cái ngày mà bọn họ nói đến là ngày nào, nói đến ngày đính hôn thì không thể, chưa có người ngoài nào biết cả, vậy thì làm sao bọn họ biết mà đến phá? Thật là muốn nổ não.

- Khánh Thu, làm sao đây? – Nó lay lay người cô, lo lắng hỏi
- Chị đang lo lắng đấy hả? Ban đầu không muốn đính hôn mà? – Khánh Thu nhướn mày nhìn nó, trong ánh mắt có tia gian tà khiến nó bất giác rùng mình
- K-không. – Nó lắp bắp, cố né tránh ánh mắt sắc như dao cạo của cô, khẽ nước khan nước bọt, nó tiếp tục nói : - Chẳng qua chỉ là..sợ mọi người lo lắng nên nói thế, chứ chị....có gì đâu mà lo.

Khánh Thu liếc liếc tìm ánh mắt trốn tránh của nó như thất bại, nhún vai một cái rồi ôm điện thoại chơi game, không để ý rằng biểu cảm của người bên cạnh đang thay đổi như chong chóng, nhưng sau khi nhìn thấy Khánh Thu “buông thả” liên mau chóng vọt lên phòng khiến cô vô cùng khó hiểu, có cần làm quá lên vậy không, chỉ là hỏi thôi mà, hừm

Nó đứng trước cửa sổ, nhìn mây đen đang ầm ầm kéo đến mà không ngừng thở dài, đã là mùa gì mà mây đen lại kéo đến che lấp bầu trời trong xanh? Vốn dĩ định lên đây thư giãn đầu óc, nào ngờ bị cái cảnh tượng này làm cho tâm trạng thêm tệ đi, chẳng khá lên chút nào, chán quá!!! Nó thở dài lần cuối rồi trèo lên giường nằm, dự định là đi ngủ nhưng vừa với tay kéo chăn thì lại có người gọi, nhìn thấy tên người gọi nó lập tức bắt máy, vui vẻ trả lời.

- Em đây.
- “- Em có chuyện gì vui?” – Hấn bên kia cũng đang nằm trên giường, khẽ cười đắc ý nhưng giọng điệu vẫn lạnh lùng, tỏ vẻ không mấy quan tâm
- Có gì vui đâu...à có, hôm nay em được Khánh Thu khao một chậu kem – Nó hí hửng đáp lại, cố ý chọc hấn.
- “- Kem...”

Trán xuất hiện vài vạch đen, cái gì mà khao chậu kem.hấn cũng làm được vậy, nhưng ý hấn không phải là như thế, tại sao nó có thể...aishh tức quá mà. Thiên Vũ, cố gắng kiềm chế lại, kiềm chế lại, biết đâu em ấy chỉ “vô tình” quên thì sao, hãy bình tĩnh đã. Hấn tự trấn an bản thân, hít thở sâu rồi hỏi thêm một câu :

“- Ngoài chuyện đó?”

- Ngoài chuyện đó?? Còn gì nữa đâu, anh làm sao thế?

Nó biết thừa điều hấn muốn nó nói là gì nhưng mà...để gì khai báo, thế nào hấn cũng sẽ chọc nó, ngu gì mắc bẫy. Cứ từ từ, khi nào hấn điên tiết lên mới thôi, như thế mới vui.

“- Em thật sự....thôi bỏ đi, coi như anh chưa nói gì. Ngủ ngon.”

Hấn cúp máy cái rụp không cho nó trả lời, xem ra là đã giận thật rồi, lần này để xem nó sẽ giảng hòa với hấn thế nào, cho chừa cái tật trêu người khác về những chuyện thế này, rút kinh nghiệm nha.

Nó ú ớ không nói được gì, để điện thoại sang một góc, một mình tự suy ngẫm lại chuyện lúc nãy, chỉ là giỡn thôi mà, vậy mà giận sao? Có gì đâu mà lại như thế chứ, hay là hôm nay có ai chọc giận gì..? Ai mà ăn gan hùm mật gấu thế??

- Chết dờ...có khi nào anh ấy giận thật không? Nghĩ rằng mình không xem trọng anh ấy, quên chuyện đính hôn?? Không không không, như thế là mình sai sao? Lỡ như trong ngày đính hôn anh ấy không tới vậy mình phải làm sao? Phải đi một chuyến.

Nó ngay lập tức chạy đi thay đồ, sửa soạn cho đẹp đẽ rồi phóng như bay qua nhà hấn, không thèm nói với ai câu nào, thậm chí lơ đẹp con người đang chơi game dưới phòng khách cách cửa lớn không xa, ngay cả Khánh Thu cũng tự nghĩ nó bị “tào tháo dĩ”, à hay là lúc này hôn phu gọi rồi lơ dại chọc giận gì ổng mới chạy như thế..? Hừm, hấn là thế rồi.

Nó nhanh chóng bắt taxi đến nhà hấn một chuyến, nhưng xem ra không thuận lợi lắm, không có chiếc taxi nào chịu dừng lại vì có khách, nó thà ngần ngại rửa, ông Trời hôm nay là đang chơi nó đấy hả? Định cho nó và hấn xích mích mới vui phải không? Hừ, bôn cô nương đây không cần nhé, giận thì giận đi, ừ quan tâm, ừ qua đó nữa, xì!

Nó giậm chân mạnh xuống đất, bậm bậm môi định quay người bước đi thì ai ngờ “kì tích” xuất hiện, một chiếc xe đen bóng loáng dừng lại chỗ nó, cửa

Kính từ từ hạ xuống, cứu tính của cuộc đời nó đây rồi.

- Ba, sao Ba lại ở đây?

- Ba định về nhà nhưng thấy con đứng đây, con định đi đâu? – Ông Trần ôn nhu hỏi

Nó mỉm cười đắc thắng, xem lần này hẳn còn có thể giận nó lâu hơn không. Nó đương nhiên sẽ không sử dụng quyền trợ giúp, tự nó sẽ đích thân làm trò mèo xin lỗi, ha ha ha.

“Thiên Vũ, để xem anh còn giận em được bao lâu đây.”

[...]

Nó đứng trước cửa nhà hắn, hai bả vai run run, tim đập nhanh một chập, nó không tài nào đưa bàn tay lên bấm chuông cửa mặc dù lúc này có hơi hùng hổ nhưng mà đang đứng trước “chuồng sư tử” thì ai mà không sợ, hình tượng lúc này cũng chỉ là vô tình bộc phát, cho dù là có kéo dài đến tận bây giờ thì cũng không thể đem chúng vào trong bởi nếu như thế thì tình trạng sẽ càng tệ hơn, hắn sẽ không nhìn mặt nó luôn không chừng, ai như thế là không được đâu, đến lúc đó.. Nó lắc đầu mạnh xua tan đi cái hình ảnh điên rồ mà mình tưởng tượng ra, cố lấy hết can đảm ra dõn vào cánh tay trái, cuối cùng cũng có thể bấm được cái chuông, thoát được một phần nhưng đằng sau cánh cửa này mới đích thật đáng sợ, người đang đi ra mở cửa chính là hắn!!

- Thiên...ây..

Sau khi thấy nó, hắn lạnh lùng đẩy cửa ra rồi đi vào trong không ư hử câu nào mặc dù nó đang cười rất tươi, tim chột thất lại, nó thầm trách mình quá ngu ngốc, tại sao lại đùa giỡn như thế để giờ lãnh hậu quả như thế này, từ giờ chắc chắn nó sẽ ghi nhớ khoảnh khắc này trong tim để có khi nào đùa giỡn thì tự lấy ra hâm dọa mình, tránh tình trạng này lại xảy ra thêm lần nữa. Nó vẫn đứng ngoài cửa, cuối mặt xuống nền đất nguyên rùa bản thân, thậm chí chính tự đánh vào mình rõ đau coi như là hình phạt tự dành cho mình.

- Không muốn vào?

Câu hỏi lạnh toát cả mồ hôi của hắn vừa tan vào bầu không khí lạnh lẽo thì ngay tại cổng chính có một người đang nổi dựng da gà, lông tơ kèm tóc gáy lên. Có cần phải biến thành tảng băng ngàn năm thế không, thật quá đáng sợ rồi. Nó nhẹ nhàng chậm rãi bước vào nhà, cánh cửa to lớn chột đóng lại làm nó giật bản mình, ra là có thể đóng và mở từ bên trong nhà, sao lúc đầu đến nó lại không để ý vậy nhỉ? Ấy nhưng mà nói thế thì..sao hắn không mở từ bên trong mà lại đích thân ra mở? Có phải...sợ nó trách? Á vậy ra là không giận, chỉ là tỏ vẻ lạnh nhạt thế thôi ư? Nó mỉm cười rồi lon ton đi vào nhà, bỏ đôi giày xinh xắn kia ra, xỏ vào chân đôi dép bông nâu hình con chó dễ thương rồi đi lại chỗ hắn. Hắn đang xem tivi, nói đúng hơn là đang chuyển từ kênh này sang kênh khác, cho dù đã lặp lại từ kênh đầu đến kênh cuối hơn hai lần nhưng vẫn ngồi đó chuyển tiếp, đang đổi kiểu con nít đấy à, hừm.. Nó đứng từ phía sau lưng hắn, cũng thừa biết con người này đã thấy nó di chuyển sang đây nên chả nói câu nào cả, nó im lặng, hắn im lặng, cả bầu không khí này im lặng. Nó bực bội vì không biết mình nên làm gì để “đổ dành” cục băng này, đành dịu dàng ôm hắn từ phía sau nhưng thật ra...chỉ ôm được cái đầu vì lưng ghế quá cao rồi!! Nó không bỏ cuộc khi hắn không thèm đáp trả, dù nó ôm một lần, xin lỗi một lần, hôn vào má một lần, xin lỗi thêm một lần, vậy mà vẫn chưa có động tĩnh gì từ hắn. Nó đứng thẳng dậy, cố gắng kiềm chế bản thân không cho mình cao xé tên này ra, sao mà nó có thể...ôi thần linh ơi.

“Anh không chịu lên tiếng? Vậy em sẽ khiến cho anh không lên tiếng mà vẫn biết anh hết giận em, hứ.” – Nó liếc xéo hắn, bộ não vẫn đang hoạt động quay cuồng để suy nghĩ ra cách xin lỗi khác

“Lục Tuyết Nhi, để xem lần này em sẽ xử lý như thế nào, anh đây không dễ dụ như thế đâu.” - Hắn cười nửa miệng, nhưng nụ cười đó chỉ ngự trị một giây đã mau chóng xẹp thành đường thẳng

Nó vòng qua ngồi cạnh hắn, liếc nhìn tivi rồi quay qua nhìn người bên cạnh, nó nhích nhích lại gần hơn, gần hơn rồi đẩy nhẹ một cái mong nhận được cái nhìn từ hắn thôi nhưng mà đáp lại chỉ là bầu không khí im lặng kinh dị này, nó cau mày rồi lại vòng tay qua ôm hắn, nó có thể nghe được nhịp tim hắn đang đập, tim đập nhanh, hít thở cũng có chút khó khăn, nó thừa thắng xông lên, hôn nhẹ vào môi hắn, cuối cùng thốt ra ba chữ “Em xin lỗi” cục đụ đáng, lần này chắc chắn có hiệu nghiệm, phải hiệu nghiệm thôi, nếu nó mà là con trai được đưa con gái xin lỗi bằng cách này thì chắc chắn sẽ tha lỗi ngay lập tức.

.....

.....

.....

Nó vẫn nhìn chăm chăm từng cử chỉ của hắn nhưng chẳng có gì thay đổi, người vẫn ngồi đó, vẫn lạnh lùng đó, vẫn im lặng đó, không cười cũng không dùng chuyển kênh, ông Trời ơi giết tôi luôn đi!! Nó bất lực rút hai cánh tay về phía chân mình, thở dài một cái rồi mặt đối mặt với cái tivi kia, tại sao anh ấy chỉ dùng máy mà không dùng tao? Công lý ở đâu?!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 32: Nốt Nhạc Thứ Ba Mươi Hai

Nốt nhạc thứ ba mươi hai

Nó vẫn nhìn chằm chằm từng cử chỉ của hắn nhưng chẳng có gì thay đổi, người vẫn ngồi đó, vẫn lạnh lùng đó, vẫn im lặng đó, không cười cũng không dùng chuyển kên, ông Trời ơi giết tôi luôn đi!! Nó bắt lực rứt hai cánh tay về phía chân mình, thở dài một cái rồi mặt đối mặt với cái tivi kia, tại sao anh ấy chỉ đung mây mà không đung tao? Công lý ở đâu?!!!!

Nó thở dài một cái rồi cuối mặt xuống sàn đến ngón chân, không hề hay biết người bên cạnh mình đã có “biến đổi”, cười thỏa mãn, nhìn dịu dàng, nhưng xem ra nó không biết những chuyện này. Hắn cố gắng kìm nén nụ cười, nhẹ nhàng cầm điện thoại lên gửi một tin nhắn cho nó bằng sim khác.

Ting... Nó cầm điện thoại lên xem, mắt mở to khi nhìn thấy dòng tin nhắn từ một số lạ hoắc, ai lại rảnh đến cái mức này ta?

[Xin chào, tôi là cô vấn tình yêu, bạn đang gặp vấn đề?]

Nó vốn dĩ trước giờ không tin vào những thứ cổ vấn này nhưng hôm lại vì chuyện hắn giận nó mà bắt chấp mọi thứ nhần lại.

[Cô..là cô vấn tình yêu?]

[Vâng, nhưng xin lỗi, tôi là đàn ông.]

Mắt nó lóe lên tia hy vọng, cổ vấn tình yêu là đàn ông, như thế nó sẽ có thể khiến hắn hết giận nó, không còn ngồi một đồng ra bấm tivi như vậy nữa, thế thì..sao không thử một lần? Nó gật gật đầu, nhanh chóng trả lời lại, kể hết sự tình “oan ức” của mình cho ông cổ vấn nghe, mong là ông ta có thể giúp được mình làm lành với cục băng bên cạnh.

[Tôi đang gặp vấn đề, bạn trai đang giận tôi vì tôi lỡ giỡn quá trớn, làm sao đây ạ?]

[Các cặp đôi nào cũng sẽ gặp trường hợp này, tôi cũng đã giúp hơn hàng trăm người...]

Trong lúc hắn đang mãi mê nhần lại cho “khách hàng” thì nó đã phát hiện ra hắn đang hí hoáy với cái điện thoại, nó quay lại cũng chỉ vì sợ hắn phát hiện ra “hành vi đen tối” mình đang làm, không ngờ cái tên này cũng đang ôm cái điện thoại đây. Nó cau mày, im lặng, lảng lảng nhẹ nhàng ngược nhìn nội dung tin nhắn nhưng thất bại, chỉ có thể đọc được số điện thoại, nhưng đó là số của nó?? Nếu hắn nhần cho nó thì sao nó chưa nhận được tin nhắn, ủa mà hình như nó còn có trả lời lại, hỏi nào nhỉ?? Nó kiên nhẫn đợi hắn bấm nút gửi, cùng lúc đó điện thoại nó cũng kêu lên một tiếng, nó vội vàng trở lại vị trí cũ để tránh hắn nhìn thấy. Mở tin nhắn xem, ra là ông cổ vấn tình yêu gửi đến đây mà, vậy tin nhắn của hắn gửi cho nó đâu, rõ là không thấy, chỉ có tin của ông..không lẽ cổ vấn tình yêu... À, troll nhau ha, dám giả dạng ha, sim khác ha, được lắm, bõn cô nương sẽ trả thù. Nó điều chỉnh tư thế, ngồi ngay ngắn lại đọc hết tin nhắn, trong đầu cũng sớm có cách trừng trị hắn.

[Các cặp đôi nào cũng sẽ gặp trường hợp này, tôi cũng đã giúp hơn hàng trăm người, yên tâm đi, tôi sẽ giúp cô. Bây giờ cô hãy làm nũng với bạn trai, nếu không được thì hãy táo bạo hơn, khiến anh ta ghen thờ (Hôn)]

“Thiên Vũ, tên biến thái nhà anh còn dám mặt dày nhần cho em như thế, được, vậy chúng ta cùng nhau thương thức cách này nhé.”

Nó cười khẩy, hất tóc một cái rồi quay phắt ra sau, sà vào lòng hắn chớp chớp mắt, mím cười dễ thương rồi nói :

- Anh tha lỗi cho em nhé, được không~

Trong lòng hắn đã sớm nhữn ra từ lâu nhưng vẻ bề ngoài thì vẫn cố gắng im lặng, lạnh lùng không chút biểu cảm nào, phải làm cho nó điên não mới dừng lại, coi như là bài học, ha ha, thông minh quá.

- Em làm trò mèo gì vậy? Ngồi dậy đi, lớn rồi.

- Không chịu đâu, anh tha lỗi cho em em mới ngồi dậy, đi mà~ - Nó tiếp tục trò con bò của mình, dầy dầy như cá thiếu nước

- Một câu thôi, ngồi dậy hay là không?

- Anh nổi giận với em à? – Nó meo mào. – Anh nói nếu em làm vậy anh sẽ tha lỗi cho em mà.

Hắn chết lặng, cái đệt gì đang xảy ra? Sao nó biết...ngoài hắn ra đâu có ai biết chuyện này, vậy ai nói cho nó biết? Hắn nhìn nó, nó nhìn hắn, cả hai nhìn nhau im lặng một lúc lâu. Hắn mang về mặt sợ hãi, nó mang về mặt “trẻ thơ” ngây thơ nhìn hắn chuẩn bị cho đợt “đuổi chuột” kế tiếp, lần này là từ hắn giận nó cho đến nó dí hắn, để xem xem ai sẽ là người thoát cửa ải này.

- Aaaaaaaaa

- Anh đi chết đi, sao gat em như thế, anh có biết em sợ lắm hay không!!!! Thiên Vũ, đứng lại cho em, em chưa tính sổ với anh về vụ anh nhảy qua cửa

sổ, giờ còn thêm chuyện này. Anh mau đứng lại cho em!!!!!!!!!!!!!!

Nó dí hần, hần chạy. Nó dừng lại thở, hần vẫn chạy. Bầu không khí lúc này thật là nóng nực quá đi nha, người thì vừa la vừa chạy thoát thân, người thì vừa hét long trời lở đất vừa dí. Ha~ thật là một buổi trưa yên bình~!

Hai mươi phút ba giây sau khi tập thể dục, cả hai ngồi thở nhanh tại điểm xuất phát, chính là ghế sofa thần thánh, nơi bắt đầu cuộc truy đuổi này. Nó và hần ngã người hẳn xuống sofa nghỉ ngơi một tí rồi rồi nói chuyện sau, chứ giờ sức đâu nữa mà nói, sợ gọi tên nhau còn không được chứ ở đó mà nói tròn câu.

- Anh...đồ lừa bịp, gạt...gạt em

- Anh...anh không gạt em, anh không phải...không đồ lừa bịp.....ôi trời ạ.

- Anh còn dám nói! – Nó bật dậy, hung dữ nhìn con người đang nằm sải lai trên ghế

Hần vẫn nằm đó, nhìn nó một cái rồi phẩy phẩy tay cho qua, đúng là đầu óc nó lúc đó không tỉnh táo mới đi yêu hần, giờ nghĩ lại sao hối hận ghê, nhưng rất tiếc rằng cho dù có muốn dứt ra cũng không thể nữa rồi.

- Ai chuẩn bị cho lễ đính hôn của chúng ta?

Hần bất chợt hỏi làm nó nhất thời chưa suy nghĩ được câu trả lời, chỉ lắc lắc đầu vô tội, cái vấn đề này chưa bàn tới, nhưng chỉ có hai ngày để chuẩn bị, vậy ai sẽ là người lo liệu nhỉ?

- Thiên Vũ, em không muốn tổ chức quá linh đình, quần áo cũng nên đơn giản một tí, được không? – Nó e dè hỏi

- Anh cũng không muốn quá linh đình cho buổi đính hôn, đơn giản là được. – Hần đáp rồi nhắm nghiền mắt lại hưởng thụ làn gió mát mẽ từ cái quạt rồi bỗng bật dậy nhìn nó hỏi. - Mà...em không có ý định bỏ trốn đấy chứ?

- Nếu có...thì sao? – Nó đan hai tay vào nhau, mặt cúi xuống không dám ngước lên

Mặt hần đen như nhọ nồi, cái gì mà nếu có thì sao, ý gì đây, định bỏ trốn thật à? Cái vẻ mặt đó sao nghi ngờ quá, lần trước bỏ đi không nói với ai, giờ ai biết có lặp lại thêm lần nữa?

- Anh nói cho em biết, nếu em dám bỏ trốn, anh đây nhất định sẽ không gặp mặt em nữa, sẽ trực tiếp đem em quăng vào góc tối nhất, bỏ em ra khỏi trái tim anh. Lúc đó, tình yêu sẽ biến thành hận thù, em muốn như thế chứ?

Nó im lặng chừng nào thì hần nhìn nó chừng đấy, cả bầu không khí yên tĩnh đến rợn người, những lời hần nói lúc này nó đều nghe, đều hiểu, nó cũng chẳng muốn xảy ra chuyện như thế, nhưng nó cũng không thể bỏ mặc Phương Thy, nhờ là bạn thân nhất của nó, làm sao có thể khiến cho nhỏ đau buồn trong khi nó hạnh phúc như thế? Bạn thân từ nhỏ, vậy mà chỉ vì tình yêu mà rạn nứt hay sao?

- Em đang nghĩ...nếu chúng ta đính hôn thì cô ấy sẽ làm sao đúng không? – Hần như con sâu trong bụng nó, đoán trúng cả tim đen

- Cô ấy là bạn thân nhất của em, em không thể...

- Em đừng nghĩ cho người khác nữa, hãy nghĩ đến bản thân mình đi!! Nói anh ích kỷ cũng được, tham lam cũng được, nhưng anh không thể mất em em có hiểu không?! Tuyệt Nihil, cả cuộc đời này em chỉ sống để giúp đỡ người khác sao, hy sinh luôn anh hay sao? Em vốn dĩ là không nghĩ đến anh, không hiểu anh muốn gì, cần gì, em chỉ nghĩ cho người khác, còn anh, còn anh thì sao? Mọi người thì sao? Họ đã rất hy vọng em hạnh phúc, vậy mà em chỉ nghĩ cho cô ta, hoàn toàn quên mất những người khác. Thậm chí thân phận thật em cũng giấu anh, em sợ anh sẽ bỏ em nếu em không có tài sản gì hết phải không, em đã nghĩ vậy đúng không, em xem anh là loại người như vậy đúng không?! Tất cả mọi chuyện...em đều tự mình làm, em đều vì cô ta, em đã từng bỏ rơi anh, bỏ rơi mọi người chỉ vì cô ta, chỉ vì một con người ích kỷ đó mà em bỏ rơi tất cả, mọi thứ đều không quan trọng bằng cô ta, em xem họ là gì, em nghĩ họ là đồ vật muốn vứt thì vứt muốn đem về là đem về sao?! Em nói đi!!! – Hần tức giận quát to, hất bẻ bình hoa trên bàn

Nó im lặng, nước mắt cũng lăn dài trên má, rơi xuống bàn tay lạnh ngắt. Hần nhìn thấy nó như thế giận càng thêm giận, đập bàn một cái rồi đi vào phòng đóng rầm cửa lại, nó bên ngoài như rơi xuống vực thăm không đáy, từ trước đến giờ nó tệ đến thế sao? Đáng ghét đến thế sao? Thì ra nó chỉ xứng đáng vứt vào đồng rác, bấy lâu nay lỗi nó phạm lại nhiều như thế, nó thật sự không xứng đáng sống trên thế giới này, nó khiến mọi người tổn thương, đau buồn vì nó vậy mà nó lại không hề biết. Hần nói đúng, nó là con người không ra gì, nó cứ tưởng nếu mình buông tay thì mọi thứ sẽ ổn, nhưng không, mọi thứ càng trở nên tệ hơn..

Nó đứng dậy, lẻ từng bước chân nặng nề đến mở cửa phòng hần, gương mặt thấm đẫm nước mắt, từ từ đi chuyển ánh mắt đến nơi hần, nó có thể nhìn thấy trong ánh mắt hần có rất nhiều uất ức, tức giận... Nó chậm rãi đi lại chỗ hần, cả hai đưa mắt nhìn nhau.

- Anh còn cần em không?

Im lặng. Câu trả lời không có, chỉ có tiếng gió thổi bên ngoài cùng những tiếng lá cây xào xạc. Hần bước lại gần bên nó, ôm nó vào lòng vuốt nhẹ, nó nhắm mắt lại, như vỡ òa, khóc trong vòng tay hần, khóc không có điểm dừng...

- Hứa với anh, em sẽ không bỏ rơi anh lần nữa. – Hần nhẹ giọng, dịu dàng nói

- Em hứa với anh!

[...]

Ding...dong..

Khánh Thư đang ngồi gặm bịch snack xem The Mummy thì bị tiếng chuông cửa đáng ghét cất ngang lần nữa, lần đầu tiên là nhỏ, không biết lần thứ hai là người nào đây, thật là cụt hứng quá đi mà, đang khúc đánh lộn hay. Cô bóp nát bịch bánh rồi để nó sang một bên, luyến tiếc rời khỏi cái tivi đi ra mở cửa, haizz, cái số phận phải làm bảo vệ tiếp khách đây, nó thì đi đâu chẳng biết, lâu thế vẫn chưa về, ông Trần thì vừa về đến nhà cũng đã cùng Hương đi mua ít đồ, chỉ còn mỗi một mình cô ở nhà, mặc dù không sợ ma cũng sợ trộm cướp chứ, bỏ rơi người ta ở nhà, đây là cách chủ nhà tiếp đãi khách tới chơi sao.. Hừ!

Ding...dong... Ding...dong... Ding...dong..

- Đang mở cửa.

Khánh Thư hét to, chỉ mong người bên ngoài nghe thấy mà đừng bấm chuông lại, kêu inh ỏi như cá đù. Cô khó khăn lấy chìa khóa nhà, cái mớ lộn xộn này, biết cái nào mà mở hả trời, hơn mười chìa chứ ít ỏi gì, dồn cái gì đâu mà một đồng vào cái sợi xích nhỏ này, biết chìa nào mà mở đây? Thôi kệ, chọt đại xem sao, chứ chìa nào cũng y như chìa nào, nhìn rồi cả con mắt. Cô nhẩn mây thử từng chìa một, vừa mới tới chìa thứ hai chuông cửa lại kêu lên thêm lần nữa, cái con người bên ngoài có vấn đề về lỗ tai hay gì mà nói không hiểu? Hay là người nước ngoài?

- Who?! – Cô tức giận đập cửa cho bỏ tức rồi hét to lần nữa, mong lần này sẽ có người trả lời

.....

Đáp lại câu hỏi của cô chỉ có tiếng chìa khóa và ổ khóa va chạm vào nhau kêu lạch cạch, hoàn toàn không có tiếng ai đáp trả, trong thâm tâm Khánh Thư thật sự nghĩ người đó chính là vừa điếc vừa câm mới như thế, chứ chẳng có ai điên điên đến phá nhà người khác vào giờ người ta đang nằm ngủ trưa đâu, thật là không thể tin được.

- Trời ơi, chìa nào vậy hả trời!

Cô tức giận xốc chùm chìa khóa lên, cầu nhàu như bà già tám chục tuổi, điều này vô tình khiến người ở bên ngoài cảm thấy thích thú tột cùng, không kìm chế được mà nở nụ cười chết người, ho khan một cái, cố ý để người con gái ở bên trong nghe thấy.

- ...Khánh...Du!!! – Cô nghiêng răng, tức giận cầm chặt chùm chìa khóa đến đỏ cả tay, xước cả da, rí cả máu vẫn không dừng lại.

- Người bên trong, say nắng rồi hay gì mà không mở cửa? Động tác chậm quá, kiểu này mà đi xin việc bị đuổi...

Câu nói chưa kịp thoát khỏi miệng đã bị chặn ngang bởi tiếng cửa mở, đứng sau đó là “mụ phù thủy” đang rất rất tức giận, hai bàn tay trắng nõn cũng đã hình thành nắm đấm sẵn sàng chiến đấu, mặc dù bề ngoài của Khánh Du vẫn rất bình tĩnh nhưng bên trong cũng đã sớm run một chút, nói giỡn gì chứ ăn cướp gặp bộ dạng này của cô còn chạy mất dép huống chi anh.

- Ấy, mở được cửa rồi à? Làm tốt đó.

Anh đánh trống lảng rồi thần nhiên bước vào trong, ngu gì đứng yên đây, lỡ như cô ấy lên con điên cầu xé anh ra từng mảnh thì biết làm sao, dù gì cũng là ở ngoài đường, xe cộ qua lại, người dân quanh đó thấy thì mất mặt chết, Nam Khánh Du đây rõ ràng là một Tổng Giám Đốc, không thể để cảnh tượng đó xảy ra, tuyệt đối không.

- Làm gì? – Cô chặn đường, dường như chẳng muốn anh vào

- Vào nhà, chẳng lẽ đứng đây?

Nói xong câu đó anh không hề do dự mà tiến thẳng vào nhà, Khánh Thư vội đóng nhanh cửa lại rồi chạy vèo vào trong đóng cửa nhà lại, lần này thì có vào được cửa lớn ngoài kia thì cũng chẳng vào trong được, để xem anh kiên nhẫn đứng đó bao lâu hay vội bỏ cuộc đây. Khánh Du đực mặt nhìn người con gái bên trong nhà đang nhí nhố chọc quê mình liên tục không ngừng nguyên rủa, biết thế này đã sớm gọi điện cho nó xem thử coi có “chấn tỉnh” ở nhà hay không, mà nhìn cái cảnh này cũng đủ hiểu nó không có ở đây, chắc đã đi đâu rồi. Giờ làm sao đây, cửa sau lưng đã khóa, anh thì không có chìa, cửa trước mặt thì bị “chấn tỉnh” đẩy canh gác, cũng chẳng vào được, chẳng lẽ ngồi đây đợi nó về à? Lỡ như nó đi đến tối luôn thì anh phải đứng đây đến tối sao? Thật quá ác độc. Triệu Khánh Thư, cô đợi đó cho tôi, tôi nhất định sẽ phục thù, trả cô gấp hai lần!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Lu Và Chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Nốt Nhạc Thứ Ba Mười Ba

Nốt nhạc thứ ba mười ba

- Làm gì? – Cô chặn đường, dường như chẳng muốn anh vào

- Vào nhà, chẳng lẽ đứng đây?

Nói xong câu đó anh không hề do dự mà tiến thẳng vào nhà, Khánh Thu vội đóng nhanh cửa lại rồi chạy vèo vào trong đóng cửa nhà lại, lần này thì có vào được cửa lớn ngoài kia thì cũng chẳng vào trong được, để xem anh kiên nhẫn đứng đó bao lâu hay vội bỏ cuộc đây. Khánh Du đực mặt nhìn người con gái bên trong nhà đang nhí nhố chọc quê mình liên không ngừng nguyên rủa, biết thế này đã sớm gọi điện cho nó xem thử coi có “chần tình” ở nhà hay không, mà nhìn cái cảnh này cũng đủ hiểu nó không có ở đây, chắc đã đi đâu rồi. Giờ làm sao đây, cửa sau lưng đã khóa, anh thì không có chìa, cửa trước mặt thì bị “chần tình” đây canh gác, cũng chẳng vào được, chẳng lẽ ngồi đây đợi nó về à? Lỡ như nó đi đến tối luôn thì anh phải đứng đây đến tối sao? Thật quá ác độc. Triệu Khánh Thu, cô đợi đó cho tôi, tôi nhất định sẽ phục thù, trả cô gấp hai lần!!!!

- Đồ chần tình, cô đợi đó cho tôi. – Khánh Du nhảy dựng lên ở bên ngoài

- Anh sẽ làm gì tôi? Nói nghe thử xem

- Tôi sẽ bảo Tuyết Nhi tống cô ra khỏi nhà.

- Ôi sợ quá à, anh sẽ đuổi tôi đi sao? Tôi phải ở đâu đây? – Cô giả vờ ôm tim sợ hãi. – Hôm nay tôi mới thấy con người thật của anh là thế nào, vừa vô duyên, bất lịch sự còn thích so đo với con gái.

Sau khi “thông” câu nói của Khánh Thu anh liền cười khẩy, nhún vai chỉ chỗ vào cô gái trước mặt mình đáp :

- Con người của tôi thật ra không tệ, chẳng qua là gặp loại gái như cô mới thành ra thế này, cái này phải trách cô, tôi đây vô tội.

- Anh mà vô tội làm bà nội tôi đi! – Khánh Thu lè lưỡi, nhảy tung tung chọc quê

Khánh Du điên tiết không còn gì để nói đành im lặng, cố gắng không chế cơn giận của mình, thế loại như cô ta có nói cũng vô ích, càng khiến cho bản thân tức thêm, tốt nhất nên nhẫn nhịn, tìm cách rời khỏi chỗ này mới là quan trọng nhất. Anh vòng qua sân sau nhà ngồi bệt xuống gốc cây to lớn kia thở dài một hồi, này giờ đứng ngoài trời nắng cái lộn với cô ta, quả nhiên đầu óc có vấn đề, bây giờ như đầu chết đi được, ngồi nghỉ một lát rồi tìm cách ra khỏi chỗ này, nếu không sớm muộn gì cũng đổ bệnh. Khánh Thu nhìn thấy anh ngồi thở gấp như thế trong lòng bỗng dâng lên cảm giác tội lỗi, có phải hơi quá rồi hay không? Trời nắng như thế, mình thì ở trong nhà quạt thổi mát mẻ, anh thì ở ngoài kia chịu nắng nôi, thật ra sau vài lần gặp anh thì ngoài cái miệng hay trêu chọc cô ra cũng chẳng có gì là không tốt, nhưng cứ mỗi lần gặp anh cô lại có cảm giác gì đó rất kì lạ... Cô gãi gãi đầu, thở dài rồi đi lại mở cửa tủ lấy cây dù đi ra ngoài sân, nhìn thấy cái tên kia đang dựa mình vào gốc cây mà nhìn đám chim đang tìm thức ăn mà không ngừng muốn nhào lại xé xác anh ra, còn không biết quyết định này có đúng hay không nữa. Cô cầm cây dù chọc chọc vào anh nhằm tạo sự chú ý, mắc công tự biến mình thành không khí.

- Nam Khánh Du, vào nhà đi, tôi chẳng muốn mình biến thành một kẻ xấu xa.

- Cô thông suốt rồi à? Được thôi, vào thì vào.

Anh đứng đây phui phui quần áo rồi một mạch đi vào nhà không đợi cô đi theo, đúng là đáng ghét, đàn ông con trai gì đâu mà không ưa nổi, hừm!

- Cô giúp tôi lấy một ly nước đi. – Anh ung dung ngồi xuống ghế, đan tay vào nhau đặt lên chân, hất mặt nhìn cô.

- What?! Anh đang nhờ tôi hay là ông nội tôi vậy?

- Tôi là khách, chẳng lẽ cô không thể cho tôi một ly nước sao?

- Anh là khách, tôi cũng là khách mà. – Khánh Thu phản bác, tức giận chọi con gấu bông nằm trên tủ vào anh

Khánh Du vuốt vuốt lại tóc, nghe mặt nhìn cô gái đối diện, nở nụ cười tỏa nắng đáp lại :

- Đúng, chúng ta đều là khách, nhưng vấn đề ở đây chính là cô ở nhà này đã lâu rồi, đã mất cái “danh hiệu” khách, cho nên bây giờ chỉ còn tôi là khách. Oke?

Khánh Thu tặc lưỡi, hậm hực lùi vào trong bếp uống nước cho bỏ tức rồi mở tủ lạnh lấy một chai nước lọc đem ra, trực tiếp quăng thẳng vào người anh, cứ tưởng rằng sẽ bách phát bách trúng nào ngờ lệch hướng, cuối cùng chai nước lại yên vị nằm trên ghế sofa chỉ cách anh vài cm. Khánh Du nhìn cô với con mắt chằm chọc, tài nhắm thật sự quá tệ, đứng cách bao xa đâu mà lại quăng lệch, thật là không biết mất có vấn đề hay là vốn dĩ cô ta không thể quăng được.

- Anh nhìn kiểu đó là sao hả? – Cô khoanh tay trước ngực, hung hăng hỏi

- Có gì đâu, cô đẹp thì tôi nhìn vậy thôi. – Anh nhún vai, trả lời rồi quơ lấy chai nước mà uống

- Nói dối không biết ngược. – Cô lằm bằm trong miệng

- Cô đang tự nhận mình xấu đấy à?

Khánh Du không thương hoa tiếc ngọc mà phang cho cô một câu khiến cô điên tiết lên, đáng về như muốn nhào lại xé xác anh ra hàng trăm mảnh rồi đem ngâm rượu cho bỏ tức. Hừ, con người gì đâu mà nói chuyện nghe thấy ghét thật luôn, không thể nào nói chuyện với tên này được nữa, tốt nhất nên lên phòng đóng cửa khóa lại ngủ, nếu không sớm muộn gì cũng tức đến chết.

- Anh...cắm lên phòng!!!

Cô hằm hằm đi lên phòng đóng cửa cái rầm lại rồi trèo lên giường ngủ, tốt nhất trong giờ ngủ anh đừng đụng đến cô, nếu không khi sự tử thật sự sống chuông thì anh sẽ khó sống lắm đây. Khánh Du ngồi dưới phòng khách, nhìn thấy bóng cô gái đó đi khỏi liền trở lại với đáng về cũ của mình, đưa tay lấy remote bật tivi rồi ngồi coi, gương mặt cũng chẳng có một tí cảm xúc.

“Có phải hôm nay mình hơi khùng không nhỉ?” – Anh nghĩ thầm, lắc lắc đầu vài cái rồi gạt phăng dòng suy nghĩ đó ra khỏi đầu.

[...]

Mười chín giờ hai mươi một phút.

Khánh Thư bước ra từ phòng tắm, mặc trên mình một chiếc áo thun màu xanh lá mạ cùng chân váy jeans, tiến thẳng đến bàn trang điểm của nó, dùng lược chải chuốt lại tóc tai một chút, thoa son dưỡng lên một chút rồi đi xuống lầu. Điều khiến cô mém ngắt xiu chính là Khánh Du đang ngủ, mà là ngồi ngủ mới ghê, còn bật tivi không tắt, ngủ gật sao? Cô tiến lại gần chỗ anh, lấy remote tắt tivi rồi nhử mày nhìn anh một lúc, giờ phải làm sao? Đỡ anh nằm xuống hay đánh thức dậy? Nhìn cái kiểu này thì hẳn chỉ mới ngủ thôi, kệ vậy, giúp đỡ một tí, cho anh ngủ ngon giấc, dù sao con người cô cũng rất tốt, không giận dai như vậy. Khánh Thư bối rối không biết nên làm sao vừa đặt anh nằm xuống ghế được mà vừa không đánh thức anh dậy, cái này cũng hơi khó khăn, một cô gái nhỏ bé như cô làm sao như thế được, có khi đang đỡ nằm xuống vì nặng quá mà thả tay ra thì chẳng khác nào đánh thức anh dậy? Mà thôi, dù sao cũng có ý tốt, dậy hay không thì kệ, suy nghĩ thêm chi tỏ nhức đầu. Khánh Thư hít thở sâu một cái rồi nhẹ nhàng đỡ lấy đầu của anh, tay còn lại giữ chặt vai của anh rồi từ từ hạ xuống thành ghế. Điều này không dễ chút nào, đầu của tên này lại nặng như thế, bộ những người làm ăn lớn đều có cái đầu nặng như thế sao? Ôi thật là một thử thách, cũng may tên này không tỉnh dậy, nếu không cô sẽ bị vu khống tội biến thái, sàm sỡ, như thế thì mất hết cả mặt mũi.

Khánh Thư ngồi xuống ghế, xoa bóp hai bên vai và tay của mình rồi ngồi thừ ra đó, cô cần lấy lại sức. Cái tên này không ngờ lại ngủ như chết, biết thế chỉ cần một phát đặt xuống thôi, cần chi phải tốn sức như vậy, ôi thật là lo chuyện gì đâu không.

Reng...Tiếng chuông điện thoại bàn vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ, cô đứng dậy đi chuyển sang góc tủ tivi nhắc máy.

- Xin hỏi ai vậy ạ?

“- Khánh Thư hả con? Còn Tuyết Nhi đâu?”

- Vâng ạ. Tuyết Nhi cô ấy đi ra ngoài rồi.

“- À..Khánh Thư, hai bác có lẽ sẽ về hơi muộn, Hương thì nó đi đưa đồ giúp bác rồi, con ở nhà một mình không sao chứ?”

- Có Khánh Du...mới đến chơi nhưng mà ngủ mất đất rồi, không sao đâu ạ.

“- Vậy được rồi, tụi con nấu cái gì ăn hay ra ngoài ăn đi nhé. Bác cúp máy đây, tạm biệt con.”

- Tạm biệt bác.

Khánh Thư đặt điện thoại xuống, hậm hực liếc sang con người đang êm giấc ngủ trên sofa kia mà không ngừng nguyên rủa, qua đây cho đã rồi ngủ như chết, thật không thể tin được.

Ting. Một tin nhắn được gửi đến điện thoại, là tin nhắn của nó, cô lập tức bấm vào xem thử rồi nhanh chóng tắt máy, giỡn cái gì vui thế nhờ? Rốt cuộc cứ tưởng nó nhắn là sẽ mua đồ ăn về, nào ngờ lại nhắn cho một câu hết sức đau lòng như thế, bọn họ..thật rất rất ác độc!

[...]

- Sao không nhắn lại nhỉ? – Nó cứ cầm điện thoại trên tay, không hề dòm ngó gì ở phía trước mà đắm vào cột đèn, u đầu.

- Ui da, cái đầu của tui. – Nó xoa lấy xoa để cái đầu tội nghiệp của mình, dùng chân đạp vào cột đèn một cái rồi tiếp tục đi, lần này có vẻ rút kinh nghiệm nên đã cất điện thoại vào túi, một mình bước trên con phố nhộn nhịp.

Bíp bíp.. Tiếng còi xe vang lên ngay phía sau, nó quay đầu lại nhìn, chiếc xe đen này nhìn hơi quen quen, nhưng nhất thời vẫn chưa nhớ ra chủ nhân của nó là ai, là ai nhỉ?

- Tiểu thư, có cần quá giang về không?

Chiếc xe dừng lại trước mặt nó, sau câu nói đó chính là tiếng cửa kính xe hạ xuống, một gương mặt thân quen xuất hiện, nó phì cười, lại đi theo rồi.

- Anh làm gì ở đây?

- Đi tìm đồ ăn, gặp em. Lên xe đi, chúng ta đi ăn. – Hấn cười nhẹ nhìn nó

- Không được, Khánh Thư ở nhà chưa ăn gì, hay chúng ta mua về ăn chung đi.

- Lên xe.

Nó mỉm cười mở cửa vào xe rồi bắt đầu cuộc hành trình đi tìm đồ ăn, trên đường đi không quên nhắn tin cho Khánh Thư rằng đợi họ về sẽ có đồ ăn nhưng nào biết ở nhà vẫn đang xảy ra một trận long trời lở đất..mà dù sao thì lỗi cũng tại nó, ai biểu đi đến tối như thế mới về, trong nhà cũng chỉ còn hai con người đụng vào là gây gỗ như này, chưa sắp nhà cũng còn gọi là may rồi. Trong khi đó hấn và nó đã dừng chân tại một quán cháo lề đường, chỗ này thật sự rất đông khách, nó phải xếp hàng tận nửa tiếng mới có thể mua được, tối nay chỉ đơn giản là ăn cháo, cháo cháo và cháo.!

- Em có muốn mua gì nữa không? – Hấn vừa lái xe vừa hỏi nó

- Không cần đâu, mọi thứ đều xong rồi. – Nó mỉm cười đáp

Nghe xong câu trả lời của nó thì trán của hấn liền xuất hiện vài vạch đen, cái gì mà đều xong rồi? Xong cái gì? Hấn quay cuồng trong những dấu chấm hỏi để tìm ra câu trả lời nhưng bất thành, rốt cuộc thì vẫn không tìm được mà quay sang nó nhún mày hỏi :

- Mọi thứ đều xong rồi... Ý em là thế nào?

- Ý gì? Anh hỏi em mua gì nữa không, em bảo xong rồi, mua đồ ăn xong hết rồi, còn gì nữa đâu? – Nó đực mặt nhìn hấn

- Vậy thì tốt.

Nó nhăn mặt, hôm nay hấn bị chạm dây thần kinh gì hay sao mà lại thất thường như thế, lúc cười nói như người mới trốn trại, lúc nổi điên lên, giờ lại thế này, hay là có khi nào hiểu lầm ý nó là chuẩn bị buổi đính hôn xong rồi? Chắc thế, cái mặt hí hửng kia, nhìn vào là biết. Nó phì cười rồi quay mặt sang cửa kính ngắm đường phố, hôm nay người qua lại thật sự rất nhiều nha~

Chiếc xe hơi màu đen dừng lại trước một ngôi biệt thự sang trọng, một chàng trai và một cô gái bước xuống xe tự nhiên mở cửa đi vào mà hai người ở trong nhà không hề biết. Bọn họ chính là tự nhiên như thế, bình thân như thế mà bước vào nhà, cảnh tượng đập vào trong mắt họ chính là phòng khách “hoang tàn, đồ nát”, còn có hai con người đang điên cuồng đập gối vào đối phương mà chẳng để ý gì đến xung quanh, kiểu này mà ăn trộm vô chắc cũng chẳng hay biết. Nó và hấn chớp chớp mắt, đứng yên như tượng nhìn bọn họ đang đánh lộn, thật không ngờ mới chỉ đi có một tí mà phòng khách lại thành ra như thế này, cứ mãi lo đứng nhìn mọi thứ xung quanh đang rải rác dưới sàn mà không chú tâm đến bọn họ mà cả hai bị gối bay thẳng vào mặt, một món quà từ Chúa ban tặng, a men...

- Chủ nhà đây rồi!! – Cả Khánh Du và Khánh Thư đều đồng thanh khi chiếc gối rơi xuống sàn, về mặt thậm chí không có tí gì gọi là hối lỗi, mà còn là rất vui vẻ nhìn bọn họ cười.

Nó và hấn kim chế con tức giận, hít vào thật sâu rồi thở mạnh ra, cái quái quỷ gì thế này? Lần đầu tiên trong cuộc đời nó bị “khách đến thăm” chọi thẳng gối vào mặt thế này, đã vậy còn không có một tiếng xin lỗi, nếu không phải vì cả hai người đó đều rất thân thì nó đã sớm tổng cổ ra khỏi nhà từ lâu!

- Vui không? – Nó và hấn đồng thanh tập một

- Vui cái quỷ gì, chị xem xem anh ta vào nhà còn dám bảo em đi rót nước cho, ngủ cũng không thèm tắt tivi, còn dám lấy gối đánh em, nam nhi đánh con gái, coi được sao!? – Khánh Thư mau chóng méc lại với nó, liếc xéo người bên cạnh

- Cô còn dám nói! Ai đập ai trước hả? Nếu không phải vì tôi quá hiền để cô ăn hiếp thì không ra bộ dạng thô thảm như vậy. – Khánh Du lập tức phản bác

- Thì đúng là tôi đập anh trước, nhưng vì anh cà chớn, cái gì mà hiền để tôi ăn hiếp? Tôi nghĩ anh chính là không có não, so đo với con gái!

- Tôi so đo? Tôi chính là ở chung với cô nên mới so đo, ở với loại gái như cô thì có lạnh như tảng băng kia thì cũng phải nóng như lửa đốt, tan luôn cả tảng mà anh ta cực công gây dựng!

- Cái gì gọi là tảng băng gặp tôi cũng nóng như lửa đốt? Nếu không phải em gái anh bỏ tôi ở lại bơ vơ thì có thành ra thế này không? Một mình tôi ở trong căn nhà rộng như thế, chơi với ai? Ma à? Mà cho dù tôi có chơi với ma thì tôi thề cũng sẽ không chơi với anh, đồ công tử bột!

- Công tử bột? Tôi đường đường là Nam Khánh Du, Giám Đốc một tập đoàn đấy, còn cô thì có gì?!!

@#\$(!%)(&*^#\$(%&^\$

Nó và hấn đứng yên cũng bị trúng đạn, bây giờ nghĩ lại thật hối hận khi mua đồ ăn cho bọn họ, rất rất hối hận! Bây giờ nếu có thể đem quãng đồng này vào thùng rác thì chắc chắn nó sẽ làm ngay tức khắc. Còn cái gì mà lạnh như tảng băng đẳng kia, chính là đang nhắm đến hấn, rốt cuộc Thiên Vũ này đã

làm gì đựng đến bọn họ mà lại quăng vào trong cuộc chiến này cơ chứ. Còn về nó, nó đành bó tay chịu trói, đích thật là nó đã đi bỏ Khánh Thư ở nhà một mình, nhưng cũng đâu ngờ trong nhà chẳng còn ai cơ chứ, cái này gọi là số trời đã định, có muốn lật sang số mới thì nó cũng thành số cũ mà thôi, haizzz.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Iu Và chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Nốt Nhạc Thứ Ba Mười Bốn

Nốt nhạc thứ ba mươi bốn

Sau khi mất hơn mười lăm phút giảng hòa cho bọn họ, thêm nửa tiếng dọn dẹp nhà cửa và mười phút để hâm nóng thức ăn thì cuối cùng mọi người cũng có thể ngồi yên vị trên ghế, cầm lấy đôi đũa mà gấp thức ăn bỏ vào miệng để bù đắp sức lực từ nãy giờ tiêu hao. Nó vừa ngồi ăn vừa canh chừng hai người bọn họ để tránh tình trạng cãi lộn trên bàn ăn thì lúc đó chắc chắn là đẹp luôn cái bàn này, thật không thể nào tin được, nó chỉ là đi có “một xú” thôi mà, tại sao bọn họ nở lòng nào đối xử với nó như thế chứ? Mua đồ ăn về cho bọn họ, dọn dẹp bãi chiến trường do bọn họ bày ra, còn phải hâm nóng đồ ăn cho bọn, rõ là cái số nó khô. Haizzz..

Điện thoại chợt kêu lên một tiếng, nó dừng việc ăn uống lại, mở điện thoại ra xem thử, phản ứng y chang như lúc Khánh Thư đọc được tin nhắn của nó, lập tức tắt máy đặt xuống bàn...

[Tuyệt Nhi, tớ xin lỗi vì quá kích động, mặc dù tớ thật sự yêu Thiên Vũ nhưng tớ sẽ cố gắng quên anh ấy đi, tớ cũng đã thông suốt rồi, tớ không nên thế này nữa. Nếu cậu tha lỗi cho tớ, tớ vẫn sẽ đến dự buổi đính hôn, tớ hứa sẽ không gây rối, được không?]

.

.

.

- Tuyệt Nhi, Tuyệt Nhi, dậy chưa?!

Khánh Thư rồi rít chạy quanh nhà gọi nó dậy, miệng còn lầm bầm thứ gì đó, trên tay còn có một tờ giấy dài “chạm đất”, cô là đang kiểm tra mọi thứ cho kỹ càng, lỡ may còn sai sót gì đó thì vẫn có thể sửa lại cho kịp giờ, mặc dù chỉ là buổi đính hôn nhưng cũng phải làm cho hoàn hảo chứ, không thể sơ sài được, trọng trách nặng nề này do hần giao lại cho cô, nếu không làm tốt thì thế nào cũng bị... Ồi, nghĩ đến là nổi cả da gà.

Minh Tuấn từ đâu chạy vào, thẳng lại không kịp mà té ầm xuống sàn, thật mất mặt quá. Anh khó nhọc đứng dậy, phui phui quần áo cho chỉnh tề rồi nói:

- Khánh Thư, Phương Thy với mấy người kia cãi nhau rồi, em ra xử đi, anh chen vô không nổi.

- Dạ được, anh gọi Tuyệt Nhi dậy giúp em nhé.

- Tuyệt Nhi chưa dậy cơ à???

Cô chỉ ngán ngẩm gật đầu rồi ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài giải quyết tình hình cãi nhau lộn xộn, cô ta là có ý gì đây chứ? Lại muốn phá buổi đính hôn này mới vừa lòng hả dạ à? Rõ là đã hứa sẽ không gây rối, bây giờ thì sao? Tức chết mất.

- Tuyệt Nhiiiii!!!!!! Khánh Thư, em quên đồ này. – Anh chạy nhanh ra khỏi nhà, mặc kệ luôn nhiệm vụ mà cô nhờ mình lúc nãy

- Tuyệt Nhi xuống rồi đây...đâu rồi??

Nó chậm rãi đi xuống lầu theo tiếng gọi “thân tình” của anh trai, nào ngờ vừa xuống đã không thấy một bóng người, vậy lúc này ai đã gọi nó?? Chẳng lẽ quý đến...viếng thăm sao? Bậy bậy bậy, dù không phải là đám cưới thì cũng là ngày vui, nói điều gờ như thế là không tốt, nếu như có ai mà nghe thấy thế nào cũng giáo huấn nó một trận ra trò.

- Mọi người đâu rồi????

Nó lóng ngga lóng ngóng, hét to hét cỡ chỉ mong có người nghe thấy, nhưng xem ra chỉ có mình nó nghe thấy, ngoài ra chẳng còn ai, mà cũng đúng thôi, Khánh Thư thì đang lo chuyện cãi nhau bên ngoài, Minh Tuấn thì đi đưa đồ, Tú Tuệ cùng Hương và bà Lục đang thu xếp việc ở trong bếp, còn ông Lục thì đang tiếp khách trong gia đình, ông Trần, ông ấy đang lo về vấn đề trang trí, rõ là bảo màu đỏ tươi, kết quả bọn họ dùng màu trắng, chẳng lẽ họ lại không xác định được màu nào là đỏ màu nào là trắng sao? Có ý gì đây chứ, màu trắng là màu của đám tang, bọn họ là đang trù ẻo đấy à? Thật hết nói nổi.

Nó định mấp máy môi gọi Khánh Thư thì giọng nhỏ từ bên ngoài truyền vào, cái chất giọng thật sự rất chua kèm theo sự bức bối rất kinh khủng, rốt cuộc là đang giận cái gì cơ chứ, lại còn cãi nhau với nhân viên cắm hoa? Nó đi ra ngoài xem xét tình hình, đứng cách bọn họ không xa, nhìn thấy Khánh Thư đang điên đầu vì vụ này không khỏi cảm thấy có lỗi.

- Tôi đã nói phải trang trí bằng hoa hồng đỏ, tại sao các người lại dám đặt hoa hồng vàng?

- Thưa tiểu thư, chúng tôi phải nói bao nhiêu lần nữa đây? Chúng tôi chỉ làm theo lời cô Tú Tuệ, cô ấy bảo chúng tôi mang hoa hồng vàng đến, không phải...

- Đừng lý do lý trấu với tôi, cô cần phải biết mình đứng ở đâu, một nhân viên còn con mà dám lên tiếng cãi với khách hàng, thật chẳng ra sao. – Nhỏ cười khinh bỉ rồi quay mặt sang chỗ khác

- Thưa cô, chúng tôi chỉ làm theo người đặt hàng là cô Tú Tuệ, không phải là cô.

- Cô có tin tôi nói với quản lý tổng cổ các người đi không?

- Im hết coi!!!! – Khánh Thư quát to, cổ gồng kim nén cơn giận dữ của mình bây giờ mà quay sang nhỏ nhẹ nói với nhân viên. – Tôi thay mặt cô ấy xin lỗi mọi người, thông cảm một tí nha, đầu óc cô ấy lâu lâu bị chạm cho nên đừng chấp nhất làm gì. Hoa rất đẹp, lần sau chắc chắn chúng tôi sẽ đặt ở cửa hàng mọi người nữa. Tiền thì hãy ra đằng kia sẽ có người thanh toán, cảm ơn nhé.

Nhân viên đó gạt đầu mỉm cười rồi bước đi, không quên tặng nhỏ một ánh nhìn như muốn phóng hỏa. Khánh Thư sau khi nhìn thấy bọn họ rời khỏi liền chuyển sắc mặt, quay sang phía nhỏ nói :

- Tiểu thư à, đó là nhân viên, họ chỉ làm việc theo đơn hàng, cô cần phải cãi nhau với họ không?

- Nhưng bọn họ mang hoa hồng vàng đến khôn phải hoa hồng đỏ, tôi không vui.

- Ấy..buổi đính hôn hôm nay là của cô à? Cô cần gì phải lo nhiều như thế? Chúng tôi đã hỏi qua ý kiến của Tuyết Nhi rồi, cô ấy bảo thích hoa hồng vàng để không phải trùng màu với không gian màu đỏ ở đây. Cô làm ơn cho tôi nhờ, đừng làm loạn nữa. – Cô nói với tông giọng bức mình nhưng cũng đan xen vào một chút gì đó gọi là năn nỉ.

- Tôi thích màu đỏ, và mọi thứ đều phải theo ý tôi. – Nhỏ tức giận đáp trả

Khánh Thư như muốn nổ tung ngay giờ phút này, nói chuyện với nhỏ thật sự quá hại não rồi, nói cả buổi trời vẫn chưa thông, đang già vờ hay ngốc thật??

- Tôi nói một lần nữa, lần cuối cùng. Đây là buổi đính hôn giữa Thiên Vũ và Tuyết Nhi, người quyết định là bọn họ, không phải cô, bớt ảo tưởng lại giùm tôi một cái, nếu không đến lúc đó có thể tôi sẽ tổng cô ra khỏi đây đó, chắc cô không muốn đâu nhỉ?

Khánh Thư nói xong liền rời khỏi để nhỏ một mình đứng yên như trời trồng ở đó, về mặt vô cùng tức giận, hai tay cũng sớm hình thành nắm đấm.

- Triệu Khánh Thư, cô dám dùng thái độ đó nói chuyện với tôi, để rồi xem cái buổi đính hôn này diễn ra suôn sẻ hay không.

Nó đứng đó, nhìn thấy và nghe thấy mọi thứ, từng chữ từng câu nói như đang khứa vào trái tim nó, mặc dù nó biết nhỏ sẽ không thể nào quên hẳn một cách nhanh chóng như thế và cũng không thể nào thật lòng mình nói ra, điều này nó có thể thông cảm, nhưng lần này sau khi nhìn thấy thái độ và câu nói chắc nịch nhỏ vừa thốt ra lúc này thì nó đã chắc chắn rằng nhỏ đã chuẩn bị thứ gì đó để phá buổi đính hôn lần này, nói nó nhẫn tâm cũng được, ích kỷ cũng được, lời hứa mà nó đã hứa với hẳn nó nhất định sẽ không vì một chút chuyện đó mà phá vỡ, nó cũng sẽ không buông tay hẳn ra thêm một lần nào nữa, chắc chắn là như thế. Nó xoay người đi vào trong nhà, lại nhìn thấy Khánh Thư vẫn còn bận rộn với công việc, trong lòng lại dâng lên cảm giác đau lòng, rõ là đính hôn của nó và hẳn vậy mà lại làm phiền đến tất cả mọi người chuẩn bị, dàn xếp thế này, cảm thấy có lỗi quá.

- Tuyết Nhi, chị xuống lúc nào thế?

- Khánh Thư?

Nó tròn xoe mắt, lúc này mới thấy đằng kia, chạy đến đây lúc nào mà nó không biết vậy?? Đích thật rõ ràng lúc này nó chỉ tập trung nhìn mỗi Khánh Thư, ấy vậy mà thoát một cái cô gái ấy đã ở mà mà nó không hề hay biết, thậm chí hình bóng cô vẫn rõ mồn một tại vị trí đó.

- Mồn một cái gì chứ? Chị chỉ tập trung nhìn một điểm thì làm sao biết được em có di chuyển hay không chứ? Thật là.

- Đến giờ!!!!

Cả hai chị em đang nói chuyện thì có một tiếng hét cá heo vọng vào cắt ngang, đây là lần thứ hai trong ngày nó bị ngăn lại trong lúc định nói một thứ gì đó, bộ nó có gây thù chuốc oán với ông Trời hay sao mà lại làm như thế chứ, hu hu.

- Tuyết Nhi, chị lên phòng đi.

- Ừm

Nó định xoay người đi lên phòng thì không ngờ lại có một người mặc một bộ vêts đen sang trọng, mang đôi giày bóng loáng bước vào, nó nở nụ cười, là ông nội.

- Ông nội, ông về khi nào vậy ạ?

- Ông chỉ mới về lúc sáng, lập tức chuẩn bị đến đây ngay. Để ông xem, cháu gái của ông hôm nay thật sự rất xinh, rất xinh.

Nó cười e thẹn, mặt lại đỏ như gấc trông cực đáng yêu, nhưng có một điều đáng nói hơn ở đây chính là Khánh Thu hoàn toàn bị bơ đẹp, có thể chính là vì ông ấy và nhà họ Triệu có xích mích rất lớn từ trước, lại càng không biết cô chỉ là một đứa con nuôi bị lợi dụng, cũng chưa nghe được câu chuyện của cô thế nào nên vẫn tưởng cô tiếp xúc với nó vì mục đích làm hại bọn họ nên thế, cái này cô có thể thông cảm, nếu đổi ngược lại thì chắc hẳn cô cũng sẽ như thế.

- Tuyết Nhi, đến giờ rồi, chị phải lên phòng, không được ở đây.

- Ở đúng rồi, ông nội, ông đi ra ngoài đi ạ, con phải lên phòng rồi.

Ông gật đầu mỉm cười rồi đi ra, trước khi ra đến cửa ông cũng chẳng quên trao cho cô một cái nhìn “thiện cảm vô cùng”, Khánh Thu cúi gằm mặt, thở dài một cái rồi di chuyển ra ngoài, chẳng biết khi nào cảnh tượng này ngưng xuất hiện nữa, đành phải xem ông Trời đối xử với cô thế nào, là nương tay hay dòn ép?

Tất cả mọi người đều có mặt đầy đủ, đầu tiên là đội bê mâm quả bên nhà trai và nhà gái, dẫn đầu là ông bà, Cha Mẹ, chú rể và các thành viên liên quan của hai nhà, chỉ tiếc một điều chính là bên nhà hấn không hề có sự xuất hiện của ông bà vì họ đều đã qua đời, bên phía nó thì may mắn hơn khi còn ông nội, số người chênh lệch nhau một chút nhưng cũng không thành vấn đề. Đội sau khi người lớn của hai bên chào hỏi với nhau xong xuôi, đội bê mâm quả bên trai mới đồng loạt đưa mâm quả cho đội bên nữ để họ bê vào nhà, tiếp theo đó cả hai bên đội nam nữ cùng nhau trao phong bì lì xì. Khánh Du và Khánh Thu vốn dĩ là hai người rắc rối nhất vậy mà lại xếp cho bọn họ đứng đối diện nhau để giờ cho cả hai giành giật bao lì xì thế này, thật là trẻ con, cũng chả biết ai là người sắp xếp cho bọn họ mà vì điều đến thế này.

Đùng...!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Nốt Nhạc Thứ Ba Mười Ba Lăm

Nốt nhạc thứ ba mười lăm

Đùng...!!!!

Một tiếng súng vang lên xé toạc không khí vui mừng này, mọi người đồng loạt hướng mắt ra ngoài cửa – nơi phát ra tiếng súng, nó ở trong phòng cũng nghe thấy liên chạy ra cửa sổ xem thử, tất cả đều hoảng hốt khi nhìn thấy một đám người mặt mày dữ tợn khoác lên mình bộ đồ đen, bọn họ tách nhau ra xếp thành hai hàng, phía sau bọn họ còn có hai người cũng mặc bộ đồ đen bước đến, người đàn ông thì cầm súng băng lãnh, người đàn bà thì vỗ tay lấp bốp, trên môi ngửa trệ một nụ cười quỷ dị, rợn người. Ông Lục vừa nhìn thấy bọn họ đã lập tức kêu Hương đưa tất cả vào trong nhà, bất cứ ai cũng không được ra, nó từ trên phòng thấy tình thế không ổn liền mở cửa chạy xuống lầu núp sau tấm màn xem xét tình hình.

- Các người đến đây làm gì? – Ông Trần tức giận lên tiếng

- Làm gì là làm gì? Thái độ của ông như thế là sao chứ? Chúng tôi chỉ đơn giản đến với tư cách là Ba Mẹ con bé. – Bà ta khinh khỉnh đáp

- Tư cách? Ba Mẹ? Ai cơ? Ba Mẹ nào? Bà nên nhớ bà đã bỏ rơi con bé để chạy theo người đàn ông bên cạnh bà, cái tư cách làm Mẹ đó cũng mất từ lúc đó, bà không xứng đáng, còn ông ta, càng không xứng!! – Ông quát to, những người ở trên trong ai ai cũng hoảng hồn, mối thâm thù của bọn họ có lẽ hôm nay sẽ được một cơ hội để giải quyết.

- Hôm nay gia đình chúng tôi có chuyện vui. Mời! – Bà Lục đưa cánh tay ra phía cánh cửa, tỏ rõ ý muốn đuổi bọn họ về theo một cách lịch sự nhất có thể.

- Bà đang đuổi chúng tôi? – Bà ta nhướn mày lên hỏi, vẻ mặt đáng sợ vô cùng

- Tôi không đuổi, tôi chỉ là đang tiễn khách.

- Tiễn khách? Được, thế...tôi sẽ cho các người tiễn vong!!!!

Bà ta quát to, hai cánh tay nhanh nhẹn lấy khẩu súng Glock-17 mở chốt an toàn, chia thẳng về phía ông Trần, nó đứng ở bên trong thấy tình hình đó liền lập tức xông ra chắn trước mặt Ba mình, trong tình hình này nếu bà ta bóp cò thì viên đạn sẽ ghim vào cơ thể nó chứ không phải ông, nó thà phụ lại tấm lòng của hân còn hơn phải chứng kiến Ba mình bị bắn ngay trước mắt mình mà không thể làm gì, như thế nó sẽ vẫn vật suốt cuộc đời này. Từ nhỏ đến lớn mặc dù nó vẫn chưa biết được thân thế của mình nhưng có một điều nó hiểu rất rõ rằng ông ấy thật sự rất thương yêu nó, dù chỉ trong vai trò là tài xế riêng nhưng ông luôn chăm sóc lo lắng cho nó từng chút một, còn nó, nó vẫn chưa làm được những điều đó cho người Cha ruột của mình, hôm nay cho dù phải bỏ mạng nó cũng can tâm chấp nhận..

- Khánh Ly, con làm gì vậy? Vào trong mau!!

Ông Trần cố gắng đẩy nó sang chỗ khác nhưng bất lực, nó nhất quyết đứng ở đây không nhúc nhích, gương mặt cũng thấm đẫm nước mắt, trong không gian thế này người ta có thể nghe thấy tiếng khóc nức của nó, mau chóng bị nó làm cho cảm động.

- Xin bà đừng giết bọn họ, cho dù bà muốn tôi làm thế nào cũng được, tôi sẽ tự nguyện làm hết, chỉ cần xin bà đừng giết ai trong bọn họ, tôi xin bà. Bà muốn nhận lại tôi đúng không? Được, tôi sẽ theo bà, chỉ cần bà đừng nổi sùng, đừng giết ai hết tôi chắc chắn sẽ theo bà về Mỹ, được không?

- Khánh Ly, con tránh ra, chuyện này không liên quan đến con. – Ông ta nãy giờ im lặng cuối cùng cũng lên tiếng, xem ra ông ta dường như rất quan tâm đến nó

- Tôi không có nói với ông!!

Nó giận dữ quát to, mọi người lại được thêm một lần hoảng hồn vì thái độ này của nó, con người ngoan hiền thường ngày lại biến thành như thế, nói ra thật không ai tin.

- Khánh Ly, con gái... Mẹ....

Bà ta chậm chậm hạ khẩu súng xuống, đôi mắt cũng rom róm, cũng thật may là bà ta còn tình cảm với đứa con gái này, cũng còn có thể làm cho cảm động.

- Con gái, Mẹ...Mẹ không bắn, Mẹ không bắn, không bắn nữa. Nào Khánh Ly, lại đây với Mẹ.

Tất cả đều giương mắt ech lên nhìn, cảm động, bà ta đang cảm động đấy sao? Có thể sao? Vậy tại sao khi rời bỏ đứa bé bà ta lại không cảm động? Lúc đó đứa bé khóc rất nhiều mà, tại sao không hề cảm động lấy dù chỉ một chút? Chẳng lẽ lúc đó là bị vinh quang phú quý che mờ mắt, không còn phân biệt được đâu là đâu, ai là ai nữa sao? Mọi người vẫn còn hoài nghi về bọn họ, còn nó thì đã bước lên vài bước, nếu nhận bà ta mà cứu được tất cả bọn họ thì nó bằng lòng đánh đổi bản thân mình, nó không muốn ai vì nó mà bị tổn thương nào nữa, với lại nó tin bà ta vẫn còn tình Mẹ con, sẽ không bạc đãi với đứa con ruột của mình. Nó từng bước từng bước tiến lại gần hơn, càng gần bà ta lại càng vui, nụ cười hạnh phúc cũng ngự trị trên đôi môi, nhưng bà ta đâu biết rằng, chính vì bà ta cảm động, chính vì bà ta hạ súng, chính vì bà ta quyết định không bắn, chính vì bà ta bảo nó đi lại bên cạnh mình mà đã có người thừa cơ hội nhắm mục tiêu cho chính xác và theo chỉ thị mà bắn.

- Chết tiệt!!!!

Khánh Thư chưa kịp phản ứng tiếng súng đã vang lên như xé toạc bầu trời, khung cảnh trước mắt nó như đang tối sầm lại, nó chỉ vừa mới đưa bàn tay lên chạm vào bàn tay của người trước mặt thì ngay lập tức nó chạy nhanh về phía ông Trần, bỏ lại bàn tay kia. Ông đang nằm trong vòng tay của hân và được vây quanh bởi tất cả mọi người, chỉ vài giây sau khi ông Trần bị bắn thì người của Khánh Thư cũng ập vào vây quanh đám người bà ta, bà ta như chết trân, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ở đây chỉ duy nhất có hai người cầm súng, nhưng đều chưa bắn, vậy tại sao ông ấy lại bị bắn? Là ai bắn? Ai thừa nước đục thả câu? Chẳng lẽ...

- Ba, Ba ơi.

Nó lay lay người ông, bàn tay nắm chặt tay ông không buông, những giọt nước mắt lăn trên má đều cùng thi đua rơi xuống bàn tay lạnh lẽo của ông, ông Trần cố đưa bàn tay của mình lên lau hết nước mắt cho nó nhưng bất lực, viên đạn đã ghim sâu vào cơ thể ông, vị trí nhắm đến là ngay tim, máu chảy rất nhiều, sức lực của ông cũng dần cạn kiệt, giờ đây đến di chuyển cánh tay còn không thể. Cánh tay ông lơ lửng trên không trung chỉ chừng vài giây là quật ngã, đôi mắt mới ban nãy còn nhìn nó giờ cũng đã khép lại, hân đưa ngón tay của mình kiểm tra hơi thở của ông, nó đưa mắt nhìn hân, chỉ mong hân nói một câu chưa tắt thở.. Hân thu hồi ngón tay của mình lại, nhìn nó lắc đầu, nó như rơi xuống hố sâu đen thẳm không đáy, tắt thở...tắt thở rồi sao? Không thể nào.. Không thể nào!!!

- Ba, Ba ơi mở mắt nhìn con, nhìn con đi, đừng nhắm mắt lại mà. Đừng bỏ con, Ba ơi, mở mắt ra đi, đừng dọa con, đừng đùa nữa, tỉnh lại đi. Ba ơi!!

Nó ôm lấy thân xác của ông gào thét, mọi người nhìn thấy nó mà đau lòng tột cùng, một đứa con gái bị Mẹ bỏ rơi từ nhỏ, không thể bên cạnh Ba mình, đến khi nhận lại thì thời gian đã kết thúc rồi, đi rồi...

- Khánh Ly...

Bà ta đi lại, đưa tay chạm vào bờ vai đang run lên của nó.

- Bà gạt tôi, tại sao bà gạt tôi!!!! Tại sao!!!!!!

- Khánh Ly, Mẹ...không phải Mẹ.. Mẹ không bắn, Mẹ không... – Bà ta rơi nước mắt, cố gắng giải thích mọi chuyện

- Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe!! – Nó bịt chặt tai mình lại, phần nộ hết lớn. – Tôi đã tin tưởng bà, tôi tin tưởng rằng bà sẽ thay đổi, cái tôi nhận lấy cho sự tin tưởng đó là gì? Đó chính là Ba tôi phải đánh đổi bằng mạng sống của mình. Tôi chỉ mới nhận lại Ba ruột của mình, và chính bà lại một lần nữa phá nát nó đi, tại sao vậy? Bà làm như thế có thấy vui không? Hạnh phúc không? Đúng rồi, bà làm gì có tình cảm, bà có thể bỏ rơi đứa con chỉ mới vài tháng tuổi, bà có thể đem con nuôi của mình để cho người khác chà đạp thì làm gì còn tình cảm gì nữa.

- Khánh Ly, Mẹ xin lỗi, nhưng Mẹ không ra tay, Mẹ không biết tại sao ông ấy lại bị bắn, con tin Mẹ có được không? – Bà ta nắm lấy bàn tay của nó, gương mặt cũng thấm đẫm nước mắt

- Tin bà? Tôi đã làm thế và cái giá là Ba tôi phải chết, chết... Bà đã hài lòng chưa? Ông đã hài lòng chưa? Các người đã hài lòng chưa?!!!!!!

- Khánh Ly, một đứa con gái lại nói chuyện với Mẹ mình thế sao? Quá hỗn rồi. – Ông ta tức giận lên tiếng. – Còn nữa, buổi đính hôn này nhất định không được diễn ra, con không được đính hôn với thằng đó.

Câu nói của ông ta vừa biến mất vào không khí ngay lập tức đã nhận được những ánh mắt phồng hỏa nhắm vào ông ta, không được đính hôn với hấn? Ông ta đang ảo tưởng quyền hạn của mình ở đây đó sao? Khinh!

- Ông có cái quyền gì xen vào chuyện của tôi và cô ấy? Triệu Minh Cường, ông nên biết quyền hạn của mình, ông không có tư cách gì để quyết định chuyện này. – Hấn từ nãy giờ im lặng cuối cùng cũng đã lên tiếng, dù sao ông ta cũng chẳng là cái gì trong cuộc đời hấn cũng như nó, vậy thì quái nào lại sợ mà không nói câu nào, từ khi bọn họ đến đây đã có biết bao chuyện xảy ra thậm chí còn có người bỏ mạng, bây giờ lại còn xen vào chuyện của người khác, quá đủ rồi!

- Con gái...

- Hai người mau lập tức rời khỏi đây, tôi không muốn nhìn thấy hai người nữa. Đi, đi đi!!!!!!

Nó ôm lấy thân xác của ông Trần, dù có như thế nào cũng nhất quyết không buông. Bà ta nhìn thấy con gái mình đau khổ như vậy liền muốn ôm nó vào lòng nhưng bà biết, bây giờ nó chỉ có hận chứ không có tình cảm, cho dù có làm gì đi chăng nữa cũng như thế. Có lẽ đôi chân của mình đi ra khỏi đó, bà quay đầu lại nhìn thân hình bé nhỏ đang đau khổ tột cùng kia tìm bà cũng nhói đau. Ông ta nhìn thấy vợ mình đã đi cũng đành phải rút lui, trước khi đi cũng không quên dành tặng cho Khánh Thư và hấn một cái liếc sắc như dao cạo, Khánh Thư vờ như không thấy rồi ra hiệu cho đồng bọn bám theo họ, chuyện lần này nhất định phải đòi lại công bằng, một mạng trả một mạng!

Nhò đứng sau xem kịch hay, đôi môi từ lâu đã cong lên hình bán nguyệt. Lục Tuyệt Nhi, cô đã biết được cảm giác mất đi người mình yêu thương là thế nào chưa? Đó chính là cái giá mà cô đối đầu với tôi. Tiểu cô nương à, còn non lắm

[...]

Sau khi tiễn hết khách ra về, mọi người cũng đều ở trong phòng khách nhưng mắt vẫn hướng ra ngoài sân nhìn cô gái bé nhỏ vẫn đang ôm lấy thân xác của Ba mình, cả người như vô hồn, cứ mãi ngồi đó ôm lấy thân xác ông, cho dù ai có đi ra nói thế nào cũng không đáp trả. Mọi người nhìn thấy cảnh tượng như thế không kìm được mà rơi nước mắt, Khánh Thư và hấn đứng cách nó vài mét, cả hai quay đầu nhìn nhau rồi cùng bước về phía nó, cố gắng khuyên nhủ nó lần thứ hai.

- Tuyệt Nhi, chị để cho bọn em...

Nó không để cho Khánh Thư nói hết câu đã lắc lắc đầu rồi tựa vào ông, Khánh Thư vừa giận lại vừa lo, cái con người này sẽ không bao giờ biết người khác lo cho mình như thế nào, đồ ngốc, ngốc nhất hành tinh!

- Tuyệt Nhi, cậu cứ ôm như vậy cũng không thể nào khiến cho bác ấy sống lại, người đã đi rồi thì để đi đi, đừng như thế nữa. Cậu như thế thì mọi người sẽ rất lo lắng, nếu cậu khiến người khác lo lắng như vậy mà còn không biết thì đi luôn cho xong

Nhò từ đầu bước lại, khoanh tay đứng đó rồi nói vài câu lại khiến cho người khác ứa gan, dù là có ý tốt thì nói như vậy là rất quá đáng, dù gì thì người ta cũng chỉ mới mất, nó lại đang trong cú sốc tinh thần, nói như vậy chẳng khác nào bảo nó đi tự tử.

- Hoàng Phương Thy, cô mới đi luôn thì có. Tôi sẽ rất cảm ơn vì cô quan tâm đến chị ấy, nhưng nếu nói chuyện kiểu đó thì biến cho khuất mắt chúng tôi.
– Cô khó chịu lên tiếng

- Chị ấy? Cô nhỏ hơn Tuyệt Nhi, vậy chẳng phải cũng nên gọi tôi một tiếng chị sao? Tiểu muội này, mau về nhà đi.

- Tiểu muội này, mau cút đi cho tôi nhờ.

Cô cười quỷ dị rồi đi lại gần, nói gì đó mà mặt nhỏ tái mét hậm hực bỏ đi.

- Mọi thứ cô làm tôi đều biết sao? Khốn kiếp!

Trong lúc cả hai đứa con gái đang nói chuyện với nhau thì hấn đã đưa nó và ông Trần vào được đến nhà và cũng đã kịp thời đứng bên cạnh cô nhỏ và vài thứ.

- Em để ý cô ấy giúp anh, có gì gọi ngay cho anh.

- Dạ được.

Hắn buồn bã bước đi, cô thờ dài thườn thượt nhìn bóng dáng ấy rồi cũng đi vào bên trong. Rốt cuộc thì buổi đính hôn này lại biến thành đám tang, số phận của nó đến khi nào mới hết đau khổ, tình yêu của hai người họ đến khi nào mới được ông Trời đáp trả..?

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Nốt Nhạc Thứ Ba Mươi Ba Sáu

Nốt nhạc thứ ba mươi sáu

Hắn lẻ loi bước đi trong con đường tấp nập, Khánh Du không biết từ bao giờ đã lặng lẽ đi theo sau, cả hai cứ đi như thế, đi không có điểm dừng. Bỗng dưng có một đoàn xe từ đâu xuất hiện bao vây hắn lại, may thay Khánh Du lại nhanh nhẹn núp vào gốc cây bên cạnh theo dõi, cánh cửa xe mở ra, lại là bọn họ, tiếp tục muốn gây chuyện?

- Các người muốn làm gì? – Hắn băng lãnh hỏi

- Cũng chẳng có gì to tát, chỉ là muốn cảnh cáo một chút. – Ông ta nhún vai cười khẩy đáp

- Tôi nói rồi, chuyện của tôi và cô ấy không cần các người xen vào, mà các người đâu đủ tư cách để xen vào, đặc biệt là ông!

Ông ta cười rõ to, hai bàn tay va chạm vào nhau tạo nên âm thanh lộp bộp, đúng, ông ta chính là đang vỗ tay, tiếng vỗ tay như đang khinh thường người đối diện, khiến cho người nghe vô cùng chướng tai.

- Giỏi. Cậu có gan lắm, trước giờ chưa từng ai dám nói chuyện kiểu đó với tôi ngoại trừ cậu! – Ông ta nhìn hắn cười hứng thú

- Bọn họ chính vì sợ ông ra tay giết người nên mới cảm lạnh, mà chẳng phải ông cũng là trùm xã hội đen sao? Còn có sở thích cướp vợ người khác, loại như ông, chẳng ai muốn đụng vào. – Hắn khinh khỉnh đáp trả

- Thằng nhãi, đừng đi quá xa giới hạn của mình.

- Làm sao? Giết tôi à? Dù có mười người như ông trước mặt tôi tôi cũng không sợ, muốn chém muốn giết cứ lại, tôi chấp hết.

Ông ta không nói gì, chỉ giơ tay lên ngoắc ngoắc vài cái rồi bỏ vào trong xe để đám người của mình lên giải quyết thay. Lúc ban đầu bọn họ chỉ đơn thuần là đánh tay không, cũng chỉ tầm mười người, nhiều đây một hắn có thể đánh lại, Khánh Du thấy thế cũng chưa đi ra, chỉ đứng yên một góc xem bọn họ đánh qua đánh lại. Lần thứ hai lại thêm bảy người cầm mã tấu, ai nấy cũng to con nhào lại hội đồng hắn, trong khi đó hắn chỉ tay không đánh với bọn chúng, sức đâu mà đánh lại. Khánh Du vuốt vuốt tóc vài cái rồi chạy ra giúp đỡ hắn một tay, hắn cũng khá bất ngờ khi anh xuất hiện ở đây, lúc này chẳng phải còn ở chung với nó, chạy ra đây từ khi nào nhỉ? Hắn vì vướng bận tay chân với đám người này nên đành gác chuyện đó sang một bên, dù sao hắn cũng chẳng quan tâm con người này từ đâu rút xuống hay từ UFO bay lại đi chẳng nữa cũng kệ, nhưng mà nếu đi bằng UFO thì ít ra cũng rù vài tên trên đó xuống cho có đồng bọn chứ hai người thì làm sao đánh lại đám này, mặc dù lúc này là hắn nói một mình chấp hết nhưng con người mà, ai chẳng có lúc bông bột thiếu suy nghĩ chứ, lại chưa nói đến bọn họ sử dụng vũ khí, mình thì tay không, đánh bằng niềm tin à?

Đám người của Khánh Thư từ đầu đến cuối ở trong quán café đối diện xem đánh lộn đến loạn mắt, vẫn chưa có gì gọi là quá khó khăn cần sự trợ giúp nên cũng chẳng ra làm chi, chỉ an nhàn ngồi đó nhâm nhi café mà xem phim trực tiếp. Mười người lúc này bị hắn đánh gục đã chạy đi đâu mất tiêu không thấy đâu cả rồi đột nhiên xuất hiện thình lình, trên tay mỗi người đều cầm một khẩu súng được nạp đạn đầy đủ, đám người của cô lập tức đứng dậy đặt tiền trên bàn rồi chạy ra ngoài giúp đỡ hắn và Khánh Du, một cuộc đấu súng diễn ra! Nếu không phải nhờ cái tên chui khỏi quán đầu tiên bắn hạ kẻ đang định bắn hắn thì có lẽ giờ này hắn đã nằm một đồng trên vũng máu đỏ rồi. Hắn và Khánh Du rất bất ngờ khi từ đâu lại có thêm đám người nữa, ban đầu cứ tưởng kẻ địch nhưng họ lại ra tay cứu giúp, là người của ai? Thôi kệ, chạy đi tìm chỗ trú đạn trước rồi tính tiếp, người ta có súng mình thì không có, ai ngu mới ở lại chơi chung. Hai bên người bọn họ cứ xả súng qua lại, người dân xung quanh cũng vì thế mà tìm chỗ trốn an toàn, không ai dám hé ra ngoài nhưng có một vấn đề nghiêm trọng hơn bây giờ, người bên địch từ xa ào ào chạy tới như sóng thần, bọn họ núp ở đâu từ này giờ mới chui ra thế? Còn bên mình thì chỉ có vòn vẹn mười người, bọn họ gấp hai, gấp ba bên mình, chơi gì lại mà chơi.

- Mày mau gọi cho đại tỷ, mau lên, tao yểm trợ.

- Dạ.

Hai người con trai đang ngồi núp thì thấy một tên đi về phía mình, không e ngại mà đẩy họ sang một bên trốn trận xả súng ngoài kia, nhanh chóng bấm số gọi điện cho đại tỷ cầu trợ giúp, hai người kẻ bên tròn xoe mắt nhìn, đây là dáng vẻ của xã hội đen, ủa mà không đúng, đây phải gọi là giang hồ, bọn họ mỗi lần gọi trợ giúp đều đem bộ mặt đáng thương đó trưng bày ra cho thiên hạ nhìn sao? Thật mới lạ..

- Đại tỷ đại tỷ, mau đến giúp bọn em với, họ đông quá bọn em chơi không lại. Từ nhà tiểu thư chỉ cần quẹo trái rồi đi thẳng là thấy ngay, nhớ đem theo hàng. Em cúp máy đây.

Khánh Thư ở nhà nhận được cuộc gọi từ đàn em liền nhờ Tú Tuệ chăm sóc cho nó rồi chạy đi, trên người cũng thủ sẵn đồ nghề, chỉ cần ra đó và chiến thôi, lần này dù có bỏ mạng cũng phải trả được thù. Trong thời gian đợi Khánh Thư đến, người thông báo lúc này cũng alô thêm đồng bọn đến trợ giúp, chứ kiểu này chỉ sợ người bên địch vẫn nghĩ rằng còn người bên mình đã xuống dưới nằm hết thì khốn đốn thật, người đó lác lác đầu thờ dài ngắn ngâm cái này mà bị bắt tổng vào tù là rúc trong đó hơi bị lâu luôn nha, tội dám bắn súng ỉ xèo ngoài đường, nếu trúng người dân là còn chết dờ.

Khánh Thư dùng tốc độ nhanh nhất có thể để chạy đến đó, chỉ sau mười lăm phút chạy bộ cuối cùng cô cũng thấy được cuộc xả súng ngay giữa đường, vậy mà không ai báo cảnh sát? Chẳng có cảnh sát nào ở đây cả, chẳng lẽ đi xem pháo bông hết rồi à. Cô gạt hết tất cả ra khỏi đầu, toan chạy về phía trước thì bị một lực kéo lại khiến cô mềm tí đã nằm dài dưới nền đất.

- Khánh Thư, cô làm gì ở đây, nguy hiểm lắm, về nhà đi.

- Hai người mới về đi thì có, buông ra!

Gỡ bỏ tay của Khánh Thư ra thành công, cô lấy hai khẩu súng ra mở chốt an toàn rồi lao đầu chạy thẳng, hấn và anh mở to mắt, vậy đại tỷ chính là Triệu Khánh Thư, mấy tên đó là đàn em của cô sao? Đáng sợ thật mà.

- Khánh Thư?

Ông ta ngồi trong xe, luôn chăm chăm mắt nhìn vào kính hậu thì thấy dáng người nhỏ nhắn từ đầu chạy đến góp vui cho cuộc xả súng liền ló đầu ra xem, cô rất hăng say bắn đám người của ông, cũng được kha khá, mà tài bắn súng của cô từ đâu lọt ra vậy chứ, trước giờ ông chưa từng cho cô đi học súng hay bất cứ thứ gì khác, chả lẽ tự mình học?? Mà có tự học thì sao ông lại không biết, lúc nào người của ông cũng theo sát cô mà.. Ông ta đắm chiêu suy nghĩ, một thằng em bất ngờ xuất hiện kề bên ông với trạng thái cấp bách nói :

- Ông chủ, nếu chúng ta còn bắn chắc chắn sẽ thua.

- Rút!

- Dạ. Rút tụi bây!!

Đám người đó sau khi nghe được lệnh rút lui liền tháo chạy, người của Khánh Thư cũng chẳng muốn chuốc họa thêm nên cũng thôi, hấn và anh nhìn thấy tình thế ổn hơn liền chạy ra chỗ cô nhưng chưa biết rằng mối nguy hiểm vẫn đang chờ phía trước.

- Không sao chứ? – Anh kéo cô đối diện mình xoay một vòng, hỏi

- I'm fine, thank you! – Cô mỉm cười đáp

- Khánh Thư, em là đại tỷ của bọn họ?

Khánh Thư nhất thời bị câu hỏi bất ngờ từ hấn, vẫn chưa biết giải thích như thế nào, chỉ nhún vai một cái rồi quay người lại, vô tình nhìn thấy ông ta đang ló đầu ra ngoài xe, gương súng nhắm vào hấn mà bắn, cô nhanh chóng bước nhanh sang phía hấn đỡ lấy viên đạn, cánh tay cùng lúc giật khẩu súng lên bắn nhanh một phát, nào ngờ trúng ngay cánh tay khiến ông ta phải rúc vào trong xe. Ở đây, hấn và anh hốt hoảng khi thấy bả vai Khánh Thư chảy máu, ướt hết cả một bên áo liền đỡ lấy cô, đám người của Khánh Thư không nhanh không chậm liền đồng loạt nổ súng về hướng chiếc xe hơi màu đen kia đang bỏ chạy, cửa kính xe vỡ tan tã lá trên đường, chiếc xe lạng qua lạng lại rồi chạy mất hút.

- Khánh Thư.. – Hấn lo lắng

- Không sao, chỉ là ngay vai, chưa chết được.

- Cái gì mà chưa chết được, máu ra nhiều cũng chết đấy. – Khánh Thư tức giận quát to

- Anh nói nhiều quá, mau đưa tôi vào bệnh viện đi. – Cô nhú mồm khó chịu nhìn anh, phòng mang trợn má

Anh đỡ cô đến bệnh viện, không quên xé mảnh áo đưa cho cô cầm máu lại, hấn nhìn theo bóng dáng họ rồi cất bước đi, mặc dù bề ngoài rất bình thường nhưng thật ra trong lòng rất ngổn ngang. Nhìn thấy hai người bọn họ quan tâm lo lắng nhau như thế hấn lại dâng lên cảm giác đau đớn, tại sao vượt qua nhiều sóng gió như thế vẫn chưa thể đến được với nhau? Rồi cuộc bọn họ đã dắc tội gì với ông Trời mà lại khiến mọi thứ lộn xộn, chỉ còn đau thương và bi kịch như bây giờ..?

[...]

Vài ngày sau khi đám tang ông kết thúc, nó chỉ rúc mình ở trong phòng, không nói chuyện với ai, không đụng chạm gì đến ai, ăn uống cũng không màng, cho dù thần thánh có đáp xuống khuyên nhủ nó cũng không thèm ngó đến, đã ba ngày rồi, cứ tiếp tục như thế thì sức đâu mà sống tiếp, chẳng lẽ nó lại dùng cách này để kết thúc luôn cuộc đời mình?

Khánh Thư thu người ngồi ngay góc cửa sổ nhìn nó, theo dõi từng nhất cử nhất động của nó, lỡ như nó có làm chuyện gì đại dột thì còn ngăn cản kịp thời, nhưng nếu nó đã dùng cách này để kết thúc trong đau đớn thì bản thân cô đây còn có thể làm sao được chứ. Ba tiếng thảm thoát trôi qua, cả hai

cũng im lặng được trong một lúc khá lâu, bầu không gian yên tĩnh hơn bao giờ hết, tiếng chim hót líu lo ngày nào, tiếng xe cộ qua lại tấp nập giờ đã đi đâu hết rồi? Khánh Thu thở dài thườn thượt chán nản lắc đầu, vết thương ngay bả vai bỗng nhói lên, cô ôm lấy nơi vết thương mà nhắm mắt, cứ cái kiểu này cũng không phải là cách, có ai làm ơn nói cho cô phải làm gì không????

- Tuyết Nhi, chị đói bụng không?

- ...

Cô thả hai chân xuống dưới, nhắm mắt một cái rồi bước đi, vừa đi vừa ngoái đầu lại nhìn nó xem nó có nhúc nhích gì trong khi cô đi hay không nhưng kết quả cho thấy nó vẫn ngồi như bức tượng được trám mấy lớp xi măng bên dưới, cô chớp chớp mắt vài cái rồi mở cửa đi xuống lầu lấy đồ ăn. Nói thật thì đúng là cô cũng tự nguyện chăm sóc nó, nhưng mà chăm sóc thì phải ăn uống đầy đủ mới có sức chăm sóc đúng không, ày..không thể trách.

Nó ngồi trong phòng im lặng không nói lấy một câu, mọi thứ như chết mòn đi, xung quanh nó dường như chỉ còn bóng tối, không chút ánh sáng nào có thể lọt vào được, nó từng nghĩ rằng sau này có thể cùng người Cha ruột của mình đi du lịch khắp nơi bù đắp lại khoảng thời gian xa cách, sẽ cùng nhau chụp thật nhiều ảnh đẹp, lúc đó họ sẽ có cả một quyển album, cứ những lúc rảnh rỗi sẽ lấy ra xem lại những ký ức đó, nhưng bây giờ... Nó ụp mặt xuống, những giọt nước mắt lại thi đua nhau lăn dài trên má, Khánh Thu vừa lên đến phòng đã nghe thấy tiếng khóc, cố gắng đặt mấy bịch snack trên tay xuống sàn rồi nhẹ nhàng mở hé cửa phòng mà không tạo ra tiếng động, ngồi ở bên ngoài thêm một tí nữa xem thử có biến chuyển gì xảy ra hay không, nhưng ngồi cả nửa tiếng cũng thấy khung cảnh trong phòng thay đổi, mọi thứ vẫn yên ắng đến đáng sợ. Cô đứng dậy, phui phui quần áo đưa cánh tay lên mở cửa thì bị chặn lại bởi tiếng chuông điện thoại, là điện thoại của nó đang reng, cô thả tay nắm cửa ra, ép sát vào tường xem chuyển biến bên trong, nó đang lấy điện thoại, cầm lên xem một lúc lâu mới áp vào tai.

[Hello, this is Anna's phone number?] (Xin chào, đây là số điện thoại của cô Anna?) – Một giọng nói trầm ấm vang bên kia điện thoại, là giọng của một phụ nữ trung niên

- Yes.

[Anna, her records have been approved, she was able to enter the school.] (Anna, hồ sơ của cô đã được phê duyệt, cô đã có thể nhập học)

- Fashion design schools in the ? Oh, I know. (Trường thiết kế thời trang tại Mỹ? Ồ..tôi biết rồi)

[Let me know when she went to enroll] (Cho tôi biết khi cô đến ghi danh)

Nó nhìn tờ lịch trên bàn, trong lòng đã sớm có quyết định cho chuyện này.

- Give me three days. (Cho tôi ba ngày)

[Okay. Welcome you come to our school.] (Chào mừng cô đến với trường chúng tôi)

- Thank you!

Nó đặt điện thoại xuống bàn, thở dài một hơi rồi bước xuống giường đi đến bàn trang điểm, ngồi xuống ngay ngắn, nó mở laptop lên truy cập web để đặt vé máy bay, cố tìm ra chuyến bay sớm nhất có thể trong hôm nay, chuyến đi này có lẽ sẽ giúp nó vượt qua khó khăn hiện giờ, sẽ giúp nó vui đi nổi mất mấy ngày, sống ổn một chút...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Lu Và chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Nốt Nhạc Thứ Ba Mười Bảy

Nốt nhạc thứ ba mươi bảy

Nó đặt điện thoại xuống bàn, thở dài một hơi rồi bước xuống giường đi đến bàn trang điểm, ngồi xuống ngay ngắn, nó mở laptop lên truy cập web để đặt vé máy bay, cố tìm ra chuyến bay sớm nhất có thể trong hôm nay, chuyến đi này có lẽ sẽ giúp nó vượt qua khó khăn hiện giờ, sẽ giúp nó vui đi nổi mất mấy ngày, sống ổn một chút...

Khánh Thu đứng bên ngoài nghe toàn bộ câu chuyện liền không yên tâm mà nhấn tin cho bốn người thân quen : Hân, vợ chồng Tuấn – Tuệ và Khánh Du. Bốn con người đang làm việc của riêng mình thì điện thoại ting lên một tiếng, mở thư ra xem liền bị nội dung dọa cho mất hồn, không phải nó lại có ý định bỏ đi không lời từ biệt đây chứ? Cả bốn người lập tức trả lời tin nhắn của Khánh Thu, hẹn nhau gặp mặt tại nơi cô đang ở rồi tức tốc phóng đến. Bên cạnh đó, con người mê bím bím đang ôm hết đồng bánh mở cửa đi vào, thấy hết tất cả lên giường rồi ngồi chăm chú nhìn nó, còn nó thì vẫn cứ làm việc của mình, im lặng không nói một câu, nó biết những thứ đang diễn ra xung quanh mình nhưng nó không muốn để ý tới, nó bây giờ chẳng muốn quan tâm đến thứ gì nữa, nó muốn đến một nơi khác để có thể quên đi những việc xảy ra tại nơi này, nó sẽ bắt đầu cuộc sống mới mà không có người Cha

thân yêu của mình, sẽ cố gắng sống tự lập, sẽ cố gắng quên, quên hết đi..!

- Chị đặt vé máy bay làm gì thế?

Khánh Thư bắt đầu dò hỏi cẩn thận, mong nó sẽ trả lời câu hỏi, dù câu trả lời không liên quan cũng được nhưng mà cuộc đời không như mơ, phải phù phàng như thế mới đúng chuẩn, đáp lại câu hỏi của cô chính là sự im lặng đáng sợ từ nó, thật ra cô cũng thừa sức biết nó sẽ không trả lời, nhưng mà khi xảy ra rồi tự nhiên cảm thấy đau lòng.

- Tuyết Nhi, trường bên Mỹ đã..

- Em nấu cháo giúp chị được không?

Khánh Thư tròn mắt nhìn cô gái trước mặt mình, có phải cô nghe nhầm hay không, nó đã nói chuyện rồi này, thật sự nói rồi này, còn nhờ cô nấu cháo, chả lẽ biết đòi lại rồi à? Cô chậm chậm mở lại kể bên nó, hỏi lại thêm một lần nữa cho chắc nhưng lần này nó không trả lời, chỉ dừng mọi hành động lại, liếc liếc mắt rồi thôi. Khánh Thư vỗ tay hạnh phúc, mừng rỡ trào xuống giường nhảy chân sáo rồi xông ra khỏi phòng, nó lác đầu thờ dài làm tiếp công việc của mình thì tiếng Khánh Thư vọng vào, nhìn ra ngoài cửa đã thấy cô đứng đó từ bao giờ rồi không biết.

- Chị ăn cháo gì? A hay là em nấu cháo bò, cháo bò?? À cháo thịt bò, mà thôi, hay là nấu cháo nghêu cho chị? Mà thôi, cháo gà đi. Thôi thôi mình nấu cái đó đỡ tệ, cháo gì giờ ta??? A~ cháo tôm, em nấu món đó ngon tuyệt vời ông mặt trời luôn, để em nấu cho chị, đợi em, đừng đi đâu hay làm gì nhé, cứ ngồi đó chơi game đi há. Em đi đây!

Khánh Thư biến mất chỉ sau một nốt nhạc, không hề có dấu vết nào để lại cho thấy cô có mặt tại đây lúc này. Nó đợi sau khi cô đã đi khỏi hoàn toàn mới tiến lại phía tủ quần áo thu xếp đồ đạc vào vali rồi giấu nhem trong tủ, nó không muốn ai biết chuyện nó đến Mỹ nhập học, nó cũng biết chắc chắn rằng Khánh Thư đã biết chuyện này, giây phút cô đứng ngoài cửa nghe lén đã quá lộ liễu, nó dùng nửa con mắt cũng có thể nhìn thấy, và nó chắc chắn rằng cô sẽ nói chuyện này cho mọi người biết, nếu thế nó chắc chắn bị ngăn cấm, cho nên vòng đi tính lại vẫn là nên lặng lẽ rồi đi... Mặt khác ở dưới phòng khách đang rất nhộn nhạo bởi hai con lằng quằng, ba tên ung dung ngồi ghế sofa xem hai con người đằng kia giằng co nhau trong im lặng, một cuộc giằng co không có hồi kết!

- Em nói là đừng có lên, chị ấy không thích đâu, khó lắm em mới khiến cho chị ấy mở miệng nói một câu đấy, chị mà lên trên đó là quạch toẹt luôn đó.

Khánh Thư cố gắng ngăn cản Tú Tuệ lên phòng, trong thâm tâm đã sớm nổi cơn điên từ lâu, đã bảo là đừng lên, sao cứ ngoan cố đòi lên cho bằng được nhỉ, thật sự không hiểu những gì cô nói hay sao??

- Nhưng chị muốn lên đó hỏi cho ra lẽ, sao em ấy lại quyết định đi trong lúc này cơ chứ?!!

Tú Tuệ cố gắng vượt qua “bức tường” vững chắc kia để chạy lên trên lầu nhưng liên tục thất bại, tay chân Khánh Thư thật sự quá nhanh nhẹn lại còn có sức, từ này giờ đã luôn nắm chặt hai cánh tay của Tú Tuệ không buông, thật khó khăn nếu chỉ có một mình cô thoát khỏi cô gái trước mặt.

- Tú Tuệ, em nghe lời Khánh Thư đi, cô bé nói đúng chứ đâu sai. – Minh Tuấn lên tiếng ngăn cản

- Chị đừng làm loạn nữa, chị mà lên đó hỏi Tuyết Nhi thì em ấy sẽ biến vào không khí thật đấy. – Khánh Du đệm thêm một câu, chỉ cầu cho bà chị của mình ngưng mọi hành động hiện giờ lại, mà bà chị hôm nay ăn trúng cái gì mà kích động thế này.

Đúng như ước muốn của ba người con trai và một người con gái, cuối cùng Tú Tuệ cũng dừng mọi hành động của mình lại và ngồi bẹp xuống sàn, thờ dài một cách nằn nì nhất có thể rồi ngược mặt lên nhìn mọi người, tức giận nói :

- Chúng ta phải làm sao đây? Con bé không thể sang Mỹ được, mọi người cũng thừa biết bên đó con bé sẽ gặp nguy hiểm, bọn họ sẽ biết con bé sang Mỹ, đến lúc đó có thể chúng ta không gặp được con bé nữa.

- Chuyện này ai cũng biết nhưng Tú Tuệ, chị phải nghĩ rằng nếu Tuyết Nhi ở đây cô bé sẽ cảm cứ mãi như thế, chị không muốn như thế đúng không? Cứ để cô ấy đi, em sẽ đi cùng cô ấy, cô ấy sẽ không cản em – Khánh Du nói một câu chắc nịch

- Tuyết Nhi nhất định không muốn ai đi theo đến Mỹ.

Người từ này giờ im lặng cuối cùng cũng lên tiếng, tất cả ánh mắt hiện giờ đều hướng vào hắn, Khánh Du mặc dù không hài lòng với câu nói đó của hắn nhưng anh không tài nào mở miệng đối chọi câu gì.

- Tuyết Nhi là người rất tốt bụng và hiền lành, nhưng sau khi xảy ra chuyện này cô ấy đã thay đổi, em dám chắc điều đó, em mong cô ấy sẽ ích kỷ hơn một chút, đừng suốt ngày nghĩ cho người khác, như vậy đã rất tốt. Việc cô ấy đến Mỹ nhập học không phải là quá xấu, Tuyết Nhi sẽ tìm thấy khoảng riêng của mình khi ở đó, dù sao thì bên Mỹ vẫn còn có ông nội, ông nội sẽ chăm sóc cho cô ấy, với lại em tin cô ấy sẽ không để ai bắt nạt mình.

Những lời nói của hắn dường như thuyết phục mọi người rất nhiều, ai ai cũng gật gù đồng ý, xem ra “giáo sư” Thiên Vũ rất có triển vọng về việc thuyết phục người khác, có nhiều cơ hội cần nhờ vả. Tú Tuệ giương mắt lên bắt gặp ánh mắt kiên định của hắn, tán đồng của Minh Tuấn, khó chịu của Khánh Du và dễ thương của Khánh Thư, cô nhìn qua bốn cặp mắt đó không tránh khỏi cơn mệt mỏi của mình, bọn họ đều nhìn cô chăm chăm như thế, cô biết quyết định thế nào mới đúng đây..?

[...]

Nhỏ và anh ta đang ngồi ở phòng khách, nhỏ thì chăm chú xem phim, anh ta thì dán mắt vào điện thoại, lâu lâu lại liếc mắt nhìn nhỏ rồi lắc đầu, mọi thứ cứ diễn ra trong im lặng như thế, ngoài tiếng tivi ra thì không còn âm thanh nào ở xung quanh đây.

- Thy, em nghĩ thế nào về chuyện đó? – Anh ta lên tiếng hỏi, nhỏ cũng vì câu hỏi đó mà rời cặp mắt khỏi màn hình to trước mặt quay sang bên trái, im lặng một lúc rồi đáp :

- Chuyện đó..có gì đâu mà nghĩ, em cho rằng rất tốt, như thế em gái anh sẽ là người hạnh phúc nhất thế giới này, chẳng lẽ anh không muốn?

- Nếu thế thì ngay trong hôm nay em làm luôn đi. – Anh ta lạnh lùng đáp lại, mắt vẫn không rời điện thoại

- Sao? Hôm nay? Gấp như thế?

Nhỏ khá bất ngờ về câu nói này của anh ta, chuyện này có thể làm ngay bây giờ nhưng làm vậy có quá lộ liễu? Lỡ như có ai phát hiện ra thì cả hai đều đi tong, với lại chuyện không hay vừa mới xảy ra, nỗi buồn còn chưa nguôi đã làm cho bị đá kích thêm lần nữa, quá tàn nhẫn rồi. Nhỏ lo sợ đan hai tay vào nhau, anh ta liếc nhìn thấy hành động đó của em gái mình cũng hiểu ra phần nào, làm việc này mà lo sợ thì bỏ nó cho xong.

- Em đang sợ cái gì?

- Em..anh hai, chúng ta có phải quá gấp?

- Không, đây là điểm thích hợp để cô ấy một lần bỏ hết, và lại Ngọc Anh cũng đã gần hơn một tháng, không thể để quá lâu.

- Được, em biết rồi, vậy thì lát nữa em sẽ hành động.

[...]

Khánh Thư cùng Tú Tuệ đang trên đường đi bộ đến chợ mua tôm về nấu cháo cho mọi người cùng ăn, trong khi đó một người thì coi tivi cười hả hê, người bên cạnh thì ê chề, thiếu sức sống, còn người kia nữa thì đã tọt lên trên phòng nó từ lâu nhưng mà chỉ là đứng trước cửa nhìn, nó vẫn tư thế cũ, ngồi trên giường hướng mắt ra phía bầu trời xa xăm kia, mặc dù nó biết hẳn đang đứng ở bên ngoài nhưng nó không hề nhúc nhích gì, vẫn cứ ngồi như tượng ở đó. Nó yên lặng ngồi đó sờ đi chỉ muốn hẳn đi vào ôm nó vào lòng nhưng đợi mãi hẳn vẫn cứ đứng trước cửa nhìn nó, nếu hẳn nhìn thấy vẻ mặt của nó lúc này chắc chắn sẽ rất bất ngờ, nó thật sự đang rất tức giận, chẳng lẽ hẳn không còn quan tâm đến nó nữa hay sao?

Ting...một tin nhắn được gửi đến điện thoại hẳn, hẳn lấy điện thoại ra khỏi túi, bấm vào xem tin nhắn, lại có chuyện cần gấp, có gì mà cứ đòi gấp như thế, còn bảo là chuyện gấp, thật là phiền chết đi được, hẳn cất điện thoại, thờ dài một cái nhìn nó rồi quay lưng đi, ngay sau khi hẳn đi nó lập tức quay đầu lại nhìn thì bóng dáng hẳn đã khuất, tìm chợt nhói đau, thật sự đã đi rồi.

“Thiên Vũ, tại sao anh lại không vào? Chẳng lẽ nội dung tin nhắn đó quan trọng thế sao..?”

Hắn từ trên phòng nó một nước chạy thẳng ra ngoài sân tiến thẳng đến cửa chính, hai con người đang ngồi yên vị đó bị hắn dọa cho hết hồn, đưa mắt nhìn bóng dáng hẳn chạy giữa trời nắng, tự hỏi có chuyện gì mà lại chạy như ma đuổi, chẳng lẽ..Tào Tháo.....???

- Thiên Vũ, em đi đâu vậy?? – Tú Tuệ í ới nói với theo

- Xong việc em sẽ về, nhanh thôi ạ.

Hắn đáp lại rồi chạy mất hút, lúc này là đi chung xe với vợ chồng họ, giờ lại chạy bộ, chắc chắn là còn sức, cơ mà có thể đi taxi nhỉ, một người như hẳn mà bảo không có tiền đi taxi cũng thấy là lạ, mà thôi kệ đi, lo nấu cháo cho nó mới quan trọng, lỡ may nó lại thay đổi suy nghĩ không muốn ăn nữa thì khổ.

Hắn chạy ra ngoài cách nhà nó hai mét rồi dần dần chuyển sang trạng thái đi bộ thả lỏng, dù sao muốn xong việc nhanh thì vẫn nên đi bằng xe, chứ chạy bộ vừa tốn sức vừa lâu, mệt lắm. Trong thời gian hẳn trên đường đến thì ở một chỗ khác đã có người sắp xếp mọi việc xong xuôi, chỉ còn việc ngồi đợi nhân vật chính đến, bởi vì không biết hẳn khi nào mới đến cho nên ngồi nhâm nhi chút rượu và nói chuyện một lát chứ nhỉ?

- Lần này em hãy hoàn thành thật tốt công việc của mình đi, đừng làm mọi thứ loạn lên.

- Em biết mà, anh không cần phải lo, mà anh, hai người phiền phức kia có làm tốt nhiệm vụ của chúng ta giao không đấy?

- Yên tâm đi, bọn họ không dám làm gì đâu, chúng ta có bằng chứng về thân phận, nếu dám làm bừa, họ chắc chắn thua cuộc.

- Ô~ em tự hào về anh đấy.

Reng..reng..reng...

- Alô.

[Có một người muốn gặp cô.]

- À..cho anh ấy lên đi, cảm ơn.

Cô gái đó cúp máy rồi mỉm cười với người trước mặt, người đó dường như hiểu được ý của cô liền gạt đầu đi khỏi phòng, chỉ sau chừng vài phút lại có một chàng trai tiến đến gõ cửa phòng, người bên trong nghe thấy liền chỉnh lại quần áo tóc tai đàng hoàng rồi bước ra mở cửa, trên môi cũng nở nụ cười tươi hết mức có thể.

- Chỉ cần hai mươi phút là anh tới nơi xa xôi này rồi, chúc mừng, tốc độ di chuyển quả nhiên nhanh như tên lửa.

- Hoàng Phương Thy, cô muốn làm gì?

Hắn lạnh lùng hỏi, gương mặt không có chút cảm xúc nào nhìn cô gái trước mặt, nhỏ nhìn thấy thái độ đó của hắn liền không thể nào cười tiếp được nữa, quay lưng đi vào trong phòng ngồi trên giường, hất mặt về phía chiếc bàn trước mắt rồi nói :

- Em chỉ muốn làm một buổi tiệc chia tay thôi mà.

- Tiệc chia tay gì? – Hắn nhíu mày khó hiểu

- Chẳng phải anh muốn em đừng bám theo anh nữa hay sao? Nó nằm hết ở đó, em cũng đã kí tên rồi, chỉ còn anh nữa thôi. Sau khi nh kí rồi em sẽ không thể bám theo anh nữa, nếu không anh có quyền kiện em vì đã quấy rối thời gian của anh. Anh không muốn?

Hắn nghe nhỏ nói như thế liền đi lại cầm tờ giấy trên bàn lên, nội dung cụ thể là nhỏ đồng ý hủy hôn sự do Ba Mẹ sắp đặt cho mình và hắn vì lí do quá phiền toái và mất hết tự do trong cuộc sống, chữ kí cũng đã có, chỉ còn chờ hắn cầm bút lên kí một cái nữa là hoàn thành mọi thứ, mỗi người giữ một tờ, nếu như người nào vi phạm lỗi, người kia sẽ được quyền đem đi kiện.

- Cô thật sự đồng ý? – Hắn vẫn nghi ngờ, hỏi lại một lần nữa cho chắc

- Trước khi anh kí, hãy cùng em làm nghi lễ một tí đi.

- Nghi lễ?

- Thì dù sao anh cũng kí, trước khi kí anh hãy cùng em uống một ly coi như chia tay, đường ai nấy đi, em chắc chắn sẽ không bám theo anh nữa. Đi mà~

Hắn hơi nghi ngờ về việc nhỏ nói nhưng vì tự do của mình, vì nó mà hắn nhanh chóng gạt đầu để chấm dứt chuyện này, hắn cũng chẳng muốn suốt ngày có người bám theo mình, đích thật rất phiền, thôi thì cứ thử một lần vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Lu Và Chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Nốt Nhạc Thứ Ba Mươi Tám

Nốt nhạc thứ ba mươi tám

- Cô thật sự đồng ý? – Hắn vẫn nghi ngờ, hỏi lại một lần nữa cho chắc

- Trước khi anh kí, hãy cùng em làm nghi lễ một tí đi.

- Nghi lễ?

- Thì dù sao anh cũng kí, trước khi kí anh hãy cùng em uống một ly coi như chia tay, đường ai nấy đi, em chắc chắn sẽ không bám theo anh nữa. Đi mà~

Hắn hơi nghi ngờ về việc nhỏ nói nhưng vì tự do của mình, vì nó mà hắn nhanh chóng gạt đầu để chấm dứt chuyện này, hắn cũng chẳng muốn suốt ngày có người bám theo mình, đích thật rất phiền, thôi thì cứ thử một lần vậy. Nhưng..lỡ lần này lại bị giống lần trước thì tính làm sao? Nó vừa mới bị một cú sốc như thế, nếu thêm chuyện này nữa thì chẳng phải hắn tự đào mộ chôn sống cả hai sao? Không được đâu nhé, một lần là quá đủ rồi.

- Sao tôi biết cô...

- Đây đồ ngốc, sao anh không thử tin em dù chỉ một lần thôi? – Nhỏ bắt đầu cáu

- Sau lần đó tôi rút ra được một bài học khá hữu ích, không nên tin loại người như cô và anh cô, giờ nhớ đến lần đó, tôi cảm thấy thật kinh khủng.

Tin nhỏ đột nhiên nói lên khi nghe xong câu nói đó từ hắn, không nên tin, kinh khủng sao? Nhỏ là loại người thế trong mắt của hắn sao, tệ hại đến như thế sao? Được thôi, nếu đã muốn như thế thì đừng bảo sao nhỏ vô tình, tàn nhẫn, đều do bọn họ mà ra. Nhỏ điều chỉnh lại tâm lý và biểu cảm hiện giờ

của mình, tránh để cho hắn nghi ngờ, nếu như lần này thất bại thì chẳng còn lần sau để kéo hắn về nữa.

- Nếu anh không muốn kí thì bỏ đi, dù sao anh không kí thì em vẫn vui, còn Tuyết Nhi cứ để cô ấy như thế.

- Tôi đã nói không kí đâu.

Sau câu nói đó của mình, hắn không do dự gì mà kí vào tờ giấy đó một cách nhanh chóng, điều đó là hiển nhiên, nếu như bị một cái đuôi bám theo thì dù cho có thể nào cũng sẽ đồng ý cắt bỏ nó, hắn chính là như thế. Nhìn thấy hắn cầm cây viết kí không do dự vì nó như thế nhỏ lại cảm thấy tức giận, không phải là nhỏ ghen tị, mà là ghen tức khi hắn kí tên vì một đứa con gái khác, chính là ghen, ghen tuông!!

- Tôi đi được rồi chứ.

Hắn đặt tờ giấy lên bàn rồi quay lưng bỏ đi, nhỏ đứng nắm chặt hai tay, không chế lại cơn giận của mình, hít thở sâu một cái rồi buông thả, cố gắng bình tĩnh nhất có.

- Đợi đã, anh đã hứa sẽ uống cùng em mà, thất hứa sao?

- Tôi không...

- Anh muốn dây dưa với em?

Hắn đã vận tay nắm cửa mà không sao kéo nó ra được, đành nhìn lấy nuốt cục tức vào trong bụng, nếu uống xong cái ly rượu đó mà có thể cắt được nhỏ thì có thành vấn đề gì, dù sao cũng đã kí tên rồi, chắc không có gì xảy ra trong hôm nay đâu nhỉ.

- Cô...

- Em không bỏ thuốc độc vào đâu đừng lo.

Hắn đang hết sức cố gắng kiềm chế cơn giận của mình, từ nãy đến giờ hắn nói bảy câu thì đã có hết ba câu bị chặn họng, cái con người này, ít ra cũng nên để người khác nói cho tròn câu, vừa mở miệng đã bị chặn ngang, thật muốn nổi điên. Hắn thở dài một hơi rồi thả tay nắm cửa ra, bực bội quay trở lại chiếc bàn định mệnh kia cầm ly rượu đỏ lên nốc một phát, ly rượu mới còn đầy ụ vậy mà đã nhanh chóng trở thành một chiếc ly trống rỗng có thể nhìn xuyên thấu, hắn liếc nhìn nhỏ một cái như muốn hỏi “Vậy đã được rồi chứ?”, nhỏ không nói gì, chỉ hậm hực nhìn chiếc ly kia để hắn bỏ đi không lời từ biệt. Bóng hắn khuất sau tiếng cửa, nhỏ đứng dậy đi về phía trước, cầm ly rượu của hắn lên rồi mỉm cười nói một câu :

- Thiên Vũ, anh nghĩ có thể bỏ được em sao?

Sau câu nói đó, cánh cửa phòng mạnh mẽ đập vào tường, hai thằng con trai vác một thằng con trai khác đi vào, cúi người chào nhỏ một cái rồi đặt “cái xác” ấy xuống giường.

- Tiểu thư, vậy được rồi chứ?

- Bên ngoài có người đưa tiền, các người ra ngoài đi. Cảm ơn~

Hai tên vừa đi khỏi nhỏ liền thay đổi sắc mặt, liếc nhìn người đang nằm trên giường, cười khẩy một cái, những giọt nước mắt bỗng ứa ra lăn dài trên má, nhỏ mạnh bạo quăng chiếc ly đang cầm trên tay xuống sàn nhà lạnh giá khiến nó vỡ vụn thành từng mảnh, nằm rải rác khắp nơi. Nhỏ đi về phía chàng trai đó, nhẹ nhàng ngồi xuống giường, đưa bàn tay trắng ngần của mình lên vuốt mái tóc chàng trai đó, chậm rãi nhìn từng chi tiết trên gương mặt anh tuấn, đây là lần đầu tiên nhỏ được nhìn hắn ở cự li gần như thế này, được ngắm gương mặt của hắn từng chút từng chút một, ước chi...thời gian ngừng lại vào lúc này. Nhỏ mỉm cười, ánh mắt chợt dừng lại ở môi hắn, nó...nó từng hôn hắn rồi, lại là nụ hôn đầu tiên, không phải nhỏ...người đó không phải nhỏ.... Mẩu điện của nhỏ dường như sắp chạm tới nơi cao nhất, nhưng nhỏ không muốn trút giận vào hắn, như thế người đầu nhất định sẽ là nhỏ, như thế thả rông nhỏ tự cầm dao rạch trên người mình mấy nhát còn hơn trút hết cơn giận vào hắn. Nhỏ cúi người xuống hôn lên môi hắn, thời gian cứ thế mà trôi qua kèm theo âm thanh quen thuộc.

- Lục Tuyết Nhi, là cô ép tôi!!

[...]

- Tuyết Nhi, chị ăn nhiều vào nhé. – Khánh Thư vui vẻ múc cháo cho mọi người

- Ày, Thiên Vũ nó đi đâu mà chưa về vậy nhỉ? Nó bảo sẽ nhanh thôi mà...?? Gọi lại không bắt máy, thật là.

- Chắc là có việc gì đó giữ chân anh ta lại, hơ..loại người đó. – Khánh Du lắc đầu chán nản nói

Nó đều nghe thấy những điều mà mọi người nói, nó đều biết những thứ diễn ra xung quanh nhưng nó không muốn nói, không muốn làm gì cả, chỉ muốn ngồi im lặng mặc ai nói cứ nói, bây giờ nó đã nghĩ thoáng hơn một chút, tự lo cho mình thì hơn, chuyện người ta để người ta lo, không liên quan gì đến nhau cả, có thể như vậy sẽ bớt chuyện xảy ra hơn.

- Tuyết Nhi, Tuyết Nhi.

Nghe thấy tiếng Tú Tuệ gọi, nó ngược mặt lên nhìn một cái như muốn nói “Em nghe” rồi cúi mặt xuống chén cháo mức mức, mọi người nhìn thấy nó như người vô hồn ăn cho có cũng cảm thấy buồn lòng, không phải vì nó như thế mà mọi người buồn lòng, mà là buồn lòng vì hán, nó đã thế này mà không thấy mặt mũi ở đâu, chỉ đến vài phút rồi đi đâu mất tiêu, không có tin nhắn gửi đến, không có cuộc điện thoại nào, lại càng không thể gọi điện được cho hán, rốt cuộc đã đi đâu rồi nhì.

- Em no rồi.

Nó đứng dậy đi lên phòng, bốn người ngồi đó nhìn theo bóng dáng nó một lần nữa lại cảm thấy buồn lòng, Thiên Vũ ới là Thiên Vũ, đi đâu mất rồi chứ, haizz.

Nó đứng cạnh cửa sổ, nhìn ra ngoài đường, nơi những chiếc xe tấp nập chạy qua lại kia, nó ước chi mình cũng được ở ngoài đó..đứng rồi, nó có thể đi thăm Ba, đi thăm Ba chắc chắn là được, sẽ không ai có thể ngăn cản nó đi. Nghĩ như thế nó liền mở tủ đồ chọn một bộ đen từ đầu đến chân rồi bước vào phòng tắm. Sau mười phút thay đồ nó đã chỉnh tề trở thành một cây đen “chính hiệu”, tóc đen, quần áo đen, trang sức màu đen, ốp lưng điện thoại cũng là màu đen, giày cũng là màu đen, từ đầu đến chân chẳng có chỗ nào là không đen ngoại trừ da của nó. Nó nhìn mình trong gương, cảm thấy hài lòng rồi xuống dưới lầu, nói với mọi người một tiếng rồi bước đi không ngoảnh lại, chẳng nói là đi đâu hay làm gì, lạnh lùng như thế.. Nó vô tình liếc sang phía gara đỗ xe, trong lòng dâng lên cảm giác mất mát, chiếc xe đang đỗ ở bên trong đó là do Ba nó để lại, giống như một món quà khi nó hai mươi tuổi, ông và ông bà Lục đã thảo luận với nhau điều này và quyết định mua chiếc xe đó để tặng nó nhân sinh nhật tròn hai mươi, chỉ là ba năm nữa thôi, nhưng đợi không được, không thể nào đợi được.. Khánh Thư từ trong nhà nhìn thấy nó ở bên ngoài như thế cũng biết nó đang nghĩ gì, muốn đi đâu vào lúc này, như thế rất tốt, nó sẽ nói chuyện với ông ấy, có thể bản thân nó sẽ cảm thấy tốt hơn khi ở trong nhà.

Ngồi trong xe taxi trên đường đến khu chôn cất, đôi mắt nó vẫn cứ hướng ra ngoài bầu trời xa xăm kia, lâu lâu lại nhìn những chiếc xe chạy qua lại trên đường, nó thầm nghĩ thế giới này thật to lớn, còn nó giống như là một con kiến nhỏ, hoàn toàn có thể bị đạp bẹp bất cứ lúc nào, nó cảm thấy chán ghét bản thân mình vì quá nhu nhược, không thể nào dứt khoát về những chuyện đang xảy ra, nó cảm thấy mình quá ngu ngốc, đặt lòng tin nhầm chỗ, để giờ xảy ra hậu quả như bây giờ, nhưng bắt đầu từ bây giờ, nó sẽ thay đổi, nó sẽ rẽ sang lối sống khác, Lục Tuyết Nhi hiện tại sẽ không còn ngu ngốc, nhu nhược nữa.

- Ba, trường thiết kế ở Mỹ đã duyệt hồ sơ nhập học cho con, con sẽ đến sân bay trong tối nay, con sẽ học ở đó trong vòng bảy năm, sẽ không thể thăm và nói chuyện với Ba được, tha lỗi cho con nhé.

Nó đặt bó hoa lên mộ của ông rồi cúi người xuống, từ góc độ này nó có thể nhìn thấy đôi chân của người nào đó đang tiến lại gần đây, hừm, thật là không biết xấu hổ.

- Khánh Ly, con cũng...

- Bà đến đây làm gì?

Bà ta nghe thấy câu hỏi đó liền chột dạ, im lặng đến gần hơn phần mộ của ông Trần, đặt lên đó một bó hoa rồi quay sang nó đáp :

- Mẹ đến thấp cho Ba con một nén nhang, con cũng biết mà, Mẹ...

- Biết gì? Tôi không biết gì cả, với lại bà cũng không cần làm gì cho chúng tôi cả, nhận không nổi.

- Khánh Ly, con...

Nó không để bà ta nói hết đã quay lưng bỏ đi, ánh mắt vô tình nhìn thấy cánh tay bà nhưng nó lại lướt qua như con gió, xem như mình chưa nhìn thấy bất cứ thứ gì bởi..những thứ đó quan trọng với nó sao? Nếu đã không thì có gì phải quan tâm, nó cứ thế mà rời khỏi đó, phút chốc đã bước đi trên con phố nhộn nhịp đông xe qua lại, nó vừa đi vừa nhìn mọi thứ xung quanh nhưng mà..sao lại có cảm giác là lạ, hình như có người đang theo dõi nó từ phía sau, chính xác là chiếc xe hơi màu đen, nó cười khẩy rồi tiếp tục sải bước đi về phía cửa hàng đồ lưu niệm đằng kia rồi mở cửa vào trong đó, đây là cửa hàng mà nó quen thuộc nhất bởi khi đi học nó cũng thường lui tới đây mua vài thứ trang trí cho đồng hình vẽ của mình, ở đây có rất nhiều thứ hay ho.

- Tuyết Nhi, em muốn mua gì?

- Chị có bộ khung ảnh nào đơn giản mà đẹp không ạ?

- Shop mới cập nhập mấy bộ khung ảnh đẹp lắm, em đợi chị một lát

Nó đứng đợi chị nhân viên lấy hàng, ánh mắt sắc bén chậm rãi liếc nhìn chiếc xe hơi màu đen kia, chiếc xe đó cứ lờ đờ theo từ khi nó rời khỏi khu chôn cất, cứ hễ nó dừng thì chiếc xe cũng dừng, theo dõi kiểu này cũng thật lố liếu và thiếu chuyên nghiệp, bọn họ lại cử người nghiệp dư như thế để theo dõi nó sao? Thật sự quá khinh thường

- Đây là mấy mẫu shop mới lấy về, hai mẫu này bán chạy nhất đó.

- Vậy lấy em hai bộ này đi.

- Tuyết Nhi, một lát em đi cửa sau đi, chị thấy em có đuôi đấy.

Nó hiểu được ý của chị nhân viên, liền mỉm cười gật đầu rồi tính tiền, nó cầm cái túi bé xinh đi loang quanh trong shop, cố ý đánh lừa tầm nhìn của “cái đuôi” rồi chậm rãi núp vào mấy cái kệ gỗ to lớn, bây giờ khoảng cách của nó và cửa sau rất gần, nó chạy nhanh qua đó, thoát thân một cách dễ dàng,

thở phào nhẹ nhõm, nó đi theo con đường dài dẫn ra phía sau cái xe hơi đen chết bầm kia, lấy điện thoại chụp lại bảng số xe rồi ung dung bắt taxi về nhà. Hừ, muốn theo dõi nó? Còn khuya nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Lũ Và chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Nốt Nhạc Thứ Ba Mười Chín

Nốt nhạc thứ ba mươi chín

Nó sau khi an toàn ngồi trên taxi thì nhận được cuộc gọi từ anh ta, nó đã cố ý để chuông reo hết lần này sang lần khác cũng chẳng thèm bắt máy, có lẽ ông chủ tài xế cũng cảm thấy phiền vì điều đó nên nó đã tắt hẳn nhạc chuông, chỉ để điện thoại rung trên ghế. Đáng ra nó đã không đoái hoài gì đến nhưng bản thân nó cũng cảm thấy phiền, cứ gọi mãi như vậy làm quái gì chứ, có chuyện gì gấp gáp lắm hay sao, bực dọc cầm điện thoại lên nghe, nó cố bật sang chế độ vui vẻ nhất có thể.

[Tuyệt Nhì, cuối cùng em cũng bắt máy rồi.] – Anh ta reo lên vui mừng

- Có gì cứ nói, em đang bận. – Nó lạnh lùng đáp lại một câu

[Ồ..có chuyện xảy ra, anh nghĩ em nên đến đây thì hơn, nói điện thoại không tiện.]

- Địa chỉ?

[Café tại khách sạn (A)]

Sau khi nghe xong địa chỉ nó liền cúp máy không nói một câu, nó biết chuyện gì sắp sửa xảy ra, chẳng qua là chuyện đó nằm trong hoàn cảnh như thế nào, là thật hay là giả.. Thở dài một hơi nó lấy điện thoại ra nhắn tin cho một người, bảo người đó đến địa điểm đó ngay lập tức, đương nhiên theo lời của nó thì người nhận tin nhắn liền “ba chân bốn cẳng chạy” đến khách sạn nhanh nhất có thể.

[...]

Nó bước xuống taxi với gương mặt lạnh như tiền, định di chuyển đến gốc cây to đằng kia đợi người thì ngay bên cạnh cũng có một chiếc taxi khác dừng lại, nó tưởng người ngồi trong xe chính là người nó gửi tin nhắn lúc này, còn nghĩ thầm trong đầu rằng người ấy dùng tên lừa phóng đến đây hay gì mà mới đây đã đến nơi, trong lúc trở mắt ra nhìn thì nó mới phát hiện ra là mình xem may hồ hăng, thì ra người ngồi trong xe là khách thuê phòng ở đây, vậy mà nó còn mộng tưởng mình sẽ khỏi phải tốn thời gian đợi, hóa ra mừng hụt. Nó thu lại mắt ếch của mình rồi tiến đến gốc cây to kia, lại một lần nữa bước chân của nó bị gián đoạn bởi giọng nói đó, cái chất giọng ngọt ngọt mà chua chua đó, chỉ có thể là của người đó. Nó do dự một hồi rồi quyết định quay đầu xem thử, nếu đích thật lần này lại bị hớ thì nó chắc chắn sẽ ghim cái địa chỉ này vào sổ đen, nhất định không quay lại đây lần nào nữa, chắc chắn luôn. Nó quay đầu lại xem ai đã gọi tên mình, nó đang nhìn thấy một “vật thể lạ” đang cười ha hả lao vào ôm lấy nó, nói đúng hơn là tông vào nó.

- Áy da, đau quá!!

Cô gái đó chậm chậm ngồi dậy, giương đôi mắt oán thán lên nhìn nó, con người này thật đáng sợ, cứ tưởng mình chỉ cần chạy lại như một con trâu điên thì có thể khiến nó bất ngờ không kịp phản ứng mà té chung cho vui, ai ngờ nó lại nở lòng nào né sang một bên để mình té đập mặt thế này, thật muốn đào lỗ chui xuống sống với chuột chũi mà.

- Đứng dậy đi, mặt mặt quá. – Nó lạnh lùng nói

Cô gái đó uất ức phui phui đờ, không quên trao cho nó cái lườm sắc bén như dao cạo, bản thân lại chẳng dám kêu ca gì bởi chuyện này là tự mình chuốc lấy, hu hu hu. Sau lần này nhất định sẽ không chơi ba cái trò này với nó nếu không muốn nhận hậu quả như bây giờ, nhìn thân hình bé nhỏ yếu ớt vậy thôi nhưng thật ra lại rất nhanh nhẹn, mạnh mẽ, ai ngu ngu thì cứ đưa đầu vào chịu trận, bản thân người này không ham đâu.

- Sao, có chuyện gì?

- Không biết nhưng chắc chắn có.

Nó nhún vai đáp, không để ý đến biểu cảm của người đối diện như thế nào, cô ấy chính là đầu đang bốc khói, mặt cũng đỏ lên hết vì giận và vì nắng.

- Thôi mệt quá vô đại đi.

- Vào sau đi, đừng để ai phát hiện.

Cô gái đó toan bước vào trong liền bị giật ngược ra sau, cả tấm thân nhỏ bé này xém “bắn cho đất” thêm lần nữa, cô gái đó lờm nó như muốn phóng hỏa, thật sự thật sự thật sự rất quá đáng, tại sao có thể kéo như thế chứ, nói chứ không phải có ý gì nhưng từ khi ông Trần mất hình như nó trở nên bạo lực hơn, lạnh lùng hơn, sắc bén hơn, đáng sợ hơn..nhỉ?

- Thế vào đi, tui đứng ở ngoài!!!

Người đó giận dữ khoanh tay trước ngực, phồng man tròn má đáp trả, nó mỉm cười nhẹ xoa đầu cô rồi vào trong khách sạn, tiến thẳng đến quán cà phê gặp anh ta. Nó chỉ vừa bước vào, ngay lập tức đã có cánh tay quắc quắc, anh ta là đang sợ nó không tìm được hay gì mà quắc quắc thế kia, nó nhìn cánh tay đó liền thờ dài một hơi rồi đi lại.

- Có gì nói đi, em đang bận.

Anh ta nhìn thấy thái độ của nó chợt cảm thấy đau lòng, nó thậm chí còn không thèm ngồi xuống ghế, chỉ đứng đó băng lãnh thốt ra một câu hỏi như thế, vẻ mặt lại không mấy vui vẻ, như miễn cưỡng đến nơi này để gặp mặt, anh ta mỉm cười chua chát, nhìn người con gái bé nhỏ trước mặt, một lần nữa lại cảm thấy đau..

- Em đứng như thế nói chuyện...

- Giờ nói được rồi.

Nó miễn cưỡng kéo ghế ngồi xuống, cắt ngang câu nói của anh ta, anh ta nhìn thấy thế cũng cảm thấy thật buồn cười, buồn cười cho chính bản thân mình, trước giờ chưa có ai dám làm vậy với anh ta, nó là người đầu tiên, nhưng như vậy cũng còn tốt, còn hơn nó không thèm đoái hoài gì đến, như thế mới thật sự đáng sợ.

- Tuyết Nhi, anh biết em không có tình cảm gì với anh nhưng...

- Anh em..không thể nói không có tình cảm

- Em không thể cho anh một cơ hội hay sao?

- Em đã cho anh một cơ hội, nhưng anh đã đánh mất nó, anh đã nói dối em...về mọi chuyện! – Nó lạnh lùng đáp

Anh ta cười nhạt, đúng là nó đã cho anh ta một cơ hội nhưng anh ta không phải là người đánh mất mà là do hấn! Từ cái ngày xuất hiện, hấn đã cướp hết tất cả của anh ta, tình yêu, sự ngưỡng mộ và cả cơ hội khiến nó thay đổi, tất cả, tất cả mọi thứ. Bây giờ anh ta trở nên như bây giờ đều là do hấn, cho nên chuyện lần này không thể trách anh ta tàn nhẫn, mà là trách hấn không tự lượng sức mình mà đi tranh giành, là do bản thân tự chuốc lấy, đừng đổ thừa cho bất kì ai.

- Em có từng nghĩ..nếu như hấn ta làm chuyện có lỗi với em, em sẽ như thế nào?

- Tùy vào trường hợp, gieo nhân nào gặt quả đó. – Nó băng lãnh đáp, anh ta cũng vì câu hỏi đó mà thẳm cười, như thế thì chuyện này dễ giải quyết rồi nhỉ?

- Em còn việc bận, đi trước nhé.

Nó đứng dậy trao cho người đối diện một ánh nhìn “triu mến” và nụ cười bí ẩn rồi quay lưng đi khỏi, mặc dù anh ta hơi khó hiểu về hành động của nó nhưng sau đó cũng gạt phăng đi hết, bây giờ chỉ cần xem kịch bản khi lên thành phim của đạo diễn như anh có thật sự như mong đợi hay không. Còn nó thì cứ thế mà đi khỏi quán cà phê bên trong khách sạn, những bước chân đang đi nhanh bỗng dừng lại, nó lấy điện thoại ra xem, là hấn gửi tin nhắn cho nó, nội dung tin nhắn chỉ vồn vện vài chữ : “Gặp anh ở khách sạn (A), phòng 208”. Nó đứng nhủu mày suy nghĩ một hồi, nó đang ở trong khách sạn hấn báo, chẳng lẽ hấn biết nó đến đây? Không thể nào, làm sao hấn biết được chứ, vậy chẳng lẽ là trùng hợp? Mà..hấn làm gì trong đây chứ? Chìm đắm trong những dấu chấm hỏi trên, nó lại di chuyển vào trong thang máy, bấm nút chọn tầng, nó yên vị đứng đó mà không ngừng suy nghĩ về những vấn đề đó, tại sao nhỉ?

Ting... Cửa thang máy mở, nó bước ra rồi bắt đầu đi kiểm phòng. 201, 203, 204, 205, 206, 207, 208, đây rồi! Nó định đưa tay lên gõ cửa nhưng lại nghe thấy giọng nói chuyện ở bên trong, một nam một nữ, nam thì chắc chắn là hấn, còn nữ là ai nhỉ, nghe giọng hơi quen, nó lại chìm trong suy nghĩ một lần nữa, bàn tay vô thức gõ lấy cửa phòng làm nó giật thót tim, ngày hôm nay nó cảm thấy không ổn về mọi thứ, trong người cứ bức bối, không lẽ vì thế mà cả hành động cũng không kiểm soát được? Nó lắc lắc đầu cho tỉnh táo, theo sau hành động đó của nó cửa phòng cũng hé mở, người đang đứng trước mặt nó không ai khác chính là...nhỏ!

- Phương Thy/Tuyết Nhi? – Nó và nhỏ mắt đối mắt nhìn nhau ngỡ ngàng, cả hai đều tự hỏi lòng vì sao người kia lại có mặt ở nơi này, nhỏ lại còn ăn mặc như thế này, chiếc váy ngủ ngắn cùng với cổ áo khoét sâu làm nó cảm thấy nhức mắt.

- Tuyết Nhi??

Hấn nghe thấy giọng nó, đồng thời cũng nghe thấy tên nó được thốt ra từ miệng nhỏ liền đứng dậy đi lại, nó đưa mắt sang nhìn nam nhân đứng sau lưng nhỏ cũng đang sốc như mình hiện tại mà không để ý rằng người kia đã di chuyển vào trong phòng, an phận ngồi trên chiếc giường trắng kia. Nó không phải là đang sốc vì thấy cả hai ở cùng nhau chung một phòng, mà là nó sốc khi nhìn thấy hấn ăn mặc không chỉnh tề như thế, hiện giờ hấn đang không mặc áo, trên người còn có vài vết son môi, dây nịt thì chưa thắt lại, cả hai người họ ăn mặc thế này..thì còn có thể là chuyện gì chứ.

- Thiên Vũ, em không ngờ anh lại làm nhanh như thế, mới đây đã muốn công khai chuyện này?

Giọng nhỏ từ bên trong truyền tới tai cả hai, nó cố gắng kìm nén không cho nước mắt tuôn rơi, chậm chậm bước vào phòng, ánh mắt nó đảo xung quanh rồi dừng lại tại chiếc giường trắng kia, gra giường gối và cả mền đều nhăn nhúm, chắc chắn là hai người họ đã đụng qua, nó tiến về phía nhỏ, bàn tay run run chậm rãi cầm lấy cái mền trắng tinh khôi, nó hít sâu một hơi rồi kéo phăng cái mền xuống sàn, trước mắt nó là cái gì đây, mọi thứ hiện giờ đều là sự thật sao? Nó nắm chặt hai bàn tay lại, những giọt nước mắt nó cố gắng kìm nén đã lăn trên đôi má hồng hào, nó đang tự hỏi bản thân mình đã làm gì sai mà ông Trời lại đối xử với nó như thế, chẳng lẽ cuộc đời của nó chỉ là như thế này sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Lu Và Chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Nốt Nhạc Thứ Bốn Mươi

Nốt nhạc thứ bốn mươi

Giật phăng cái mền xuống sàn nhà, nó như sụp đổ hoàn toàn, vết đỏ trên gra giường đã chứng minh tất cả những gì bọn họ làm ở trong căn phòng này. Nước mắt nó rơi không ngừng, càng cố gắng kìm chế lại càng rơi nhiều hơn, hấn chậm chậm đi lại, đưa bàn tay run run của đặt lên vai nó nhưng lại bị nó hất ra và tát một cái rõ đau, mạnh đến nỗi năm ngón tay của nó cũng in hằn trên má hấn.

- Lục Tuyết Nhi, đừng quá đáng! Cô có quyền gì tát anh ấy, tư cách gì chứ?

Nhỏ khi thấy hấn ăn một cái tát từ nó liền nóng vội đứng lên quát to, trừng mắt nhìn đũa con gái trước mặt nhưng gương mặt hung dữ đó kéo dài không được bao lâu khi nhỏ lại nhận được cái nhìn sắc như dao từ phía nó, như chột dạ, nhỏ thu tất cả lại, liếc sang nơi khác tránh. Riêng hấn, dường như hấn cảm nhận được điều gì đó từ trong đôi mắt ngấn nước, ánh mắt này không hề giống như lúc ông Trần bị bắn, ánh mắt này lại như đang cảm thấy có lỗi, đang muốn xin lỗi hấn, nhưng... tại sao?

- Thiên Vũ, nếu anh đã muốn ở bên cô ta cứ việc nói với em, tại sao anh lại phải làm như thế? Tại sao lại nhắn tin cho em? Tại sao còn đến thăm em? Anh có phải thấy em như thế cảm thấy vui lắm không? – Nó vừa nói vừa khóc

- Anh nhắn tin cho em? Lúc nào chứ? Anh.. – Hấn ngây ngốc giải thích, bản thân cũng chẳng biết cái quái gì đang xảy ra

- Đừng nói dối nữa, em biết hết tất cả mà, anh không cần nói nữa. Hóa ra mục đích anh nhắn tin cho em là muốn em như thế này, giờ được rồi đó, anh vui không?

Nó và hấn cứ đứng nhìn nhau như thế, cả hai đều mang trong mình cảm giác có lỗi nhưng trong mắt nó lại có một phần như muốn xé xác hấn ra thành trăm mảnh, hấn bỗng rùng mình một cái, chưa kịp mở lời giải thích lại bị nhỏ chen ngang vào.

- Lục Tuyết Nhi, cô cũng nhìn thấy rồi đó, tôi đã là người của anh ấy, có thể sau này sẽ trở thành một gia đình hạnh phúc, cho nên tôi mong cô tránh xa anh ấy ra, nghe rõ chưa?! – Nhỏ cố ý nhấn mạnh từng chữ, trên môi ngự trị nụ cười thỏa mãn

Nó nghe hết tất cả những gì nhỏ nói, cũng hiểu hết tất cả những lời đó, thì ra lại là như thế, nó tự cười bản thân mình quá ngu ngốc lại đi tin vào mọi thứ mà không chịu nghe những người xung quanh mình khuyên bảo, bây giờ nhận lấy hậu quả này cũng đáng, chẳng có gì hối tiếc vào giờ phút này nữa. Nó lau hết nước mắt rồi bỏ đi không chịu nghe hấn giải thích gì, nhưng sau những giọt nước mắt đó lại là một nụ cười, một nụ cười chua chát..

Cô gái mà nó nhắn tin báo đến đây từ nãy giờ trốn dưới bàn đầy thức ăn của nhân viên gần đó, mọi chuyện diễn ra trong phòng cô đều nghe và thấy tất cả, bọn họ cũng thật là, chuyện như thế mà không chịu đóng cửa lại nói chuyện, may là xung quanh ngoài cô đang trong bóng tối thì mọi người đều đang trong phòng, nếu không có đèn mười cái lỗ cũng chui xuống không được. Thấy nó chạy từ trong phòng ra ngoài, cô liền chui ra, vô ý đụng đầu vào bàn tạo ra âm thanh đặc biệt lớn, nó lớn đến nỗi khiến nhỏ từ trong phòng đi ra ngoài xem xét xung quanh, chắc chắn rằng không có ai mới đi vào lại, cũng may nhờ bản năng nhanh nhẹn mà thoát được một kiếp nạn đại lớn, nếu để con nhỏ đó thấy chắc chắn gặp họa, từ bên trong gầm bàn đầy, cô thờ dài xoa dịu trái tim nhỏ bé của mình rồi tiếp tục ở yên trong đó theo dõi diễn biến xung quanh.

- Sao cô dám!!

- Sao cô dám hả? Anh bây giờ còn dám nói như thế với em, em còn chưa bắt anh chịu trách nhiệm về em anh còn dám to tiếng, bản thân em là một đứa con gái, mất đi... ời thật là, anh nói em sau này làm sao lấy chồng? Với lại chuyện này anh là người bắt đầu trước, không phải em – Nhỏ nhăn nhó ngồi phịch xuống giường

- Mặc xác cô!!

Hấn vội lấy chiếc áo sơ mi trên bàn rồi bỏ đi không thèm đoái hoài gì đến người con gái bên trong căn phòng đó, nhỏ điên tiết hét lên rồi quăng hết tất cả đồ đạc trong phòng mà không hề hay biết đang có người thầm cười trộm bên ngoài, những lời nói lúc nãy của bọn họ cô đẩy đều ghi hình lại rất rõ ràng,

hình ảnh và âm thanh đều rất tốt, thật ra thì cuộc đối thoại này rất là “sinh động”, không ngán ngủ như thế này đâu, cô nhất định sẽ lưu giữ đoạn băng này cẩn thận, nhất định phải sao ra thêm vài bản, lỡ như mất đoạn này còn có cái khác, ha ha ha ha, thật thông minh. Cô gái đó chui ra từ cái bàn đấy, nhẹ nhàng rút lui khỏi hiện trường rồi bắt taxi về, không một ai nghi ngờ gì đến, cũng chẳng ai biết được cô từ đâu tới.

[...]

Khánh Du, vợ chồng Tuấn Tuệ đứng ngoài cửa phòng nhìn cái chăn đang phồng lên xẹp xuống theo dịp thở của chủ nhân, cả ba người đồng loạt thở dài chán nản, khi nào họ mới thấy một Tuyết Nhi yêu đời, dễ thương đây chứ, những chuyện này khi nào mới kết thúc đây. Ding...dong... Tiếng chuông cửa vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của bọn họ, cả ba đồng loạt di chuyển xuống nhà thì phát hiện ngay trong phòng khách đang có hai con người đứng đó nhìn họ, trên tay đứa con gái còn đang cầm một phong bì gì đó.

- Khánh Thư, Thiên Vũ, chị chỉ mới nghe tiếng chuông, vậy mà hai đứa lại ở đây rồi, bộ hai đứa có phép thuật à? – Tú Tuệ ngây ngô hỏi

- Phép thuật gì ở đây chị ơi, mà Tuyết Nhi đâu ạ? Chưa về sao?

Cô ngồi phịch xuống ghế, quảng phong bì lên trên bàn rồi rót nước uống, đảo mắt nhìn xung quanh không thấy nó đâu liền hỏi, bộ trong thời gian cô đi chơi nó vẫn chưa về sao?

- Con bé lại biến thành kén bướm rồi. – Minh Tuấn ngáp dài ngáp ngắn, lắc lắc đầu đáp

Mọi người trừ hân ra đều thở dài, không một ai chú ý gì tới phong bì nằm lẩn lóc trên bàn, nói đúng hơn là cái phong bì đó vốn dĩ không lọt vào mắt của bọn họ, mà thứ lọt vào mắt bọn họ chính là thái độ đáng nghi ngờ của hân, từ này giờ không nói một tiếng nào, cũng không lên phòng gặp nó, đừng nói là...cãi nhau.

- Thiên Vũ, em làm sao vậy? Tuyết Nhi ở trên phòng, em không lên gặp nó sao?

- Em...

- Khánh Thư, phong bì đó của ai?

Nó đứng ngay cầu thang từ lúc nào không ai hay biết, bất ngờ lên tiếng khiến ai cũng giật nảy mình, không phải vì bất ngờ, mà là vì giọng nói và gương mặt của nó bây giờ, lạnh lùng hơn lúc này, băng lãnh hơn lúc này, giọng nói thậm chí còn có một chút bức bối, phần nộ.

- Phong bì? À lúc này có người đưa cho chị, chụp lấy.

Cô vợ lấy phong bì trên bàn, một phát quăng về phía nó, thuận lợi rơi vào tay của chủ nhân, nó mở tờ phong bì ra, bên trong đó có vài bức ảnh, nó lôi chúng ra xem, cười khẩy một cái rồi quăng tất cả lên trời. Đồng hình đó là những hình ảnh ôm ấp, thân mật của bọn họ bên trong căn phòng lúc này, cũng nhanh thật, chưa bao lâu đã gửi chúng đến nhà, giống như có một sự chuẩn bị trước? Những tấm ảnh đó tung bay trong gió rồi nhẹ nhàng rơi xuống sàn nhà, mọi người theo đó mà nhặt từng tấm một lên mà không ai để ý gương mặt của hân đang tối sầm lại, thì ra đây là cái bấy được dàn dựng từ trước, là hân tự chui đầu vào rọ. rước họa vào thân, tính đến nay thì đã là hai lần bị bọn họ chơi khăm, đúng là hèn hạ!

- Thiên Vũ, anh nói đây là thứ gì? Sao anh dám ôm ấp cô ta trong khi đang quen với Tuyết Nhi chứ hả?!!

Khánh Du nổi giận ném sấp hình vào mặt hân, Khánh Thư ngay lúc đó liền nhặt lại chúng, xếp ngay ngắn lại rồi đặt lên bàn, bản thân cô cũng đang nổi cáu vì cô là đang đứng cạnh hân, chỉ cách nhau có vài chục centimet, mà con người kia lại quăng đồng hình đó mạnh bạo như thế, chúng nó lần lượt bay thẳng vào mặt cô, đau chết đi được.

- Những tấm hình này..vậy em đi là vì con nhỏ đó sao? Đi làm chuyện này sao? – Tú Tuệ tức giận hỏi

- Không, em...

- Thiên Vũ, em phải biết rằng Tuyết Nhi nó mới trải qua một cú sốc, vẫn chưa nguôi em lại làm thế với nó, em rốt cuộc là yêu nó như thế nào? Cái em mang tới cho con bé bây giờ là đau khổ, không phải sự an ủi, yêu thương, em hiểu không?

- Nếu đã không làm được điều đó thì tốt nhất anh nên tránh xa cô ấy ra, đừng khiến cho cô ấy đau khổ thêm nữa.

Trong thời gian bọn họ cãi qua cãi lại, nói tới nói lui, đồn hân tới tập thì nó đã sớm nhốt mình ở trong phòng suy tính mọi chuyện, tối nay nó sẽ làm một chuyến “tẩu thoát” và di chuyển đến sân bay trong thời gian quy định mà không ai có thể ngờ đến, dù sao thì trong lúc có Khánh Thư trong phòng nó đã xem thử chuyến bay vào lúc chín giờ tối và có nhân nút đặt, nhưng sau khi cô đi thì nó đã nhanh chóng hủy và đặt chuyến lúc mười hai giờ tối, trễ hơn tận ba tiếng đồng hồ, cho nên nếu Khánh Thư thấy nó ngủ như chết đến tận mười một giờ chưa đi thì cô ấy sẽ nghĩ rằng: “À có khi nào chị ấy đã đổi ý rồi không?” và sau đó cô sẽ mệt nên ngủ say mất, sau đó nó sẽ có đủ thời gian để “tẩu thoát”, phần trăm thành công vụ này chắc chắn là 99%, đúng thế!! Nó tự nấn ním cười xoa đầu mình rồi giả ngơ treo lên giường trằm mền ngủ lấy sức, đợi đến sân bay mà mệt lử thì tiêu mất. Trong khi ở đây yên bình không một tiếng động thì bên dưới đang rất căng thẳng và tràn ngập sự tức giận. Tú Tuệ mặt mày nhăn nhó cau có ngồi trên ghế sofa không thèm đếm xỉa gì hân, cô là đang rất tức giận, còn Khánh Du thì đã đâm cho hân một phát thấu xương và trên mặt hân đang có vết bầm tím rõ rệt, có một chút máu ở khóe miệng, Khánh Thư và Minh Tuấn thì chỉ đứng đó đưa mắt nhìn nhau rồi lại vòng qua hân, đảo sang hai người kia, bản thân hai người cũng chẳng dám lên tiếng bênh vực vì sự thật trước mắt đang rành rành đó, bằng chứng cũng có, lần này hân khó thoát nạn rồi đây.

- Không khí căng thẳng quá... Thiên Vũ, em nói gì đi. – Minh Tuấn dè dặt lên tiếng, nháy nháy mắt ra hiệu với Khánh Thư

- Nói gì? Có gì để nói? Không có, một lời biện minh cũng không có, cũng may con bé chỉ mới nhìn thấy những tấm hình này thôi, nếu trực tiếp nhìn thấy bọn họ ở chung thì chắc nó sẽ điên lên mất. – Tú Tuệ tức giận nói, liếc hần muốn cháy da lưng

- Những thứ cần thấy...đều thấy hết rồi!

Nó từ trên phòng bước xuống, sờ dĩ như thế là vì..họ thật sự quá ồn, nó cần không gian yên tĩnh, dù sao đây cũng chẳng phải là cái chợ, tập hợp ở đây rồi cãi cò về chuyện này, nó không muốn nghe nữa, nhìn thấy như thế đã là quá đủ rồi, nó thật sự không muốn như thế nữa, tim rất là đau đấy. Cho nên đích thân nó sẽ giải quyết chuyện này nhanh nhất có thể, một là tạm thời, hai là dứt điểm!

- Tuyết Nhi, em nói thế là sao?

- Em nói là..chuyện của Thiên Vũ và Phương Thy, em đã thấy hết tất cả, nên em đã ra quyết định. ....

Bầu không gian vì câu nói úp mở của nó mà trở nên đáng sợ trông thấy, khuôn mặt ai cũng có một chút gì đó tò mò, nhưng chắc chắn rằng không ai biết rằng khó khăn lắm nó mới đưa ra quyết định như thế này, ngay cả nó cũng không muốn nhưng mà đến nước này thì không ra quyết định là không được.

- Quyết định của em chắc chắn sẽ khiến vài người thất vọng và vui mừng, cho nên em đã suy nghĩ rất kỹ, quyết định này của em chính là...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Lu Và Chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Nốt Nhạc Thứ Bốn Mười Một

Nốt nhạc thứ bốn mươi một

- Không khí căng thẳng quá... Thiên Vũ, em nói gì đi. – Minh Tuấn dè dặt lên tiếng, nháy nháy mắt ra hiệu với Khánh Thu

- Nói gì? Có gì để nói? Không có, một lời biện minh cũng không có, cũng may con bé chỉ mới nhìn thấy những tấm hình này thôi, nếu trực tiếp nhìn thấy bọn họ ở chung thì chắc nó sẽ điên lên mất. – Tú Tuệ tức giận nói, liếc hần muốn cháy da lưng

- Những thứ cần thấy...đều thấy hết rồi!

Nó từ trên phòng bước xuống, sờ dĩ như thế là vì..họ thật sự quá ồn, nó cần không gian yên tĩnh, dù sao đây cũng chẳng phải là cái chợ, tập hợp ở đây rồi cãi cò về chuyện này, nó không muốn nghe nữa, nhìn thấy như thế đã là quá đủ rồi, nó thật sự không muốn như thế nữa, tim rất là đau đấy. Cho nên đích thân nó sẽ giải quyết chuyện này nhanh nhất có thể, một là tạm thời, hai là dứt điểm!

- Tuyết Nhi, em nói thế là sao?

- Em nói là..chuyện của Thiên Vũ và Phương Thy, em đã thấy hết tất cả, nên em đã ra quyết định. ....

Bầu không gian vì câu nói úp mở của nó mà trở nên đáng sợ trông thấy, khuôn mặt ai cũng có một chút gì đó tò mò, nhưng chắc chắn rằng không ai biết rằng khó khăn lắm nó mới đưa ra quyết định như thế này, ngay cả nó cũng không muốn nhưng mà đến nước này thì không ra quyết định là không được.

- Quyết định của em chắc chắn sẽ khiến vài người thất vọng và vui mừng, cho nên em đã suy nghĩ rất kỹ, quyết định này của em chính là...em.em sẽ.....em sẽ thực hiện hôn ước giữa em và Minh Lâm

Mọi người đứng chôn chân tại đó, lúc ban đầu khi nghe nó thực hiện hôn ước còn tưởng rằng nó sẽ giữ lời hứa là sẽ lấy hần, nhưng sau khi nghe thấy năm chữ “giữa em và Minh Lâm” thì mọi người cũng đủ hiểu, thái độ và biểu cảm hiện tại của nó hoàn toàn lạnh lùng nhưng cũng có một phần tức giận, nó quyết định như thế cũng không gọi là sai, giữa hai người con trai, một người luôn tìm cách khiến cho mình yêu họ, người còn lại mình rất tin tưởng lại phản bội mình một cách không ngờ, nếu như để người khác chọn, hần là cũng chọn người đầu tiên.

- Hôn..ước...em và Minh Lâm. .... Tuyết Nhi, em hãy nghe anh giải thích, anh không đến đó, anh..cô ta..Hoàng Phương Thy, cô ta nhắn tin gọi anh đến đó, cô ta nói nếu anh đến sẽ thật sự hủy hôn ước, anh...

Hần sốc đến mức không thể nói cho tròn câu, những giọt nước mắt đang chậm chậm lăn dài trên má, đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy hần khóc, mặc dù nó cũng rất đau nhưng không thể làm gì hơn, bây giờ nó không thể chấm dứt mọi chuyện, nhưng nó chắc chắn rằng khi nó quay trở về Việt Nam, chính nó sẽ chấm dứt tất cả! Hần lau hết những giọt nước mắt đó rồi chạy ra khỏi đây, chính hần cũng không biết ở nơi đây cũng đang có một người con gái đang khóc vì hần..

[...]

- Tuyết Nhi, ăn chút gì đi, mấy ngày nay chị đã ăn gì đâu, cháo em nấu chị cũng chẳng ăn còn gì.

Khánh Thư đứng trước giường, trên tay bưng khay thức ăn gọi nó nhưng đều vô vọng, từ lúc lên đến phòng nó chỉ nằm lì trên giường, mặc dù là nhắm mắt nhưng ai ai cũng biết là nó không hề ngủ, vẫn còn nghe họ nói chuyện, sau chuyện lúc nãy, hẳn là nó rất đau lòng. Khánh Thư thờ dãi đặt khay đồ ăn trên bàn rồi đi xuống lầu, tiếng cánh cửa đóng lại vang lên, nó mở mắt xoay người sang nhìn xung quanh, Khánh Thư thật sự đã xuống lầu, nó mệt mỏi ngồi dậy với tay lấy khay thức ăn, cầm tô cháo đầy ụ mà cô chuẩn bị lúc nãy mau chóng ăn hết rồi quay trở về trạng thái của mình. Thật ra nó không giận gì hẳn, chỉ là nó cảm thấy đau lòng vì nhỏ, tại sao chứ? Tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy..?

Khánh Thư an toàn xuống phòng khách trong tình trạng không có chút sức sống nào, cô để thân thể nhỏ nhắn của mình tự do “rớt” xuống ghế sofa, đảo mắt nhìn xung quanh một hồi lại cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó, sao phòng khách lại mất hết một người nhỉ? Cô ở đây, Tú Tuệ cũng ở đây, tên cả chón cũng ở đây, vậy..còn Minh Tuấn, anh ấy chạy đi đâu mất rồi??

- Minh Tuấn đâu rồi ạ?

- Công ty có việc cho nên anh ấy phải về.

Tú Tuệ vừa trả lời xong, điện thoại của Khánh Thư liền sáng lên, là tin nhắn của “người ấy”, cô nhanh chóng mở ra xem nội dung, chỉ vừa đọc vài chữ đầu cô đã hiểu ra một chuyện rất quan trọng, không kìm chế được mà cảm thán một câu khiến cho hai người đang có mặt ở đây không tránh khỏi sự thắc mắc, Khánh Thư hoàn toàn không để ý gì đến hai người kia, trực tiếp bỏ đẹp họ mà cứ cắm cúi vào điện thoại bấm bấm gõ gõ.

- Khánh Thư, em nói Tuyết Nhi đặt vé vào lúc chín giờ tối sao? – Tú Tuệ lo lắng hỏi

- Vâng, chính mắt em đã thấy chị ấy bấm nút đặt, nó còn hiện lên dòng “Đặt vé thành công” mà. – Cô vừa chăm chú vào điện thoại vừa đáp

- Vậy tối nay tôi/chị ngủ lại đây!

Khánh Du cùng Tú Tuệ đồng thanh khiến cô bất ngờ, thật sự thì Tú Tuệ ngủ lại thì còn được chứ cái tên này mà ngủ lại cũng có hơi, dù sao cũng là con trai, chẳng lẽ chui vô phòng con gái ngủ, hay ngủ ngoài sofa à? Không đâu, chắc chắn hai bác không cho anh ta ngủ ngoài sofa đâu.

- Tôi sẽ ngủ ngoài phòng, như thế thì Tuyết Nhi có mở cửa phòng thì chắc chắn sẽ đụng đến tôi, tôi sẽ tóm được cô ấy.

- Nhi có mở cửa phòng thì chắc chắn sẽ đụng đến tôi, tôi sẽ tóm được cô ấy. Ha ha, mắc cười thật, tôi mà để chị ấy đi anh có biết cũng chẳng làm được gì, xì. – Cô lăm lăm trong miệng, hai người ngồi kế bên chữ nghe chữ không, cũng chẳng biết cô đang nói cái giống đất gì

- Cô..vừa nói gì? – Khánh Du cau mày nghi ngờ, bản thân cũng đang nghĩ có khi nào cô gái này là tiếp viện giúp nó rời khỏi đây hay không

- Nói cái đầu anh bị chạm mạch đấy, đồ con bò, hừ!

Cô nói xong rồi chạy nhanh ra ngoài sân ngồi, tránh càng nói lại sinh ra cãi nhau thì phiền, cô đây cũng chả muốn cãi bây giờ, mà cho dù có cãi thật thì chắc chắn cô sẽ người thua thê thảm dưới tay của tên con bò đó, ngu gì chịu thiệt. Bên trong phòng khách, sau khi cô vừa chạy đi Khánh Du liền bàn bạc với Tú Tuệ, từ nãy giờ anh vẫn bán tín bán nghi, nếu cô ở lại đây anh chắc chắn sẽ không nói, sợ rằng cô sẽ đi nói lại với nó thì tạch bà nó.

- Tú Tuệ, chúng ta làm sao cản được Tuyết Nhi?

- Chị cũng không biết, thử hỏi Khánh..

-Em không tin tưởng cô ta, lẽ cô ta đi nói lại với Tuyết Nhi..chúng ta hoàn toàn thất bại.

Tú Tuệ thờ dãi thườn thọt lo lắng, bây giờ cô thật sự rất rối rắm, cô không sợ nó bỏ đi, cô chỉ sợ không thể tìm được tung tích nó ở đâu nơi nước Mỹ rộng lớn đó, với lại một người thông minh nhiều cách như nó nếu biết được mọi người đang tìm mình thì chắc chắn sẽ chuyển sang nơi khác hẻo lánh hơn, đến lúc đó có tìm cũng chưa chắc thấy. Thật là ông đầu..

[...]

Bầu trời mới đây còn sáng, chớp mắt cái đã sụp tối, mọi người đều có mặt đầy đủ tại phòng khách, những người thân quen bám dai dẳng từ sáng đến giờ và ông bà Lục, mọi người vẫn là đang bàn bạc về vấn đề đi hay không đi của nó, ai ai cũng rất nhiệt tình góp ý, chỉ riêng Khánh Thư và Minh Tuấn đang thảm ngáp dãi ngáp ngắn, bọn họ thật sự đã mệt rồi, chuyện này có gì quan trọng đến mức đó hay sao, chỉ là nó đến Mỹ học thôi mà, cùng lắm là không biết nó ở phương trời nào, nhưng không phải chỉ cần tra tên nó trong trường là được rồi sao, trường thiết kế thời trang tại Mỹ cũng không nhiều lắm, vẫn có thể tìm mà, cái này là làm quá vấn đề lên đây, biết thế ngay từ đầu Khánh Thư cô đã không nói với họ chuyện này, phiền chết mất!

- Cứ như vậy đi, Khánh Thư và Tú Tuệ hãy ngủ trong phòng con bé, Khánh Du, con chịu khó ngủ ở ngoài cửa phòng, Minh Tuấn, con lắp camera giúp bác, còn Hương, cắt hết tất cả chìa khóa cửa nhà lại, không được để ở ngoài. Rõ chưa?! – Ông Lục nói

- Vâng!

Nó đứng trên cầu thang nghe hết tất cả, phì cười lắc đầu một cái, bọn họ sử dụng trò này với nó thật sự quá tầm thường rồi, camera nữa cơ đấy, thiếu gì cách che khuất tầm nhìn của chúng, nếu như không có cách thì bọn ăn trộm làm cách nào thu dọn đồng đồ giá trị chứ. Nó nhún vai rồi trở vào trong

phòng trong im lặng, không một ai biết nó đứng ở trên lầu từ khi bắt đầu buổi nói chuyện, thiết nghĩ sau này nếu nó có muốn đổi nghề thì chắc chắn nên chuyển sang gián điệp cấp cao, bảo đảm được trọng dụng, biết sao giờ, bản thân nó giống y như ma, thỉnh linh xuất hiện, đột nhiên biến mất, đi đứng không một tiếng động, rõ là ma còn gì.

Sau khi đợi Minh Tuấn lắp camera hoàn tất, mọi người mới tiến vào bàn ăn dùng bữa tối dưới ánh đèn. . .nhà, còn nó thì vẫn nằm một đống trên phòng, cây kim giờ một mối lếch không nổi, đợi chín giờ trôi qua mà tưởng như cả thế kỉ. Cuối cùng cũng đến thời điểm này, mười ba cái đồng hồ đang hiện diện trong nhà cuối cùng cũng đồng loạt nhảy sang con số mới, thật nhẹ nhõm, nhưng chuyện phía trước còn phải lo, trước mắt là cần được nó tính gì rồi tính. Nó mở cửa phòng bước xuống dưới trong trạng thái bình thường nhất, còn những người nhìn nó đang ở trạng thái kì lạ nhất, nó không để ý đến họ mà “lướt nhẹ” như lông hồng vào trong bếp tu hết chai nước suối rồi lại trở lên phòng, nó đi đến đâu mọi người nhìn theo đến đấy, đợi nó khuất bóng rồi mới làm việc của mình, Khánh Thu ngồi đó ngáp dài ngáp ngắn mắt mở không lên dựa dẫm vào người Tú Tuệ, nguyên ngày hôm nay cô thật sự rất vất vả, nhưng chuyện này chỉ e bây giờ không thể nào nói được, đành nhẫn nhịn vậy. Thời gian trôi qua chậm chậm, tất cả dần thấm mệt vì canh chừng nó, dần dần đều di chuyển đến chỗ ngủ của mình cho xong, vừa nghỉ ngơi lại vừa canh chừng nó, vện cả đôi đường, riêng về Minh Tuấn, anh đã ngủ mất đất trên ghế sofa.

Chín giờ ba mươi. . . Tú Tuệ, Khánh Thu, Khánh Du đều thức nhìn nó ngủ.

Mười giờ. . . Tú Tuệ, Khánh Thu, Khánh Du bắt đầu nghi ngờ.

Mười giờ ba mươi. . . Cả ba người bắt đầu nằm xuống nhưng vẫn nhìn nó.

Mười một giờ. . . Chính thức bị con buồn ngủ quật ngã!!!

Thời gian cứ thế mà trôi qua, mười một giờ ba mươi, mười hai giờ đúng, mọi chuyện dường như rất yên bình, không một tiếng động nào phát ra ngoài tiếng nước chảy. . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Iu Và Chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Nốt Nhạc Thứ Bốn Mười Hai

Nốt nhạc thứ bốn mươi hai

Chín giờ ba mươi. . . Tú Tuệ, Khánh Thu, Khánh Du đều thức nhìn nó ngủ.

Mười giờ. . . Tú Tuệ, Khánh Thu, Khánh Du bắt đầu nghi ngờ.

Mười giờ ba mươi. . . Cả ba người bắt đầu nằm xuống nhưng vẫn nhìn nó.

Mười một giờ. . . Chính thức bị con buồn ngủ quật ngã!!!

Thời gian cứ thế mà trôi qua, mười một giờ ba mươi, mười hai giờ đúng, mọi chuyện dường như rất yên bình, không một tiếng động nào phát ra ngoài tiếng nước chảy. . .

[...]

Rầm. . .rầm. . .rầm!!!!

- Mối sáng sớm đã ồn như cái chợ.

- Cái gì rớt vậy??

Minh Tuấn nằm trên sofa ở phòng khách, vì ngủ quá say mà lăn xuống ghế đập đầu vào bàn, cú va chạm khá mạnh giữa hai bên nên chiếc bàn đáng thương đã bị xô dịch sang một bên, ba con người ở trên lầu cũng vì thế mà đồng loạt bật dậy mơ màng nhìn xung quanh, ra là có người té “giường”, nằm thế nào mà té cũng thật là quá tài năng, cái ghế nó rõ là to, Minh Tuấn cũng chẳng phải là chàng béo, kiểu này nằm ngủ hẳn là lơ mơ về vợ nên té đụng đầu đây. Khánh Du lắc đầu thờ dài rồi mở cửa vào phòng, mọi thứ anh nhìn thấy đều mơ mơ hồ hồ, lại cảm thấy có gì đó không đúng nhưng bản thân chẳng biết không đúng chỗ nào, vô thức đi về phía giường ngủ nằm bẹp kề bên Khánh Thu, về phía Khánh Thu, cô cảm thấy có thứ gì đó từ trên trời rơi xuống bên cạnh mình một cái mạnh, dụi dụi mắt nhìn qua liền thấy “vật thể lạ” bên cạnh mình, không phải là con gái, mà là con trai.

- Tên biến thái, cút xéo khỏi giường mau lên!!!!!! Đồ biến thái, dê xồm, xấu xa, lợi dụng, cút mau!!!!!!!!!!!!

Cô bất chấp tất cả, dùng những thứ xung quanh mình ném vào Khánh Du, Minh Tuấn ở dưới lầu nghe được tiếng la thát thanh trên phòng nó liền ba chân

bốn cẳng chạy lên xem, vừa mở cửa ra đã được cô gái trẻ ưu ái tặng ngay một cái gối vào mặt, anh bình tĩnh nhìn xung quanh xem xét tất cả liền cảm thấy có cái gì đó không đúng, tối hôm qua có bốn người lên đây, Khánh Du, Tú Tuệ, nó và Khánh Thu, mà Khánh Du thì đang nằm bên phía giường nó, Tú Tuệ thì yên vị tại chỗ của mình, đứa con gái kia thì đang “lên con” hành hạ người bên cạnh, vòng đi tính lại cũng chỉ có ba người?? Vậy còn chủ nhân căn phòng này chạy đâu mất rồi??

- Tuyết Nhi đâu rồi? – Minh Tuấn lên tiếng hỏi, đột nhiên mọi thứ im bật đi, bao nhiêu con mắt đang ở trong đó đều hướng vào anh

- Tuyết Nhi chạy đâu rồi? Lục Tuyết Nhi!!! – Anh nhấn mạnh từng chữ

- Lục Tuyết Nhi? Em ấy..chắc trong phòng tắm? – Tú Tuệ như không chắc chắn với câu trả lời của mình, nửa đáp trả nửa hỏi lại

- Tuyết Nhi đi rồi, thư chị ấy để lại..ở đây này, trong phòng tắm

Khánh Thu cầm bức thư trên tay, run run nói, mọi người vì câu nói đó liền nhào về phía cô giựt lấy bức thư mỏng manh đó, nội dung bên trong chủ yếu là bảo tất cả đừng lo lắng, đừng đi tìm nó về, sau khi học hết khóa thiết kế bên Mỹ nó nhất định sẽ quay về, và cũng đừng cố liên lạc cho nó, nó đã đổi sim rồi. Trong thời gian nó đi, nó chỉ mong rằng mọi người đừng nói những câu khó nghe với hân, nếu có thể tốt nhất đừng gặp mặt nhau, như thế chắc chắn hai bên sẽ không xảy ra cãi vã, và cuối cùng là lời tạm biệt. Tú Tuệ và Khánh Du như khóc không ra nước mắt, đi? Nó đã đi rồi? Lúc nào? Tối qua á? Nhưng rõ là tối hôm qua nó đã ngủ say trên giường qua giờ bay rồi mà, cũng không hề thấy vali hay bất cứ thứ gì khác cả, Khánh Du thì nằm ở ngoài, Tú Tuệ thì ngay cửa sổ, vậy chẳng lẽ nó đào lỗ đi dưới lòng đất sao??

[...]

Tối hôm qua, trước mười hai giờ đêm nửa tiếng. Nó cố mở căng mắt mình ra nhìn xung quanh phòng trong bóng tối rồi nhìn qua khe cửa hở đó nhìn người con trai nằm bên ngoài, hình như tất cả đều ngủ say hết rồi, có lẽ họ thật sự đã thấm mệt, nó định đưa tay gạt cuốn sách trên bàn xuống làm thí nghiệm nho nhỏ nhưng chợt nhớ ra có camera liền nằm im thín thít, hít thở thật sâu rồi trèo khỏi giường như người mơ ngủ, vừa lách vào phòng tắm vừa dụi dụi mắt tỏ vẻ buồn ngủ, lỡ may bên phòng Ba Mẹ nó hay Minh Tuấn chưa ngủ thì tách cả làng, nó ngáp dài ngáp ngắn bật đèn phòng tắm lên rồi mở cửa đi vào, chỉ chừng một vài phút sau tiếng máy lạnh, quạt, hay đèn đóm đều vụt tắt, không chỉ riêng nhà nó mà tất cả những nhà xung quanh đều cúp điện, nó ở bên trong phòng tắm thỏa mãn mỉm cười, xem ra ông Trời cũng giúp nó, cúp điện thì dù cho camera còn hoạt động cũng chẳng có ai theo dõi nó được, nó thậm chí còn có thể tự do chạy nhảy mà không ai phát hiện. Nó mau chóng thay quần áo, nhẹ nhàng lôi cái vali và dây leo núi mà nó đã giấu trong lúc bọn họ bàn bạc ở dưới ra khỏi nơi bí mật, nó cầm sợi dây leo núi lên, gấp đôi lại rồi đặt cố định bên hông trái, sau đó vòng dây qua người làm một vòng khóa trước bụng, lòn xuống dưới hai chân rồi kéo lên hai bên hông, nó cứ tiếp tục làm những bước tiếp theo cho đến khi hoàn thành tất cả để có thể leo xuống dưới, sau đó nó buộc một sợi dây khác vào vali rồi chậm rãi thả xuống bãi cỏ phía dưới, nó lấy bức thư ra đặt trên bồn rửa mặt bên cạnh, hoàn thành! Đến cuối cùng nó cầm đầu sợi dây buộc vào chân bồn tắm rồi chạy lại mở cửa sổ ra, hít thật sâu rồi bình tĩnh trèo khỏi cửa sổ, chậm chậm leo xuống, thật ra thì đây là lần mạo hiểm đầu tiên nó thử, lần đầu tiên leo xuống độ cao thế này, nó thầm nghĩ sau này nếu có xảy ra tình huống gì kinh khủng khiếp thì nó không phải sợ không có cách thoát thân. Nó nhẹ nhàng đặt chân xuống dưới bãi cỏ, tháo hết tất cả dây trên người và vali rồi nhanh chóng “tẩu thoát” khỏi hiện trường, cũng may trong nhà này chỉ có mình nó biết con đường này dẫn đến sân bay nhanh nhất chỉ trong vòng mười lăm phút, nếu không có thể cũng có người canh gác trong phòng tắm mất rồi. Nó vừa đi vừa gọi cho hãng taxi thân quen đến địa chỉ nhưng ngay sau đó lại phải cắt điện thoại, thậm chí cảm thấy một câu, nó thật sự đã bị bắt ngờ làm ngây người, taxi đang ở trước mặt, tuyệt vời!!

[...]

Khánh Thu, Tú Tuệ, Minh Tuấn và Khánh Du ngây ngốc nhìn vào bức thư đó, gương mặt cả bốn người biến sắc, vội lắp camera theo dõi nó làm con khi gì? Tối qua cúp điện đến gần sáng mới có, Minh Tuấn vì đợi có điện mà buồn ngủ quá đã ngủ mất đất, không ngờ kết quả lại thành ra thế này, cái vụ này...đang giỡn nhau à?? Ôi trời...đọc xong bức thư này, nhớ đến tối qua, hai ki ức này cứ như sét đánh ngang bầu trời, rách toạc cả thế giới!!

- Còn ở đây làm gì, đi kiểm con bé đi, mau lên đi. – Tú Tuệ rồi rầm chui tọt vào phòng tắm, theo sau đó là giọng của Minh Tuấn khiến cô dừng chân lại

- Bây giờ con bé cũng chỉ còn vài tiếng là đến nơi rồi, em tìm ở đâu ra? Đợi khi chúng ta đến đó chắc nó cũng tìm được chỗ trú cho mình rồi, muộn màng rồi. Ôi thật là.

- Vậy chúng ta phải làm sao? Để em ấy không liên lạc với chúng ta? Lưu lạc nơi đất Mỹ xa lạ...

- Cô ấy còn có ông nội bên đó, cũng chẳng phải là con nít, mọi người đừng làm quá lên đi!!!!

Khánh Thu khó chịu la toáng lên, mọi thứ lại trở nên im lặng, cô bực bội đi thẳng vào phòng tắm đóng cửa lại tự cười thầm trong đó, sự thật của việc này thật ra vẫn còn, làm sao mà nó có thể đi dễ dàng như thế được? Nếu nói ra có thể bọn họ sẽ giận nhưng mà kệ đi, giận thì cứ giận rồi họ cũng lại xin lỗi cô và Minh Tuấn thôi. Khi về Việt cả hai nhất định sẽ đòi quà từ nó, nếu không nhờ Minh Tuấn cúp cầu dao điện thì sao nó có thể đi được? Nếu không nhờ Khánh Thu...à thôi, chuyện này không thể nói được, tóm lại nếu không nhờ hai người bọn họ thì nó chắc chắn thoát không được đâu, cho nên công của họ thật sự rất lớn, nó khi về nhất định phải trả ơn.

Tất cả những người đang có mặt trong căn nhà trừ ba người đều đang rất rối rắm, mất tinh tảo, Tú Tuệ như muốn nhảy dựng lên khi nhìn thấy bóng dáng của hân và nhỏ kèm theo người bị vạ lây là anh ta, rõ ràng là cô chỉ bảo Minh Tuấn gọi cho một mình hân, chẳng biết từ nguồn tin nơi đâu mà hai con người kia cũng lách xác đến đây ngồi chình ịch đó, thật là khiến người ta ngứa con mắt, nếu không phải ở đây có nhiều người thì cô đã sớm nhào lại bóp cổ rồi tông nhỏ ra khỏi căn nhà này rồi.

- Sao không ai nói gì vậy? Bộ tôi đến đây chỉ để ngồi thế này thôi à? Thiên Vũ, mình về thôi, em mệt rồi.

Nhỏ đưa tay chàoàng với tay hân nhưng bị người ngồi bên cạnh làm cho giật mình, rõ bên cạnh nhỏ lúc này là hân, vậy mà mới đây người ngồi đây lại là

Triệu Khánh Thư, con này bộ chống đối nhỏ đến thế sao?

- Cô...từ đâu chui ra vậy?

- Diêm Vương cử tôi đến bắt cô về.! – Khánh Thư đáp trả lại một câu lạnh gáy khiến nhỏ dựng hết cả lông tơ nhưng vẻ mặt thì không hề thay đổi, vẫn kiêu ngạo, chảnh chọe là thế

- Diêm Vương cơ đấy, cô nghĩ tôi sợ sao? Ngay cả Valak tôi còn không sợ thì huống hồ gì Diêm Vương, định hù ai chứ, con nít ba tuổi hả? Mơ đi! Tôi thông minh hơn cô tưởng đấy. – Nhỏ cười mỉa mai, tự tin nói

- Ôi thần linh ơi này giờ tôi có nói gì đâu mà cô làm thấy ghê vậy? “Tôi thông minh hơn cô tưởng đấy.”, ày cô đâu cần phải nói thế, ai cũng công nhận là cô thông minh nhưng mà có người còn thông minh hơn cô tưởng đấy, nếu nói theo hướng đó thì cô...quả thật là người ngu nhất tôi từng gặp, đừng khinh thường nhau mà dễ dàng vui mừng, nên biết sợ đi, ngày tận thế rồi sẽ đến thôi.

Câu nói đó khiến nhỏ phải ngậm miệng lại dù không muốn, nhưng còn anh ta thì đang bắt đầu nảy sinh nghi ngờ đối với Khánh Thư, có phải cô gái này đã biết được gì rồi mà lại nói như thế, hay chỉ đơn thuần là nói để chọc tức nhỏ?

Ánh mắt Khánh Thư vô tình chạm đến ánh mắt của Khánh Du, anh nhìn cô như đang trao đổi gì đó, cái tên này hôm nay lại thế, ăn nhầm gì hay uống nhầm thuốc rồi nhì? Mà thôi kệ, dù sao trò chơi mà anh vừa nhắc đến cô cũng có chút thú vị, thử xem sao. Cô âm thầm gật đầu đồng ý rồi quay đầu về hướng khác, lại dính vào Minh Tuấn, anh ấy cũng đang toét nhìn cô, chuyện này sẽ rất thú vị đây.

- Tóm lại là các người muốn nói cái quái gì?? – Nhỏ bắt đầu nổi điên

- Tóm lại là chúng tôi muốn cô và anh cô rút xéo khỏi ngôi nhà này, ngay lập tức!! – Tú Tuệ nhấn mạnh ba chữ cuối, dữ tợn nhìn nhỏ

- Xin lỗi nhưng cô nghĩ mình là ai mà dám nói chuyện với tôi như thế hả? Phan Tú Tuệ, cô nên nhớ chỗ mình đứng là ở đâu rồi hãy nói chuyện như thế với tôi, đây là nhà Tuyết Nhi, cô ấy là bạn thân của tôi, nhà cô ấy cũng là nhà của tôi, cô biết rồi chứ?! – Nhỏ gằn giọng đáp trả

- Xin lỗi nhưng cô dám ăn nói với tôi cái kiểu đó thì sai lầm rồi đấy, Hoàng Phuong Thy, cô chỉ là bạn thân, còn tôi là chị con bé, cô nghĩ giữa hai người con bé sẽ chọn ai đây? À mà quên, bạn thân, hai chữ đó đáng sao? Bạn thân nào lại đi giết bạn trai người khác, bạn thân nào lại chửi rủa thậm tệ với đứa bạn của mình, bạn thân nào lại khốn nạn như vậy? Cô!!!

- Này bà chị, tôi cho chị nói lại một lần nữa, là đứa nào giết của đứa nào? Rõ ràng là nó giết chồng chưa cưới của tôi tôi còn chưa nhắc đến mà chị còn dám nói thế với tôi sao? Đúng là chị nào em nấy, đều do di truyền cả, à đúng rồi, Lục Tuyết Nhi đâu phải là con cháu nhà họ Phan, nhà họ Lục càng không, nó là con cháu nhà họ Trần, Ba nó thì đang ở dưới, còn Mẹ nó thì đang theo trai.

- Hoàng Phuong Thy!!!! – Hấn tức giận hét lớn, những người ở đây đều được một phen hết hồn. – Cô nói đủ rồi đấy, bây giờ mời đi cho.

- Anh đuổi em? Được lắm, các người đợi đó.

Nhỏ quē độ liền ôm túi xách bỏ về nhà, anh ta cũng đi ngay sau đó, căn nhà cuối cùng cũng trở nên yên bình. Tú Tuệ ngồi phịch xuống ghế rót nước uống, từ nãy giờ cãi nhau cũng cảm thấy khô họng, tâm trạng cũng căng tē hơn, tốt nhất nên hạ hỏa rồi mới có thể nói chuyện được, thật là mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Lu Và chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Nốt Nhạc Thứ Bốn Mười Ba

Nốt nhạc thứ bốn mươi ba

Sau khi cãi nhau với nhỏ một trận đã đời, Tú Tuệ mới nhắm đến mục tiêu tiếp theo đó chính là hấn, vốn dĩ ngay từ ban đầu cô chỉ có ý định nói chuyện đang hoàng nhưng ai dè hấn lại lôi luôn cả hai người kia đến đây là cô tức sôi máu, thậm chí là trào máu, giờ còn nói năng gì được nữa, chỉ khiến cãi lộn nhau thêm, thôi thì cô cứ ngồi đây xem bọn họ nói chuyện đi đã rồi tính tiếp.

- Tuyết Nhi đã đến Mĩ rồi, em có biết không? – Minh Tuấn vừa hỏi đã vào ngay chủ đề chính

- Chúng ta còn không biết, hấn ta dựa vào cái gì để cô ấy nói trước. – Khánh Du cười khẩy, lạnh lùng nói

- Em biết chắc chắn cô ấy sẽ đi nhưng không ngờ lại gấp như vậy, chỉ trong một ngày mà đã bỏ đi. – Hấn điềm tỉnh đáp rồi ngược đầu lên nhìn tất cả mọi người bằng con mắt thách thức. – Nhưng sao không ai đi tìm cô ấy?

Khánh Thư thở dài thườn thượt, lắc đầu chán nản đáp, vẻ mặt vô cùng bức xúc.

- Anh nghĩ thử xem, cho dù chúng ta có đến đó tìm được trường chị ấy học, tìm được địa chỉ nhưng hãy nhớ rằng một khi chị ấy nhìn thấy chúng ta sẽ ngay lập tức tìm nơi khác ở hoặc ở luôn khách sạn không chừng, hoặc nữa là chị ấy chạy chỗ này trú chỗ kia thì chúng ta biết tìm ở đâu đây? Với lại cho dù chúng ta có gặp mặt nhau thì chắc gì đã nắn nỉ chị ấy về được, không dễ thế đâu, Tuyết Nhi là người thế nào mọi người đều biết, đôi khi bướng bỉnh lắm, ngang như cua vậy đó, không phải cua bình thường đâu, là cua Hoàng Đế luôn đó.

- Vậy chúng ta chia nhau đưa đón cô ấy đi học, chỉ cần năm giờ sáng đứng trước nhà cô ấy đưa em ấy đi học rồi ngồi ở đâu đó nghỉ ngơi đến khi tan trường chúng ta lại đưa cô ấy về.

- Sao anh không nghĩ như thế sẽ rất phiền, rồi nếu như cô ấy đi chơi với bạn bè, chẳng lẽ anh cũng kéo theo như cái đuôi à? Rồi bạn bè sẽ nghĩ gì về cô ấy?

Hắn đưa ra ý kiến để mọi người xem xét nhưng ngay sau đó Khánh Du ngay lập tức phản đối ý kiến của hắn, đúng là chỉ cần ghét ai đó thì chỉ cần người đó thờ cũng cảm thấy chán ghét vô cùng, huống chi hắn vừa bị dính vào vấn đề này, nhưng mà nếu nghĩ lại thì Khánh Du nói cũng không sai. Hiện tại ngôi nhà này đang thật sự xảy ra chiến tranh giữa hai chàng trai, cũng may ngay từ ban đầu nói với ông bà Lục chuyện nó đã bỏ đến Mỹ, Tú Tuệ đã ngăn cản họ về nhà, nếu không bây giờ cũng đang rất kinh khủng. Minh Tuấn và Khánh Thư nhìn nhau rồi lắc lắc đầu liếc sang con người thích phản bác kia, thế là team giờ chỉ có duy nhất hai người, dự định lôi kéo cái tên kia vào ấy thế mà nhìn thấy cảnh tượng này liền mất hết hy vọng, chị đại thì càng không thể nào thuyết phục được, cái cảnh cô chửi té tát vào mặt hắn cũng đủ hiểu, mà hôm qua đúng là đậm chất kinh dị, vừa mới lếch xác về nhà đã thấy mấy tấm hình đó tung bay trong gió rồi những âm thanh khác từng thứ một lọt vào lỗ tai, riết ở đây không chừng điếc luôn quá.

- Sao mọi người căng thẳng thế? Dù sao chị ấy cũng là đi học, không ăn chơi hay bày bạ gì đâu, phải có lòng tin chứ, đó là Tuyết Nhi mà, và lại khi chúng ta báo với hai bác chắc chắn hai bác sẽ gọi cho ông nội, ông nội lại là người có danh tiếng lưng lẩy bên Mỹ, không sao đâu. – Khánh Thư an ủi, cố gắng khiến mọi người lạc quan hơn về vấn đề này

Tú Tuệ thở dài thườn thượt rồi đi lên trên phòng, bốn con người bên dưới nhìn thấy cô như thể liền nhớ đến hình bóng nó, chị em họ thật sự rất giống nhau mặc dù không có quan hệ huyết thống nào, luôn quan tâm, yêu thương và hiểu rõ nhau, thời buổi như thế này tìm được người như thế rất khó, nhìn chị em họ thật đáng ngưỡng mộ. Ngay sau khi Tú Tuệ đi khỏi, hắn cũng theo sau ra về, trong phòng khách chỉ còn duy nhất ba người nhưng lại có một người hết sức lạnh lùng, ngồi yên như tượng không quan tâm đến những người xung quanh, Khánh Thư và Minh Tuấn ngồi đó liếc nhìn nhau trao đổi thư nhàn rồi cùng đi lên lầu bàn bạc vài chuyện.

- Phòng Tuyết Nhi chị Tuệ đang ở, chúng ta qua mượn phòng hai bác đỡ vậy.

- Oke.

Cả hai anh em cố gắng di chuyển thật nhẹ nhàng để không tạo tiếng động khiến ai chú ý, vừa mới lướt qua khỏi phòng nó cách ba bốn bước thì đã nghe tiếng cửa mở, bọn họ thì chưa đến nơi, mà tiếng mở cửa là ở sau lưng, vậy chỉ có thể... Minh Tuấn và Khánh Thư hít sâu một hơi rồi quay đầu lại, nhìn thấy hình bóng Tú Tuệ hiện rõ mồn một trước mặt khiến hai người họ không thể nào điều khiển được cơ mặt, ngay cả tay chân cũng khó mà nhúc nhích, trái tim nhỏ bé bên trong cũng sớm bị làm cho hoảng sợ, có thể sẽ ngừng đập luôn không chừng.

- Hai người lảng vảng lên trên làm gì? – Tú Tuệ khoanh tay trước ngực, dựa lưng vào tường hắt mặt hỏi

- Ờ thì...

- Chuyện gì thế?

Minh Tuấn chưa kịp nói hết câu đã bị chặn ngang, lại thêm một người nữa, ôi lần này biết phải làm sao đây, chẳng lẽ thành thật khai báo với chị em họ? Không, chắc chắn sẽ bị bầm thành tương mắt, vậy phải làm sao đây, nhưng mà...hình như Tú Tuệ chưa biết bọn họ đi đâu, làm gì hay nói gì mà nhỉ? Vậy chắc không sao đâu...cầu thần linh!!

- Không hẳn là không có chuyện, không hẳn là có chuyện..

Khánh Thư trả lời cũng như không trả lời, hai câu đều huê vốn y chang nhau, cô là đang cố gắng tỏ ra điềm tĩnh trước chị em bọn họ đấy, nếu không bị tóm được là tách cả làng!

- Sao ba người đứng ở đây?

- Khánh Du đến đúng lúc, chúng ta nói chuyện chút nhé? – Tú Tuệ mỉm cười rợn người nhìn cả ba rồi quay vào trong phòng

Khánh Thư và Minh Tuấn nhìn nhau rồi nhăn mặt thở dài nhẹ nhõm, hình như cô ấy chẳng biết gì cả, chỉ là muốn nói chuyện thôi, thế thì cứ hãy bình tĩnh, xoắn lên nói lộ thì bao nhiêu công sức đều đổ sông đổ biển, có khi biến thành hủ tương mất, nghĩ đến đó là thấy đau đớn rồi, mau mau kết thúc cuộc nói chuyện này rồi làm việc tiếp thôi. Cả ba người chậm rãi vào trong phòng, yên vị ngồi trên ghế, Tú Tuệ đảo mắt nhìn xung quanh rồi dừng lại ngay nơi Tuấn – Thư, hai con người vẫn đang run lẩy bẩy.

- Hai người có gì nói với tôi không?

- K...không – Cả hai lắp bắp trả lời, đồng loạt cúi đầu xuống đếm ngón chân

- Vậy để tôi nói. Hai người, Trương Minh Tuấn, Triệu Khánh Thư, hai người đã nói dối bọn này! Tại sao? Tại sao lại âm thầm giúp cái con người đã khiến Tuyết Nhi đau lòng chứ?!!

Tú Tuệ trợn ngược mắt dữ tợn nhìn cả hai người, Khánh Du vì bất ngờ với thái độ của chị mình hôm nay kèm theo hai con thỏ đang rụt mình lại kia mà không thể nói được câu nào vì..anh chưa hiểu ra vấn đề.

“Chị ấy vừa bảo mình giấu chuyện giúp Thiên Vũ ư? Là sự thật à? Thế là chưa bị phát hiện, phù~ may ghê cơ.”

“Cô ấy vừa bảo mình giấu chuyện giúp Thiên Vũ?? Ôi thế là chưa bị phát hiện, thiệt là hốt cái hồn.”

- Sao? Tôi nói đúng quá nên các người không thể nói nữa hả?

- Không..hắn. Chị nghĩ mà xem, Thiên Vũ là loại người đó sao? Nếu như anh ấy thật như thế thì làm gì chứ? Mọi tài sản? Không, nhà anh ấy vốn giàu có hơn kể cả khi Lục Gia và Hoàng Gia hợp lại kia, mà nếu như là anh ấy muốn mọi tài sản thì sao lại chống đối hôn sự của mình làm gì cho mệt thân? Thực tiếp đồng ý, kết hôn rồi có thể mọi tiền nhà vợ mà đúng chứ?

- Nhưng vấn đề ở đây chính là cậu ta đã lừa dối Tuyết Nhi và tất cả mọi người.

- Tú Tuệ, em hãy nghĩ theo hướng khác mà xem, nếu như cậu ta lừa mọi người thì được lợi gì? Những câu mắng chửi? Anh không nghĩ thế, em xem xem, ngay từ lúc đầu cậu ấy không hề biết Tuyết Nhi không phải là con cháu nhà họ Lục, cậu ấy vẫn ở bên em ấy, kể cả khi cậu ấy biết được sự thật đó, cậu ấy vẫn không bỏ rơi Tuyết Nhi.

- Điều đó chẳng thuyết phục, dù cho Tuyết Nhi có phải hay không thì tài sản nhà họ Lục vẫn là của em ấy bởi vì trong gia đình họ chỉ có duy nhất Lục Tuyết Nhi thôi. – Tú Tuệ phản bác

- Không đâu, ngoài Tuyết Nhi ra còn có một người khác, chính là Lục Khải Minh! Anh ta mới đúng là cháu đích tôn nhà họ Lục.

- Cái..gì?!! Thật á? Sao chị không biết còn có người tên Lục Khải Minh nhỉ? Có phải hai người bịa đặt ra không đấy?

Khánh Thư và Minh Tuấn từ nãy giờ nói muốn tắt thở chỉ vì muốn họ tin tưởng, nào ngờ cái vụ này khó khăn đến mức này, bây giờ đau họng quá, không thể tranh luận nữa rồi, không ai tin thì tự họ sẽ điều tra, truy ra hết tất cả, để xem lúc đó ai nhục mặt hơn ai, ha ha ha ha.

- Em sẽ giúp hai người.

Một giọng nói trầm ấm vang lên trong bầu không khí muốn ná thở này khiến cả ba người kia đực mặt, cứ tưởng mình vừa bị sét đánh ngang tai hay đại loại vậy, Nam Khánh Du..anh ta mới vừa bảo sao cơ? Giúp..giúp bọn họ á? Tìm ra sự thật của vụ này á? Đùa hay giỡn vậy, hôm nay không phải cả tháng tư, cũng chẳng phải 31/9, vậy đây là sự thật á?

- Anh đang giỡn với tôi đó hả? – Khánh Thư nhún mày nghi ngờ

- Tôi không rảnh để làm ba cái vụ này, công ty còn rất nhiều việc...

- Thấy chưa, tôi biết ngay mà, cái con người gì đâu mà ác...

- Nhưng tôi sẽ giúp hai người!

Khánh Thư như muốn đào hố chôn cái tên mặt gỗ này lại cho yên thân, người gì mà nói chuyện ngắt quãng vô duyên để cô quê độ thế này, thật đáng ghét, còn chưa nói đến cái tên này nói giúp hay là phá hoại đây, thôi kệ, có người chịu giúp còn hơn không, nếu như tên này dám phá hoại thì bọn cô nương đây nhất định tự tay chôn sống!

- Tốt thôi, có gì phải xoắn đâu, mà tôi nói trước cho anh biết, anh mà dám cà chớn là đừng trách tôi không nể tình đó. – Cô nghiêng răng nghiêng lợi

- Tú Tuệ, còn chị? – Anh trực tiếp phớt lờ câu cảnh cáo của Khánh Thư mà quay sang hỏi bà chị thân yêu của mình

- Quéo queo queo, mấy người là đang chống đối tôi đây á? – Tú Tuệ tức muốn xì khói nhưng không thể làm gì hơn, cô thở dài thườn thượt rồi gật gật cho qua. – Được rồi, chị tham gia nhưng àm chị nói trước, chị không sai đâu, thật đó!

- Mmm-hmm

- Tốt rồi, vậy chúng ta đi chứ nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Nốt Nhạc Thứ Bốn Mười Bốn

Nốt nhạc thứ bốn mươi bốn

Trước cổng khách sạn (A) có một thiếu nữ và hai thanh niên đứng đó nhìn nghiêng ngó dọc, mọi góc ngách xung quanh đều không qua khỏi tầm mắt của bọn họ, nhưng chỉ có điều..hình như họ quan sát lộn chỗ rồi thì phải? Chỗ nên quan sát nằm ở tầng trên của bên trong khách sạn, chứ đứng ở ngoài nhìn thì có mắt cả ngày cũng chả được gì.

- Chúng ta cứ đứng ở đây à??

Minh Tuấn nghiêng đầu nhìn “thủ lĩnh”, đôi mắt chớp chớp tỏ vẻ đáng thương, nhìn vào là biết ngay đói bụng, dù gì thì sáng giờ mọi người đều chưa ăn gì, từ khi mở mắt ra là đã quán quýt lên vì chuyện của nó, bây giờ đã bình tĩnh lại thì con đói bụng cứ thế mà ập đến thôi. Khánh Thư nhìn vào gương mặt của người anh kế bên, nói đúng hơn là đang chăm chú nhìn đôi mắt chớp chớp kia, cô đang nghĩ rằng liệu những giây phút thế này Minh Tuấn mới thật sự đáng yêu, còn lại những giờ khác thì chỉ một chữ duy nhất : nhây..nhây..nhây! Nhưng mà nói thật, theo cô thấy thì anh ấy thật sự rất hoàn hảo, vừa đẹp trai, tốt bụng, biết võ lại dễ thương, hài hước thế này thì cô cũng muốn có một người như thế, Tú Tuệ thật quá may mắn rồi, chả bù cho người nào đó, vừa lạnh lùng, đáng ghét lại còn vô duyên, ai lấy người đó chắc chắn kiếp trước mắc nợ tiền ti, không, con người đó không đáng giá đến mức tiền ti, mà là một miếng lót chuột máy tính, hờ hờ, chính nó đó.

- Cô định đứng đây cười như con điên mới trốn trại sao? Vậy đừng đứng gần hai chúng tôi, mắc công chúng tôi bị vạ lây.

Khánh Du lên tiếng khi nhìn thấy người con gái kế bên mình cười hí hí như bị bệnh, đây là khách sạn, rất đông người, mà ở đây lại có mình cô bất bình thường, nếu để người khác biết được cô là Triệu Khánh Thư thì không chừng sẽ có tiếng xấu đồn xa, lúc đó chắc chắn báo sẽ đăng tin với tiêu đề : “Con gái cưng của ông trùm xã hội đen Triệu Minh Cường bị điên đi lang thang trước cổng khách sạn (A) cùng Trương Minh Tuấn và chủ tịch Nam Khánh Du” thì mất mặt chết đi được, cái này chỉ là muốn cứu giúp cô ấy thôi..nói tóm lại là thế đó, chính là thế đó. Khánh Thư mặt than nhìn “miếng lót chuột” nhón nhó đứng đó, chỉ trách mình không thể xuống tay bóp chết anh, nếu không tên này từ lâu đã nằm ở dưới chứ chẳng đứng đây cả chón thế này. Hít thở sâu kìm nén cơn giận của mình, “ban tặng” cho Khánh Du một cái lườm nảy lửa rồi một phát kéo Minh Tuấn vào trong không nói thêm câu nào nhưng cô không hề biết rằng giây phút mình hằm hằm đi vào trong khách sạn, những bước chân khùng long đó đã “vô tình” lọt vào camera điện thoại của Khánh Du, nhìn từ phía sau khi cô như thế thật sự rất mắc cười, không quay lại là uổng cả, thứ này hẳn là sẽ dọa được cô. Mặt khác về phía hai người bên trong khách sạn, họ đã chọn được vị trí, đã chọn xong món và đang đợi dọn ra, nhưng vấn đề rất đơn giản ở đây chính là ba người mà hai phần súp cũng ngộ ngộ.

- Mọi người đã chọn xong chưa?

- Bọn anh chọn xong rồi, chỉ còn em thôi. — Minh Tuấn vui vẻ đáp lại

Sau khi nghe xong câu trả lời từ Minh Tuấn, anh liếc mắt nhìn sang cô gái kế bên mình đang mỉm cười đầy “thân thiện”, trò trẻ con này đúng thật chỉ có một mình cô ấy mới sử dụng, nhưng mà nhìn đi nhìn lại cũng..dễ thương nhỉ, aishh đang nghĩ gì thế này, rõ ràng không phải như thế, đúng, người anh yêu chính là Lục Tuyết Nhi, đúng đúng đúng.

Hai mươi giờ ba mươi tại Mỹ - Khách sạn The Four Seasons – Phòng 103.

Nó mới vừa đến Mỹ cách đây nửa tiếng đồng hồ, trong thời gian nửa tiếng đó nó đã đặt được phòng khách sạn để ở tạm, sau đó đã tắm thay đồ và ăn uống đủ thứ, bây giờ công việc nó đang làm chính là ngắm sao đêm trên bầu trời rộng lớn này, nó đang nghĩ rằng thay vì tìm chỗ ở thì nó có nên thử mua một “ngôi nhà di động” hay không? Coi như là một trải nghiệm mới lạ khi đặt chân đến đây, cũng khá thú vị mà, vừa có thể di chuyển chỗ ở nhanh chóng, vừa có thể gần trường, lại tùy ý đi chơi, không cần phải thuê nhà hay khách sạn, rất tốt mà nhì. Với bản tính của nó thì đương nhiên nghĩ là sẽ làm và nó đang mở laptop tìm thông tin để mua “nhà di động” cho riêng mình đây, tạm thời nó sẽ lấy tiền trong thẻ của mình sử dụng trước rồi ngày mai sẽ bắt đầu tìm việc làm nuôi sống bản thân, nó là đang thử sức với bản thân, để xem thử trong vòng mấy năm này nó sẽ làm được những thứ gì giúp ích cho mọi người và cho mình đây, trước tiên nó sẽ cần một cuốn nhật ký và một cuốn sổ, nhật ký là để nó viết những hoạt động, việc làm...của nó trong những ngày này, sổ thì ghi chép tiền bạc này nọ, có lẽ ngày mai là ngày khá bận rộn đây, bây giờ thì có lẽ nó ẽ đi dạo một lát rồi mới ngủ, chứ tám giờ ba mươi, sớm chán.

[...]

Bảy giờ tại Mỹ - Khách sạn The Four Seasons – Phòng 103.

Nó đang đứng trước gương sửa soạn lại một tí rồi với lấy túi xách mở cửa ra ngoài, nó đã viết những thứ cần mua vào giấy hết rồi cho nên chắc chắn không thiếu mất thứ gì đâu, thật ra những thứ nó mua cũng chẳng nhiều, chỉ là những thứ chuẩn bị cho lần đi học này cộng thêm vài thứ vặt vãnh khác và hiện giờ nó đã bắt được taxi, nơi đến đầu tiên có lẽ là ATM, nó cần rút tiền để đi mua đồ chứ khi đến đây thật sự nó chẳng đem theo thứ gì ngoài quần áo và laptop đâu, mà quần áo thì không thể cầm, laptop càng không thể nào, trong khi đó thẻ của nó thì có biết bao nhiêu tiền của Ba Mẹ gửi vào, cứ xài đi rồi gửi vào sau vậy, dù sao cũng không có ý định quýt luôn cho nên cứ xài đi.

Sau quãng đường đến ATM cộng với thời gian rút tiền rồi lại thêm quãng đường đến địa điểm tiếp theo thì cuối cùng nó cũng đã đến được siêu thị tiện lợi mua một vài thứ cần thiết, nào là bút viết, sổ tay, nhật ký, vân vân và mây mây, lấy tờ giấy rồi gạch gạch những thứ đã mua rồi nó đi thẳng ra quầy tính tiền, tổng cộng nó chỉ mua mười món chứ bao nhiêu đâu, ít ỏi mà, đáng ra là định lấy thêm nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy bất tiện, bởi vì nếu xách một đống đồ đi mua xe cũng ngại nên thôi mua trước nhiều đây thôi, giờ đi mua xe xong sẽ lại mua tiếp vậy, haizz. Nó đi vòng vòng quanh con phố tấp

nập rồi dừng lại tại một quán cà phê thú cưng, trước giờ nó vẫn muốn thử vào những nơi thế này nhưng chưa đi được, lần này cuối cùng cũng được đặt chân vào đây rồi. Nó mở cửa đi vào, tiếng chuông đón chào khách hàng liên vang lên, từ xa có một chàng trai bế một chú cún nhỏ tiến về phía nó vui vẻ chào.

- Hello. You go alone or have an appointment? (Xin chào. Bạn đi một mình hay có một cuộc hẹn?)

- Hello. Mmm...i walk alone. (Xin chào. Tôi đi một mình)

- Please follow me. (Làm ơn đi theo tôi)

Nhân viên dẫn nó đến một chiếc bàn nhỏ “độc lập” hoàn toàn với những chiếc bàn khác nhưng ngược lại bên trong đó có rất nhiều thú cưng như rùa, bò cạp, mèo, chó, chuột, hamster, sóc, nhím, bla bla bla... Nó vừa nhìn thấy chỗ ngồi đắp ấp thú cưng đó mắt liền sáng rỡ như trăng rằm, nơi này đích thị dành cho những người F.A hoặc có tâm sự mà, cho nó vô đây chơi cả ngày cũng chẳng thấy chán, mới nhìn đã vui chứ nhập cuộc rồi hẳn là sẽ ngoài sức mong đợi. Nó như một bóng ma, mới đứng bên cạnh nhân viên của quán thoáng chốc đã đứng bên cạnh mấy con thú cưng, thậm chí người đứng kế bên nó cũng không biết nó di chuyển lúc nào mà đã tới được chỗ đó, thật là một khách hàng đáng sợ.

- What do you use? (Bạn dùng gì?) – Nhân viên nam đó lịch sự kéo ghế rồi đưa menu cho nó xem, rút quyển note nhỏ và cây bút từ tạp dề ra, hỏi

- Hmm...Capuccino, Latte Macchiato, Mocha, Italian Coffee, Cookies Cream, Chocolate Iced. Trà sữa khúc bạch?? Ở Mỹ cũng có thức uống của Việt hả? Trường chỉ có mấy món ăn thôi chứ, vi diệu thật. – Nó cười cười rồi chuyển sang trang dành riêng cho các loại bánh ở quán

- Mấy thứ đó để dành cho các bạn du học ở Mỹ như các bạn, chúng tôi sợ các bạn không thích những thức uống lạ này nên bổ sung chúng vào và cũng là để khách Mỹ thưởng thức đồ uống của Việt.

Trạng thái của nó bây giờ là hoàn toàn hoàn toàn bất ngờ, anh chàng nhân viên lúc nãy lại nói tiếng Việt lưu loát thế này, không phải là người Việt đấy chứ? Quào, ngạc nhiên thật mặc dù đây cũng là chuyện bình thường nhưng dù sao thì chính là ngạc nhiên, vậy thì nó có lợi rồi, đỡ mất công thốt ra mấy câu tiếng Anh, mặc dù nó cũng giỏi nhưng mà lâu lâu cũng có chút sai sót, nói chuyện với người nước ngoài mà sai sót thì cũng ngại cho nên gặp anh chàng người Việt này thì nói tiếng Việt cho đỡ.

- Anh là..người Việt?

Nó đã đóng menu lại từ sớm, đôi mắt hiện giờ cũng chăm chăm nhìn người trước mặt, môi thì nở nụ cười rất tươi khi gặp “đồng hương”.

- Không hẳn là Việt, tôi có một nửa của Thái, cô cũng thế à?

- Thái Lan à, nhìn không ra luôn đấy, tôi còn tưởng anh là người Mỹ vì anh hơi lai tây một tí. Tôi là Trần Khánh Ly, mười bảy tuổi, tôi sang đây để theo học ngành thiết kế thời trang. Rất vui được gặp anh. – Nó vui vẻ đưa tay ra bắt tay làm quen với anh chàng đó

- Vậy em nhỏ hơn anh ba tuổi, anh tên Ngô Dương Hạo, tên Thái là Katun Mesoti. Thật ra anh hiếm thấy người ở độ tuổi như em sang đây học ngành hoặc có lẽ gặp rồi mà anh không biết chăng?

Nó chỉ cười cười cho qua, nói đúng hơn là nó không muốn trả lời nhưng mà nghe cách anh ấy hỏi thì hình như không có ý hỏi nó, chỉ là một câu nói vui thế thôi, nhưng vấn đề nó đang quan tâm là khi đến đây nó lo sợ mình sẽ khó kết bạn nhưng xem ra nó đã có một người bạn rồi, bạn trai nữa mới ghê, hờ hờ.

- Vậy là em uống hết nhiều đó? Một mình?

Dương Hạo có vẻ hơi bất ngờ khi hỏi câu đó, nhìn nó, một cô bé mỏng manh, nhỏ nhắn thế mà quất hết nhiều đó thì cũng...không hẳn bình thường, không phải vấn đề nằm ở đây là nó mà là ngăn bởi loại nào nó gọi cũng đều có một phần sữa lớn, không ngăn mới là lạ, cả anh khi mới đến xin việc làm nhìn nhân viên ở đây đổ một đồng sữa vào pha chế còn cảm thấy ngăn tận cổ, kể từ đó anh không bao giờ đựng vào một giọt sữa.

- Vâng, mặc dù em theo học thiết kế thời trang nhưng em rất thích pha chế này nên em muốn thử chúng xem có khác biệt gì lớn hay đại loại thế, có khi sau này em đi xin việc làm lại có lợi thì sao? – Nó vui vẻ đáp

- Vậy em đợi một lát, anh sẽ đem ra ngay, trong thời gian đó cho chú chó con này ăn giúp anh.

- Không thành vấn đề, cảm ơn anh.

Sau khi anh chàng đó giao chú chó con lại cho nó liền đi mất, nó thì khá vui vẻ khi vừa quen biết được một người vừa tốt bụng lại đẹp trai, hiền lành và vui vẻ như anh, lại còn được chơi với mấy con thú cưng này, thật là một món quà khi nó đến nước Mỹ, không hối hận tí nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và Chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Nốt Nhạc Thứ Bốn Mười Lăm

Nốt nhạc thứ bốn mươi lăm

Trong thời gian dài nó chơi đùa cùng những con thú cưng ở đây thì cuối cùng trên bàn cũng có đủ loại thức uống nó gọi lúc này, khi gọi nó không biết là nhiều như thế, ly nào ly nấy cũng cao lại béo, ây mà chừng này nếu uống hết thì coi như ăn trưa luôn rồi nhỉ, thôi kệ vậy, dù sao quất hết nhiều đây cũng không khiến nó béo lên là bao nhiêu, cùng lắm thì ăn kiêng tí chắc được rồi, ờ chắc cũng được rồi.

- Nên uống loại nào trước đây ta? Capuccino, không, Mocha đi.

Lo loay hoay đòi mấy ly kia sang chỗ khác nhường “đường” cho Mocha lên phía trên và mãi mê thử vị của Mocha mà chủ nhân mấy bịch bánh kia không biết rằng mấy chúng đang bị con cún bé xinh gặm nhấm, tất cả bánh trong bịch đều rải rác dưới chân nó. Sau một hồi thử hết ly này qua khác nó mới cảm thấy chân đang tê dần và nhúc nhích, hình như có tiếng gì đó..vỡ vụn khi nó giơ chân lên di chuyển sang chỗ khác rồi lại đặt chân xuống thì phải, mà tiếng gì nhỉ? Nó ngồi ngẫm nghĩ một hồi mới nhớ đến chú cún con lúc này liền nhìn xuống tìm kiếm và cảnh tượng nó nhìn thấy ở dưới chân mình chính là một đồng rác!!! Tất cả bánh của nó đều ra đi không bao giờ quay lại nữa, tất cả, là tất cả đó!! Mới lúc này cho cún ăn nguyên một chén thức ăn, bây giờ cũng chính chú cún đó gặm đồng bánh này, nó không thể ngờ con cún này lại háu ăn như thế, bao nhiêu bánh nó mua đều bị xử lý qua, nhìn thấy mà đau lòng, chúng lại nằm dưới chân, nó lại còn giẫm bộp bộp mới lấy, ôi trời ạ, bánh của tui, đồ ăn của tui... Nó đưa hai tay ôm lấy chú cún vào lòng, chậm chậm vuốt lấy bộ lông suôn mềm của “nó”, cảm thán một câu.

- Coi như chưa thấy gì hết nhé, may quá thật..ăn kinh nhỉ, mới lúc này đã cho may ăn, bây giờ lại còn gặm đồ ăn của tao, đúng là không thể nhìn bề ngoài mà đoán bên trong, mà sao may ăn nhiều thế lại không béo lên nhỉ? Ôi trời ạ.

Dương Hạo tiến vào trong chỗ của nó liền nhìn thấy một bãi rác, cái quái gì thế này, lúc này mới sạch sẽ, bây giờ thì một đồng, ai dám xả rác ở nơi này thế hả, thật là bất lịch sự mà.

- Dương Hạo, chú cún này ăn nhiều thật đấy, nó ăn hết đồng bánh của em rồi. – Nó vừa nói vừa cười, hoàn toàn không để ý đến biểu cảm trên gương mặt của anh chàng đó, chỉ một chữ thôi : sốc!

- Em nói...nó ăn đấy hả? Bốn...bốn..bịch? Một mình nó? Giờ vậy cũng có chút vui đấy. – Dương Hạo lắp bắp, dường như không tin điều nó nói

- Em nói thật mà, em đang uống thử mấy loại này thì bị tê chân, vô tình em đã phát hiện nhóc này đã ăn hết bốn bịch bánh em mua lúc này, bỏ chung một túi mà nó lại không gặm những thứ khác mà chỉ gặm bánh, thật là giỏi.

- Giỏi...em bảo nó giỏi? Người đầu tiên đấy. – Dương Hạo vẫn còn mơ màng vì đồng rác nằm trên sàn

- Dạ?? – Nó thì ngờ ngác sau câu nói của anh, chẳng lẽ chú cún này bị la mắng rất nhiều rồi sao, vì tội nhỏ xú này à?

Dương Hạo không ư hử gì, chỉ lăm lăm nhìn chú cún trên tay nó, thật ra thì trước đây cũng từng có chuyện này, thay vì ăn sạch hết tất cả chỉ chừa bao bì lại thì mấy lần đó chú cún chỉ đơn giản là xé phăng tất cả mỗi thứ một nơi, đồ khô còn đồ ướt gấp như sốt dính dính thì chú cún còn giẫm giẫm rồi trèo lên khách hàng, lúc đó sốt dưới chân “nó” dính hết lên cả quần áo bọn họ, cho nên chuyện bị chửi là điều khó tránh khỏi, may mà lần này gấp nó, không bị nói nặng nhẹ gì cả, ngược lại còn rất mến con cún này, ôm ấp rồi hun hít đồ, mà rõ ràng lúc này “nó” đã ăn vậy mà lại xoi tái bốn bịch bánh nữa, chẳng lẽ bao tử “giãn” rồi sao???

- Dương Hạo này, em hỏi anh một chút nhé? – Nó e dè hỏi

Anh chỉ gật gù đầu, vẻ mặt vẫn còn một chút lơ tơ mơ về chuyện lúc này, bộ chuyện đó bất ngờ và sốc thế à? Haizz.

- Anh biết nơi nào, chỗ nào mình mua xe không? Xe mà có luôn nội thất các thứ ở bên trong luôn á?

- Nhà di động? Ý em là nhà di động đấy hả? Anh có quen biết một người buôn bán nhà di động, hay là nửa tiếng nữa anh tan làm rồi dẫn em gặp người đó, có khi thấy người quen như anh biết đâu giảm giá cho em thì sao. – Anh vui vẻ đáp

- Tốt quá, cảm ơn anh nhiều nha, em sẽ đợi.

- Vậy anh làm việc đây, gặp lại sau.

Sau khi tạm biệt Dương Hạo, nó lại tiếp tục công việc của mình chính là ném thử hết cái đồng nước uống này rồi chăm sóc cho chú cún con nữa, ây dô, bận rộn quá thể.

[...]

Sau một tiếng trôi qua, một tiếng nó ngồi chơi với mấy con thú cưng đó thì (lại) cuối cùng cả hai người cũng đang sải bước trên con đường đầy...người.

- Xin lỗi em nha, tại vì quán đông khách quá nên anh phải ở lại giúp họ. – Dương Hạo gãi đầu cười ngượng

- Không sao đâu, em không để bụng đâu mà, em làm phiền anh nên đợi một chút cũng không sao, với lại ngồi chơi với đám thú cưng đó cũng không quá chán, chúng rất dễ thương. Giá chi em có một con để nuôi thì hay. – Nó cười cười đáp

Nghe thấy câu nói đó của nó, anh liền quay đầu sang nhìn nó, có phải anh vừa nghe câu “Giá chi em có một con để nuôi” từ người kế bên anh hay không? Vậy hay quá, vấn đề đã được giải quyết rồi.

- Em nói..em muốn nuôi thú cưng?

- Vâng.

- Em thích chó mèo hay..?

- Loại nào cũng được nhưng nếu là mèo thì tốt hơn, bởi vì em..lười, ha ha.

Dương Hạo cười nham hiểm nhìn nó bằng ánh mắt gian tà, mèo, câu trả lời là mèo, hôm nay quả thật rất may mắn, có khi nào đây là thiên thần may mắn mà ông Trời gửi đến cho anh hay không.

- Khánh Ly, vừa hay ông chú của anh, à không, mèo của ông chú của anh mới vừa đẻ con, ông nói muốn bán chừng vài ba con gì đó, nếu em thích thì anh sẽ bảo ông để giá rẻ cho em. Nó là giống loài gì ấy nhỉ, cái gì đây nè, Bi Bi..Birman??

- Birman ạ? Em thích giống đó lắm, vậy phiền anh liên lạc với chú ấy giúp em nhé. – Nó cười tít mắt

- Cứ để cho anh.

Hôm nay quả thật là một ngày khá may mắn với họ, nó thì có thể tìm được chú mèo Birman cho riêng mình và Dương Hạo cũng có được tiền công từ việc dẫn khách đến mua mèo, cả hai lại được gặp nhau làm quen trong thời gian ngắn như thế, sau này chắc nhờ và được chút ít, hây, ngày thứ một rưỡi đến đây có lẽ không quá xui xẻo như nó tưởng tượng, thật sự là nó rất được ông Trời ưu ái. Cả hai người cứ vừa đi vừa nói chuyện như thế cho đến khi đến điểm hẹn, nếu người qua đường nhìn thấy họ như thế còn tưởng là người yêu với nhau đấy, cười vui vẻ, hình như nó với Dương Hạo nói chuyện rất hợp nhau ha, giống một ai đó..

- Hey my friend. I'm here! (Hey bạn của tôi. Tôi ở đây!)

Từ đằng xa có một người con trai với vẻ bề ngoài chững chạc quắc quắc Dương Hạo, miệng thì nở một nụ cười tươi còn hơn bông, Dương Hạo thấy thế liền nắm tay nó chạy lại, quãng đường từ chỗ họ đến đó khi chạy bộ thì tầm..mười phút, ít mà.

- Long time no see, still fine? (Thời gian dài không thấy, vẫn còn tốt chứ?)

- I'm fine as buffalo, and you? (Tôi khỏe như trâu, còn anh?) – Dương Hạo cười to đáp

- I'm soooooo gooddd!!! Mobile home buyers is this girl you? (Người mua nhà di động là cô gái này phải không?)

- Hi~ my name Anna, i..

- It is my cousin in , it does not know English, sorry. (Nó là em họ của tôi ở Nhật Bản, nó không biết tiếng Anh, xin lỗi.)

Nó chưa nói hết câu đã bị Dương Hạo cắt ngang, chẳng lẽ đây là cách giảm giá mà anh đã nói với nó lúc nãy sao? Ít ra cũng nói với nó trước chứ, để nó có thể làm tốt hơn, có khi người bán còn tin sái cổ nữa là, thôi kệ, miễn được giảm giá là tốt rồi, giả ngơ không biết tiếng Anh thì quá dễ, bản thân nó dư sức diễn như thật. Dương Hạo sau khi thốt ra câu nói đó liền cảm thấy có lỗi, lén liếc nhìn nó gửi thư nhân xin lỗi, nhận được nụ cười của nó anh mới yên tâm làm tiếp công việc của mình.

- Now can see the car yet? (Bây giờ có thể nhìn thấy chiếc xe chưa?)

- Luckily for two people, follow me. (May mắn cho hai người, đi theo tôi.)

Người đó cười vui vẻ đáp rồi mở cửa lên xe hơi của mình, nó và Dương Hạo cũng mau chóng lên xe ngồi. Chỉ chừng sau mười phút đi xe thì họ đã đến được gara để xe an toàn, cả ba người đồng loạt mở cửa xe xuống dưới, tiến thẳng vào bên trong sau hành động bấm nút để cửa gara mở của ông chủ, nói thật, đây là cái gara lớn nhất mà nó từng vào, nơi này thật sự rất rộng lại còn dài ời là dài, tuốt xuống dưới chừng bao nhiêu đó cũng chả biết nữa, nó mãi mê đứng ngắm những chiếc xe ở phía trên mà không biết hai người con trai kia đã đi tít xuống dưới, nói ra thì không phải lỗi nó vì mất tập trung mà là do bọn họ không hỏi nó bất cứ thứ gì về việc chọn loại nào loại nào cả.

- Anna-san, 私は車を買うためにどのくらいのお金、到達したいですか？ (Anna, em muốn mua loại tầm bao nhiêu?) – Dương Hạo từ phía sau gara phóng như bay lại hỏi nó, nói bla bla gì đó ngay cả bản thân mình còn không hiểu, nhưng biết sao giờ, bạn anh vẫn còn đứng kế bên, không thể dùng tiếng Việt để nói chuyện

- Wha..a! 安く可能な限り, hihi. (Giá càng rẻ nhiều càng tốt)

Dương Hạo ngơ ngơ nhìn nó, rốt cuộc là nó đang nói gì? Anh đây không biết tiếng Nhật, mà nó hẳn là cũng không biết tiếng Nhật cho nên thành ra cả hai giao tiếp thế này cũng cảm thấy mệt mỏi, nhức óc.

- As cheaply as possible! (Càng rẻ càng tốt!)

Dương Hạo nhúc nhủ đầu phang thẳng cho cậu bạn một câu, cậu bạn cũng hiểu ý anh liền cười cười vỗ vai rồi lúi cả hai đi xuống dưới, nơi dành cho những ngôi nhà di động tốt nhất có những giá rẻ nhất trong gara của mình.

- This is the cheapest, 10 USD, beautiful and run good! (Đây là giá rẻ nhất, 223 triệu, đẹp và chạy tốt!)

Nó chăm chăm nhìn chiếc xe mà ông chủ nói, chiếc xe này có màu hồng nhẹ và xanh lam nhẹ đan xen như cầu vồng thật sự rất đẹp, bên trong có một phòng khách, một phòng tắm và phòng bếp được bố trí rất gọn gàng, ông chủ nói nếu muốn ngủ thì phòng khác có thể biến chuyển làm phòng ngủ rất nhanh chóng, bởi vì chiếc xe này có một chức năng đặc biệt chính là chiếc bàn ngay phòng khách có thể hạ xuống nâng lên rất dễ dàng, ghế được xếp thành bốn lớp, chỉ cần hạ chiếc bàn xuống và trải hết nệm ghế ra là thành được một chiếc giường, nhưng trước khi hạ bàn xuống nên nhớ lấy cái mền bên dưới ra đã, nếu không thì chết công đấy, ha ha, nơi cuối cùng chính là buồng lái được bố trí ở trên cùng, nó hoàn toàn cách biệt với ngôi nhà phía dưới, với lại còn có đèn đóm và một cái tủ nhỏ chứa hơn hai mươi bộ quần áo và một ngăn nhỏ để làm cái gì đó, buổi sáng thì có ánh sáng thiên nhiên, tối đến chỉ cần bật đèn bên trong, quá sức tuyệt vời. Vòng đi tính lại cũng rất tiện lợi, giá cả thế này cũng không gọi là mắc đâu, theo nó xem ngày hôm qua thì có chiếc xe tận một tỉ, sốc chưa, cho nên nó sẽ quyết định cho em này về đội của mình.

- I buy!!! (Tôi mua)

Nó mắt sáng rỡ nói, nó thật sự rất thích chiếc xe này, không mua hẳn là sẽ phí, với lại tiền trong thẻ của nó nó chưa từng đụng đến, hầu hết sử dụng chỉ là tiền nó để dành từ lúc đi học thôi, đây là lần đầu tiên, không sao, dù sao Ba Mẹ nó cũng chả có quan tâm là nó xài hay không xài đâu. Dù gì thì mục tiêu hôm nay như thế đã xong rồi, nó đã hoàn thành hết, ngày mai nó sẽ phải đi xin việc làm và ngày kia thì nhập học, chỉ có thế.

- Khánh Ly, lúc này anh nói tào lao, em hiểu à? – Dương Hạo vừa đi vừa hỏi nó về vấn đề tiếng Nhật lúc này

- Em biết tiếng Nhật sơ sơ, câu lúc này anh nói là “Watashi wa kuruma o kau tame ni dono kurai no okane, tōtatsu shitaidesu ka?”, ý là “Tôi có bao nhiêu tiền để mua một chiếc xe, bạn có muốn tiếp cận?”. Lúc đầu em hơi ngỡ ngác nhưng sau đó mới hiểu ý anh nói là thế nào nên em bảo giá càng rẻ nhiều càng tốt, không ngờ anh lại hiểu. – Nó phì cười nhắc lại chuyện lúc này

- Vậy sau này có gì em chỉ cho anh vài câu Nhật đi, quán anh có nhiều khách Nhật lắm.

- Okay, hi hi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Lu Và Chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Nốt Nhạc Thứ Bốn Mười Sáu

Nốt nhạc thứ bốn mươi bảy

Nó với lấy hộp thuốc gần đó đi xuống dưới phòng ngủ định bụng xem coi có vết thương nào hay không, giúp thì giúp cho chút ấy mà, nó vừa bước xuống dưới vài bước, người phụ nữ ấy có lẽ là vì nghe tiếng bước chân nên ngừng đầu lên nhìn, nó mỉm cười thân thiện định mở miệng chào một tiếng nhưng lời nói chưa được thốt ra đã bị “niêm phong” lại. Bốn mắt chạm nhau, cả hai người im lặng không nói câu nào, cả bầu không khí như đang chìm vào trong bóng tối...

- Khánh...

- Xuống xe!

- Khánh Ly à, nghe Mẹ...

- Bà không hiểu tôi nói gì sao? Tôi bảo bà xuống xe!

Nó lạnh lùng quăng hộp thuốc xuống dưới rồi bỏ đi lên buồng lái, bà ta nhìn thấy nó như thế cũng không hề một tiếng trách móc, bởi bà biết mình đã làm rất nhiều điều sai trái với nó và cả những người khác, bây giờ bà đã hiểu thế nào gọi là “gieo nhân nào gặt quả đấy”, trước đây bà đã bỏ gia đình đi theo giàu sang, phú quý, bây giờ con gái lại không cần mình, thậm chí là hận mình, chồng cũ lại bị người đàn ông đó giết chết, khiến bà bị con gái hận lại thêm hận, nhưng đâu ai biết được chính bà cũng không biết viên đạn đó sẽ bắn ra, bà không hề biết ông ta lại sử dụng thủ đoạn đó để vu oan cho bà, chính là cũng là nạn nhân nhưng giờ nói ra thì được gì, chắc chắn không ai tin. Bà chăm chăm đi về phía nó, mấp máy môi muốn nói gì đó nhưng lại thôi, bà quay lưng mở cửa định ra khỏi xe nhưng bị câu nói của nó ngăn lại, cả bầu không khí cứ thế lại chìm trong bóng tối. Nó ngồi đó suy nghĩ gì đó rồi đứng dậy đi ra sau xe nhặt hộp thuốc rồi đi lên phía trên, không buồn nhìn bà một lần nó vẫn cứ lạnh lùng bôi thuốc lên vết thương trên tay cho bà rồi nhẹ nhàng băng bó lại, như vậy thì vết thương mới không bị nhiễm trùng, dù sao những vết thương đó cũng không phải là nhẹ, với lại còn đang chảy máu, để như thế thì

không được, coi như đây là ân tình cuối cùng nó dành cho người phụ nữ này. Mặt khác, dù cho nó có tỏ thái độ khó chịu hay lạnh lùng với bà thì bản thân bà vẫn cảm thấy hạnh phúc khi đưa con gái này lần đầu tiên quan tâm, lo lắng cho bà, thậm chí còn tự tay bôi thuốc và băng bó cho bà, bà biết nó làm như thế vì nó chỉ đơn giản xem bà là người trốn nợ của dân xã hội đen cho nên mới giúp đỡ, không hơn cũng không kém nhưng dù nó có nghĩ như thế thì bà vẫn rất hạnh phúc.

Nó hoàn thành việc băng bó xong liền dọn dẹp tất cả rồi lại đi xuống phía sau xe dọn dẹp cho sạch sẽ mà không nói lấy một câu nào, bà đứng từ sau nhìn thấy nó như thế không kiềm được mà nở một nụ cười, nước mắt bỗng đọng lại chảy ra, bà sợ nó sẽ nhìn thấy liền quay lưng bước đi, nó nghe thấy tiếng động liền quay đầu ra sau, nó chắc chắn rằng bà ta sẽ làm theo lời nó nói lúc nãy mà rời khỏi đây nhưng dù sao trời đã tối om, ra ngoài giờ này rất nguy hiểm, lỡ gặp cướp hay gì đó thì tính làm sao, nó cũng chẳng phải là không có tình người.

- Ở lại đi.

Câu nói đó của nó vừa khiến cho một người bất động như tượng, bà ta vẫn không biết rằng là sau quãng thời gian chạy có phải là mệt quá nên nghe lầm hay là chính miệng nó đã nói câu đó

- Con vờ... .

- Trời đã tối rồi, ra đường giờ này không tốt, ở lại một đêm, sáng mai hãy đi! – Nó lạnh lùng nói

- Khánh Ly con..con thật sự cho Mẹ ở lại sao? – Bà vui mừng hỏi lại để chắc chắn rằng mình không hề nghe nhầm

- Nếu bà không muốn có thể... .

- Không không không không không, Mẹ muốn, Mẹ sẽ ở lại. Khánh Ly, cảm ơn con.

Môi phản chủ bỗng dựng cong lên, nó cũng chẳng biết vì sao, nó không thể làm chủ được, có phải nó đã làm việc quá sức hay không? Bộ mệt đến nỗi không làm chủ được là cười hay không cười sao? Cũng may từ nãy giờ nó chưa xoay người lại nếu không chắc chắn bị hiểu lầm.

- Nhưng Khánh Ly, ở đây chỉ có một chiếc giường, Mẹ ngủ ở đó vậy còn con? – Bà lo lắng hỏi. - Hay là con ngủ trên giường đi, để Mẹ... .

- Tôi sẽ không để thiệt thòi cho mình, cứ nằm đó, đừng nói thêm gì nữa.

Nó đáp lại rồi một nước đi lên trên ngồi vào ghế lái, đưa tay điều chỉnh máy lạnh rồi loay hoay làm gì đó nhưng vẫn để ý mọi thứ xung quanh, bà nhìn nó ôn nhu mỉm cười rồi đi xuống dưới yên tâm nằm ngủ, nó ngồi đó đợi vài phút rồi khóa cửa xe, tắt đèn lại rồi ngồi đó lướt web một chút, thời gian cứ thế mà chậm chậm trôi qua, nó cảm điện thoại mà mắt nhắm mắt mở, gù gù gù gật trên bụng lái, kết quả cuối cùng vẫn là ngủ quên ngay tại chỗ, thời gian lại cứ thế mà đi qua.

- Khánh Ly, con đang làm gì vậy? Sao lại ôm Mẹ?

- Mẹ, con sắp đi xa rồi, chúng ta sẽ không được gặp nhau nữa đâu.

- Con đi đâu? Đừng làm Mẹ sợ.

- ...

- Khánh Ly, Khánh Ly, tỉnh lại đi con. Khánh Ly, nhìn Mẹ này, con gái....

Bà ta tỉnh giấc sau con ác mộng đó, bà đã nhìn thấy nó chạy lại ôm bà rồi bảo sắp đi xa, họ sẽ không gặp nhau nữa, ngay trong lúc đó có một người đàn ông chìa súng và bắn vào nó, nó nằm bất động trong lòng bà, máu chảy lan ra ướt cả áo. Con ác mộng đó có phải đang muốn báo trước cho bà rằng nó sẽ chết, chết trong vòng tay bà, vì những tội lỗi của bà...đây là cái giá đắt mà bà phải trả hay sao? Không, không thể nào, bà sẽ không làm liên lụy nó, nó là người thân duy nhất còn lại của bà, bà không thể để mất nó, bà đã khiến đã có nhiều nỗi đau trong cuộc sống, bây giờ lại không thể khiến nó từ bỏ mọi thứ mà chết chỉ vì bà. Bà phải đi! Bà không thể ở đây, đúng vậy. Nghĩ là làm, bà ta nhẹ nhàng kéo mền ra khỏi người rồi chậm chậm di chuyển đến phía trước mở cửa nhưng cửa đã khóa rồi mà nút mở khóa đang nằm ngay chỗ nó ngủ, bà cố gắng di chuyển thật nhẹ nhàng rồi đưa tay cố với lấy nút bật khóa cửa.

- Muốn làm gì?

Giọng nó vang lên trong không gian yên tĩnh rợn người, nó là đang ngủ, lại đang mơ một giấc mơ rất thú vị nhưng âm thanh mở cửa xe khiến nó tỉnh giấc, nó đã lên đưa mắt nhìn mọi thứ xung quanh, cũng may nhờ vào bóng đèn đường và những ánh sáng từ những ngôi nhà xung quanh mà nó nhìn thấy bóng dáng bà ta đang cố gắng mở cửa nhưng bất thành. Nhưng mà, bà ta đang cố gắng thoát khỏi cái xe này, cố gắng thoát khỏi nó đây hả? Được rồi, muốn đi nó sẽ cho đi, nó không lưu luyến bất cứ ai cả. Nó bật đèn lên rồi bấm nút mở cửa xe, lạnh lùng nói :

- Tôi không ép ở lại!

- Mẹ... Khánh Ly, Mẹ không phải là muốn đi, Mẹ...Mẹ vừa nằm thấy ác mộng – Bà nắm chặt hai bàn tay vào nhau, run run nói

- Ác mộng? Quỷ Satan hay Valak? Nếu bà nằm thấy ác mộng trước ngày giết Ba tôi..bà cũng sẽ không đến lễ đính hôn đúng không?

Câu hỏi đó của nó như một con dao hai lưỡi cắm sâu vào tim bà, bà biết nó nói câu đó không hề quá đáng và đây đúng là cách ông Trời khiến cho bà đau khổ khi làm quá nhiều chuyện ác, một con người như bà làm sao xứng đáng có được hạnh phúc cơ chứ?

- Khánh Ly, Mẹ biết con nghĩ rằng Mẹ nói không giữ lời nhưng kì thực Mẹ không có ý định ra tay với bất kì ai trong gia đình thứ hai của con cả, vì Mẹ biết nếu Mẹ ra tay với bọn họ chắc chắn con sẽ lại càng thêm hận Mẹ. Chuyện xảy ra vào ngày hôm đó Mẹ không hề muốn, Mẹ cũng không biết nó sẽ xảy ra bởi ông ta không hề nói gì với Mẹ, nếu như Mẹ biết chuyện đó thì chắc chắn rằng Ba con sẽ không chết như thế. Mẹ có thể thề với con, nếu Mẹ nói dối câu nào, Mẹ nhất định sẽ bị Trời...

- Khuya rồi, mau ngủ đi!

Nó mau chóng cắt ngang lời rồi tắt đèn, gục đầu xuống buồng lái giả vờ ngủ, bà ta nhìn thấy nó như thế trong lòng nửa buồn nửa vui, cảm xúc hoàn toàn lẫn lộn rồi cũng quay về chỗ ngủ. Nó nghe thấy tiếng bước chân của bà ta vang ở phía sau liền mở mắt ra, những lời nói lúc nãy của bà nó có hơi nghi ngờ nhưng nhìn thấy điệu bộ nói chuyện của bà ta nó cũng không dám chắc điều gì, nếu như ngay cả bà ta cũng không biết viên đạn đó được bắn ra thì hẳn là người đàn ông đó đã đâm bà một phát ngay sau lưng, nhưng làm gì? Hai người họ sống chung với nhau đã lâu rồi, cũng hiểu rõ tính cách và cùng một chiếc thuyền, vậy tại sao chuyện như thế bà ta lại không hề biết, chẳng lẽ vì quá hiểu tính cách của nhau nên ông ta biết rằng bà sẽ không đồng ý chuyện như thế? Nhưng mà tại sao lại chỉ nhắm vào Ba nó mà không phải ai khác? Chẳng lẽ việc xảy ra trong quá khứ khiến ông ta thù đến tận giờ, không đúng, nếu như nói đến thù thì Ba nó chưa giết chết ông ta đã là may chứ sao ông ta lại ra tay tàn nhẫn thế, vậy lúc này đám người đuổi bắt bà cũng là do ông ta? Rốt cuộc là thế nào?

- Khánh Ly, con ngủ chưa?

Câu hỏi bất ngờ của bà ta làm nó giật thót tim rồi miệng thốt ra chữ “Chưa”, nghĩ lại thật là hối hận mà, sao nó không thể bình tĩnh hơn để trả lời chứ, ôi thật là.

- Mẹ có chuyện muốn nói với con.

- Có gì mai nói. – Nó âm thầm vuốt tim cổ làm ra vẻ lạnh lùng nhất có thể

- Không được! Chuyện này rất quan trọng, nhất định bây giờ phải nói với con, Mẹ sợ ngày mai Mẹ sẽ không thể gặp con được nữa.

Vì câu nói đó mà tim nó đập nhanh một chập, không phải là rung động hay cái gì khác mà là cảm giác lo lắng, sợ hãi. Không thể gặp nó được nữa, tại sao? Chỉ mà một đêm thôi, tại sao lại không thể gặp? Nó vì cảm xúc đó mà bật đèn ngay lập tức bị bà ta bảo tắt, đành bước xuống dưới nghe bà ta nói chuyện, nhưng không bật đèn thì thật là kì lạ đó.

- Con có biết Lục Khải Minh?

- Anh ta là con trai của bác hai, anh họ tôi.

- Không phải! Cậu ta không phải là anh họ của con, cậu ta là kẻ giả mạo!! – Bà ta quát to. – Vốn dĩ gia đình của bác hai con đã chết rồi, tất cả đều chết, vậy Mẹ hỏi con, nếu tất cả đều chết thì anh họ con ở đâu mà ra chứ?

- Bà muốn nói anh ta chung một thuyền với người tình bà?

- Không những thế, bọn họ còn có ý định chiếm lấy tài sản của Lục Gia và... bắt cóc con.

- Bà nghĩ bọn họ có thể bắt cóc được tôi trong khi một chuyện nhỏ nhoi là theo dõi tôi còn không làm ra hồn? – Nó nhàu mày hỏi lại

- Con có biết Phương Thy và Minh Lâm đang hợp tác với ông ta không? Chuyện ở lễ đính hôn, bọn họ cũng biết.

Nó im lặng một hồi lâu nhớ lại hết tất cả những gì mình đã nhìn thấy ở lễ đính hôn, lúc đó nhỏ có gây sự với một vài người, trong đó có Khánh Thu, lúc đó nhỏ đã có nói rằng “Để xem buổi đính hôn này có diễn ra suôn sẻ hay không”, thậm chí trong lúc có người đến phá lễ đính hôn bọn họ cũng không nói một câu gì, chỉ đứng phía sau im lặng nhìn, bây giờ nghĩ lại đúng là có vấn đề, sao nó không nhớ ra chuyện này sớm hơn chứ, aishh.

- Thật ra Mẹ không muốn con lấy Thiên Vũ, nhưng sau khi gặp mặt Minh Lâm Mẹ lại cảm thấy cậu ta thật sự có vấn đề, thậm chí chuyện làm con tổn thương cũng có thể làm được, thật rất quá đáng.

- Anh ấy đã làm gì quá đáng?

[...]

- Khánh Thu, Khánh Thu, Khánh Thu!!!!!!!

- Ai vậy? Đang ngủ mà...

Cô lơ mơ quơ tay múa chân rồi trở về trạng thái cũ, trong khi đó Khánh Du ba chân bốn cẳng chạy lên phòng trốn sức còn phải cố mở cửa phòng, thiết luôn chứ khóa cửa làm cái gì không biết, bộ anh đây là một thằng biến thái hay sao, đề phòng đến mức đó.

- Khánh Thu!! Triệu Khánh Thu, mở cửa mở cửa, mau lên!!!!!! Hoàng Phương Thy có thai rồi!! Mở cửa đi!!!

- Thai? Ai? Hoàng Phuong Thy có thai!!!!!!

Khánh Thu nghe câu đó liền bật dậy phóng như lao ra mở cửa, điều đầu tiên cô nhìn thấy chính là bản mặt của Khánh Du, vô cùng tức giận và đáng sợ, ánh mắt anh nhìn anh như muốn nuốt chửng cô, như vậy không đáng sợ sao.

- Anh muốn làm gì? Biến thái à?

- Biến thái con khi! Hoàng Phuong Thy có thai rồi.

- Hoàng Phuong Thy có thai? Có thể mà anh cũng gọi tui dậy, rảnh quá ha.

Cô không những không rối rắm mà ngược lại còn mắng anh, thế là lí gì chứ, anh đây tốt bụng kêu cô dậy vào trưa trời trưa trật thế này chỉ để báo cho cô một tin hết sức quan trọng như thế, vậy mà cô lại đi mắng anh.

- Ấy...xin lỗi nha, tôi không có ý nói thế đâu, chỉ là tôi có manh mối về vụ này cho nên...ừ. Xin lỗi nha.

- Cô có manh mối? Manh mối gì?

- Không biết!

- Cô....

Khánh Thu trả lời xong liền bỏ vào trong phòng ngáp ngắn ngáp dài, Khánh Du tức đến muốn trào máu mà không thể làm được gì, chỉ có thể theo cô vào tận phòng hỏi cho ra, phải mặt dày xúu mới có chuyện để nói.

- Cô nói đi, manh mối gì?

- Tôi...manh mối gì ta? À...tôi gặp được Hoàng Phuong Thy và tên nào đó nói chuyện, cô ta còn đưa tiền cho hắn, với lại tôi có một đoạn phim rất là tuyệt vời, cộng thêm một vài thứ, nhưng mà vấn đề này tôi nghĩ cần anh điều tra giúp tôi hai người.

- Hai người? Ai?

- Lục Khải Minh và Phạm Ngọc Anh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Nốt Nhạc Thứ Bốn Mười Bảy

Nó thức dậy từ sớm để vào trường nhập học, giờ gì chứ nó chỉ ngủ được mỗi bốn tiếng đồng hồ, còn lại thời gian là nghe bà ta kể hết đầu đuôi sự việc và bàn bạc với Khánh Thu, nhờ đó mà nó lại biết tin Tú Tuệ và nhỏ đều có thai, buồn cười thật, phần thời gian còn lại nó mò đường đến trường. Nói gì thì đây là ngày đầu tiên, không được đến trễ giờ, để lại ấn tượng không tốt cũng không hay lắm, ănnên đi sớm mười phút thì hơn.

- Khánh Ly, con đi học à?

Giọng của bà ta vọng ra khi nó mở cửa xe chuẩn bị ra ngoài, giọng điệu khá là vui vẻ, có lẽ sau khi nói cho nó hết sự thật trong lòng bà cảm thấy nhẹ nhõm hơn cho nên tâm trạng cũng theo đó mà lên, nhưng hình như vẻ mặt của nó cũng không lạnh lùng như hôm qua, biểu cảm rất dễ thương, chưa từng thấy qua bao giờ.

- Ừm, có lẽ sẽ về sớm thôi. Nhớ khóa cửa xe lại nhé, với lại...đừng đi đâu hết, người của ông ta nhìn thấy thì không hay.

- Mẹ biết rồi.

Bà thật sự rất vui khi con gái mình nói chuyện không còn lạnh lùng như trước mà ngược lại còn rất dịu dàng mặc dù chẳng có chủ ngữ vị ngữ gì trong câu nói cả, nhưng như thế cũng đã khiến bà rất vui rồi, tình hình như thế này có lẽ sẽ cải thiện tốt hơn thôi. Về phía nó, nó hôm nay đặc biệt vui, chẳng biết lí do vì sao nhưng nó nghĩ có lẽ là do bà ta đã chịu nói hết sự thật cho nó nghe, gánh nặng của nó và Khánh Thu đã có thể trút bỏ xuống hết, không cần tìm chứng cứ gì cả, đồng chứng cứ đó làm sao quan trọng bằng nhân chứng sống chứ nhỉ? Đảm bảo tình hình lúc nó về nước sẽ rất náo nhiệt, haizz, trước tiên phải đi học, kiểm việc làm, bla bla bla... để cho thời gian trôi qua rồi hãy tính, ba năm cơ mà.

- Thiên Vũ, đợi em nhé!

Thời gian cứ như thế mà thấm thoát trôi qua, nó và Khánh Thư vẫn cứ trò chuyện qua lại trên mạng xã hội mà không một ai khác biết được, nhờ giữ bí mật chuyện này mà mọi thứ ở Việt Nam nó vẫn biết rất rõ ràng, và kể cả những gì xảy ra với nó tại đây Khánh Thư cũng đều biết, thậm chí cả chuyện bà ta đang ở chung với nó và cả câu chuyện dài lê thê bà kể cô cũng biết. Mới đầu cả hai còn hơi nghi ngờ chuyện này nhưng cuối cùng cũng đưa ra một giải pháp tốt nhất chính là..hãy để thời gian chứng minh tất cả.

Một ngày của nó chỉ đơn giản là dậy sớm đi học đến chiều về rồi đi làm thêm đến mười giờ đêm là về đến nhà, vấn đề không nằm ở chỗ nó mà nằm ở chỗ bà ta, lần nào nó đi học về cũng đều có đồ ăn nóng hổi bày ra bàn, đến tối về thì có người ngồi trước cửa chờ đợi, còn giúp nó dọn dẹp này nọ kia khác, mặc dù có chút không quen nhưng sau một tuần ngày nào cũng như ngày nào thì nó cũng đã quen với cảnh này. Nhưng nói thật, nó đã từng bảo bà đừng chờ cửa nữa mà hãy vào trong xe đi, tối hôm đó khi về nó còn tưởng đám người của ông ta đến đây bắt bà đi rồi ai dè nhớ ra mới biết ra là mình bảo bà ở trong xe đừng đợi cửa, thế là cảnh tượng Mẹ đợi con gái vẫn diễn ra đều đều vào mấy hôm sau đến bây giờ vẫn còn, nói ra chính là nó đã quen thấy cảnh này. Từng ngày đều trôi qua như thế, một tuần trôi qua như thế, một tháng trôi qua như thế, năm này lại qua năm khác, hai lần xuân hạ thu đông đều không có những người thân thiết bên cạnh, có chút cô đơn, nhưng sự cô đơn đó lại được dập tắt bởi một người mà nó luôn luôn ghét và không muốn gặp mặt, một người mà đã bỏ rơi nó giờ đây lại chính là người thân duy nhất của nó ở đất nước này. Nói ra cũng thật buồn cười, đây là sự thật của câu nói “Ghét của nào trời trao của nấy” đây mà, nhưng mà nó cảm thấy trong lòng vẫn còn điều gì đó chưa làm xong, vẫn cứ bồn chồn, khó chịu trong lòng, nhưng điều đó là gì nó cũng không rõ, có thể là trong thời gian dài nó chưa liên lạc dù chỉ một lần với gia đình nên cảm thấy khó chịu chăng? Hmmm.

.

.

.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Iu Và chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Nốt Nhạc Thứ Bốn Mươi Tám

Bốn năm sau :

Reng... reng... reng...

“- Anna, she has call from director of the company KAQ” (Anna, chị có cuộc gọi từ Giám Đốc của công ty KAQ)

- I know, thank you. (Chị biết rồi, cảm ơn em.)

~~~~~

“- Anna, hello. I’m Joke, director KAQ. She remember me?” (Cô Anna, xin chào. Tôi là Joke, Giám Đốc KAQ. Cô nhớ tôi không?)

- Of course. How are you? (Dĩ nhiên. Anh khỏe không?)

“- I’m fine, thank you! I need to talk to her about fashion show in , she have time?” (Tôi cần phải nói chuyện với cô về show trình diễn thời trang ở , cô có thời gian?)

- We met at Lemon Jello Coffee. Okay, thank you. Bye bye! (Chúng ta gặp nhau ở Lemon Jello cà phê nhé. OK cảm ơn anh. Tạm biệt!)

Cô gái đó gác máy rồi loay hoay làm tiếp công việc của mình, cô thiết nghĩ quãng đường từ công ty KAQ đến quán coffe là nửa tiếng đồng hồ, mà quán coffe đó lại khá gần với công ty cô đang làm việc, chỉ cần mất mười phút là tới nơi, chắc chắn sẽ không để người đó đợi mình, dù gì thì đồng tài liệu này cô đều đọc qua cả rồi, thời gian dư lại thêm dư, không cần quá gấp gáp. Cô đưa tay nhấn một con số trên điện thoại bàn rồi lấy tập tài liệu kế bên mở ra xem qua một chút.

“- Director” (Giám Đốc)

- Flynn, she sampling design show of copy out another copy, I’m needed urgently. (Flynn, cô lấy mẫu thiết kế show của sao chép ra một bản sao khác, tôi đang cần gấp)

“- Okay”

Chỉ một vài phút sau đó đã có một cô váy hồng gỗ cửa phòng, cô gái đó mở cửa bước vào khi nghe được “lệnh cho phép”, cô tiến đến bàn làm việc của

cấp trên, trên môi nụ cười tươi như ánh nắng ban mai, đặt tập kẹp tài liệu lên bàn, lùi ra sau một bước rồi cúi đầu nói :

- Director, copies of the designs here. (Giám đốc, các bản sao của các mẫu thiết kế ở đây ạ)

- Thank you. I have to go out for a moment, if anyone came to the call on me. (Cảm ơn cô. Tôi phải đi ra ngoài một lúc, nếu có ai đến thì gọi cho tôi)

- Yes. (Vâng)

Cô cầm tập kẹp tài liệu lên rồi rời khỏi phòng, không quên mỉm cười chào nhân viên. Ngay sau khi Giám Đốc rời khỏi, cô nhân viên đó mới tẩy máy tay chân, cầm khung ảnh đặt trên bàn của Giám Đốc lên xem, là bức ảnh gia đình chụp chung, ngoài ra còn có những khung hình được bày trí xung quanh rất đẹp mắt, xem ra vị Giám Đốc đáng kính này đã có bạn trai rồi nhỉ.

- She's so good, a director twenty one age, admire truth! (Cô ấy rất tốt, một giám đốc hai mươi một tuổi, ngưỡng mộ thật)

Cô nhân viên cảm thán một câu rồi đặt khung hình trở về vị trí, dọn dẹp bàn làm việc của Giám Đốc một chút rồi quay lưng rời khỏi đó. Trên chiếc bàn bằng gỗ sang trọng kia có một chồng tập tài liệu, những khung ảnh, chiếc laptop và vài thứ linh tinh khác, đặc biệt ngay phía trên cùng ở giữa chiếc bàn có một bảng tên chức danh : Giám Đốc – Anna Lewis (Trần Khánh Ly).

[...]

Nó ngồi trên bàn làm việc trong căn phòng của mình, nó cần phải xem lại hết tất cả những thứ liên quan đến show diễn thời trang tại Paris, show diễn này thật sự rất quan trọng đối với công ty của hai bên, trách nhiệm cao cả này lại được Chủ Tịch hai bên giao cho hai Giám Đốc, tức là nó và anh chàng Joke hồi chiều nó gặp. Nếu như lần này mà bị gì ngoài ý muốn chắc chắn sẽ bị đuổi việc, bọn họ tốn biết bao nhiêu tiền để đầu tư vào show diễn lần này, chắc chắn không được làm mọi người thất vọng, nếu không danh tiếng và sự nghiệp mà nó theo đuổi bấy lâu nay đều bỏ sông bỏ biển cả, như thế hoàn toàn không được.

Cốc...cốc...cốc... Ba tiếng gõ cửa vang lên trong bầu không gian yên tĩnh kèm theo sau đó là tiếng mở cửa, bà ta bước vào phòng, trên tay bưng một ly sữa lắc socola tiến đến bàn làm việc của nó rồi đặt xuống, bà kéo ghế đối diện rồi ngồi xuống, ôn nhu nhìn nó, hỏi :

- Khánh Ly, khi nào con mới quay về Việt ? Đã bốn năm rồi con à.

Nó đang chú tâm kiểm tra lại tất cả mọi thứ nhưng sau khi nghe thấy câu hỏi đó nó liền dừng mọi hoạt động lại, cái vấn đề này nó đã nghĩ qua nhưng chưa tìm được thời điểm thích hợp, năm nay nó đã sắp đến hai mươi một tuổi, có phải còn hơi sớm nếu nó trở về Việt Nam?

- Khánh Ly, dạo này Mẹ xem tin tức và đọc báo đều thấy con xuất hiện trên đó, con nghĩ ở Việt , bọn họ có biết hay không?

- Nếu như nó hot thì chắc bọn họ đều biết, mà nó hot lắm à? – Nó nhún mày hỏi lại

- Đương nhiên rồi, con nghĩ xem Mẹ tự hào thế nào khi mỗi lần xem tin tức đều thấy con xuất hiện với một hình ảnh mà hàng triệu cô gái ao ước, một cô Giám Đốc sắp bước sang tuổi hai mươi hai, lại tài giỏi xinh đẹp, cái này gọi là tuổi trẻ tài cao. Con xem xem, trong tủ kính của con có biết bao nhiêu giải thưởng, với lại con rất nổi tiếng đấy con biết không? Ngày nào Mẹ cũng nghe mấy nhà bên cạnh nói tốt về con, Mẹ vui lắm. – Bà ta hãnh diện nói

- Hình như Khánh Thư từng nói qua chuyện này, cô ấy bảo ở nhà ai cũng yên tâm khi thấy tôi khỏe mạnh ở Mỹ, còn nói rất hãnh diện khi nhìn thấy tôi như thế. À đúng rồi, cuối tuần đây tôi có show diễn tại Paris nên phải bay vào tối mai, ở đó hai ngày, ở nhà một mình nhớ khóa cửa cẩn thận.

- Gấp như thế..., con nhớ giữ sức khỏe nhé, trời đang lạnh lắm đấy, cẩn thận bị cảm ho.

Nó cau mày nhìn ly sữa lắc tươi mát lạnh kia, trời đang lạnh lắm đấy, cẩn thận bị cảm ho. Giờ gì chứ, ly sữa này rất lạnh đấy, uống ly này mà không bị ho thì cũng sắp ho.

- Đây là sữa lắc socola, nó lạnh.

- Bởi vì con thích nên Mẹ mới làm. Ngủ sớm nhé!

Bà mỉm cười nhìn nó rồi rời khỏi phòng, nó sau đó cũng buông bút xuống, nó đang nghĩ đến hần. Bốn năm trước Khánh Thư từng nói với nó khi cả hai đang chat trên mạng, cô nói Tú Tuệ đã sinh được một đứa con trai tên là Khởi Phong, và... nhỏ đã sinh một đứa gái đặt tên là Hạ Băng, tính đến nay hai đứa cũng đã sắp bốn tuổi nhưng mà đến tận bây giờ hần vẫn chưa chịu cười nhò, thời gian dài như thế thì hần là hần phải mệt mỏi thế nào, nó thầm nghĩ có phải chuyện này nên kết thúc rồi hay không? Lời bà ta nói lúc nãy cũng thật khiến nó phải suy nghĩ, nếu như nó đã xuất hiện trên tivi âm ỉ như thế mà lại im ắng như thế thì nói ra cũng nghĩ ngờ, chẳng lẽ ông ta đã từ bỏ cái kế hoạch đó trong khi đều có tất cả thông tin địa chỉ nơi làm việc của nó? Cũng chẳng biết được ông ta đã sang Mỹ hay còn ở lại Việt cho nên nếu nó chắc chắn về nước thì hần sẽ phải cẩn thận trước ông ta, không thể chắc rằng bọn họ sẽ ra tay lúc nào, nhưng trong khoảng thời gian bốn năm lại quá sức im ắng thì rất kì lạ.

Ting... Một tin nhắn được gửi đến nó, ngoài Khánh Thư ra thì còn ai nữa. Nó mở màn hình laptop lên, click chuột một cái rồi đọc nội dung tin nhắn.

[Chị khi nào về nước thế, em sắp diện với Hoàng Phương Thy rồi.]

- Xảy ra chuyện gì sao?

[Cũng không hẳn, chỉ là cô ta cứ lên mặt, chị cũng biết đấy, mặc dù Thiên Vũ không cưới cô ta thì Ba Mẹ anh ấy cũng thương cháu mình nên đối xử với cô ta không tệ, những lúc đó cô ta thường lên mặt với em và còn si nục chị. Những thứ liên quan đến chị cô ta đều bắt anh ấy đem vứt hoặc đốt hết, tội cho anh ấy lắm. Em thật muốn nói hết sự thật giữ suốt bốn năm trời ra hết cho xong, chứ kiểu này thế nào em cũng vào nhà thương điên với anh ấy. Mà Tuyết Nhi này, chuyện là Hạ Băng ấy, con bé nó khá thân với em nhưng có một điều em khá thắc mắc, mỗi lần em chơi với con bé mà nhắc đến cô ta thì nó rất sợ hãi, với lại trên người nó cũng có vài vết thương để lại, hình như là bị đánh, bầm tím hết cả lên, em nghĩ có khi nào là do cô ta?]

- Không đâu, nếu con bé thật là con của cô ấy thì cô ấy sẽ không đánh đâu, nếu như không phải thì em nghĩ cô ấy ngu sao mà lại để lộ thương tích ra chứ? Với lại những gì em nói thì chắc chắn sẽ không để Hạ Băng chơi chung với em, không phải sao?

[Nhưng mà bọn em là lén lút gặp nhau đấy! Đã từng có vài lần cô ta bắt gặp bọn em đi chung với nhau và cô ta đã lôi kéo con bé rất mạnh bạo về nhà, kể từ thời gian đó con bé cứ gặp mặt em là tránh né, khó khăn lắm em mới làm lành được với nó đấy.]

- Khánh Thư, chị nghĩ đã đến lúc kết thúc mọi việc rồi!

[...]

Mười tám giờ tại . Nó đang kiểm tra những thứ tại show diễn lần cuối, chỉ còn nửa tiếng đồng hồ nữa là bắt đầu trình diễn, không thể để sơ sót thứ gì được.

- Jack, this flower pot moved down a little. (Jack, chậu hoa này di chuyển xuống một chút)

- Emily, pumping a few balls away, the red. (Emily, bơm một vài quả bóng đi, màu đỏ)

- Anna, everything was ready? Guests are coming, very crowded! Two presidents are plying them in the living room. (Anna, mọi thứ đã sẵn sàng chưa? Khách đang đến, rất đông người! Hai Chủ tịch đang tiếp đãi họ trong phòng khách) – Vị Giám Đốc bên KAQ hỏi thúc nó, về mặt xem ra rất gấp gáp, nhưng mà anh ta bảo rằng khách đang đến, tức nghĩa là chưa đến hết, với lại chưa đến giờ bắt đầu, lo gì chứ.

- Everything will be done if you give me ten more minutes, okay? (Tất cả mọi thứ sẽ được thực hiện nếu anh cho tôi hơn mười phút, được không?) – Nó cười cười vỗ vai anh ta nhằm giảm đi sự lo lắng của anh

- Do not let me wait too long, okay? (Đừng để tôi chờ đợi quá lâu, được chứ?)

- Okay.

Anh cười vỗ vào ngực mình tượng trưng cho sự tin tưởng của anh cho nó rồi đi khỏi, nó quay sang tiếp tục xem xét lại mọi thứ rồi nhìn vào đồng hồ đeo tay, chỉ còn hai mươi phút nữa là mọi thứ bắt đầu, nó cũng nên vào trong xem những người mẫu kia thay trang phục thế nào rồi mau chóng cho khách mời vào trong đây thôi. Hai mươi phút cứ thế trôi qua, tất cả các khách mời đều có mặt tại đây, máy quay, chụp hình đều sẵn sàng cho lên sóng trực tiếp, chỉ còn chờ MC ra giới thiệu một chút là sẵn sàng.

- Hello everyone who is in here and those who are watching live. I was the MC of today - Amy. The theme of show today is the autumn and winter by the two sides company KAQ and KT production cooperation. Do not beat around the bush anymore, we get together to admire the collection autumn and winter KAT. (Xin chào tất cả mọi người là người ở đây và những người được xem trực tiếp. Tôi là MC của ngày hôm nay - Amy. Chủ đề của chương trình hôm nay là mùa thu và mùa đông của hai bên công ty KAQ và KT hợp tác sản xuất. Đừng vòng vo nữa, chúng ta cùng nhau chiêm ngưỡng bộ sưu tập mùa thu và mùa đông KAT.)

MC Amy nói xong liền lui vào trong phòng chờ, ánh đèn lớn vụt tắt, chỉ còn lại ánh đèn soi sáng sàn catwalk. Những cô người mẫu lần lượt từng người bước ra sàn diễn, những bước đi chuyên nghiệp mang một thần thái cao sang và quý phái, cô đi đến đâu có tiếng nói theo đến đó, một là lời khen tặng cho người thiết kế, hai là dành cho người mẫu ngày hôm nay, bọn họ rất chuyên nghiệp, công ty nào có được họ quả nhiên là món lời.

Hiện giờ tất cả đang có mặt trong buổi tiệc đêm ngay sau khi show diễn kết thúc, nó đang được tất cả những nhà báo vây quanh để hỏi một số chuyện liên quan và ngoài lề khác, nó mất gần một tiếng đồng hồ để trả lời phỏng vấn. Sau khi kết thúc liền bị công ty “bắt lại” nói chuyện luyện thuyên.

- Anna, she very good job in today, we are very proud of her! (Anna, cô làm rất tốt trong ngày hôm nay, chúng tôi rất tự hào về cô)

Chủ Tịch KAQ hết lời ca ngợi nó, ông còn nói vị Chủ Tịch kia thật sự rất may mắn khi có được nó, nói chung nguyên một ngày hôm nay đều là những lời khen có cánh dành cho nó, nó cảm thấy rất vui, ai mà lại không vui chứ.

- Anna, so thank she has responsibility help me, I almost did not do anything. (Anna, rất cảm ơn cô đã chịu trách nhiệm giúp đỡ tôi, tôi gần như đã không làm bất cứ điều gì) – Joke tỏ vẻ biết ơn nhìn nó

- No problem (Không vấn đề gì) – Nó mỉm cười đáp trả

- President Williams and Anna kept talking, we ask for permission. (Chủ Tịch Williams và Anna tiếp tục nói chuyện, chúng tôi xin phép)

Sau khi hai người họ đi khỏi nó liền quay sang Chủ Tịch xin phép rời khỏi công ty, ông rất bất ngờ trước quyết định của nó nhưng không thể làm gì hơn, mãi đến khi nó bảo phải quay về Việt sắc mặt ông mới đỡ hơn.

- Anna, if possible, I hope she will continue to be the director for my company in . (Anna, nếu có thể, tôi hy vọng cô sẽ tiếp tục là giám đốc cho công ty

của tôi ở Việt)

- President says really? (Chủ tịch nói thật sao?) – Về mặt nó hơn hờ mừng rõ thấy rõ. - Thank you, so thank you. I will try to do good job. I ask for permission, thank you! (Tôi xin phép, cảm ơn ông!)

Nó rời đi khi nhận được cái gật đầu vui vẻ của ngài Chủ tịch, nó phải ra sân bay để về Mỹ cho kịp giờ, còn rất nhiều thứ nó phải xử lý ở đó mới có thể về nước được. Đến khi nó về nước chắc chắn sẽ có điều bất ngờ!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Lũ Và chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Nốt Nhạc Thứ Bốn Mười Chín

Nốt nhạc thứ bốn mươi chín

Khánh Thư nằm lẩn lóc ở nhà, cô đang buồn chán sắp chết đến nơi rồi đây, cái tên Khánh Du chết bầm đó bảo với cô sẽ mua kem về ngay, thế mà giờ chẳng thấy bóng dáng ở đâu, tức chết cô rồi. Giá chỉ có gia đình Tú Tuệ ở đây thì cô sẽ không chán như thế này, cô có thể chơi với Khởi Phong, dẫn cậu bé đi ăn kem, vui chơi trong công viên giải trí. Ấy thế mà... haizz, nếu như chẳng phải hôm nay là Chủ Nhật thì cô đã chẳng phải như thế này, cái ngày Chủ Nhật đầu tiên mà cô liệt vào danh sách đen, thật là quá chán.

- Khánh Thư!!!!!! Mở cửa mau lên, Khánh Thư!!!!!!

Ở bên ngoài, tiếng một chàng trai ầm ầm đập cửa, giọng nghe có vẻ rất gấp gáp và sợ hãi thứ gì đó, hình như ngoài tiếng đó ra cô còn nghe thấy tiếng chó sủa, chắc không phải anh lại đi chọc con chó hàng xóm đấy chứ? Không đâu, Nam Khánh Du chẳng phải loại người điên đến mức đó lại đi chọc con chó để bị đuổi thế, thôi cứ ra mở cửa trước vậy. Cô nhảy tót xuống sofa, thân thể nhanh nhẹn mới đây đã có mặt trước cửa chính nhìn chàng trai với bộ dạng khổ sở đó, mới lúc này đi còn thấy có cái áo khoác, bây giờ sao mất tiêu rồi? Đã vậy mồ hôi nhễ nhại, thế thảm thật.

- Anh đi tía gái hay gì giờ này mới về, đã một tiếng đồng hồ rồi đó, tiệm kem chỉ cách nhà có mười phút đi bộ. – Cô nhăn nhó cau có than phiền

- Mở...mở cửa ra mau lên!! Nó sắp đến rồi, mau mau mau!!!! – Khánh Du thúc giục cô, đầu cứ quay lại phía sau nhìn thứ gì đó

- Chọc ghẹo cô nào nên người ta đem giày đi theo chứ gì, đồ đại gái. – Cô khoanh tay trước ngực ra vẻ giận dữ

- Triệu Khánh Thư, con chó đến rồi, mau mở cửa đi!!!!!!!!!!!!

Gâu gâu gâu...grrr. Gâu gâu grr gâu!!

Từ xa có một con chó Becgie to lớn phóng như bay về phía bọn họ, cả người Khánh Thư cứng đờ không tài nào nhúc nhích được, hai mắt cô cứ dán chặt vào con chó đó, cứ ngỡ rằng nếu mình chớp mắt một cái là nó đã đứng ngay trước mắt, trong khi đó, người ở bên ngoài vô cùng nóng vội, hết sức giục người bên trong bằng mọi cách đó thể, thậm chí là nhảy tót lên thanh cửa để tìm sự chú ý cho mình.

- Khánh Thư!!!!

- Hà?? Hà?? Ồ...ờ ờ.

May sao trong giờ phút cuối cùng chỉ chừng mười giây nữa là con chó đã cạp vào móng Khánh Du thì cô đã thức tỉnh và kịp thời mở cửa cho anh vào bên trong, cả hai như mất hồn khi nhìn thấy con chó cứ gầm gừ kinh dị và cái mặt của nó áp vào cửa sủa liên tục, lần đầu tiên trong cuộc đời anh bị chó dí và lần đầu tiên cô nhìn thấy cảnh tượng khủng khiếp thế này. Cả hai run rẩy bay đi vào trong nhà, như người mất hồn, bọn họ hoàn toàn không nói một câu nào với nhau mà chỉ vô thức nhìn xuống sàn nhà như con búp bê hỏng.

- Nam Khánh Du, không ngờ anh lại bị chó đuổi thế này, thật là nhục mặt mà. - Cô nói như đang trêu anh nhưng chất giọng lại như vô hồn

- Ừ, anh không ngờ mình lại bị chó đuổi thế này, thật là nhục!! Nhục hơn con cá nục!! Hờ hờ. – Khánh Du đáp trả, giọng cười đó như thể anh cười cho có lệ

Ting... Một tin nhắn được gửi đến cô trên mạng xã hội từ một người nào đó, nhưng trong tình trạng bây giờ cô chẳng còn tâm trạng nào mà chat chit nữa, vừa xem bị con chó Becgie xông vô tấp, hồn còn chưa hoàn về đủ, tay chân mềm nhũn, không tài nào di chuyển được. Khánh Du ngồi kế bên nghe được tiếng tin nhắn liền quay đầu sang phía cô, về mặt vẫn thất thần nói :

- Đưa nào nhắn tin cho em kia.

Mặc dù cô đã nghe thấy lời anh nói nhưng vẫn không buồn đáp trả, cái cảnh con chó với bộ dạng trông vô cùng hung dữ đó cứ mãi xuất hiện trong đầu cô, cô không thể xóa đi cái hình ảnh đó, tại sao ông Trời lại đối xử với cô như vậy?!!!! Trong thời gian cô vẫn cố gắng thoát khỏi cái hình ảnh đó thì bên cạnh mình đã có một người tò mò táy máy cầm điện thoại đang nằm lẫn lóc trên bàn xem, cái gương mặt thất thần đó nhanh chóng bị con diên lân át, nhưng nhìn vậy chẳng phải lại nam tính hơn à?

- Honey? Honey là thằng nào? Sao nó chat với em. .bảo show diễn của nó tốt lắm, còn cảm ơn em vì đã đưa cho nó ý tưởng để làm việc. Rốt cuộc thằng đó là thằng nào?

- Em ..

Khánh Thư nhất thời bị hỏi dồn dập cộng thêm cái gương mặt nổi điên của anh liền không thể trả lời, cái hình ảnh này còn kinh dị hơn con chó kia, bộ hai bọn họ là bạn thân tri kỉ ở kiếp trước hay gì lại giống nhau như thế, đều muốn bắt nạt cô, rốt cuộc cô đã dấn tới gì với bọn họ!!!!

- Là chị... - Vừa nói đến đó, cô đã nhanh chóng tự bịt miệng mình lại, vì sợ “thông tin mật” bị lộ cho nên cả hai đã sử dụng cách đổi tên, thành ra khi mà nó chat với cô sẽ hiển thị Honey, thật là dễ gây hiểu lầm, mà nghe Khánh Du nói thì hẳn là nó đã trên máy bay rồi nhì.

- Quéo queo queo, anh đã biết rồi thì thôi vậy. Nick đó là của anh đẹp trai em quen khi tiếp khách ở công ty, đã quen được một năm rồi, lần trước có buổi trình diễn do anh ấy đảm nhiệm nên em giúp một tí ấy mà, nói cho anh nghe, anh ấy còn cầu hôn với em.

- Không được nhận!!!

Khánh Du bỗng dừng nổi con diên đập bàn một cái rất mạnh, tưởng chừng chiếc bàn vô tội mém nữa là sập đến nơi. Khánh Thư đơ mắt nhìn anh như “sinh vật lạ”, thật ra trong lòng cô cũng có chút gọi là rung động, tự dừng lại đập bàn lại nổi cáu, có phải anh ấy đang ghen?

- Anh bị điên hả? Lỡ sập bàn rồi ai đền? Anh không nghĩ cho mình cũng nghĩ cho em chứ, em ở ké nhà Lục Gia bốn năm trời rồi, giờ làm sập bàn họ còn ra thể thống gì nữa, chắc anh muốn em bị đuổi ra đường ở hả? Ờ giỡn vui đó.

Khánh Du định mở miệng đáp trả nhưng bị cô ra hiệu im lặng, cô là đang có điện thoại từ bà chị, nghe điện thoại trước rồi nói chuyện với nhau sau.

- Khánh Thư nghe.

“- Khánh Thư, em bật tivi lên đi, kênh thời trang ấy.”

- Em biết rồi. Ấy biết rồi mà, rồi rồi, tạm biệt.

Cô cúp máy rồi với tay lấy remote mở tivi làm theo lời của Tú Tuệ, chẳng biết có gì ở kênh đó mà nghe giọng vừa gấp gáp vừa hớn hờ thế kia nhì. Kênh chưa hiện ra đã nghe thấy hỗn loạn, hình như là có người nổi tiếng đến dự buổi biểu diễn thời trang hay sao mà trước bốn con mắt chỉ toàn thấy một đám đông nhón nháo trước cổng show diễn, uầy, bọn họ còn cầm cả băng rôn giờ cao rồi là hết um sùm nữa, còn bông hoa, thú bông đồ, nhân vật nổi tiếng này qua thật có rất nhiều fan.

- Em xem cái quái gì vậy? – Anh thắc mắc hỏi

Khánh Thư chỉ lắc đầu vô tội, cả hai cứ thế mà theo dõi suốt mười lăm phút. Ngay sau đó đoàn quay phim mới quay cận cảnh những dòng chữ trên mấy cái băng rôn đó, nó ghi là : “Give It Your Best Shot!” “Keep Up The Good Work!” “Anna Lewis, I Love You!!”

- Anna Lewis? Tuyệt Nhì!!! – Cả hai người cùng đồng thanh

Họ không nhìn nhầm chứ, dòng chữ trên băng rôn ghi rành rành tên của nó bên Mỹ kia kìa, Anna Lewis. Phóng viên báo rằng đây là tường thuật tại show diễn thời trang Thu – Đông KAT, hiện tại họ đang ở bên ngoài cửa ra vào và các fan của Anna Lewis đang đứng chen lấn nhau tại đây. Khánh Thư và Khánh Du nghe thế liền mắt chữ A miệng chữ O, bọn họ không nghe lầm đấy chứ? Đây là Lục Tuyệt Nhì bọn họ quen sao? Không ngờ chỉ sau hai năm mà nó đã có một đồng fan hùng hậu như thế, thật lợi hại. Cũng ở kênh này, tại vài nơi nào đó cũng có người đang chăm chú xem phóng viên tường thuật lại buổi biểu diễn này. Ông bà Lục, ông nội, Minh Tuấn và Tú Tuệ, gia đình hần, gia đình nhỏ và anh ta, ngay cả ông ta cũng đang xem, và điều đặc biệt hơn là hai người kia cũng xem...

“Lục Tuyệt Nhì, tại sao qua bên đó còn không chịu an phận? Cứ mãi xuất hiện trước mặt tôi. Cô thật đáng ghê tởm!!”

Nhỏ tức giận bóp chặt cái ly sứ trong tay, Hạ Băng ngồi kế bên thấy Mẹ mình như thế liền lên tiếng hỏi, vẻ mặt ngây thơ đó thật khiến người ta yêu.

- Mẹ, sao Mẹ lại cầm cái ly chặt thế ạ?

- Không mượn con nói!!! Đi vào phòng!!!!

- Phương Thy, sao con lại quát con bé như thế, nó còn là con nít, không hiểu chuyện, có gì từ từ nói. – Bà Hoàng lên tiếng

- Cũng tại Mẹ nuông chiều nó! Bực mình quá!

Nhỏ hằm hằm đặt cái ly lên bàn một cái mạnh đến nỗi cái ly nứt vài đường, nhỏ bỏ vào trong phòng đóng cửa phòng thật mạnh rồi từ bên trong vọng ra là tiếng hét long trời của nhỏ. Ông Hoàng nhìn thấy cảnh tượng đó liền nhìn hai Mẹ con anh ta mắng :

- Mẹ con hai người thấy chưa! Có mặt Ba Mẹ, anh hai nó ở đây nó còn dám la lối như thế, ra đường dân chúng cười cho. Con gái con lừa, mắt dạy!!

[...]

Trong quãng thời gian dài trên máy bay cuối cùng nó cũng đặt chân được xuống nền đất Mỹ, hiện tại thì nó đang bắt taxi về nhà, chắc có lẽ mắt thêm nửa tiếng nữa mới tới nhà, bây giờ hãy gọi điện đặt vé trước đã, được thời gian nào hay thời gian ấy.

- I want to book two tickets to . (Tôi muốn đặt hai vé đến Việt)

“- You want carriages often or V.I.P?” (Bạn muốn toa thường hay V.I.P à?)

- V.I.P. Help me book flights as soon as possible. (Giúp tôi đặt vé chuyến bay càng sớm càng tốt)

“-Your flight will take off at 10o'clock, please come before half an hour to check everything. Thank you!” (Chuyến bay của bạn sẽ cất cánh lúc 10:00, xin vui lòng đến trước nửa giờ để kiểm tra tất cả mọi thứ. Cảm ơn!)

Nó cúp máy rồi cất điện thoại vào giỏ, dựa lưng vào ghế nghỉ ngơi một chút chờ về tới nhà.

Bụp bụp bụp bụp... ầm!

- Niece, niece. (Cháu gái, cháu gái)

- Hử?

Nó mơ màng mở mắt ra nhìn, xung quanh có hơi mờ ảo nhưng sau đó lại trở nên rõ ràng trước mắt nó. Ông tài xế lão niên nhìn nó mỉm cười hiền hậu, gật gù nói :

- Bother niece other ride. (Làm phiền cháu gái đi xe khác)

- Why? (Tại sao ạ?)

- Vehicles have to problem, granddaughter. (Xe có vấn đề, cháu gái)

Nó mệt mỏi gật đầu rồi mở cửa xe đi ra, ở trước mắt là ông tài xế lão niên đang xem xét tình hình chiếc xe, nó không hề cảm thấy bức mình mà ngược lại nó lại cảm thấy tội nghiệp cho ông, tuổi của ông ấy có thể nói là ngang ngửa ông nội nó mà còn phải làm việc vất vả thế này, nói thật ở Mỹ, đây là lần đầu tiên nó thấy cảnh này.

- He called vehicles... (Ông gọi xe...)

- No no no no no. Not Mr, I will walk. Give me send money, thank you! (Không. Đừng ông, cháu sẽ đi bộ. Cho cháu gửi tiền, cảm ơn ạ)

Sau khi đưa tiền cho ông tài xế, nó rào bước đi trên con đường nắng chói chang, không quên ngoái đầu lại nhìn ông lão tội nghiệp, giữa trời nắng chói mà vẫn còn đứng đó sửa xe thì thật là, haizz.

Bíp...bíp...

- Hey girl. Anna Lewis, I love you. Pặc pặc!!

Nó quay đầu sang nhìn tên điên nào la hét giữa trời nắng gắt thế này, ra là có một tên “biến thái”, một tên “biến thái” đặc biệt quen.

- Dương Hạo, anh biến thái quá đi. – Nó vừa nói vừa cười

- Anh biến thái chỗ nào chứ, ai là fan em đều biến thái hết sao? – Anh mở cửa ra khỏi xe, đi đến phía nó hỏi : - Đi đâu đấy?

- Em mới từ bay về Mỹ, giờ đang về nhà mà giữa đường xe hư nên thành ra đi bộ giảm cân. – Nó nói đùa

- Giảm cân? Thôi đi cô hai, người như vậy là được rồi, anh còn thích cô nào hơi tròn tròn cơ, ôm mới ấm. Mà show diễn của em thành công lắm đấy, anh cũng được khen lấy, hi hi. – Anh gãi đầu cười cười

- Dương Hạo, em nhờ anh chuyện này nhé? Anh thấy ông tài xế đằng kia không? Anh giúp...

- Tìm việc cho ông chứ gì? Anh biết thừa nhé, cùn vừa hên, công ty anh đang tuyển bảo vệ giữ xe, có chỗ cho ông ấy, ăn uống bao tất, nếu ai không có chỗ ở cũng có thể ở lại, lương cao! – Anh nhấn mạnh hai chữ cuối

Nó nghe thấy thế liền mỉm cười vui vẻ. Dương Hạo là người bạn cũng như người anh thân thiết hay giúp đỡ nó trong lúc khó khăn suốt bốn năm trời, ở đây nhờ có anh mà mọi thứ trở nên dễ dàng hơn, nó thực không biết làm sao để trả ân tình này cho anh ấy.

- Phải rồi Khánh Ly, con mèo cưng Karry của em đang hồi phục rất tốt, có thể đem về rồi đấy. Nhớ đừng để nó cắn lộn với mấy con chó nữa, mèo gì mà dữ thấy phát sợ, ở tận hai tuần lễ mà vẫn còn hung dữ, lần trước nó còn cào anh, đau muốn chết. – Anh che mặt lại, hít hít mũi giả bộ đáng thương

- Anh trai này, đã quá già với việc mè nheo rồi nhé. Em sẽ mời anh ăn coi như phần thưởng được không? Nhưng mà em nghĩ anh đợi sẽ hơi lâu bởi vì em có chuyến bay về Việt , chín giờ ba mươi em phải có mặt tại sân bay. Em nghĩ đã đến lúc về nước gặp mọi người. – Nó thoáng buồn đan xen vào cảm giác có lỗi

- Em về Việt ? Đúng lúc anh cũng có công tác tại đó một tháng.

Về mặt Dương Hạo mừng rỡ, còn đôi mắt nó thì sáng như trăng rằm, nhìn cái nụ cười tươi rói vui mừng đó cũng biết nó vui đến thế nào. Thử hỏi xem một người bạn kiêm luôn anh trai ở bên nó suốt bốn năm, giờ lại còn cùng nó về nước, không vui sao được.

- Thật ă? Thế thì hay quá, em sẽ giới thiệu anh với mọi người anh chính là bạn trai em, hí hí hí.

- Vinh hạnh cho người anh này quá, thế bây giờ chúng ta mau về thôi, còn thu xếp đồ đạc, đi.

- Vâng!

[...]

Bà ta đang ở trong nhà nấu nướng một vài thứ chuẩn bị cho bữa ăn sáng, bởi vì mấy hôm nay không có nó ở nhà cho nên việc bà dậy sớm cũng đã hoãn lại, nó không ở nhà thì cứ chậm rãi làm từ từ cũng được, không quá vội vàng dậy sớm làm gì. Bà đang nấu một nồi cháo tôm nóng hổi nhưng chưa chín và chuẩn bị chín trong vòng mười phút nữa, trong quãng thời gian hết sức ngắn ngủi ấy bà đã lên phòng khách bật tivi xem một vài tin tức, trong đám tin tức đó nổi bật nhất chính là show diễn thời trang Thu – Đông KAT chiếm hết một nửa, một nửa này đều là lời khen có cánh dành cho nó, bà ngồi xem tivi, nhìn thấy con gái mình được nhiều người khen tặng, mên mộ như thế cũng hết sức vui lòng.

- Không biết khi nào con bé mới về nhà, chắc là sáng mai. Cũng không gấp gì, cứ để nó chơi vài hôm ở đó cho thư giãn đầu óc, suốt hai năm làm việc con bé cũng chẳng nghỉ ngơi, thật vất vả. Nhìn thấy nó thành công như thế trong lòng mình cũng yên tâm.

Ding dong... Ding dong... Ding dong...

- Ai đấy? Tôi ra ngay đây, gấp gấp thế không biết.

Bà nhanh chóng chạy ra mở cửa, bà nghĩ chắc cũng là mấy bà hàng xóm như mọi hôm, nhưng không! Hôm nay không có một bà hàng xóm nào, mà là một anh chàng, chàng trai chuyên hàng.

- Dear madam, a gift from her fans Anna Lewis. (Thưa bà, một món quà từ người hâm mộ của cô Anna Lewis)

- Thank you.

Ngay sau khi anh chàng rời khỏi thì có một chiếc xe hơi màu đen sang trọng đỗ ngay trước nhà nó, và không ai khác đó chính là nó và Dương Hạo.

- Chào bác gái. Bác khỏe không ạ?

- Cảm ơn con, bác khỏe lắm. Khánh Ly, sao con về sớm vậy, mau vào nhà nghỉ một đi. Mẹ có nấu cháo, cũng vừa mới chín, hai đứa vào ăn luôn cho nóng.

- Tuyệt vời! Nói thật với bác là sáng giờ con chưa ăn gì, giờ đã được lấp đầy bụng rồi, ha ha ha ha.

- Mau vào đi, anh không sợ nắng chết ă? Đi đi đi.

Dương Hạo vừa cầm vali của cô gái bên cạnh lên thì đã bị chính cô gái ấy đẩy vào bên trong, ở bên ngoài chỉ còn nó và bà ta đứng đó, bà nhìn nó triu mến, nó mỉm cười nhìn bà rồi tiến về phía bà dịu dàng nói :

- Tôi đã đặt vé máy bay, một lát nữa ba chúng ta sẽ ra sân bay về Việt .

- Gì? Con..con về Việt , gấp thế sao? – Về mặt bà lo lắng hỏi nó

- Có vấn đề...

- Khánh Ly, Mẹ có thể không đi được không?

- Tại sao? – Nó nhú mày thắc mắc, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của bà

- Mẹ sợ sẽ khiến con khó xử..., bọn họ chưa tha thứ cho Mẹ đâu.

Bà đan hai bàn tay vào nhau, về mặt thật sự rất lo lắng, nó nhìn thấy thế cũng hiểu được phần nào. Khoảng thời gian nó sống với bà ta, nó chắc chắn rằng bà đã thay đổi rất nhiều, không còn là con người như trước nữa, và câu chuyện bà kể với nó nó hoàn toàn tin tưởng nhưng những điều nó thấy bọn họ

đều không thể thấy, cho nên việc này chắc cũng khó. Nó nhẹ nhàng nắm tay bà ta, điều này khiến bà thật rất bất ngờ nhưng cũng rất vui mừng, nó chưa từng làm như thế trong suốt bốn năm trời sống chung.

- Trong suốt quãng thời gian ở với nhau, con biết Mẹ đã thay đổi rồi, hoàn toàn thay đổi nhưng điều này chỉ có mình con biết, bọn họ... chắc hẳn sẽ không hiểu, nhưng con nhất định sẽ thay Mẹ nói với bọn họ, Mẹ chỉ việc như thế này khi về nước là được. Cho nên, Mẹ, hãy về với con nhé?

Hai hàng nước mắt của bà vì những câu nói của nó mà cứ mãi lăn trên gò má không ngừng, bà đưa tay sờ gương mặt nó, tiếng Mẹ này làm bà ấm lòng biết bao nhiêu bấy giờ cũng đã nghe được rồi, bà không còn gì để hối hận nữa, rốt cuộc ông Trời cũng không phụ lòng bà.

- Mẹ...Mẹ về, Mẹ đi với con. Khánh Ly..con gái.

- Cháo khết rồi nhe, hí hí hí.

Dương Hạo đứng núp sau bức tường từ nãy giờ, mọi thứ họ nói anh đều nghe, chỉ đợi đến thời cơ này để nhào ra thôi, đương nhiên nồi cháo cũng tắt rồi, anh không thể để thức ăn của mình khết lết được. Nó và bà nghe thấy câu đó liền phì cười rồi đóng cửa đi vào nhà. Chuyến bay về Việt chắc hẳn sẽ là ba người.

Thời gian vui vẻ đó cứ thế thấm thoát trôi qua, nó mới xuống sân bay bây giờ lại đang có mặt tại sân bay thêm một lần nữa, nói đúng hơn là trên máy bay và máy bay đang bay. Cả ba người nhìn từ trên xuống đều là một màu đen như đáy giếng, cặp mắt kính đen che gần hết khuôn mặt cộng thêm trên gương mặt không có chút gì gọi là cảm xúc, chỉ thấy một thứ gọi là “băng lãnh”, người khác nhìn vào cứ tưởng bọn họ chính là xã hội đen hay mấy tên khủng bố từ đâu đến khiến tất cả đều không dám đến gần, thậm chí đáng sợ đến nỗi con nít nhìn thấy đều nép sát vào người nhà và mếu máo. Chỉ vì không muốn người khác nhìn ra mà quát luôn cây đen khiến mấy đứa con nít phải sợ hãi thế này, nghĩ lại thật là tội lỗi quá.

- Khánh Ly, em và bác về đó sẽ ở khách sạn sao? – Dương Hạo thì thầm, cứ tưởng sẽ có người nghe thấy

- Không ạ, em có nhà ở Việt mà, còn anh?

- Ồ ha, anh quên mất. Anh nghĩ là anh sẽ ở khách sạn, anh có ý định sẽ ở lại Việt luôn nên anh sẽ mua nhà ở đó luôn.

Hai Mẹ con nó gật gù đồng ý rồi cả ba tiếp tục thời gian im lặng kéo dài. Sau một lúc lâu nhắm mắt im lặng như tượng thì cuối cùng Dương Hạo cũng mở dậy xem phim trên cái tivi được bắt cao trong máy bay, nó thì tận dụng thời gian ngồi chơi game, khi ở Mỹ nó toàn chú tâm vào công việc nên chẳng có nhiều thời gian thư giãn thế này, dù sao chuyến bay lúc này nó cũng đã ngủ nên sức lực vẫn còn đầy, còn bà ta thì đã ngủ rồi. Và mọi thứ cứ như thế cho đến khi đến nơi.

[...]

Nó, bà ta và Dương Hạo đang có mặt tại một nhà hàng gần sân bay, cuối cùng sau một chuyến bay dài mệt hơn tám tiếng thì bọn họ cũng đã về được Việt Nam, bây giờ điều quan trọng nhất là phải nghỉ ngơi một tí, nạp đồ ăn thức uống một tí và làm vài chuyện một tí rồi mới đi chuyển về nhà họ Lục. Ngay trong lúc đó ở nhà họ Lục, cả thầy tất cả những người ở đó đều đang vui mừng khi nhận được tin tức từ Khánh Thu rằng nó đã về Việt Nam trong mười phút trước, điều này khiến họ rất hạnh phúc vì sau bao nhiêu năm ròng rã không gặp thì rốt cuộc cũng đã có thể gặp nhưng điều bất ngờ hơn chính là khi nó bảo hãy gọi cho hắn, nhỏ và anh ta đến đó và nhất định phải dẫn theo Hạ Băng. Nó còn dặn riêng với Khánh Thu rằng hãy chuẩn bị tất cả mọi thứ, ngày hôm nay sẽ ngày “tận thế”!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Nốt Nhạc Thứ Năm Mười

Nốt nhạc thứ năm mười

Tại nhà họ Lục, cả thầy tất cả mọi người đều có mặt tại đó khi nhận được tin nó trở về nước và hiện đang trên taxi về nhà, thông tin đó khiến cho 2/15 số người ở đây cảm thấy bất an và bức tức, số còn lại thì hoàn toàn trái ngược, đều cười nói vui vẻ, thậm chí còn có ý định bày tiệc đón nó nhưng tất cả kế hoạch đều bị một tay Khánh Thu chặn hết, thử hỏi xem nếu nó vừa về tới nhà đã nói chuyện đó thì còn ai có tâm trạng mà ăn uống nữa, cũng chẳng vui về gì mà, nếu đích thị lúc chân tướng rõ ràng trước mắt mà mọi người đều vui về thì lúc đó có nấu nướng cũng chẳng muộn mà.

- Đi đi về về, còn gọi chúng tôi đến đây đón tiếp cô ta, thật không biết xấu hổ. Đã mười lăm phút rồi, còn đợi đến khi nào nữa chứ? – Nhỏ khó chịu lên tiếng

- Thừa tiểu thư của đại toàn dân Việt ơi, nếu cô cảm thấy mệt thì cửa ở đằng kia, xin mời! Nói thật, nếu như không phải chị ấy bảo tôi gọi cô đến đây thì tôi chẳng phải tốn tiền điện thoại để mời đại tiểu thư như cô đến đây đâu. – Khánh Thu cố ý nhấn mạnh câu cuối

- Cô... Triệu Khánh Thu, cô gọi Tuyết Nhi là chị nhưng tôi cũng bằng tuổi cô ta, đáng ra cô cũng nên gọi tôi là chị mới phải? Án nói cũng thật hỗn láo!

- Cô còn không bằng đẳng cấp với mấy con vật ở ngoài đường mà cũng muốn tôi gọi là chị? Trừ phi trời đổ mưa máu!

- Triệu Khánh Thu, cô dám..!!!!

Nhỏ tức giận đập bàn đứng lên trừng mắt nhìn Khánh Thu, nhưng chỉ vài giây sau đó cũng chịu ngồi xuống khi ông Hoàng đích thân lên tiếng, bầu không khí theo đó cũng trở nên nặng nề.

- Ông bà Lục, sau bốn năm không gặp mặt Tuyết Nhi thì bây giờ cuối cùng cũng gặp được con bé, xin chia vui nhé. Kì thực lần này Tuyết Nhi về tôi cũng rất vui mừng, bản thân tôi rất quý con bé, nó ngoan hiền lại dễ thương, bây giờ công ăn việc làm ở Mỹ lại rất thành công, quả thật rất tài giỏi. – Bà Thiên vui vẻ nói

- Cảm ơn bà nhiều, người làm Ba Mẹ như chúng tôi thật sự rất vui mừng khi thấy nó như thế, lần này con bé về nhất định tôi sẽ không để nó đi nữa. – Bà Lục cười tí mắt đáp

- Còn không biết là dựa vào thực lực hay là đi công sau để đạt được danh tiếng chứ bản thân tôi nghĩ nó là không thể nào.

- Còn mười phút nữa chị ấy sẽ về tới nhà cùng ba người khác, mong mọi người ráng đợi thêm mười phút nữa, cảm ơn à!

Khánh Thu cố ý nhấn mạnh ba từ cuối, ánh mắt nhắm vào bà Hoàng và nhỏ khiến họ mặc dù tức giận nhưng không thể làm được gì bởi họ biết nếu như hai người họ có đấu võ miệng với một mình cô thì chắc chắn cũng không thể nào thắng nổi, huống chi nếu đánh lộn thật sự thì bọn họ lại càng không thể thắng. Lúc này khi bước vào đây bà đã nhìn thấy vài tên áo đen lảng vảng đằng sau sân vườn, chắc chắn là đám người của cô chứ không ai khác, ở đây ngoài cô ra còn có ai lưu manh thế nữa chứ. Cho nên nếu có tính ra thì cũng không nên đụng đến cô nếu không muốn nhìn kĩ mặt từng tên áo đen kia.

- Vậy rốt cuộc khi nào cô ta mới có ở đây? – Nhỏ bắt đầu mất hết sự kiên nhẫn

- Cô mà nói thêm câu nào nữa là tôi tổng cô ra khỏi đây đó. – Tú Tuệ cau mày nhìn người con gái trước mặt, cô là từ nãy giờ nhẫn nhịn lắm rồi, nếu không từ mấy phút trước đã sớm nhốt trong phòng tắm chơi với nước rồi chứ ở đây là hét.

Ting... Một tin nhắn được gửi đến Khánh Thu, cô trượt màn hình mở khóa ra xem tin nhắn, nội dung nó chỉ vồn vện ba chữ : “Bắt đầu đi!”. Cô tắt màn hình, đảo mắt nhìn mọi người một lượt rồi mỉm cười ma mị.

- Chúng ta bắt đầu trước thôi. Khởi Phong, con dẫn Hạ Băng ra ngoài chơi nhé.

- Dạ.

- Không đợi Tuyết Nhi sao con? – Bà Lục lên tiếng hỏi

- Trước khi chị ấy về con sẽ thay chị ấy làm một số việc sau đó mọi người sẽ được gặp nhân vật chính thôi.

Cô mỉm cười rồi ra hiệu cho mấy tên đàn em đem đến một chiếc máy chiếu mini kèm theo đó là một chiếc điện thoại mới toanh bóng loáng đẹp mắt, đợi bọn họ “lắp ráp” hết tất cả rồi cô mới cầm remote lên nói :

- Đáng ra sẽ không có ngày này nhưng nhờ ơn của Hoàng Minh Lâm và Hoàng Phương Thy nên mới như thế này, haizz.

- Cô muốn nói đến cái gì? – Anh ta nãy giờ im lặng cuối cùng cũng lên tiếng

- Cũng không có gì, chủ yếu là về vấn đề của bốn người. Anh, cô ta, chị tôi và Thiên Vũ. Mọi người ở đây ai cũng biết chuyện Thiên Vũ và cô ta ở trong khách sạn và bây giờ kết quả là Hạ Băng nhỉ? Ở đây tôi muốn nói rằng...tất cả đều là giả!

- Triệu Khánh Thu, cô im cho tôi!! Đã bốn năm rồi, tại sao còn nhắc lại chuyện cũ làm gì?! – Nhỏ tức giận hét lớn, vẻ mặt giận dữ đó lại đan xen một chút gọi là sợ hãi

- Phương Thy, con mới là người im lặng, đừng có la hét um sùm nữa. Khánh Thu, con nói chuyện này là giả là ý gì? Nếu như không có bằng chứng thì đừng nói bừa, ngay cả Tuyết Nhi bác cũng không nể mặt. Dù sao Thy cũng là con gái bác.

Sau khi nghe những lời đó từ ông Hoàng cô mới gạt đầu mỉm cười, bọn họ chính là muốn bằng chứng, đúng là bốn năm trời bỏ ra quả nhiên không hề phung phí một tí nào, bây giờ cái đồng kia đã có thể sử dụng một lượt cho họ khâm phục khâm phục trước tài điều tra của Triệu Khánh Thu cô đây, ha ha ha.

- Bằng chứng, đương nhiên có, thậm chí con còn có cả nhân chứng cơ. Nhưng trước hết hãy xem vài bộ phim đã nhé?

Cô cầm remote chìa về phía trước mà bấm nút, tivi “nhận được lệnh” liền sáng màn hình, hiển thị lên bốn khung video có tên lần lượt : Video-550. Video-560. Video-570 và Video-580. Cô bấm nút thêm một lần nữa, khung video đầu tiên được cô chọn che lấp hết màn hình, bắt đầu trình chiếu, mọi người cũng chăm chú quan sát những gì diễn ra trên tivi.

[...]

Bốn năm trước. Tại thời điểm Khánh Thu đến quán cà phê nhờ vả đàn em của mình để trợ giúp điều tra, ngay sau khi cuộc trò chuyện kết thúc, bọn họ đã

ngay lập tức đến trước nhà của nhỏ và cử ra hai người với bộ dạng quần áo lờ lợt, tóc tai quái đản và gương mặt được trang điểm đậm như mấy bà bói. Hai người bọn họ chỉnh sửa lại đôi chút rồi bấm chuông cửa âm ỉ, chỉ chừng vài giây sau đã có hình dáng của một cô gái đứng sau lưng bọn họ, gương mặt lạnh toát ra về sang chảnh của cô tiểu thư đài cát.

- Các người là ai? Sao lại bấm chuông cửa nhà tôi?

- Ồ... chúng tôi vô tình đi ngang qua đây, như cô thấy, trời nắng nóng, chúng tôi trên người lại không có đồng bạc nào, cô thương tình thì hãy cho chúng tôi xin năm trăm đồng nước.

Hai người bọn họ mếu máo nhìn thẳng vào mắt nhỏ như muốn tìm sự thương hại trong đó nhưng bất thành, ánh mắt nhỏ có chút gì đó thực sự rất kinh dị khiến người đối diện nhìn vào liền nổi cả rùng da gà. Bọn họ di chuyển ánh mắt sang chỗ khác để tránh làm lộ thân phận, bằng quơ nói một vài câu :

- Tôi nhìn thấy số cô thật sự rất sướng nha, tiểu thư đài cát, xinh đẹp lại giàu có, trong tương lai sẽ có một anh chàng yêu cô say mê.

Nhỏ nghe những lời đó cũng có chút vui trong lòng, nhưng những lời nói này không có căn cứ, bọn họ cũng là kẻ qua đường kì lạ xin nước, không thể tin được lời nói của họ, ai biết đâu bọn họ là ăn cướp giả danh, vẫn nên đề phòng.

- Tôi cho các người tiền, mua nước rồi đi đi.

Nhỏ đưa tờ một trăm cho bọn họ rồi mở cửa vào trong nhà, nhưng chưa được mấy giây mọi động tác của nhỏ đã dừng lại.

- Tôi nhìn thấy cô của bốn năm sau, Hoàng Phương Thy.

- Sao... sao ông biết tên tôi? Có phải Triệu Khánh Thu....

- Cô gái trẻ, đừng tức giận, tôi là một thầy bói có thể nhìn thấu người khác, tôi thậm chí còn biết cô đang nghĩ gì trong đầu. Không một ai không muốn biết trước tương lai của mình? Ngay cả cô!

Điều người đó nói hoàn toàn đúng nhưng trong lòng nhỏ vẫn nửa tin nửa ngờ, cái gì mà biết trước tương lai đấy, chắc chắn là nhỏ muốn biết nhưng nhỏ sợ bị con người này lừa đảo thì khôn, với lại danh tính bọn họ... chưa từng biết đến, còn bảo là thầy bói... ai mà tin được. Nhỏ ngẫm nghĩ một lát rồi lên tiếng :

- Tôi không tin các người, trừ phi các người nói trúng năm chuyện mà tôi từng làm trong một tháng đồ về.

- Cô từng đưa tiền cho một tên đàn ông trong quán cà phê. Cô từng hãm hại một chàng thiếu niên để đoạt lấy tình yêu cho chính mình, đây là lần thứ hai. Tôi nghĩ nhiều đó cũng đủ khiến cô tin?

- Còn điều thứ ba? – Nhỏ cố gắng giữ bình tĩnh để đối diện với người trước mặt, nhưng dường như điều đó đã là dư thừa khi trong ánh mắt nhỏ đã chứa đựng nỗi sợ hãi hiển người khác nhìn vô đều dễ dàng thấy được điều đó.

- Cô từng và đang hợp tác với ông trùm xã hội đen, Triệu Minh Cường!

Nhỏ như chết đứng tại chỗ, những điều này ngoài anh ta và bọn họ ra thì chẳng ai biết được, ngay cả Triệu Khánh Thu và nó càng không thể biết, vậy tại sao người này lại biết rõ như thế? Chẳng lẽ như lời ông ta nói rằng có thể thấy quá khứ và tương lai hay sao? Nhỏ chậm rãi di chuyển ánh mắt nhìn về phía ông ta, run run hỏi :

- Ông nhìn thấy gì?

- Một điều khủng khiếp xảy đến với cô, nếu cô muốn hóa giải nó thì xin hãy nói chúng tôi nghe sự thật, bằng không tôi sẽ không thể làm gì hơn. Tai họa này không chỉ mình cô gánh lấy mà còn ập xuống người thân của cô, người cô yêu thương. Lựa chọn là thuộc về cô, nhưng dù sao đi nữa tôi vẫn khuyên cô nên quay đầu, chắc cô cũng không muốn người yêu chết chứ?

Nhỏ cúi đầu đứng đó suy nghĩ một hồi, thật sự thì ông ta nói không sai thứ gì, điều này nhỏ có thể nói chắc chắn như đinh đóng cột, nhưng chuyện nói hết tất cả thì... Nhỏ ngẩng đầu lên nhìn người đối diện, hỏi lại một lần nữa :

- Nếu tôi nói hết... ông thật sự giúp tôi sao?

- Thần linh không bao giờ biết nói dối! – Người đó đặt tay trước ngực mình, nhắm mắt lại ngược lên trời đáp

- Vậy mời ông vào nhà, dù sao bên trong chỉ có vài ba người giúp việc, vào trong để nói chuyện hơn. Mời!

- Cảm tạ tiểu thư.

Nhỏ gật nhẹ đầu rồi mở cửa đi vào mà không biết hai con người phía sau đang cười trong âm thầm, con người nhỏ thật sự quá dễ gạt, chỉ cần một chút thông tin cũng đã đủ khiến nhỏ sợ hãi đến mức này, nói đến thì bọn họ thật quá tài ba, diễn xuất thần thế này thì không làm diễn viên cũng uổng.

Hai người bọn họ theo chân nhỏ vào nhà, vừa đi anh chàng “thư ký thầy bói” vừa xem xét lại chiếc camera nhỏ xinh của mình vẫn còn ổn định vị trí hay không, lỡ như mất cả buổi trời mà ra được màn hình màu đen thì tức chết mất. Nhỏ đang đi bỗng dừng đứng yên quay phắt người lại làm bọn họ giật cả

mình, thót cả tim, cũng may là kịp phản ứng.

- Nói chuyện nãy giờ vẫn chưa biết tên hai người?

- Ồ...tên...Mác-cô-xê.

- Mimimi.

Nhỏ nhú mày nhìn hai người họ, cái gì mà Mác-cô-xê rồi Mimimi, tên tuổi gì thật kì lạ, nếu như bọn họ không phải có thân hình con người thì nhỏ từ sớm đã nhận dạng bọn họ chính là người ngoài hành tinh, ăn mặc lạ, trang điểm lạ, ngay cả cái tên càng lạ hơn, nhỏ chưa uống rượu cũng đã say rồi.

- Chị Lan, lấy dùm em hai ly nước. Hai người ngồi đi.

Bọn họ thấy nhỏ ngồi xuống liền nhanh chóng ngồi xuống, mồ hôi cũng vã cả ra, có lẽ là do thời tiết nóng, thời tiết nóng thôi.

- Nói đi, làm sao tôi có thể thoát khỏi cái gì đó đó.

- Cô quên rồi sao? Cô phải nói hết cho chúng tôi biết, nếu không tôi không thể...

- Anh tôi là Hoàng Minh Lâm, anh chính là hôn phu của Lục Tuyết Nhi, tôi là hôn thê của Thiên Vũ, bốn chúng tôi đều được hai bên gia đình quyết định hôn sự. Nhưng sau đó Lục Tuyết Nhi lại quen Thiên Vũ và cướp mất anh ấy từ tay tôi. Rất lâu sau đó chúng tôi biết được Tuyết Nhi chỉ là con nuôi của ông bà Lục, Triệu Minh Cường – người chồng mới của Mẹ ruột cô ta lại rất muốn đưa cô ta về nhà nhằm mục đích gì đó tôi cũng không biết. Rồi sau đó anh em chúng tôi đã hợp tác với...Ngọc Anh và Khải Minh. Chúng tôi...

- Cô và anh cô hợp tác với bọn họ, nói đúng hơn là Triệu Minh Cường để phá lễ đính hôn của cô gái trẻ kia, các người cũng đứng yên khi biết rằng ông ta sẽ ra tay giết ông Trần đúng không?

Nhỏ im lặng một vài phút rồi gật đầu, nói tiếp, dường như nhỏ không một chút phòng bị gì và khả năng tin người thật sự đạt đến đỉnh nhà, không một chút gọi là nghi ngờ.

- Đúng. Sau đó chúng tôi bao gồm cả bọn họ có kế hoạch chia rẽ Thiên Vũ và Tuyết Nhi, đương nhiên chuyện này không chỉ xảy ra một lần, ông cũng biết!

Mác-cô-xê và Mimimi nhìn nhau rồi quay sang nhỏ gật đầu đồng ý, nhỏ tiếp :

- Chuyện đó xảy ra tại khách sạn (A) phòng 208, tôi đã sử dụng lại kế hoạch cũ, tôi cũng thật không ngờ anh ấy lại vì cô ta mà một lần nữa lại đến, anh ấy có nghi ngờ tôi nhưng vì muốn hủy hôn với tôi nên...bỏ đi, chuyện xảy ra sau đó cũng giống trong phim vậy, thuốc ngủ, người thay thế anh ấy để chụp hình làm chứng cứ, và đương nhiên chúng tôi chưa làm gì cả, tôi vẫn trong sạch và anh ấy cũng chưa từng, ông hiểu mà nhỉ?

Mác-cô-xê trừng mắt nhìn nhỏ rồi cau mày chống tay suy nghĩ, nhỏ nhìn bộ dạng của ông ta cũng bị dọa cho giật mình, không phải vì có vấn đề về tai họa, mà vấn đề nằm ở chỗ có phải nhỏ nói quá rõ ràng rồi hay không? Nhưng lời đã nói ra trong lúc không suy nghĩ, giờ có rút lại cũng không thể nào.

- Cô...pha nước muối ngâm vào miệng năm phút rồi phun ra ngoài cửa để đuổi tai họa đi, sau đó đốt nến rồi cầm nó đi khắp căn nhà, không chừa góc ngách nào,...

Ngoại trừ nhỏ ra, kế hoạch “lừa đảo” này cũng nhắm đến anh ta và hẳn nhưng làm bằng mọi cách đều không thể cạy được bất cứ thông tin nào từ anh ta, phải nói con người này thật sự rất giỏi che giấu, suốt cả buổi nói chuyện ngoài gương mặt lạnh lùng ra thì chẳng có bất cứ thứ gì để nói cả, còn hẳn thì vừa mới hù rằng nó sẽ vì hấn mà chết ấy thế là mọi thứ đều theo nước tuôn ra hết, đầu đuôi câu chuyện đều y như những gì họ nghe từ nhỏ.

Bên thế giới bốn năm sau, tại nhà họ Lục, những gì bọn họ xem được đều rất rõ ràng, từng hành động nhỏ đến từng lời nói. Nhỏ sau khi xem đoạn đầu của video đó đã mất hồn, nhỏ không thể ngờ lúc đó mình lại dễ dãi mà tin tưởng bọn họ, bây giờ nghĩ lại cũng rất đáng xấu hổ, giấu đầu lại lộ đuôi rất lộ liễu, về phía anh ta, gương mặt cũng chỉ như thế, lạnh lùng. Hẳn là người vui nhất từ nãy đến giờ khi xem hết video này, trong lòng thầm cảm ơn Khánh Thư đã vất vả tìm ra chứng cứ cho mình. Điều đáng để nói hơn chính là mọi người lúc này là thế nào, vui mừng, tức giận lẫn lộn đan xen vào từng người họ, ánh mắt ai ai đều đổ vào hai anh em nhỏ như muốn xé xác ra. Ông Hoàng tức giận quay sang tát nhỏ một cái đau thấu xương, in cả năm dấu vân tay đậm đỏ trên má.

- Tao uống công tiền bạc nuôi mày để giờ mày làm những chuyện này, Hoàng Phương Thy, mày không phải là con gái của tao!!!! Cả mày, Hoàng Minh Lâm, mày là anh nó mà lại cùng phe với nó, anh em tụi bây...

Ông chưa nói hết đã bị con tim ngăn chặn khiến mọi người một phen mất hồn, lần này nhỏ có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội lỗi.

- Ba ơi, con xin lỗi, Ba ơi đừng làm con sợ. Ba...

Nó đứng ở ngoài cửa từ nãy giờ cùng ba con người theo sau cuối cùng cũng hành động, từ nãy giờ là nó đi gọi bác sĩ đã hẹn trước, đằng sau nó còn có một chiếc máy nhỏ xinh bé bé dùng để xét nghiệm vài thứ. Nó quay đầu nhìn ông bác sĩ rồi gật đầu, ông bác sĩ hiểu ý nó liền nhanh chóng vào trong nhà khám cho ông Hoàng.

- Lục tiểu thư, chào cô, lâu ngày không gặp.

- Rất vui lại gặp anh và hân hạnh khi gặp cô và anh, không phiền nếu ba người đứng đây đợi một lát chứ?

- Được, miễn là cô bảo đảm an toàn cho chúng tôi.

Ở bên ngoài nói chuyện vui là thế, bên trong lại hoàn toàn trái ngược, tình trạng của ông Hoàng đã đỡ và đã được đưa vào phòng nằm nghỉ vì lý do con tim khiến ông bất tỉnh. Bóng dáng ông vừa khuất nhỏ đã đi về phía Khánh Thu quát to :

- Triệu Khánh Thu, cô là đồ rắn độc. Cô dám sử dụng thủ đoạn bỉ ổi đó với tôi.

- Cô xoắn cái gì? Cô hăm hại người ta được thì tôi sao lại không? Cái này gọi là gieo quả nào gặt quả đó. Còn vài thứ để cô xem nữa đây, cứ chờ đi. Về phần Hạ Băng, đứa con gái kém là con của Thiên Vũ, cô bé không phải con của anh ấy và cả cô gái này.

- Cô có bằng chứng gì? Nếu không có gì thì đừng cáo buộc bậy bạ, dù sao em gái của tôi đã là người của Thiên Vũ, chuyện có con là bình thường, cô đừng khiến em gái tôi phải mất cả đời. – Anh từ nãy giờ im lặng cũng lên tiếng, giọng điệu có phần mỉa mai

- Chúng ta có thể xét nghiệm ADN. – Khánh Du lên tiếng nói

- Xét nghiệm cũng phải mất một thời gian, không thể muốn là được. Triệu Khánh Thu, ngay từ đầu tôi đã biết cô và Lục Tuyết Nhi không phải loại người tốt đẹp gì, chỉ có cái vỏ bọc tiểu thư, ngoài ra toàn rác rưởi. Cho nên Ba Mẹ của các người đều là rác rưởi, không bằng một con chó!!

Bà Hoàng phần nộ hết lớn, gương mặt của bà cũng đã đỏ vì tức giận, xem ra người đàn bà này quá bao che con của mình nên lắm đường rồi.

- Bà Hoàng, xin bà ăn nói cho cẩn thận, Tuyết Nhi là con gái của chúng tôi, Lục Gia này, nó không phải là rác rưởi, mà rác rưởi chính là hai đứa con của bà!!

- Tốt nhất bà nên im lặng nếu không muốn gia đình hai bên càng làm lớn chuyện hơn. Cũng xin đây, tôi hủy hôn ước cho con gái mình với thằng khốn nạn đó, nó không xứng với con tôi!

Nghe những lời đó từ ông bà Lục, anh ta lập tức đứng dậy tức giận nói :

- Điều này là không thể, cô ấy chính là vợ của con, không ai có thể cướp cô ấy đi mất!!

- Chính anh đã đẩy xa cô ấy ra khỏi mình khi làm những chuyện đó, Minh Lâm! Tôi hiểu cảm giác của anh, yêu đơn phương là thế nào, nhưng tôi buông bỏ để cô ấy bên hạnh phúc của mình, nhưng giờ tôi cũng đã có một người con gái ở bên cạnh mình, tôi tin anh cũng sẽ như thế.

Khánh Du vừa nói vừa liếc mắt nhìn Khánh Thu, khung cảnh kịch động này cũng nhờ họ mà trở nên lãng mạn đôi chút. Nó ở bên ngoài nhìn thấy thế cũng yên lòng, vậy là cặp đôi mới chính là họ rồi, hồi đó như chó với mèo, bây giờ lại liếc mắt đưa tình, thật không thể ngờ trước.

- Đừng nói nhảm, có bằng chứng gì cứ đem ra hết, tốt nhất nên có ích cho các người biện minh.

Nó cười khẩy quay sang nhìn bà ta và Dương Hạo rồi bước vào trong nhà, dáng vẻ cực kì sang chảnh và quyền lực. Chữ “Tôi” vừa thốt ra đã có biết bao ánh mắt nhìn theo.

- Tôi đứng từ nãy giờ cuối cùng cũng được vào trong nhà cũng nhờ anh. Minh Lâm, Phuong Thy, lâu ngày không gặp, vẫn khỏe chứ?

- Lục Tuyết Nhi? Cuối cùng cô cũng dẫn xác đến đây. Tại sao đi rồi còn không chịu buông tha cho tôi hả!!! Tại sao!!!!!!

Nhỏ như thú dữ vừa đánh vừa mắng nó, giọng điệu đã trở nên mất kiểm soát, nước mắt đã thấm ướt trên gương mặt. Nó giữ lấy tay nhỏ một phát đẩy ra khiến nhỏ nằm sổng soài dưới đất, bà Hoàng nhanh chóng đi lại đỡ con gái mình, mặt khác lại nhìn nó khinh bỉ.

- Hạng con gái tệ tiện như mày lại dám đẩy con gái tao!! Quên mất, bà ta đi chung với mày, vậy khoảng thời gian đó mày cũng bị bà ta dạy hư, đều là rác rưởi.

- Bà Hoàng, tôi nề tình bác là người lớn tôi không nói, nhưng nếu bác còn nói như thế về gia đình của tôi thì đừng trách con gái bác sẽ gặp chuyện gì. Bác cũng biết tôi bây giờ là ai rồi mà. – Nó lạnh lùng nói

- Lục Tuyết Nhi, mày là một ngôi sao nổi tiếng khắp thế giới, những chuyện mày làm đều bị đánh giá, nếu mày dám ra tay, để tao coi sự nghiệp bốn năm sẽ như thế nào, hahahaha.

- Sự nghiệp mất có thể gây dựng lại, nhưng mạng mất thì làm sao hồi sinh?

Nó thốt ra một câu lạnh gáy khiến ai nhìn vào cũng không thể nhìn ra nó chính là Lục Tuyết Nhi của năm xưa, nhưng mọi người cũng biết chỉ có cách nói chuyện thế này mới có thể đối đáp được với bọn họ.

- Tuyết Nhi, em về rồi, đừng đi nữa. – Hấn nắm tay nó nói, ánh mắt chứa đựng sự yêu thương không hề ít

- Xin lỗi, những năm nay, anh vất vả rồi. Lần này về, em nhất định không đi.

Mặc cho xung quanh có như thế nào, nó và hân vẫn hừng phần gắng đầy, nhỏ và anh ta nhìn thấy máu cũng sôi, con diên đã đạt đến đỉnh điểm.

- Thiên Vũ, anh đừng quên anh là Ba của con gái tôi!!! Anh dám như thế với người khác, anh xem tôi là gì hả?! - Nhỏ khóc lóc, gào thét quăng hết mọi thứ xung quanh về phía nó, bộ dạng cực kì đau khổ

- A Hạ Băng, tôi quên mất. Bác sĩ, phiền ông kiểm tra ADN giúp tôi.

Dương Hạo ôm cái máy công kênh đó từ nãy giờ cuối cùng cũng tìm được chỗ đặt xuống, thật sự cái máy này cũng nặng quá đi, hai cánh tay anh đã mỏi nhừ, mà cũng phải nói bọn họ tiếp khách cũng quá tệ đi, thấy khiêng nặng thế cũng ai tốt bụng giúp đỡ. Ngày đầu tiên về Việt , haizz.

- Tôi cần máu của người kiểm tra ADN, không nhiều đâu.

- Hạ Băng cứ để tôi.

Khánh Thư nói xong liền cầm ống đựng máu của bác sĩ đưa rồi chạy ra ngoài sân, trong thời gian đó, ông bà Lục, ông bà Thiên cùng vợ chồng Tuấn – Tú đều đi về phía nó, đa phần chủ yếu là hỏi nó những chuyện bên Mỹ này nọ kia khác, bà ta đứng bên cạnh nó cũng vì ngại ngừng lo sợ nên đã về phía của Dương Hạo, bà sợ có mặt mình đứng đó bọn họ sẽ cảm thấy không vui.

- Anna Lewis, lần này vinh dự chúng tôi đón tiếp cô, nhưng nhất định không để cô thoát khỏi nhà này nửa bước, trực tiếp bắt cóc. – Tú Tuệ đùa

- Kì thực lần này nghe tin con về ai ai cũng vui mừng, chỉ trừ một số người lòng lang dạ sói, dê tiện, bĩ ỏi. Tuyệt Nhi, lần này nhất định con không được đi nữa đây. – Bà Lục nắm chặt bàn tay nó nói

Nó chưa kịp nói gì thì bóng dáng của Khánh Thư và vị bác sĩ kia đã tiến tới, trên tay cầm hai ống đựng chứa máu tươi bên trong, mọi người thấy thế cũng liền tách nhau ra. Vị bác sĩ đó cầm ống máu trên tay Khánh Thư rồi làm vài thứ trên chiếc máy mà Dương Hạo đã khiêng lúc nãy, được một lúc, ông quay sang nói :

- Mọi người hãy đợi mười lăm phút.

- Trong thời gian chờ đợi, tôi có một món quà lớn tặng cho hai người.

Nó nói rồi nhìn ra ngoài cửa, ra hiệu cho ba người kia đi vào nhà. Ba con người đứng bên ngoài từ nãy giờ lòng cứ bồn chồn không yên, cuối cùng bây giờ đã được “triệu tập”, trong lòng càng không yên nhưng dù sao đã đến đây rồi, có muốn đi cũng không thể, ba người bọn họ sao có thể vượt qua đám người kia chứ. Anh ta và nhỏ ở đó, vừa nhìn thấy ba người kia bước vào sắc mặt đã tái nhợt, gì chứ, bọn họ dám phản?

- Hai người chắc quen họ chứ? – Nó hỏi

- Trừ Lục Khải Minh ra, còn lại bọn anh đều không biết. – Anh ta đáp

- Lục Tuyệt Nhi, cô bây giờ đang định làm gì? Cô mua chuộc bọn họ để chống đối chúng tôi sao?

Nhỏ đứng lên, trừng mắt nhìn nó, nhưng trong đôi mắt đó nó có thể nhìn thấy nỗi sợ tội cùng của nhỏ. Sắc mặt nó không chuyển, vẫn cứ bộ mặt băng lãnh đó, nó chỉ đơn giản chậm rãi tiến về bên trái giới thiệu từng người :

- Cô gái này chính là Ngọc Anh, có thể nói là vợ của Khải Minh, bọn họ có đứa con gái bốn tuổi tên Hạ Băng. Anh ta chính là Khải Minh, “con trai” của bác tôi. Người còn lại chính là thợ chụp hình mà anh em các người đã thuê để chụp lại khoảnh khắc giường chiếu, tôi không làm thì cô đã từng đưa tiền cho anh ấy trong tiệm cafe, đã nhớ ra chưa? Nếu cô không nhớ, không sao, tôi giúp cô.

- Một đoạn clip rất thú vị chỉ mười mấy giây ngắn ngủi, nhưng rất đặc sắc.

Khánh Thư nói xong liền cầm remote lên ấn ấn vài nút, trên màn hình tivi liền hiện thêm một đoạn clip chỉ dài mười lăm giây, trên chiếc màn hình rõ to đó mọi người có thể nhìn rõ nhỏ và anh chàng chụp hình nằm giữa khung camera, nhỏ chính là đang cười nhếch mép đưa phong bì dày cộm cho người đối, anh ta cũng rất vui vẻ nhận lấy, cả hai ngời nói gì đó rồi nhanh chóng đi khỏi, kết thúc. Khánh Thư tự vuốt đầu mình như tán thưởng bản thân, nói :

- Thế nào? Nhớ chưa? Nếu còn chưa thì thật sự trí nhớ của các người quá tệ, hay để tôi, à không, để ba người họ giúp anh em các người một tí nữa ha!

Ngọc Anh nắm chặt hai bàn tay vào với nhau, gương mặt vô cùng lo lắng, cô không đủ can đảm để nói hết sự thật, con của cô có thể gặp nguy hiểm vì cô, sao có thể... Nó hiểu những gì Ngọc Anh hiểu liền đặt tay lên vai cô để an ủi và giảm đi sự lo lắng, nếu nó đã có gan đối đầu với ông ta thì việc bảo vệ nhân chứng có gì là khó.

- Tôi...Tôi là Mẹ của Hạ Băng..

- Cô nói dối!!!!!!!!!!!!

- Nó là con gái của tôi, không phải cô!!!! Nếu như không phải tại các người uy hiếp chúng tôi, chúng tôi cũng đã không giao Hạ Băng ra. Ngày hôm đó khi tôi mang thai được ba tuần, anh em bọn họ đã cấu kết với Khải Minh, bọn họ nói nếu không giúp đỡ họ thì chuyện Khải Minh không phải là con của bác Tuyệt Nhi sẽ bị phơi bày, cũng chính lý do chết tiệt đó mà ngay cả Triệu Minh Cương cũng nhường bước, bắt ép tôi sau khi sinh con nhất định phải

đưa cho Hoàng Phương Thy. Hạ Băng chính là con gái của tôi.

- Khải Minh, con...con không phải là...

- Đúng, tôi không phải là con cháu nhà họ Lục, tôi là người của Triệu Minh Cương đưa vào nhằm mục đích chiếm lấy tài sản, tôi cũng là bị ép. Hạ Băng đích thực là con ruột của tôi. Hoàng Minh Lâm và Hoàng Phương Thy, đích thực đang hợp tác với Triệu Minh Cương.

- Các người nói dối!!!! Hạ Băng là con gái tôi!! Nó là con tôi, nghe chưa hả?!!!! – Nhỏ điên cuồng chạy lại nắm đầu Ngọc Anh xuống, nó đứng đó phản ứng nhanh liền một tay lôi nhỏ ra rồi tát một cái đau thấu trời

- Cô đang làm loạn cái gì? Muốn biện minh cho bản thân, chỉ còn kết quả xét nghiệm

- Đã có xét nghiệm

Vị bác sĩ lấy tờ giấy từ trong chiếc máy ra rồi đọc to :

- Xét nghiệm của cậu là nhóm máu A, của cô bé là B, kết quả là 0,01%.

Nói rồi ông giơ tờ giấy ra trước mặt mọi người, ai ai cũng đều nhìn thấy rõ ràng kết quả, nhỏ khi nhìn thấy kết quả đó liền khụy xuống, cũng may bà Hoàng đứng kế bên đỡ nhỏ. Anh ta tức giận nắm chặt tay thành quyền nhưng không dám hành động, chỉ bình tĩnh thả lỏng tay ra đút vào túi quần. Cùng lúc đó ở bên ngoài, ba chiếc xe lớn dừng trước nhà nó, một đoàn người ập vào nổ súng liên hồi bắn chết hết đám người của Khánh Thư trong nháy mắt khiến họ trở tay không kịp, hai đứa con nít cũng bị họ bắt giữ. Nó thấy tình thế đó liền biết chắc là ông ta ra tay, nhưng nhanh như thế đã hành động, hẳn là do anh ta thông báo, bởi nhỏ đã suy sụp như thế thì không thể nào, chỉ còn mỗi anh ta bình tĩnh đứng đó, bàn tay lại thọc vào túi quần, chắc chắn là tình báo.

“Hoàng Minh Lâm, anh thật là thâm độc!”

- Dương Hạo, anh đưa bác sĩ, Mẹ và ba người bạn họ vào trong trốn đi.

- Không, Mẹ muốn ở lại với con.

- Nhưng...thôi được.

Đùng đùng đùng đùng đùng!! Những tiếng kính vỡ đồng loạt vang lên, bọn họ đã bắn vào trong đây, bây giờ chỉ có thể tìm chỗ trốn trước mới có thể hành động, nhưng đám người đó thật sự quá đông. Trong lúc hỗn loạn, bọn họ thừa cơ hội bắt cóc hai đứa bé và cả bà ta đi mất, anh và nhỏ cũng bị kéo theo lên xe rồi khỏi đây. Nó nhất thời trở tay không kịp, cũng không thể cứu được bọn họ.

- Mẹ/Khôi Phong/Hạ Băng!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Nốt Nhạc Cuối Cùng

Nốt nhạc cuối cùng

Đùng đùng đùng đùng đùng!! Những tiếng kính vỡ đồng loạt vang lên, bọn họ đã bắn vào trong đây, bây giờ chỉ có thể tìm chỗ trốn trước mới có thể hành động, nhưng đám người đó thật sự quá đông. Khung cảnh bây giờ thật sự hỗn loạn, mọi thứ trở nên mất kiểm soát, tất cả mọi người vì thế mà chạy tán loạn khiến tầm nhìn của nó bị gián đoạn, nhưng từ phía của nó có thể thấy được bọn họ đã bắt hai đứa bé lên xe, nếu đã thế thì còn gây náo loạn trong đây làm gì? Chẳng lẽ mục tiêu thật sự... Nghĩ đến đó tim nó đập lệch một nhịp, nó nhìn xung quanh tìm kiếm, bà ta đang lo sợ trốn ở sau bức tường ngay bếp, nhưng nơi đó rất nguy hiểm, bọn chúng có thể nhìn thấy nếu quay lưng đi vào trong đó. Mặt khác, Tú Tuệ, Minh Tuấn cùng Ngọc Anh và Khải Minh đang bất chấp tất cả mà xông ra ngoài giành lại hai đứa bé từ tay bọn chúng dù biết rằng bọn chúng có đồng súng trong người, nhưng mà không thử sao biết được có giành lại được không chứ. Bốn người họ vừa chạy tới đã có biết bao tiếng súng nổ ra, nhưng với trái tim của người Mẹ như Tú Tuệ và Ngọc Anh thì dù có nguy hiểm đến mấy họ vẫn cứ bất chấp mà chạy đến, kết quả hai người đàn ông bên cạnh họ phải dùng tất tâm thần để chặn viên súng bay đến bên người vợ mình, để chúng ghim vào da thịt, máu cứ thế mà tuôn trào ra. Một tên áo đen đứng cách nơi bà ta trốn chỉ chừng hai mươi centimet, hẳn ta đang thừa cơ hội chia súng về hướng Ngọc Anh, bà ta nhìn thấy tình thế đó biết chắc bọn họ có ý định giết người diệt khẩu liền chạy ra ôm tên đó lại, nó núp ngay phía sofa thấy tất cả cũng mau chóng chạy ra bởi thế nào bọn chúng cũng bắt bà ta về để ông ta trừng trị, nhưng nó không thể dễ như thế, khó khăn lắm nó mới có thể nhận lại Mẹ ruột của mình, đâu thể vì thế mà buông bỏ được. Đám người áo đen thấy nó chạy lại có ý định kéo bà ta ra liền đồng loạt nổ súng về hướng nó, nhưng mà những viên đạn đó hình như đều không nhắm vào nó, mà chỉ đơn giản là muốn chặn nó lại, chỉ tiếc số nó xui nên bị trúng một viên ngay chân, trong khoảng thời gian nó bị những viên đạn kia bao vây thì bà ta cùng hai đứa bé đã bị bắt lên xe, bọn chúng đồng loạt rút lui. Nó thấy thế liền chạy theo mặc cho cảm giác đau đớn hoành hành nơi vết thương sâu, gương mặt nó thấm đẫm mồ hôi và nước mắt, hẳn, Khánh Du, Khánh Thư cùng Dương Hạo đuổi theo nó, số còn lại là lo cho Khải Minh và Minh Tuấn, bọn họ cũng trúng đạn ngay lưng, máu cũng chảy rất nhiều.

- Khởi Phong, Hạ Băng! Mẹ, Mẹ ơi!!! Mẹ!!!!!!!!!!!!!! Dừng xe lại, dừng lại!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Tuyết Nhi/Khánh Ly. Care thận!!!

Dương Hạo mặc kệ những người còn lại mà tăng tốc chạy nhanh lên phía trước thuận lờ nắm lấy tay nó kéo ngược về phía mình, ôm trọn vào lòng dù cho nó có đánh anh rất đau nhưng cũng không màng.

- Buông em ra, buông ra. Em phải đi cứu Mẹ, phải cứu Khởi Phong và Hạ Băng. Buông ra..

- Khánh Ly, tỉnh lại đi!! Em đừng có liều thân nữa, em thấy không, bọn họ có súng lại rất đông người, em làm như thế chẳng khác nào ép họ ra tay với ba người kia. Với lại em đang bị thương, em nhắm mình hạ được bọn họ?

- Nhưng mà Mẹ em..

- Anh biết nhưng em phải bình tĩnh được không? Đây giờ hãy ngoan ngoãn nghe anh vào trong nhà băng bó đi, rồi chúng ta tìm cách tìm nơi chúng giam giữ họ, sau đó anh cùng em đi cứu người, có được không? Khánh Ly.

Nó khóc nức lên từng cơn, cuối cùng cũng ngoan ngoãn nghe theo Dương Hạo vào trong nhà, hắn đi về phía nó ôm nó vào lòng an ủi, nhẹ nhàng bế nó lên rồi trở về nhà, nó tựa đầu vào người hắn khóc ướt cả một bên áo, hai bàn tay thì nắm chặt thành quyền đến mức ứa cả máu.

“Cuộc chiến sắp tới chỉ cho phép một người duy nhất sống, một là ông, hai là tôi!!”

- Khánh Thư, em không có cách nào sao? – Khánh Du quay sang hỏi cô bất ngờ làm cô hơi khựng lại

- Anh hỏi em.. em phải hỏi ai đây? Em không phải người bên cạnh ông ta, làm sao mà biết được chứ, nếu có biết thì chắc chắn chỉ có bà ấy biết, mà biết sao giờ, người cũng bị bắt mất.

- Vậy em không biết gì hết sao?

- Anh là muốn hỏi cái gì? Em làm sao biết được, con người ông ta không thể nào cứ ở một chỗ, ông ta thật sự rất đa nghi, chắc chắn chưa đầy một tiếng sau đã đổi địa điểm

- Chẳng lẽ không có cách nào nữa sao ta? Khởi Phong và Hạ Băng ở đó, bà ấy cũng ở đó, ba con tin chủ chốt nắm trong tay, chắc chắn có điều kiện trao đổi không hề nhỏ, anh chỉ sợ...

- Điều anh nghĩ em biết, nhưng mà chúng ta không thể làm gì. Mau vào nhà thôi.

Nó ngồi đó, với gương mặt thất thần đó, những dòng nước mắt vẫn thấm ướt trên mi, khi ở Mỹ, nó cứ nghĩ mình là một người tài giỏi, nhưng bây giờ thì sao, ngay cả người thân cũng không thể bảo vệ, vốn biết ông ta chắc chắn sẽ hành động, lại không hề đưa ra một lớp vỏ phòng bị nào làm liên lụy cả hai đứa nhỏ, thật sự rất vô dụng. Sau một hồi ngồi thất thần tự trách bản thân, nó nghĩ rằng tại sao mình lại cứ ngồi lì ở đây mà khóc như thế? Nó có thể cứu họ, chỉ cần biết được nơi ông ta bắt giam họ ở đâu, lúc đó dù có liều thân nó cũng phải cứu họ ra. Nghĩ thế, nó đưa tay lau hết những giọt nước mắt đã lạnh trên gương mặt rồi đi ra ngoài sân gặp Dương Hạo, không hề quan tâm đến những người bên cạnh mình như thế nào.

- Dương Hạo, anh có cách gì tìm địa chỉ hay không?

- Có thì có, nhưng mà vấn đề là nó không có ở đây?

- Cái gì không có ở đây?

- Nếu như có thiết bị nào đó từ ông ta gắn trộm trong nhà hoặc đâu đó ở chỗ em thì hẳn sẽ tìm ra, nhưng vấn đề là...anh không nghĩ ông ấy có..

- Thiết bị nghe lén?

Nó lầm bầm trong miệng, thầm nhớ lại những ký ức trước đây, nó nhớ là chuyện đính hôn rõ ràng chỉ có mình nó, Khánh Thư, Tú Tuệ, Minh Tuấn và hẳn biết, vậy làm sao mà nhỏ lại biết được mà chạy đến nhà nó gây loạn? Thậm chí anh ta cũng có mặt ở đó không lâu sau đó, lúc nó và nhỏ nói chuyện với nhau, không nhớ lắm thì nhỏ bảo đang trên đường đến, hẳn là đi xe nhà, vậy chẳng lẽ thiết bị nghe lén ở trên xe? Nhưng bọn họ ra tay từ lúc nào? Đúng, là hôm đám cưới của vợ chồng Tú Tuệ!! Nhưng mà đã bốn năm, chẳng lẽ bọn họ chưa tháo thiết bị nghe lén ra?

- Dương Hạo, nếu như có thiết bị thì chúng ta tìm ra à?

- Đúng, em nghĩ xem, nếu như có thiết bị, chúng chắc chắn có liên kết với điện thoại của ông ấy, chúng ta chỉ cần xâm nhập điện thoại của ông ấy là có thể tìm ra địa chỉ, chuyện này với anh dễ như trở bàn tay. Nhưng vấn đề là ông ta...

- Em nghĩ chúng ta nên đi kiểm tra xe.

- Xe?

Nó mỉm cười nhìn Dương Hạo rồi đi vào trong nhà, trực tiếp lôi những cô cậu bên trong đó ra ngoài hết một lượt, tiện thể bảo ông bà Hoàng nên về nhà, nó chỉ là lo lắng cho ông Hoàng mệt vì lúc này con tim của ông có tái phát rồi gọi taxi đưa bác sĩ về.

- Chuyện lúc nãy thành thật xin lỗi, mém nữa ông đã bị liên lụy vì tôi. Thành thật xin lỗi! – Nó cúi gập người 180*

- Không sao đâu, ta biết con không hề biết sẽ xảy ra chuyện thế này, cho nên đừng cố xin lỗi, vì lỗi không phải tại con. Nào!

Ông bác sĩ đang tay ôm nó vào lòng, vỗ lưng nó nói tiếp :

- Sắp đến giờ của Ba con rồi, hãy nhớ đi thăm ông ấy, những năm con đi, ta biết ông ấy rất nhớ con. Con gái, có gì cứ nói với ta nhé.

- Vâng ạ, cảm ơn ông.

Nó mỉm cười tiễn ông ra cửa rồi đi vào trong. Vị bác sĩ lúc này chính là bạn cũ của Ba nó, bọn họ chỉ mới gặp nhau chừng một năm đổ lại khi ông ấy vô tình sang Mỹ dự cuộc thảo luận gì đó, lúc đó ông đã nhận ra bà ấy khi đi chung với nó cho nên bà cũng kể cho nó nghe toàn bộ. Nhưng vấn đề bây giờ không phải là chuyện đó, chính là chuyện đi tìm cái thiết bị điên rồ đó, một có hai không, tùy vào ông Trời muốn nó như thế nào đã.

- Tuyệt Nhi, chị có cách gì sao?

- Không hẳn gọi là cách nếu như không có cái thứ đó. – Dương Hạo gật gù nói

- Là thế nào? – Khánh Du nhún mày thắc mắc

- Thứ anh ấy cần chính là một thứ thiết bị, cho nên em cần mọi người giúp em kiểm tra hết tất cả các phương tiện đi lại.

- Nhưng mà thứ đó..cái hình dạng nó thế nào? – Minh Tuấn hỏi

- Nó không có hình dạng, ý tôi là nó có rất nhiều hình dạng cho nên thành ra ai mà biết.

- Vậy cứ thứ gì đáng nghi thì chúng ta sẽ chụp hình lại rồi gửi cho anh ấy, trao đổi số điện thoại đi.

Mọi người lần lượt hỏi lâu để lưu số điện thoại rồi chia nhau ra tìm. Đội một gồm nó và hấn, đội hai gồm Dương Hạo, Khánh Du và Khánh Thu, đội ba là vợ chồng Tuấn – Tú, đội cuối cùng là Khải Minh và Ngọc Anh.

[...]

Tại một nơi vô cùng heo lánh và rừng rậm, xung quanh chỉ toàn vách đá, cây cỏ, phía trước chính là ruộng ngô to lớn bao trùm lấy, điểm đặc biệt nổi bật chính là ngôi nhà nằm ẩn sâu tít trong ruộng ngô đó, nó nằm cách ruộng ngô cả gần ba mươi mấy mét, so với cái diện tích rộng lớn thế này có thể xây cả một tòa lâu đài to tổ chẳng. Điều đáng để nói hơn chính là phần bên trong ngôi nhà, nó thật sự vô cùng rộng, không có từ nào để diễn tả độ rộng của nó. Ngôi nhà có lịch sử rất hùng hổ, chính là nơi này từng là nơi nghỉ chân săn bắn của những người săn bắn cho nên nó có một con đường xuống tầng hầm, nơi đó có một cái thùng to chôn dưới đất cách vài mét, trong cái thùng đó chứa rất nhiều súng, dao, v.v... , trước đây nơi này từng là rừng rậm bao la cho nên có rất nhiều thú dữ, động vật này nọ, sau này khi khai phá mới thành ra có người ở, còn đám động vật, thú dữ này nọ chắc cũng bị bắt vào sở thú hay sao đó. Ngôi nhà có cả thủy là năm tầng nếu tính cả tầng dưới, phần lớn ngôi nhà là phòng, cửa, phòng, cửa, phòng, cửa. Giả sử nếu có cuộc nổ súng hay rượt bắt thì chắc chắn sẽ chạy mệt đến chết, còn chưa kể ngôi nhà này hầu hết tất cả đều có lối thông nhau, chấn cửa này sẽ có cửa khác, lại nói đến muốn chạy thoát thân lại phải vượt qua ruộng ngô, lỡ như có đốt ruộng thì chết cháy, thê thảm, quả thật rất thê thảm, thảo nào ông ta lại lựa một cái địa điểm kinh dị như thế này làm nơi trú ẩn và giam giữ con tin, bởi cho dù có sự cố ngoài ý muốn thì chắc chắn ông ta vẫn có thể kéo cả đám chết chung.

Ngay tại đại sảnh, bà ta cùng hai đứa nhóc bị chúng trói tay chân để ngay giữa sảnh, xung quanh họ chỉ toàn những tên mặc đồ đen với gương mặt bặm trợn canh chừng, nhìn thoáng ra cũng có hơn mười tên, mặc dù bà từng là xã hội đen nhưng cũng chỉ đơn thuần dựa hơi ông ta, những chuyện cần ra tay đều giao cho bọn chúng làm cho nên bà biết thực lực của bọn chúng như thế nào. Những người được ông ta tuyển chọn làm tay sai hầu hết đều biết võ, sau khi tuyển chọn xong đích thân ông ta là người dạy những loại võ khác nhau cho họ, có thể nói ông ta là một bậc thầy về võ thuật, cho nên khi trở thành những tên áo đen, bọn họ đều phải trải qua khổ luyện để được như bây giờ. Nói đến chuyện muốn thoát thân là điều không thể nào, huống chi bên cạnh bà còn có hai đứa nhóc này, chúng đều sợ hãi, khóc lóc van xin được về nhưng chúng đâu biết rằng sinh mạng của mình đang ngàn cân treo sợi tóc.

- Đừng khóc nữa hai đứa, đừng khóc nữa, một lát nữa ta sẽ được về thôi. – Bà cố gắng an ủi hai đứa

- Con muốn về với Mẹ, con muốn về với Mẹ. Mẹ, Mẹ ơi.

- Tụi bây im hết đi!!! Có tin tao tát gãy răng không hả!!!! – Một tên áo đen trừng mắt quát lớn, cánh tay cơ bắp cũng được gio cao

- Đừng có mà ở đây lên mặt với tao!! Chắc mày là lính mới nên mới cư xử thế này, thật mất mặt cho ông ta.

- Bà...

- Được rồi, đừng náo loạn nữa.

- Ông chủ!

Ông ta và anh em nhỏ bước vào, lập tức đám người đó liền cúi đầu chào, di tản ra đứng thành hai hàng. Anh ta đưa nhỏ đến ngồi ở một chiếc ghế gỗ gần đó, còn ông ta thì tiến về phía bà ta, ngồi xuống ngay đối diện, cười khinh bỉ rồi chậm rãi nói :

- Thời gian bốn năm sống ỏn chứ vợ yêu?
- Mau thả hai đứa nhóc ra, chúng vô tội, có gì cứ nhắm vào tôi, đừng dùng thủ đoạn bỉ ổi khác để chiếm lấy con gái tôi.

Ông ta ngược mặt lên trời cười to rồi từ từ hạ xuống, về mặt lúc này đã được thay đổi bằng một vẻ mặt khác, vô cùng bặm trợn và kinh dị đến nỗi khiến hai đứa con nít khóc thét lên. Ông ta mạnh bạo bóp lấy gương mặt bà, tức giận nói :

- Bà nên nhớ lúc trước là người nào cho bà ăn sung mặc sướng, một người đầy quyền lực như thế? Bây giờ muốn qua cầu rút ván? Bà nên biết rằng kế hoạch đó bà cũng có tham gia, đừng bao giờ có ý nghĩ thoát khỏi vụ việc này! Mà tôi quên mất, con gái bà đã nhận lại bà rồi, chắc chắn mọi tội lỗi bà gây ra đều được tha thứ, vậy tôi cũng chẳng phải vòng vo làm gì.
- Ông muốn làm gì?
- Bà thật sự không coi phim nhiều, sau khi tên bắt cóc bắt cóc đối tượng thì sau đó sẽ đòi tiền chuộc, chính là tống tiền!! Hahahahahahaha

Ông ta cười sáng khoái, ra hiệu cho đám lính của mình đi tuần tra xung quanh rồi đi khỏi, ngay sau đó anh ta cũng đi ra ngoài theo, dường như bọn họ đang bàn bạc thứ gì đó, chắc chắn là có liên quan đến nó nên nhìn anh ta mới có vẻ khó chịu và không vui như thế, nhỏ đoán. Bà ta ngồi đó nhìn nhỏ, bất giác quay sang hai đứa nhóc rồi nói :

- Chẳng lẽ cô không muốn con mình bình an à?

Câu hỏi bất ngờ từ bà ta khiến tim nhỏ đập lệch một nhịp, con? Con sao? Nhỏ làm gì có con, Hạ Băng chỉ là công cụ giúp nhỏ khống chế hấn thôi, bây giờ đã vỡ lẽ mọi thứ, con bé đó nhỏ cũng không cần nữa, còn lợi dụng được gì nữa đâu?

- Con sao? Con nhỏ đó không phải là con gái của tôi, chắc tôi không cần phải nói đâu?
- Chẳng lẽ thời gian bốn năm sống với con bé, cô không có tình cảm?
- Tình cảm? Tình cảm hả? Không có, không có tình cảm. Đứa con hoang này chỉ là để tôi lợi dụng, giờ ai ai cũng biết, Tuyết Nhi cũng về rồi, Thiên Vũ cũng chẳng cần tôi, vậy tại sao tôi phải cần nó?
- Tôi không tin cô không có tình cảm với con bé, rồi cô sẽ thấy.
- Mẹ ơi, con muốn về nhà, con hứa con không quậy nữa, con sẽ không khiến Mẹ buồn nữa đâu Mẹ ơi. Hức hức...

Hạ Băng nắc từng con nhìn nhỏ nói, gương mặt cũng đã đỏ hết lên vì từ nãy giờ khóc khá nhiều, nhỏ mặc dù đau lòng nhưng bên ngoài vẫn cố tỏ vẻ không quan tâm, dù gì con bé cũng chẳng phải con của nhỏ, có gì phải lo lắng làm gì, con bé là con gái của Khải Minh và Ngọc Anh, bọn họ tự có cách đi cứu con bé, còn chưa kể có nó, hấn, Khánh Du, Khánh Thư, vợ chồng Tuấn – Tú và cả cái người con trai đi chung với nó, chẳng lẽ nhiều đó người lại không cứu nổi hai đứa con nít và một bà trung niên hay sao? Cũng thật quá bất tài.

[...]

Nó cùng với tám người kia ngồi vây quanh cả chiếc bàn tròn ngoài vườn, bọn họ chính là đang tập trung nhìn Dương Hạo tìm nơi mà ông ta đang ở theo định vị của thiết bị nghe lén, chính Khải Minh và Ngọc Anh là người tìm ra thiết bị đó, thậm chí bọn họ hoàn toàn sốc khi tìm thấy chúng, họ không ngờ chính mình là tay sai lại không được trọng dụng, ngay cả những chuyện này cũng chẳng nói một tiếng, ông ta hoàn toàn chưa tin tưởng bọn họ, vẫn cho là người ngoài, thật thâm hiểm.

Bà Lục bước ra, trên tay bưng một khay sinh tố kèm theo bình nước lạnh ra cho bọn họ, mỉm cười nói :

- Các con vất vả rồi, uống nước đi.
- Không được rồi.
- Thôi vậy, anh đừng cố gắng làm gì, em nghĩ ông ta đã chặn mất rồi.
- Tuyết Nhi, Mẹ có chuyện muốn nói với con.

Nó gật đầu rồi đi sang chỗ khác cùng bà Lục, nó biết rõ bà gọi nó là có ý gì, chính là muốn hỏi vì sao bà ta lại đi cùng với nó, chắc chắn là như thế.

- Tuyết Nhi, tại sao con về cùng với bà ta?
- Mẹ, con và bà ấy đã nhận lại nhau rồi. Lúc khi con sang Mỹ thì đã gặp bà ấy bị đám người của Triệu Minh Cường đuổi bắt, con đã cứu bà ấy, trên người bà ấy có rất nhiều thương tích cho nên con đã cho bà ấy ở cùng con. Trong khoảng thời gian sống chung, bà ấy đã thay đổi rất nhiều, Mẹ biết không, thậm chí những chuyện, tất cả mọi thứ liên quan đến ông ta và những chuyện khác bà ấy đều nói với con, con tin bà ấy. Bà ấy cũng nói với con

rằng cái chết của Ba và bà nội đều là kế hoạch của ông ta, bà ấy không hề biết gì cả. Mẹ có biết rằng sau khi cái chết của Ba, khi về nhà bà ấy đã hỏi ông ta, nhưng ông ta đã quát tháo bà ấy, thậm chí khi bà ấy không muốn dính líu gì đến kế hoạch đó nữa ông ta liền ra tay với bà ấy, con đã thấy những vết thương đó trên người bà ấy khi thăm mộ Ba. Thời gian đã chứng minh tất cả rồi Mẹ à. Con nói với Mẹ như thế không phải con mong Mẹ tin tưởng hay tha thứ cho bà ấy, mà con hy vọng Mẹ có thể tin tưởng con, được không?

Những điều nó nói bà đều hiểu, nhưng chuyện này không dễ dàng gì, muốn bà tin tưởng cũng thật khó, nhưng điều này có thể bù đắp vào khoảng thời gian tới, nếu có thể... Con gái của bà – Lục Tuyết Nhi, bà thương yêu nó hết lòng, có thể hy sinh tính mạng vì nó, niềm tin bà đối với nó chưa từng lung lay, cho nên lần này bà mong rằng mình sẽ không phải thất vọng.

- Con gái, Mẹ mong rằng niềm tin của con đặt vào đúng chỗ, đừng bị nó phản ngược lại như niềm tin con đặt nơi Phương Thy.

Nó mỉm cười gật đầu rồi ôm lấy bà Lục, bà nhẹ nhàng vuốt mái tóc của nó, vỗ vỗ lưng rồi nói tiếp :

- Cố lên nhé.

- Vâng ạ.

Khánh Thư nốc một hơi hết hai ly nước, miệng thì ngậm một đồng chưa kịp nuốt đã mém sặc vì tiếng chuông điện thoại đáng ghét, ai lại đi gọi vào giờ “linh” này chứ, cô nuốt hết nước đang ngậm trong miệng rồi lấy điện thoại ra xem, số lạ, không có tên, chắc có người gọi nhầm số chăng? Dù sao cũng nên nghe máy, nghĩ như thế cô liền kéo vết xanh sang bên phải, áp vào tai nghe.

- Khánh Thư nghe, ai vậy?

“- Đoán thử xem?”

Khánh Thư vừa nghe giọng đã biết ngay là ai, mới vừa uống nước hạ hỏa lại dám gọi đến chọc điên cô, cô chưa tìm đến tính sổ đã tự tìm đến cổng nhà, ông ta không sợ cô sẽ biết địa chỉ dựa vào cuộc gọi này sao? Thật quá chủ quan.

- Bọn họ đang ở đâu?

Đồng bọn ở xung quanh nghe thấy câu đó liền biết ông ta gọi đến liền đổ về bao vây lấy cô, về mặt của bọn họ ai ai cũng đều mang sát khí, một luồng sát khí đục nóc trời. Dương Hạo nhẹ nhàng vỗ vai cô ra hiệu mở loa to, còn anh lại tiếp tục ra tay tìm địa chỉ dựa vào cuộc điện thoại này, lần này để xem những gì anh học từ Mỹ có thể thành công ở đây hay không.

“- Kia con, không lo hỏi thăm Ba đã đi hỏi cái đám đó, con không thấy...”

- Đừng nhiều lời, bọn họ ở đâu? Tốt nhất tự ông đưa ra địa chỉ, nếu không để tôi tìm ra được thì đừng trách.

“- Hahahahahaha” – Giọng cười ông ta văng vẳng bên tai bọn họ khiến máu sôi sập tuôn trào nhưng lại không thể làm gì hơn. “- Khánh Thư, Ba hiểu con mà, con không thể nào làm gì được đâu, tìm địa chỉ? Không! Báo cảnh sát? Lại càng không!! Nên nhớ rằng hai đứa ranh con kia đang trong tay Ba, à, còn chủ chốt là bà Mẹ đáng thương của con, hahahahahaha.”

- Nói! Ông muốn gì mới thả người. – Nó im lặng theo dõi cuộc nói chuyện cuối cùng cũng lên tiếng

“- Ô Tuyết Nhi, con hờ của Ba, con đang ở đó sao?”

- Bọn họ đang ở đâu?!

“- Tại sao bọn con cứ hỏi Ba câu đó? Ba cũng đâu biết, hahahahahaha. Muốn thả người phải có thứ để đổi, như con mới hỏi Ba, “Ông muốn gì mới thả người?”. Thứ Ba muốn vô cùng đơn giản, chắc chắn sẽ làm được, đến lúc đó ba người họ đương nhiên sẽ trở về an toàn.”

- Nói!!

“- Ba trăm tỉ!! Đem ba trăm tỉ đến nơi Ba nói, con có thể đưa bọn họ về nhà.”

- Ba trăm tỉ? Chúng tôi làm sao có ba trăm tỉ cho các người chứ!!! Tôi nghĩ ông nên đi cướp ngân hàng luôn cho nhanh!! – Khánh Thư phẫn nộ quát lớn

“- Triệu Khánh Thư, con cũng biết Ba là người thế nào mà nhỉ? Thứ Ba muốn nhất định phải có cho được, tốt nhất đừng làm Ba phật lòng. Mau chóng chuẩn bị ba trăm tỉ rồi đem đến địa chỉ, sẽ có người ra nhận tiền, cứ giao cho họ, lúc đó ba người kia cũng sẽ được thả, nhớ rằng chỉ một mình Tuyết Nhi đến, còn lại không ai được theo, nếu để Ba phát hiện, đừng trách Ba ra tay không nể tình. Ba ngày bắt đầu!!”

Crụp...tít...tít...tít...

Tất cả đều chìm trong bóng tối, ba trăm tỉ, bọn họ kiếm ba trăm tỉ ở đâu ra chứ? Con số này không phải là nhỏ, là ba trăm tỉ đấy. Ba trăm tỉ!!! Ngọc Anh và Tú Tuệ khóc không ra nước mắt, tựa vào người đàn ông bên cạnh mình, con của họ đang nằm trong tay ông ta, muốn cứu phải tìm ba trăm tỉ, ba trăm tỉ...

- Mọi người yên tâm đi, sẽ cứu được họ thôi, có địa chỉ rồi.

Cùng lúc đó Dương Hạo dập tắt nỗi lo trong lòng của bọn họ chỉ bằng một câu nói, lần này quả thực có tác dụng, xem ra cách này còn hiệu quả hơn là dựa vào cái thiết bị chết tiệt kia, thật vô dụng.

- Nhưng không có tiền...

- Ba trăm tỉ chỉ có, chỉ là ba trăm tỉ thôi mà, chỉ số tiền đó ra cứu ba mạng người, coi như là bỏ thí, không có gì to tát.

Nói xong nó đi vào nhà, Dương Hạo sau đó cũng đi vô theo để lại những con người vẫn đang ngỡ ngàng vì câu nói của nó lúc này. “Ba trăm tỉ chỉ có, chỉ là ba tỉ thôi mà, không có gì to tát”. Giỡn??? Ba trăm tỉ... trong vòng bốn năm mà nó kiếm được ba trăm tỉ? Là đang mơ phải không? Chẳng lẽ sang Mỹ kiếm tiền lại nhanh thế à...?

- Máy người còn đứng đó làm gì ấy?? – Dương Hạo thò đầu ra cửa sổ hỏi

- Mau vào nhà thôi.

Tất cả nhanh chóng di chuyển vào trong nhà, mọi thứ đều được kiểm tra chặt chẽ, chỉ sợ nội dung bàn bạc bị lộ ra bên ngoài truyền đến tai ông ta thì chết dở, lúc đó chắc chắn khó lòng cứu được bọn họ an toàn trở về nhà.

- Khánh Ly, có lấy tiền được không?

- Một lát nữa sẽ có người đem đến cho chúng ta.

- Làm tốt lắm!! – Dương Hạo mỉm cười vỗ vai nó, sau đó liền hỏi: - Em có kế hoạch gì? Anh nghĩ bọn họ không đơn giản là cần tiền.

- Anh nói đúng đấy, ông ta không phải là người bình thường đâu, kiểu chạm mạch mà xem mình như trung tâm vũ trụ ấy, em thấy người mới trốn trại điên còn bình thường hơn ông ta.

Những lời Khánh Thư vừa nói ra thật sự rất có công dụng khiến người ta cười, như thế rất tốt, trong lúc này không nên quá căng thẳng, sẽ hư bọt hư đường hết, chẳng việc gì phải xoắn, cứ bình tĩnh thôi.

- Nếu đích thật mục tiêu của ông ta là con và tiền thì Tuyết Nhi, con nên cẩn thận một chút. – Ông Lục nói

Câu nói vừa tan theo không khí, hai hàng nước mắt của nó bỗng lăn dài trên má, nó nhanh chóng quay lưng lại lau đi chúng, hai bàn tay của nó cũng đã hình thành nắm đấm, mọi người nhìn thấy nó như thế cũng đủ hiểu, vết thương đó đối với nó quá lớn, quá sâu, thời gian bốn năm đó chỉ là để nó trốn tránh, quên đi chứ thật sự không phải là liều thuốc chữa trị cho nó. Những giọt nước mắt của nó cứ liên tục rơi không ngừng mặc dù nó không muốn, càng cố gắng không khóc lại càng khóc nhiều hơn. Hắn đi về phía nó, dùng đôi bàn tay ấm áp của mình nâng gương mặt nhỏ bé của nó lên, nhẹ nhàng lau đi nước mắt rồi xoa mái tóc mềm của nó, khẽ nói:

- Không sao đâu, có anh rồi!

Nó mỉm cười gạt đầu rồi quay sang mọi người, điều chỉnh tâm trạng lại một chút rồi nói:

- Trước hết chúng ta chắc chắn phải chia ra, ông ta hẳn là không chỉ lấy tiền mà sẽ có mục đích khác, không dễ gì thả người ra đâu. Khi ông ta đưa địa chỉ, có được tiền, em sẽ đến địa chỉ đó, Khánh Thư, Khánh Du, Dương Hạo và Ngọc Anh sẽ đi theo phía sau bằng chiếc xe khác, cố gắng đừng để phát hiện. Thiên Vũ, Minh Tuấn, Tú Tuệ và Khải Minh, ba người cũng đi chiếc xe khác chờ ở gần địa chỉ. Em nghĩ ông ta sẽ thay đổi địa chỉ khi em đến đó thôi, cho nên cứ như thế đi nhé, Khánh Thư, em có thể gọi thêm vài người tới không?

- Dễ như con dê gặm cỏ ấy mà.

- Cô chủ, xin chào. Tiền của cô đều ở đây, ngoài ra tôi cũng đã gọi thêm vài người đến theo lệnh của cô chủ.

Hai người phụ nữ từ đầu đến chân đều một cây đến bóng đứng xuất hiện bên cạnh Khánh Thư làm cô giật nảy mình, bọn họ từ trên trời rơi xuống à? Đi không một tiếng động, đến không ai hay, quỷ hay ma đây? Nếu như không nhờ mấy cái vali tiền đó thì cô cũng nghĩ bọn họ chắc phải là người đâu, thật đáng sợ mà.

- Vất vả rồi.

Không lâu sau đó điện thoại của Khánh Thư rung lên một chập, tin nhắn từ ông ta đang hiện trên màn hình, chỉ đơn giản là địa chỉ, nhắc nhở chỉ có mình nó được đến và đặc biệt hơn chính là sẽ có người của ông ta đến đón nó, nhìn thấy dòng đó máu cô như muốn tuôn trào như nham thạch, còn dám đến đón... nếu như vẫn còn lần này đội cô mà không thắng thì cô đây sẽ nhảy xuống sông tự tử, thế luôn!

- Sao địa chỉ này khác với địa chỉ của anh Hạo thế? – Cô thắc mắc

Mọi người liền xúm lại xem tin nhắn của ông ta sau câu hỏi của cô, quả nhiên nó khác thật, mà quãng đường từ địa chỉ của Dương Hạo và ông ta phải cách hơn một tiếng mới đến được, vậy rốt cuộc là cái nào mới đúng?

- Địa chỉ của Dương Hạo hẳn là nơi giam con tin, địa chỉ còn lại chắc để dụ chúng ta. Khánh Du, Thiên Vũ, Ngọc Anh và Tú Tuệ hãy đến địa chỉ của

Dương Hạo, Khải Minh, Minh Tuấn, Khánh Thu và em sẽ đến địa chỉ còn lại. Khánh Thu, người của em cho đi theo nhóm một nhé.

- Rõ. Lần này nhất định em bảo họ đếm một thùng đồ nghề đến xử đẹp chúng – Cô mỉm cười đáp
- Còn các cô hãy đợi sẵn ở địa chỉ này, chưa có gì thì đừng manh động, tránh đừng để họ nhìn thấy.
- Tuân lệnh!! Thưa cô chủ, ba phút sau súng, áo chống đạn và thiết bị sẽ được đem tới cùng với hai chiếc xe.
- Cảm ơn các cô nhiều. Nửa tiếng nữa chúng ta sẽ xuất phát, mọi người hãy nghỉ ngơi lấy sức một lát đi.

Lời nói của nó tuy rất bình thường nhưng lại như mệnh lệnh đối với tất cả mọi người, họ đều đồng loạt ngã lưng xuống ghế sofa, số còn lại nằm bẹp dí dưới nền nhà, mặc dù nền nhà có dơ thật nhưng có là gì, một lát nữa đánh lộn chẳng phải cũng trở nên bẩn hay sao, đồng cát bụi này nhắm gì, chấp tất.

- Tất cả mọi người chắc cũng đói rồi nhỉ, chi bằng để tôi và bà Thiên đẩy vào bếp nấu vài món, một lát nữa còn có sức chống chọi chứ. – Bà Lục vui vẻ nói
- Bà nói đúng đấy, tôi cũng đói rồi rồi đây hướng chi tụi nó, mau vào làm đi.

Bà Lục và Bà Thiên mỉm cười rồi vào bếp, sau khi bóng dáng họ khuất đi sau bức tường kia ông Thiên mới lên tiếng nói :

- Tuyệt Nhi này, thời gian sống ở Mỹ như thế nào?
- Cũng không có gì đặc biệt ạ, chỉ là nhập học, mua được một ngôi nhà di động, sau đó đi làm thêm, gần hơn một năm rưỡi thì xin việc làm ạ, sau đó lại mua một ngôi nhà lớn hơn, chiếc xe kia cũng nằm trong gara đến giờ ạ. Ở bên đó cũng tốt lắm, nhờ có Dương Hạo giúp đỡ con cả.

Dương Hạo cười cười gãi đầu như đứa con nít xấu hổ, thời khắc này trông anh cũng thật dễ thương.

- Thiên Vũ, lần này Tuyệt Nhi đã về nước rồi, con có ý định cầu hôn hay không?

Hỏi đến câu này cả nó và hân cũng đỏ mặt, trong lúc này còn bàn về việc đó cũng thật là hạn hân lời.

- Còn xem ván cờ lần này thế nào đã bác ạ.

[...]

Nửa tiếng thấm thoát trôi qua, mọi người ai ai cũng đều ăn uống no nê, nghỉ ngơi đủ sức, bây giờ là tràn đầy năng lượng. Người của nó và Khánh Thu cũng đã họp mặt đầy đủ ở ngay sân nhà nó, nhìn từ trên xuống cứ như một đàn kiến khổng lồ vây quanh sân nhà nó, phải nói bọn họ đông đến không thể nào tin được, đây gọi là vài người đó hả? Thậm chí người của nó đông gấp hai người của người của Khánh Thu, ừ thì vài người, giỡn vui đó. Nó loay hoay lấy vài thanh đạn bỏ vào túi, lỡ như đám người ông ta cầm súng giống lúc này thì giữa chừng hết đạn mình có mà xử đẹp chúng, nếu không thì chết cả lũ rồi. Xong xuôi mọi thứ, nó quay sang hỏi :

- Áo chống đạn?
- Hoàn tất! - Tất cả đồng thanh
- Súng?
- Đầy người!
- Khánh Thu, em đã nhắn tin cho ông ta hay chưa?
- Xong hết rồi!

Nó gật gù rồi kéo dây kéo áo khoác lên, bỗng dưng cảm thấy quen gì đó nó liền ngược đầu lên hỏi :

- Ờ...còn cái gì nữa? À thiết bị kết nối?
- Xong luôn rồi!
- Vậy xuất phát thôi.

Tất cả theo kế hoạch mà chia ra hành động, người có tinh thần chiến đấu cao nhất chính là hai bà Mẹ trẻ của năm, con bọn họ mà có trầy xước gì thì sẽ cùng nhau liều mạng đến cùng, đùa, dám đụng đến con của họ, chuẩn bị tinh thần xuống gặp Diêm Vương đi là vừa.

Mặt khác, nhóm số hai theo lệnh của nó đã đi trước một đoạn tránh bị nghi ngờ, hai chiếc xe đều lăn bánh đến những nơi khác nhau đợi nó, trên mỗi người đều có một con chip nhỏ do một tay Dương Hạo chế tạo ra, giúp những người đeo chúng có thể liên lạc bí mật với nhau mà không ai phát hiện dù nơi đó có cách xa vạn dặm, nói gì thì nói bản thân anh đây cũng từng học qua lớp chuyên chế tạo thiết bị hết hai năm trời chứ ít gì, giờ lại được tận dụng thể này, người làm “Ba” như anh cũng rất tự hào.

Nó đứng trước cửa nhà lẻ bóng một mình đợi người ông ta đến đón, bên cạnh cũng có vài chiếc vali đựng tiền, ông bà Lục và ông bà Thiên ngay sau đó cũng đi ra nói với nó vài điều, nào là phải cẩn thận, mất tiền cũng không sao nhưng phải an toàn trở về, nhưng những điều đó không tiếp nhiều động lực cho nó bằng việc trả thù, ông ta giết Ba ruột nó, giết cả bà nội nó, lôi kéo anh em nhỏ vào cuộc chiến này, bắt cóc hai đứa bé vô tội, bà ta và nó mới nhận Mẹ con chưa lâu cũng không tha. Chỉ những tội danh này thôi cũng đủ khiến nó có quyền băm ông ta ra hàng ngàn mảnh cho cá sấu ăn, cuộc chiến lần này chỉ cho phép một người được sống...

- Cô là Lục Tuyết Nhi? Mời cô lên xe.

Nó quay lưng lại nắm tay ông bà Lục nói :

- Ba, Mẹ, lần này con đi không biết chắc được gì, nhưng dù thế nào...con cũng sẽ mãi ở bên cạnh hai người, đừng quá lo lắng, giữ gìn sức khỏe ạ.

- Tuyết Nhi...

- Vì không biết kết quả ra sao nên con không biết nên nói tạm biệt hay...vĩnh biệt, cho nên con sẽ không nói đâu. Ba Mẹ保重 nhé, con đi đây.

- Tuyết Nhi...con gái....

Nó nhanh chóng rút tay ra khỏi bàn tay của họ rồi lên xe, trước lúc đó tài xế cũng đã xuống lấy hết vali rồi nên nó cũng chẳng vướng bận gì. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh, phía sau nó còn có những tiếng khóc, tiếng gọi tên nó đầy yêu thương... Nó ngồi trên xe gạt đi hết nước mắt, lấy lại dáng vẻ lạnh lùng của mình rồi hỏi :

- Bọn họ an toàn chứ?

- Cô yên tâm, ông chủ chúng tôi chỉ cần tiền, những thứ khác đều không cần. Mà quên, ai biết chuyện gì sẽ xảy ra khi cô đến đó.

Câu nói của người này làm nó hơi lo lắng, chắc cũng chỉ cái hay xuất hiện trong phim thôi chứ gì, chính là đến nơi rồi chuyển địa điểm, bắt chạy bộ đến đó trong khoảng thời gian quy định, không đến kịp thì làm sao đó, nếu chỉ như vậy thì chẳng phải đơn giản cho nó quá sao, haizz.

Chiếc xe chờ nó vừa chạy ngang qua xe của Khánh Thu, bọn họ liền cho xe lăn bánh đuổi theo sau ngay, trong thời điểm này nên cách xa người của ông ta ra một tí sẽ an toàn hơn, mặc dù bên ngoài nhìn vào không thấy bên trong nhưng cũng nên đề phòng.

Bên cạnh đó xe của hắn vẫn đang trên đường đến địa điểm, trong lúc đó tất cả vẫn còn đang bàn tính chuyện giải cứu con tin như thế nào, phải làm sao mà không bị dây động rừng, kinh động đến chỗ ông ta thì mới mong an toàn, đương nhiên nội dung bàn bạc đó nó và những người kia đều nghe thấy rất rõ.

- Trước tiên chúng ta sẽ giấu xe ở một nơi gần đó, tiếp đến Thiên Vũ và Tú Tuệ sẽ đánh lạc hướng bọn chúng, tôi và Ngọc Anh sẽ trà trộn vào đó, tốt nhất dẫn chúng đi càng xa càng tốt, tránh để bị phát hiện, nếu bọn chúng thấy rồi thì cứ trực tiếp bắn hạ, đừng do dự.

Ba người kia gật đầu đồng ý, số còn lại đều rất tán thành đề nghị của anh, với trọng trách lớn lao này, không thể để nó thất vọng được, mọi người cùng cố gắng, nhất định sẽ chiến thắng.

[...]

Sau một quãng thời gian ngồi trên xe thì cuối cùng tất cả đều tới nơi, mỗi người một công việc khác nhau. Nó bước xuống xe, người của ông ta liền ào ra cầm vali tiền rồi mời nó vào trong. Nơi nó dùng chân chính là một cái chòi lá nhỏ, bao quanh nó chính là cây cỏ rậm rạp, khung cảnh này mà làm phim kinh dị thì quá tuyệt vời. Nó đưa mắt nhìn xung quanh một hồi rồi lên tiếng hỏi :

- Ông ta đâu?

- Cô đừng vội, ông chủ sẽ gọi đến thôi.

Cùng lúc đó điện thoại vang lên, người đó bấm nút bật loa lớn rồi nói :

- Thưa ông chủ, cô Tuyết Nhi đã đến rồi ạ.

“- Ô~ Tuyết Nhi, cuối cùng cũng đã đến, xem ra thời gian ba ngày tôi cho cô quá nhiều rồi nhỉ, ba trăm tỉ chỉ cần chuẩn bị trong một nốt nhạc đã có.”

- Đừng nói nhiều, mau thả người!

“- Đừng, đừng nóng vội, tôi sợ, hahahaha. Muốn thả người cũng được nhưng đâu có dễ như thế.”

- Ông muốn nuốt lời?

“- Không không con gái, Ba của con chỉ là muốn chơi một trò chơi thôi, chỉ có chúng ta..và con tin. Luật chơi rất đơn giản, con chỉ cần uống viên thuốc kia, trong thời gian quy định hãy dùng chiếc xe lúc này chờ con chạy đến đây lấy được thuốc, Ba sẽ thả họ ra. Đồng ý hay không?”

Tên đứng bên cạnh đưa viên thuốc màu đen và chìa khóa xe ra trước mặt nó, nó hơi do dự một chút nhưng cũng cầm viên thuốc lên, hỏi :

- Địa điểm, thời gian?

“- Trong vòng nửa tiếng đồng hồ con hãy đến ruộng ngô, trên xe có bản đồ đến đó, viên thuốc độc sẽ giết con trong hai mươi phút nữa. Bảo trọng! Hahahahahahaha”

Nó nuốt viên thuốc đó vào rồi vội lấy chìa khóa chạy nhanh ra ngoài, sử dụng trò bắn thiu như thế, cho nửa tiếng nhưng lại mất mười phút, nó chạy đến đó bằng niềm tin sao? Nó đóng cửa xe lại, bật bản đồ lên, cau mày lại cần mồi. Đây là địa điểm mà Dương Hạo tra ra, từ đây đến nó mất khá nhiều thời gian, hai mươi phút, nó làm sao đến đó được chứ. Không còn thời gian nữa, thuốc cũng đã uống rồi, phải nhanh lên thôi. Nó khởi động xe rồi phóng như bay đến chỗ những người kia, xe của Khánh Thu đậu đó thấy vậy liền đuổi theo nhưng kì thực tốc nó chạy nó nhanh, còn cô thì không dám, Khải Minh ngồi kế bên thấy vậy liền bon chen qua giữ tay lái, chừng năm phút đã đuổi kịp nó, cả hai chiếc xe cứ thế mà vượt đèn đỏ bất chấp tất cả mà lao đi, cũng một phần chính là những con đường này không có bóng dáng một cảnh sát nào cả, quan trọng là đừng tông người là được.

Trong khi phía bên đội hai đang chạy đua với thời gian thì đội bên hấn đang ngồi trong một chùm cây chờ thời cơ thích hợp, bọn họ không ngờ ở chỗ này lại có ông ta, họ cứ tưởng ông ta đang bên địa chỉ kia chứ, thật không dễ dàng gì để đánh lạc hướng con người mưu trí này đâu.

- Giờ sao đây? – Ngọc Anh hỏi

- Người của Khánh Thu và Tuyết Nhi đến chưa? – Khánh Du quay sang hỏi hấn, nhận được cái gật đầu và phương hướng nơi bọn họ đang ẩn nấp liền an tâm một phần, anh tiếp : - Vậy cứ kế hoạch cũ đi, Tuyết Nhi bị ép uống thuốc sẽ đến đây sớm thôi, mau hành động đi.

Theo như kế hoạch của Khánh Du bày ra lúc này, cả hấn và Tú Tuệ đều lên đi ra một chỗ khác, trên tay hai người cũng cầm vài cục đá to thủ sẵn, không phải dùng để đánh nhau mà là để đánh lạc hướng cả đám bọn họ. Cả hai chia ra hai hướng, hành động vô cùng nhẹ nhàng, hấn giờ ba ngón tay ra, từng ngón từng ngón cup lại như đang đếm, ngón thứ ba vừa cup xuống, cả hai liền quăng cục đá ra xa rồi nhanh chóng ẩn nấp. Tiếng cục đá to chạm xuống đám cỏ dài kêu một tiếng đủ cho tất cả nghe thấy, bên trong căn nhà kính động, ông ta liền cử bốn tên ra xem xét thử, số còn lại trong căn nhà đó vẫn là quá sức với nhóm Khánh Thu, nhưng dư thừa sức với đám người của nó và Khánh Thu, điều đáng nói hơn chính là bên trong ngoài con tin, ông ta và đám thuộc hạ ra thì còn có nhỏ và anh ta ở đó, lỡ may người của mình không biết mà bắn nhầm thì toi, lúc này đúng là đã quên bằng mắt anh em bọn họ, sơ xuất rồi. Khánh Du đang chìm trong suy nghĩ bỗng nghe tiếng súng vang lên hai tiếng, anh biết ngay là hấn và Tú Tuệ đã ra tay, ông ta và anh em nhỏ bên trong kinh hãi, tim đập lệch một nhịp vì bất ngờ liền cử thêm bốn tên ra ngoài xem tình hình, anh và Ngọc Anh nhìn nhau mỉm cười, số người lại bớt đi rồi, lúc đầu có những hai mươi tên, giờ bớt đi tám chỉ còn mười hai tên, đợi thêm một lát nữa rồi hành động, chậm mà chắc. Từ đằng xa, Tú Tuệ và hấn đã an toàn quay trở về, bốn người nhìn nhau gật đầu rồi xem diễn biến bên trong liền nhìn thấy bốn tên mới vừa đi ra khiêng bốn cái xác vào, Khánh Du và Ngọc Anh nhủ mảy suy nghĩ, lúc này chỉ có hai tiếng súng, làm sao mà tận bốn cái xác đã chết chứ? Như hiểu được suy nghĩ của hai người, cả Tú Tuệ và hấn đều đồng loạt giờ lên cây súng của mình, phía trước đầu bắn còn có gắn thêm nòng giảm âm, quả nhiên lợi hại. Ông ta và anh em nhỏ nhìn thấy liền kinh hãi, tại sao bốn người lúc này ông phải đi đã chết, ai đã trà trộn được vào đây? Lại còn mang theo súng, chẳng lẽ ông lại bị dắt mũi? Ngay sau suy nghĩ đó ông liền đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, rõ ràng xung quanh không có ai, chẳng lẽ bọn họ lợi dụng xung quanh toàn cây cỏ mà đánh lên ư? Ông thoáng tức giận, ra hiệu cho mười tên thuộc hạ truy lùng xung quanh, cùng lúc đó, bốn người đang ẩn nấp liền di chuyển sang nơi khác tiếp tục đánh lên, à..bắn lên. Bọn họ “di tản” vào trong gốc cây đằng kia, hay sao gốc cây đó lại có một cái lỗ đủ để chui vào, không gian tuy chật một chút nhưng trốn đám người kia mới quan trọng, nhiệm vụ bắn hạ cứ giao cho người mình xử lý. Trong bầu không gian yên tĩnh rợn người, năm tên đã được bắn hạ bởi quân của nó, theo sau đó là ba tên đồng loạt nằm sòng soài dưới nền cỏ mà không ai biết, bốn con người bên trong hốc cây nhìn thấy liền rung mình, quân nó toàn thấy đều là phụ nữ lại lợi hại như thế, chẳng biết từ phương trời nào mà nó lại có một đội quân hùng hậu như thế, đã vậy còn là người Việt Nam, thật không thể khinh thường được. Chỉ trong vài nốt nhạc ngắn ngủi mà mười tên đã nhắm mắt xua tay, một lần nữa họ lại rung mình, không riêng mình họ, mà người của Khánh Thu cũng phải bái làm sư phụ, quá kinh dị rồi. Hấn thoạt nhìn xung quanh, mọi thứ yên tĩnh như thế, bên trong chỉ còn hai tên canh gác, giờ là lúc hành động rồi.

- Bên trong chỉ còn hai người, tính luôn ông ta và bọn họ là năm người, dư sức đối phó, vào thôi.

Khánh Du, Tú Tuệ, Ngọc Anh và hấn mở chốt an toàn rồi lần lượt xông vào không do dự, anh em nhỏ thấy bọn họ liền đứng dậy giật mình, bọn họ đến đây lúc nào, người của ông ta đi truy lùng quanh đây lại không thấy, mặc nhiên để bọn họ xông vào như thế, chẳng lẽ... Ông ta dù thấy bốn người cùng lúc chĩa súng vào mình cũng chẳng lo sợ, trong tay ông còn hai tên lính và con tin, bọn họ sao dám hành động thiếu suy nghĩ chứ.

- Thì ra là các người đánh lên, thủ đoạn thật.

- Làm sao bằng ông, mau đưa thuốc giải, thả ba người kia ra.

Không lâu sau nó cùng nhóm Khánh Thu bước vào, tất cả đều đã được lên đạn, nếu có ai ra tay chắc chắn sẽ không thủ hạ lưu tình, bây giờ ông ta chỉ còn hai tên lính, hai người kia thì không có súng, ngoài hai người ra thì chẳng có gì xài được, không đáng lo. Ông ta nhìn nó rồi ngửa mặt lên cười to, ngay sau đó liền đổ vài chục tên xông vào bao vây lại, bây giờ đích thật là không còn lối thoát, mà không, nói đến độ ai nhiều lính hơn thì chắc chắn phía nó thắng là chắc, chuyện này cứ để qua một phía vậy.

- Ông muốn nuốt lời?

- Đầu có, Ba đầu có nuốt lời, chẳng qua muốn lấy thuốc giải thì hạ Ba trước đã.

- Ba? Từ này ông cũng dám xưng với tôi?

Đừng... Nó không đợi ai phản ứng mà tự mình nổ súng trước nhưng tiếc là bắn trật một nhịp, ông ta thành công né được liền mau chóng chạy sang nơi khác, hiện giờ nó chỉ còn năm phút, nếu không nhanh nó chắc chắn sẽ chết mất, bây giờ thuốc đang ngấm vào người nó, nó cảm thấy tim mình rất đau, cả

người mệt mỏi, đầu óc quay cuồng. Nó đánh mình vài cái rồi mau chóng đuổi theo ông ta nhưng bị người của ông chặn lại, bọn họ đều cảm sung, thấy nó trong tình thế bất lợi, Khánh Thu cùng những người khác liền lao vào giải cứu, nơi này lại trở thành một đồng hồ hỗn loạn, tiếng súng vang khắp nơi. Anh ta nắm tay kéo nhỏ rời khỏi đây trong im lặng, nào biết được bên ngoài cũng có người của nó canh gác, trực tiếp bị bắt lại. Nhìn thấy một đoàn quân hùng hậu đổ vào cứu đám người nó nhỏ liền kinh hãi, không ngờ chỉ sau bốn năm mà nó lại được như thế này, vậy tại sao nhỏ lại thành ra thế này chứ? Ông Trời đến cuối cùng vẫn không thương nhỏ, vẫn ép nhỏ vào bước này, thật quá ác độc.

- Mọi người hãy mau cứu cô chủ, để đây chúng tôi lo.

- Cảm ơn.

Nó, hần, Khánh Thu, Khánh Du cùng Khai Minh đuổi theo ông ta lấy lại viên thuốc, còn lại thì cứu con tin ra ngoài. Nó chạy đến cuối cùng cũng cảm thấy mệt, thời gian lại không còn nhiều, chẳng lẽ số nó phải chết hay sao? Nhưng nó còn chưa trả thù, nó còn phải thực hiện lời hứa với ông bà Lục, phải an toàn trở về, nó tập trung tinh thần dốc hết sức mà đuổi theo ông ta ra tận ngoài ruộng ngô, nơ giờ cây súng lên bắn vài phát, trong số đó trúng vào vai ông ta khiến ông dừng chân lại, nó lợi dụng cơ hội đó liền lao tới như thú dữ, một cước đá ông ta văng ra xa, nó tiến lại gần bắn một viên nữa vào chân ông ta rồi đá cây súng nằm trên nền cỏ ra chỗ khác, ngay lúc đó cả bốn người kia đều tới nơi, Khai Minh trực tiếp đi lại lấy viên thuốc giải ra giao cho nó, trong một phút cuối cùng nữa là nó đã chết rồi, coi như từ Diêm Vương trở về, cứu được cái mạng này. Ba người con trai cùng sức khiêng ông ta về căn nhà hoang, anh em nhỏ cũng bị đám người Khánh Thu đẩy xuống nền nhà.

- Mẹ, Mẹ muốn xử ông ta thế nào?

- Tùy con, Khánh Ly.

- Vậy trực tiếp giết.

- Đừng đừng đừng... Tuyết Nhi, đừng làm vậy. – Ông ta nài nỉ nó, chấp tay trước mặt

Nó thờ dài nhìn ông ta, lạnh lùng đáp :

- Ông có nghĩ đến khi giết bà nội tôi, Ba tôi và cả những người khác không? Tại sao? Tôi cũng không có lý do nào để tha cho ông cả.

- Đừng mà.

Ông ta vẫn bộ dạng đó mà nài nỉ nó, nhưng lần này ông ta lại nhìn thấy một vật dụng khác kể bên mình, chính là cây súng còn sót lại khi nhắm mắt xua tay của đám người kia, nó không nhìn thấy, không ai nhìn thấy ngoại trừ ông, sau lưng ông cũng không có ai. Ông ta tỏ vẻ sợ hãi nhìn xung quanh, lợi dụng lúc nó vẫn đang nói chuyện với anh em nhỏ liền thừa cơ hội cướp lấy cây súng đó chìa vào đầu nhỏ bắt làm con tin. Nó cùng tất cả bị bắt ngờ mà không trở tay kịp, lần này nó lại quá sơ xuất như vậy.

- Các người muốn giết tôi? Hahahahahaha, còn lâu, chưa đủ tuổi.

- Anh hai, cứu em

- Đừng manh động, nếu ông thả Phương Thy ra, tôi sẽ tha mạng cho ông.

- Tha, hahahahaha, còn lâu tôi tin!! Đi!

Ông ta một phát kéo nhỏ đi lùi về phía sau, nó ra hiệu cho mọi người đứng yên lại, tránh khiến ông ta ra tay.

- Bỏ súng xuống, tất cả bỏ xuống!!

- Ông...

- Bỏ súng xuống đi!!

Khánh Thu âm ức quăng cây súng xuống sàn nhà, mọi người đồng loạt đều thả xuống, nó cũng buông súng xuống nhưng đầu ai biết rằng trong người nó vẫn còn có một cây khác, nó chậm chậm đi về phía ông ta, ông ta lập tức mở chốt an toàn chìa về hướng nó.

- Đứng đó, mau đưa chìa khóa đây. Mau lên!!

- Tuyết Nhi...

- Đừng sợ, sẽ không sao đâu.

Nó bắt lực quăng chìa khóa sang cho ông ta, ông ta lấy được chìa khóa liền lôi nhỏ một mạch ra đến xe, nó nhanh chóng đuổi theo nhưng không thể đến gần, ông ta mở cửa xe, đẩy mạnh nhỏ xuống nền đất, nó thấy thế liền rút súng ra mở chốt an toàn bắn về hướng ông ta, viên đạn ghim vào lưng ông ta khiến ông gục ngay tại chỗ, bàn tay vẫn còn nắm chặt cây súng, tất cả cùng lúc đều đổ về, nó đỡ nhỏ dậy, hỏi :

- Không sao chứ?

- Tuyết Nhi, xin lỗi, xin lỗi. Tớ sợ lắm – Nhỏ khóc lóc nắm chặt tay nó

- Được rồi, mau đứng lên nào.

Cả hai cùng nhau đứng lên rồi quay lưng đi, nó định bụng giao nhỏ cho anh ta rồi mới xem xét người kia, nó nào ngờ số ông ta lớn như thế, ba phát đạn mà vẫn còn sống, ông ta chậm rãi giờ cây súng về phía nhỏ, nhắm chuẩn xác, bây giờ ông đã không còn gì hết, đem theo một người chết chung cũng không hối hận. Ông chậm rãi cử động ngón tay ngay còi súng, tìm nó bỗng dưng đập lệch một chấp, trong lòng bất an liền quay lại thì thấy ông ta nhẹ nhàng bóp còi, viên đạn nếu bắn ra chắc chắn trúng nhỏ, nó không suy nghĩ nhiều liền quay sang đỡ cho nhỏ một phát, hấn lập tức lấy súng từ tay nó bắn vào ông ta, trúng ngay tim, chết tại chỗ!!

- Tuyết Nhi, Tuyết Nhi... Cậu..tại sao lại đỡ giúp tớ. – Nhỏ ôm lấy nó, khóc lóc thảm thiết nói

- Tớ..cậu là bạn, tớ...tớ không..tớ không muốn cậu...chết.

- Đồ ngốc!! Tớ ghét cậu!!!!

- Phương Thy, Minh Lâm, hai người...có thể quay đầu...được không? Hứa với tớ...

- Tớ hứa, tớ hứa, cái gì tớ cũng hứa. Cậu đừng dọa tớ..

- Tuyết Nhi, anh có thể hứa với em, nhưng có câu này anh nhất định phải hỏi, tại sao lại không thấy máu?

Nó đứng hình, tất cả đều đứng hình, quào, đã phát hiện ra rồi kia. Khánh Thư cười hi hi di chuyển sang phía của anh ta nói :

- Chúng tôi đều đã mặc áo chống đạn rồi, nhưng lời anh đã hứa không được nuốt.

- Tốt cho em gái tôi, cái gì tôi cũng làm – Anh ta đáp

- Anh hai, em không muốn hại người nữa, em sợ rồi. – Nhỏ lắc đầu lia lịa, ôm chặt nó trong vòng tay

- Được rồi, vậy chúng ta có phải nên về thôi, trời cũng chuyển tối, nghe đồn nơi này có ma.

Dương Hạo làm bộ thành ma nhát tất cả rồi chạy đi, tất cả cũng vì thế mà bỏ chạy đi để lại bốn con người trong cuộc. Nhỏ đỡ nó đứng dậy, nắm lấy tay nó nói :

- Tuyết Nhi, xin lỗi nhé, tớ vì lòng tham nên mù quáng rồi, hại cậu và Thiên Vũ...

- Chỉ cần em biết quay đầu, anh sẽ tha thứ. – Hấn cười nói

- Tớ cũng thế.

- Ài, xem ra tôi cũng bị các người làm cho cảm động. – Anh ta tỏ vẻ lạnh lùng nói

- Chứ không phải sợ em sẽ chết chứ?

- Con ngốc. Thiên Vũ, tôi thua rồi, nhưng nếu anh khiến Tuyết Nhi chịu thiệt thòi, tôi sẽ giành lại đấy. Mau về thôi, mệt rồi.

Anh ta nói rồi kéo nhỏ đi theo, còn hấn và nó đứng đó nhìn bóng lưng họ, cuối cùng cũng kết thúc rồi, kết thúc thật rồi. Nó và hấn nhìn nhau mỉm cười rồi nắm tay nhau đi về. Đại gia đình bọn họ cùng nhau ngồi trên hai chiếc xe chạy trên con đường hoàng hôn... The End!

Vâng xin chào, cuối cùng bộ truyện này cũng đã kết thúc, chap cuối tuy có hơi xàm một chút, nhằm một chút bởi vì bản thân mình chưa từng viết những khúc như này nên còn hơi...mong các bạn thông cảm cho mình. Bộ này còn có thêm phần ngoại truyện, mong các bạn đón xem nhé. Bái bai.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Yêu Và chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Ngoại Truyện - Kết Thúc!

Ngoại Truyện.

Ngày 24 – 12 – 2017.

- Tuyết Nhi, Phương Thy, Ngọc Anh, chuẩn bị xong hết chưa? Mau lên đi. Trời oi thay đồ thôi mà lâu vậy mấy thím. – Khánh Thu đứng bên ngoài phòng nghỉ của cô dâu hồi thức, mắt liếc liếc nhìn đồng hồ trên tay, vẻ mặt vô cùng mất kiên nhẫn, chân giậm giậm xuống sàn xem ra đang rất tức giận

- Khánh Thu, nghe anh nói đi.

Khánh Du từ xa chạy lại, gương mặt bộc lộ sự sợ hãi trước cô, hai bàn tay cũng nắm lấy cánh tay cô lắc lắc không buông. Khánh Thu không thèm để ý đến người bên cạnh mình ra sức nài nỉ như thế nào mà trực tiếp dùng lực hất tay anh ra, tức giận trút lên cánh cửa trước mặt mình.

- Tuyết Nhi, Phương Thy, Ngọc Anh, ba người lẹ lên đi, sắp đến giờ rồi!!! – Cô hét vào bên trong, giọng điệu còn giận dữ hơn lúc nãy

- Rồi rồi, làm cái gì mà... Ừa Khánh Du, em tưởng anh ở bên ngoài tiếp khách? – Nó thắc mắc hỏi

Ngay sau câu hỏi của nó là một ánh nhìn sắc như dao cạo được trao tặng cho anh, anh thoáng rùng mình, không dám đối diện ánh nhìn đó liền di chuyển ánh nhìn của mình sang bà cô dâu trước mặt.

- Anh đang tiếp khách nhưng mấy bác bảo anh đi làm việc khác. – Anh vui vẻ đáp

- Ồ thì làm việc khác, chứ không phải chạy đi ôm ấp cô này cô khác à? Hôn hít, ôm ấp, hứ. Đồ biến thái!! – Khánh Thu khoanh tay trước ngực, giận dữ nói

Nó, nhỏ và Ngọc Anh nhìn nhau rồi lại nhìn sang Khánh Thu, không kiềm chế được mà phì cười, đây gọi là ghen sao? Ày dô, em út của bọn họ đã lớn rồi, trưởng thành rồi, đây đích thật gọi là ghen đấy, còn giận dữ với Khánh Du, cũng may Khánh Du không phải là chàng trai nóng tính, ngược lại nếu anh đã để ý một ai rồi thì người đó sẽ nhận được sự ưu ái lớn nhất của anh mà anh chưa từng dành cho ai, người đó chính là Khánh Thu. Ngọc Anh nhìn hai cô gái bên cạnh mình mỉm cười rồi sang chỗ của Khánh Thu, kéo cô sang một góc nói chuyện.

- Khánh Thu, em hiểu làm rồi.

- Làm sao mà hiểu làm được khi em thấy bọn họ ôm ấp như thế chứ? Cô ta còn dám hôn, thật không biết xấu hổ, thậm chí anh ta còn không có vẻ gì gọi là....anh ta thích đấy chị biết không? - Cô tức giận nói

- Đâu phải cứ nhìn thấy trước mắt là đúng đâu. Nghe này, cái cô gái đó là bạn chị, đúng hơn là tiểu muội lớp dưới.

- Chị đừng hòng gạt em, chị ở bên Mỹ, lại có bạn Việt sao? Đã vậy còn nhỏ hơn một lớp.

- Chị... - Ngọc Anh cứng họng liếc mắt sang hai người kia cầu cứu nhưng bất thành, cô quay đầu lại đối diện với Khánh Thu, nhìn thẳng vào mắt cô nói :
- Không phải khi qua Mỹ chị phải ở nước nào khác Mỹ sao? Chính là Việt Nam, chị học ở đây đến hết cấp ba mới sang đó, đương nhiên có bạn, không những có mà là cực kì nhiều, cô bé đó chính là một lần đi giao lưu nên đã gặp được, bọn họ vẫn thường liên lạc mà.

Khánh Thu hoài nghi nhìn vào sâu đôi mắt lấp lánh của Ngọc Anh, bọn họ đang hùa nhau nói giúp con người đằng kia á? Hơ, tưởng cô đây không biết họ nói xạo sao? Giỡn gì chứ, cho dù là bạn bè đi thì bọn họ có quen biết gì với Khánh Du chứ? Còn ở đó mà thân mật, nhìn là ngứa mắt.

- Cứ cho là bạn, vậy cô ấy quen anh ta sao?

- Ồ...có, em ấy là diễn viên quần chúng, tối nay bọn họ có quay một bộ phim, chính là tận dụng thời gian diễn tập.

- Vậy thì kiếm người khác mà tập, sao lại chọn trai đẹp mà tập? – Khánh Thu một lần nữa “phun” ra câu hỏi khó cho cả đám

- Anh ấy là thầy chỉ dạy diễn xuất, chính như thế nên học trò tập với thầy giáo ấy mà. – Nó cười cười đáp

- Chỉ dạy diễn xuất? Đùa em à? Anh ấy mà biết diễn xuất, còn là thầy..? Ma nó tin!!!

- Em sai rồi, Khánh Du từng đoạt mấy giải về cho lớp và trường khi đi học đấy, sau này còn học thêm một vài lớp..diễn.

Cả bốn người đồng loạt gật đầu chứng minh, trong lòng đã sớm cầu trời khấn phật làm ơn cho Khánh Thu tin tưởng và đừng hỏi thêm bất cứ câu nào liên quan nữa, suy nghĩ câu trả lời cũng đủ nhức đầu rồi, dù sao đây cũng là ngày cưới của sáu người, sắc mặt không tốt cũng không được, nhất định không thể được. Khánh Thu thực chất không hề tin tưởng một lời nào từ miệng bọn họ nói giúp cho Khánh Du, muốn cô tin? Chờ trăng máu lên đã! Mà thôi, nề tình hôm nay ngày trọng đại, xi xóa một lần, còn có lần sau, cô nhất định không khoanh nhượng lập tức cho nhà mấy bà chị kia sáng nhất đêm nay.

- Được rồi, không nói nữa, còn mười phút nữa, chuẩn bị đi á. Em đi đây, lát gặp, ờ.

Cô quay lưng đi khỏi, không quên gửi gắm cho anh chàng kia một ánh mắt hết sức “triu mến”, ánh mắt đó chứa đựng thông điệp rằng : “Nếu anh còn dám tái phạm, em sẽ cho nhà anh sáng nhất đêm nay!”. Khánh Du một lần nữa bị ánh mắt đó làm cho rùng mình, cô gái này quả thật rất đáng sợ, làm sao anh lại có thể...hầy...

- Khánh Du, nói thật đi, anh với cô kia là thế nào mà khiến em ấy giận thế? – Nó vừa thấy bóng dáng Khánh Thu khuất liền lên tiếng tra khảo đầu tiên

- Anh? Anh có lỗi.hà?? – Anh ngây ngô hỏi lại

- Thôi đi ông Giám Đốc, không nhờ có tội này á thì anh đã bị Khánh Thu lột da phơi nắng rồi. – Nhỏ lắc đầu ngán ngẩm nói

- Chỉ có anh làm gì em ấy mới tức giận như thế, chẳng lẽ khi không lại dùng dùng nỗi điên sao? – Ngọc Anh tiếp tục dồn dập với câu hỏi của mình

Khánh Du bị dồn đến mức cảm nín liền giờ tay bịt tai mình lại, hành động đó của anh cũng như tự nhận tội của mình với ba cô dâu này vậy, nhưng mà anh bị oanmn!!! Có ai hiểu cho anh không!!!!!! Ngay lúc cơn uất ức dâng cao đụng óc thì Tú Tuệ đã có mặt ngay lúc đó để cứu vãn tình thế mặc dù chính bản thân cô từ nãy giờ chẳng biết gì cả,

- Máy đưa đứng đây làm gì? Mau đeo trang sức vào, đến giờ rồi.

- Ô ô ô.

Nó, nhỏ và Ngọc Anh quay lưng vào phòng, chỉ riêng mình Khánh Du đứng đó bơ vơ nhìn theo với gương mặt vô hồn, Tú Tuệ nghiêng đầu nhìn anh, định lên tiếng hỏi cậu em của mình nhưng lại thôi, dù sao cũng đã đến giờ làm lễ, hỏi thêm chỉ tốn thời gian, có gì sẽ hỏi sau vậy.

- Xong chưa? Mau đi thôi. Khánh Du!

- Dạ? Ô ô, em biết rồi.

Ngay sau đó có ba cô gái tiến đến, bọn họ đi chuyển xuống phía sau cô dâu rồi ôm tà váy lên, chỉnh sửa cho đẹp mắt rồi cùng nhau bước đi. Cả ba cô dâu đều lo lắng, tim họ cứ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, đây đích thật là lần đầu tiên bọn họ bước trên thảm đỏ trong lễ cưới của chính mình, mặc dù vui có vui nhưng họ sợ mình sẽ làm sai và khiến mọi thứ lộn xộn lên, như thế chẳng phải rất quê hay sao? Chắc chắn bọn họ sẽ đào lỗ mà chui xuống mất, ày dà. Năm người vừa mới tới cổng đã nhìn thấy Khánh Thu ở đó nhìn họ mỉm cười thuần khiết, Khánh Du nhìn thấy nụ cười đó liêu xiêu một hồi nhưng cũng mau chóng chạy về phía bên cạnh cùng cô mở cánh cửa lớn này ra. Cách... Tiếng cửa làm tim họ đập lệch một nhịp, nó, nhỏ và Ngọc Anh cố gắng giữ bình tĩnh cho đến khi thấy ba người đàn ông đứng ngay trước mắt đợi họ - ông Lục, ông Hoàng và ông nội. Ngay chính giờ phút này, tim bọn họ như muốn nhảy khỏi lồng ngực, đập vô cùng mạnh. Ba người đàn ông bước đến gần họ, mỉm cười đưa tay ra trước mặt họ, cả ba cô dâu đều mỉm cười khoác lấy tay họ rồi cùng nhau bước trên thảm đỏ cùng tiếng hò reo của các khách mời, cả sáu người chỉ vừa mới tiến đến ngay giữa sảnh, phía trên đầu đã có mấy quả bong bóng to đồng loạt nổ tung bùng, những sợi dây và kim tuyến được nhân viên đặt bên trong đều rơi xuống dưới mọi người tạo nên một khung cảnh hoàn mỹ. Sau vài giây đứng yên ở đó thì cuối cùng ba người đàn ông đều thuận lợi giao ba nàng dâu cho ba chú rể.

- Dương Hạo, mặc dù con và Phương Thy chỉ quen nhau gần một năm, nhưng Ba tin con có thể đem đến hạnh phúc cho Phương Thy. Ba tin tưởng con đấy nhé!

- Khải Minh, mặc dù con không phải là cháu trai ruột thịt của ta nhưng trong tim ta luôn có con, ta mong rằng con hãy chăm sóc tốt cho con bé Ngọc Anh, đừng để ta thất vọng.

- Thiên Vũ, Ba biết tội con trải qua nhiều chuyện cùng nhau, Ba biết tội con thật sự hiểu nhau và yêu thương nhau. Sau bốn năm trời nhưng lòng dạ con không thay đổi, luôn hướng về Tuyết Nhi. Tuyết Nhi đã mất đi người Ba ruột của mình, bây giờ con chính là chỗ dựa của nó, cho nên Ba mong rằng con đừng để Tuyết Nhi thất vọng về con, nhé?

Sau khi căn dặn hai chàng rể và một cậu cháu thì cuối cùng ba người đàn ông cũng chịu giao cô dâu cho bọn họ mà đi xuống bàn ngồi, cả sáu con người đứng trên bục đồng loạt thở dài trong thâm lặng, bên trong là thế nhưng về ngoài thì vẫn phải mỉm cười thật tươi, thật vui vẻ bởi vì tất cả những người có mặt ở đây đều đang nhìn bọn họ. Dòng suy nghĩ mong tất cả các khách mời nói chung và cả gia đình nói riêng đừng chăm chú nhìn họ nữa thì ngay sau đó vị MC kia lên tiếng như vị cứu tinh đối với cả sáu nhân vật chính trong ngày hôm nay, cuối cùng cũng thoát được những cặp mắt “kinh dị” đấy rồi, thật đáng sợ.

[...]

Sau khi kết thúc buổi tiệc, nó, nhỏ và Ngọc Anh đều lên xe bông để về nhà, cả ba người đã mệt lử nhưng vẫn cố gắng mỉm cười chào tạm biệt tất cả, đến khi ngồi yên ổn trong xe rồi mới bộc lộ ra vẻ mặt thật của chính mình, chính là giống như...ngàn năm không ngủ?

- Em không sao chứ? – Hấn dịu dàng hỏi nó

- Không sao đâu, em chỉ hơi mệt tí thôi. – Nó mỉm cười đáp

- Vậy ngủ một chút đi, còn lâu mới đến nơi mà.

Nó gật đầu rồi tựa vào vai hấn ngủ thiếp đi, hấn cũng tựa vào đầu nó để nghỉ ngơi, đầu hấn cũng có chút đau đau rồi.

Trong khi ba chiếc xe bông đang chờ cô dâu chú rể yên bình là thế thì tại nhà hàng, cặp đôi Khánh Du - Khánh Thu vẫn cứ cãi nhau suốt nguyên một buổi làm cả không khí cả khách nào một cái chợ, chính là cái chợ đánh ghen. Nhưng làm sao trách cô được? Nói cái gì mà nghe anh giải thích, anh vô tội, diễn tập này nó khác, các người diễn tập hay đang chọc tức cô đây hả? Trước mặt cô lại dám tình tứ tay trong tay, hẹn hò quán này quán nọ, sao không ngon hẹn trong khách sạn đấy, đến lúc đó nha, cô đây sẽ có lý do vì sao đi mua một can axit, há há há.

- Nam Khánh Du, hai bác gọi anh kia. Còn cô nữa, không đi dọn dẹp, đứng đây tán gẫu cái gì? - Cô tỏ vẻ lạnh lùng, cô gắng kìm chế mình trước họ

- Tôi? A tại vì có nhiều nhân viên... - Nữ nhân viên đó cố gắng giải thích

- Nhiều nhân viên nên cô không phải dọn à? - Cô cắt ngang lời nữ nhân viên kia, vẻ mặt vẫn cứ lạnh lùng thế nhưng đã xen vào đó một chút tức giận nhưng cũng chẳng quá đáng gì. - Có phải cô lo nói chuyện nên không biết, không thấy gì không? Bọn họ bận việc nên xin nghỉ rồi, tại sao nhân viên như cô lại không biết chứ? Xung quanh tôi đếm ra còn chưa đủ mười nhân viên nếu tính cả cô đấy.

- Ồ...xin lỗi ạ, tôi không biết nên... Thành thật xin lỗi, xin cô đừng mắng tôi. Xin lỗi ạ. - Nữ nhân viên đó vội cúi gập 90 độ, luôn miệng xin lỗi với cô

- Mắng cô? Tôi này giờ có thái độ gì mắng cô à? Cô nói cứ như tôi là kẻ xấu vậy.

Khánh Thư cuối cùng cũng bộc lộ ra vẻ tức giận nhưng vẻ tức giận đó duy trì không lâu thì đã xẹp xuống, cô định mở miệng nói tiếp nhưng Khánh Du đã nhanh hơn cô một bước, trực tiếp chặn họng cô.

- Khánh Thư, em đừng nói nữa, cô ấy không biết thật mà.

- Anh bảo em không nói? Em làm sao không nói khi nhìn thấy nhân viên như cô ta lại đi đứng nói chuyện vui vẻ trong khi bọn họ thì dọn dẹp kia chứ? Anh làm sao bảo em không nói?

- Khánh Thư, anh biết em đang giận anh vì chuyện lúc này nhưng anh thật không làm gì cả, nghe anh nói đi, Hạ My không có lỗi, Hạ My chỉ...

- Một lời anh nói là Hạ My, hai lời anh nói cũng là Hạ My, cô ấy rốt cuộc là cái gì với anh mà anh lại cáu gắt với em vậy?

- Em đừng có làm loạn nữa!!!!!! - Anh quát lớn, tất cả mọi người xung quanh cũng vì thế mà dừng hết công việc lại. - Cô ấy làm gì em? Anh làm gì em? Hả?!! Em nói anh cáu gắt? Vậy tại sao em lại cứ trút hết giận dữ của mình lên cho cô ấy? Em mới là người quá đáng trước Khánh Thư. Đừng nói ai cả.

- Em quá đáng? Em quá đáng hả? Ừ, cứ cho là như thế, là em quá đáng. Là em gây sự trước được chưa!! Mọi thứ đều là em sai, là em đổ tội cho người khác. Cô ta không sai, cô ta là nhân viên, được giải lao trong giờ làm là nhờ anh. Vậy từ nay em chỉ cần không đụng gì đến cô ta, không đụng đến anh là được chứ gì, đúng không?!!

Khánh Thư nói xong liền quay lưng bỏ đi cùng những giọt nước mắt ướt đầm trên gương mặt, mọi người xung quanh đó đều có thể thấy được những giọt nước mắt tổn thương của cô đang tuôn trào không có cách dừng lại, bọn họ biết cô bị những lời nói của Khánh Du làm cho tổn thương, làm cho đau lòng..

Khánh Thư chạy ra khỏi nhà hàng, rồi sau đó cứ chạy mãi chạy mãi, ngay cả bản thân cô cũng không biết mình đang chạy đi đâu, đến khi chạy đến mệt lử, lử cả chân thì mới dừng lại, những giọt nước mắt cũng đã khô lạnh từ lâu nhưng vẫn còn vài giọt đầm ướt trên khóe mi. Cô ngồi xuống chiếc ghế gần đó, đưa tay lau hết nước mắt đi, cô thiết nghĩ nếu như lúc này lỡ như chạy về nhà thì làm sao vác nguyên bộ dạng này mà vào nhà chứ, nó về nhà hấn nhưng vẫn còn hai bác, chị Hương, cả bà ta nữa, làm sao có thể. Những lời nói lúc này của Khánh Du mặc dù không có ý nhưng nó đã chạm đến trái tim cô, làm nó bị tổn thương, cô làm sao có thể quên đi chúng chứ? Vì cô nhân viên đó mà anh quát cô, là lần đầu tiên, anh mắng cô cũng là lần đầu tiên! Bảo cô quá đáng? Cô có chỗ nào quá đáng!! Bản thân là nhân viên phục vụ, trong giờ làm việc lại chạy đi nói chuyện với người khác trong khi đó những phục vụ kia lại đang dọn dẹp mọi thứ, cô ta đâu phải Nữ Hoàng, tại sao người khác làm mà cô ta lại không làm? Cô chỉ vừa mới nói vài câu, vậy mà cái tên kia lại quát mắng cô? Công bằng nằm ở đâu chứ!!!! Được đó, nếu như đã như thế thì cô ừ về nhà đâu, để xem ai sẽ lết đi tìm ai trước, hứ! Khánh Thư dậm chân bình bịch xuống nền đường, hai bàn tay cũng thành nắm đấm, nếu như giờ có ai chọc điên, cô chắc chắn sẽ tấn họ một cái trời giáng, xin lỗi chứ Khánh Thư cô không phải dạng vừa đâu, chọc đến cô, các người sai rồi!!!

[...]

Tại bệnh viện, ngoài phòng sinh có rất nhiều người đang đứng đợi, chính là bên trong phòng sinh có tận ba người đang trong tình trạng con sắp lọt, nó, nhỏ và Tú Tuệ. Tại sao ư? Lý do rất đơn giản, là tại con người tên Thiên Vũ mà ra cả. Sau khi đưa nó đến bệnh viện, an toàn vào được phòng sinh thì hấn lập tức gọi cho Dương Hạo thông báo tin mừng, ngay lúc đó nhỏ cũng đau bụng đẻ, sau đó hấn lại tiếp tục gọi cho Minh Tuấn, Tú Tuệ đau bụng đẻ. Đầu đuôi chính là thế!!

Oe...oe...oe...

Oe...oe...oe...

Oe...oe...oe...

Tiếng em bé khóc tràn lan khắp nơi, bởi vì có tận ba đứa bé cho nên tiếng khóc cũng được nâng sang tầm mới.

- Con của tôi, con của tôi. Nó ra rồi, nó ra rồi!!!!!!!

Ba ông bố của năm vui mừng nhảy cẫng lên, không biết ai ra ai mà cứ ôm đại hết rồi đồng loạt chui hết vào phòng sinh.

- Tuyết Nhi/Phương Thy/Tú Tuệ. Đây là con của chúng ta.

- Mọi người định đặt tên cho đứa bé là gì?

Khánh Thư và Khánh Du không biết từ đâu ra đã đứng kể bên họ hỏi.

- Tú Tuệ, em muốn đặt tên con là gì?
- Đưa trước em đã đặt rồi, giờ cho anh đặt đây.
- Mmm...anh là Khởi Phong, vậy em là Khởi Linh nhé. Chào con gái, Khởi Linh của Ba!
- Vậy con của chúng ta là....ờ....ừ.....Dương....Dương Nguyên. Được không Phương Thy?
- Chào con trai, Dương Nguyên.
- Tuyết Nhi, còn em? Con chúng ta là con gái, nên đặt tên gì đây?
- Thiên Tú nhé?
- Thiên Tú? Tên đẹp quá, ghen tỵ thật ấy. Chào con, Thiên Tú. Cô là Khánh Thư đây.
- Khánh Thư này, anh cũng muốn.
- Muốn cái gì?
- C...con...!
- Khi nào cưới hãy tính.
- Vậy mai ta cưới, em sinh cho anh bốn đứa.
- Không, mơ đi!
- Đi mà~
- Không bao giờ!!!!
- Đi đi đi~
- Khônggggggggg

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Đáng Lu Và Chàng Trai Lạnh Giá (Ver.2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.